

PATRÍCIA CORNWELL
POSTMORTEM

Az amerikai nagyváros, Richmond lakóit, kivált a magányos nokedt agyafúrt gyilkos tartja rettegésben. Péntek éjszakánként rendszerint éjfél után csap le mit sem sejtő áldozataira, de hogy előre kiszemeli-e őket vagy véletlenszerűen esik rájuk a választása, az egyelőre rejtély. A legkorszerűbb technikai eszközök felhasználásával Kay Scarpetta doktornő egyre dühödtebben nyomoz utána, munkáját azonban igencsak megnehezíti, hogy a tettes szinte semmilyen használható nyomot nem hagy maga után. Mindeközben úgy tűnik, hogy egyes befolyásos politikusok akadályozni próbálják a doktornőt a bűntény felderítésében.

Így kezdődött. Scarpetta doktornőt, aki most még szenvedélyes dohányos, nemrégiben nevezték ki Virginia állam vezető igazságügyi orvosszakértőjévé; zseniális unokahúga, Lucy kis csitri, de már most sem bírja megállni, hogy nagynénje számítógépén nagytakarítást ne végezzen; Pete Marinót, a tehetséges, ám kissé faragatlan nyomozót még nem hagyta el a felesége. A Postmortem cselekménye időrendben megelőzi az eddig megjelent Scarpetta-regényeket, megismerhetjük tehát az emlékezetes szereplők előéletét. Természetesen a Patricia Cornwell által teremtett műfaj, a bonctermi krimi kedvelői ezúttal sem csalódnak, ha izgalmakra és megrökökölítő fordulatokra vágynak.

1.

Június 6-án, pénteken esett Richmondban.

A hajnalban lezúduló zápor elverte a liliomokat, csak csupasz száruk meredezett, a fénylo utakat és járdákat levelek borították. Az utcákon kis folyók hömpölyögtek, a játszótereken és a házak gyepén friss tócsák csillogtak. Palatetomön doboló eső hangjára merültem álomba, de az éjszakából ködösen felderengő szombat rettenetes álmot hozott.

Az eső csíkozta ablaküveg mögött - mint nejlonharisnyából készült babák torz feje - formátlan s embertelen arc fehérlett. Egyszer csak feltűnt hálószobaablakom sötét, üres négyszögében, és gonosz intelligenciával nézett be.

Felriadtam, vakon meredtem a sötétbe, s miközben azon tudtem, mi ébreszthetett fel, újból csengett a telefon. Tapogatózás nélkül kaptam fel a kagylót.

- Scarpetta doktornő?

- Én vagyok. - A kapcsoló után nyúltam, s felkattintottam a lámpát. Az órák hajnali 2.33-at mutatott. Szívem hevesen vert bordáim börtönében.

- Itt Pete Marino. Találtunk egyet a Berkley Avenue 5602-ben.

Szerintem jobb volna, ha idejönne.

Az áldozat neve Lóri Petersen, folytatta; harmincéves fehér no. Holttestére kábé fél órája bukkant rá a férje.

Feleslegesnek éreztem a magyarázatot. Abban a másodpercben, amikor felvettem a kagylót és meghallottam Marino orrmester hangját, tudtam. Vagy talán már akkor, amikor csörgött a telefon. A ki hisz a vérfarkasokban, retteg a teliholdtól. Én is félttem már az éjféli és hajnali három közti időszakról, mégpedig péntekről szombatira virradólag, amikor a város öntudatlan álomba merül.

Rendszerint az éppen ügyeletes igazságügyi orvos szakértőt hívják ki a tetthez. Csakhogy ez rendhagyó eset volt. A második eset után világosan meghagytam, hogy ha még egy gyilkosság történne, mindegy, hány óra, értesítsenek. Marino nem rajongott az ötletért. Amióta alig két éve kineveztek Virginia állam vezető igazságügyi orvos szakértőjévé, Marino mindenütt keresztbe tett nekem. Nem tudtam eldönteni, hogy általában a nokedit utálja-e, vagy csak speciál engem.

- A Berkley Avenue a southside-i Berkley Downsban van - tette hozzá leereszkedően. - Ismeri az utat?

Bevallottam, hogy nem, és lefirkantottam az útbaigazítást a jegyzetömbre, amit mindig a telefon mellett tartok. Letettem a kagylót, és lábam már ki is lendítettem az ágyból, ahogy az adrenalin kávéként pörgetett fel. Csend honolt a házban. Felkaptam fekete orvosi táskámat, mely a sokéves használatból agyonkoptott és elnyúlt volt.

Az éjszakai levegő hideg zuhanyként ért. Szomszédaim ablakai sötétek voltak. Míg a lehajton letolattam a sötétkék kombival, felnéztem a veranda felett égo lámpára, a földszinti ablakra, amely mögött tízéves unokahúgom, Lucy aludt. Megint egy nap az életéből, amiből nem vehetem ki a részem. Szerda este mentem ki érte a repülőtérré. Eddig alig ettünk együtt.

Nem találkoztam autóval, míg ki nem jutottam a Parkwayre. Percekkel később már a James folyó mellett suhantam. Elottem rubinként vöröslo helyzetjelző lámpák, a belváros sziluettje kísértetiesen sejlett fel visszapillantó tükrömben. Az út két oldalán szélesen elterülő sötétséget szélükön elmosódott fényfűzerek tarkították. Arra gondoltam, hogy valahol van egy férfi. Bárki lehet: tisztességesen él, fedél van a feje fölött, és ugyanannyi kéz- és lábujja van, akár a többi embernek. Nagy valószínűséggel fehér, és jóval fiatalabb az én negyven évemnél. Szokásos mértékkel mérve átlagosnak mondható, s bizonyára nem jár BMW-vel, nem fordul meg a Slip bárjaiban vagy a Main Street drágább ruhaüzleteiben.

Bár ami azt illeti, éppenséggel ez sem kizárt. Bárki lehet, de egyelőre egy senki. Mr. Senki. Az a típus, akivel húsz emelet magasba is felsuhanhatunk kettesben a lifttel, utána mégsem tudjuk felidézni a vonásait.

Kikiáltotta magát a város sötét urának. Több ezer általa személyesen sosem ismert ember rögeszméjévé vált, köztük az enyémé is. Mr. Senki.

Mivel a gyilkosságok két hónapja kezdődtek, mostanában kerülhetett ki a börtönből vagy egy elmeógyógyintézetből. Múlt héten ez a spekuláció volt a sláger, de az elméletek mostanában gyorsan cserélődtek.

Én also perctől ugyanahhoz a verzióhoz ragaszkodtam. Eros volt a gyanúm, hogy rövid ideje él csak a városunkban, valahol elkövetett már hasonlót, s egyetlen napot sem töltött börtönrács mögött vagy igazságügyi elmeorvosi megfigyelés alatt. Nem zavart elméje, nem amatőr, és legfoképp nem „örült”.

Wilshire két jelzőlámpányira volt, onnan a Berkley mindjárt az also utca jobbra.

Már két sarokkal elobb láttam a kéken-vörösen villogó fényeket. A Berkley 5602-es számú ház előtt olyan fényárban úszott az utca, mint egy katasztrófa helyszíne. A mento, amelynek hangosan duruzsolt a motorja, két jelzés nélküli, hutorácsán villogó lámpájú rendőrautó és két fehér járorkocsi mellett parkolt, amelyeknek teljes fordulatszámra ment a forgólámpája. A 12-es hírcsatorna stábjá elottem futott be. Utcahosszan gyúltak ki a fények, s többen is pizzsamában, háziköntösben ténferegtek a verandájukon.

Miközben egy operator átsietett az utcán, beálltam a híradókocsi mögé. Leszegett fejjel, khaki esokabátom gallérját felhajtva, határozott léptekkel mentem végig a téglakerítés mentén a bejáratig. Utálom viszontlátni magam a híradóban. Amióta Richmondban elkezdődtek a fojtogatások, intézetemet valóságos ostrom alá vették; ugyanazok a riporterek hívtak újra meg újra, s tettek fel ugyanazokat az érzéketlen kérdéseket.

-Ha sorozatgyilkossal van dolgunk, Scarpetta doktorno, ez nem jelenti-e egyúttal azt is, hogy mindez ismét megtörténhet? Mintha más vágyuk sem lenne...

-Igaz, hogy harapásnyomokat talált a legutóbbi áldozaton, doktorno?

Mi sem állt távolabb az igazságtól, de feleljek akármit, nem gyozhetek. „Nincs hozzáfuznivalóm”, feleltem, és máris arra a következtetésre jutnak, hogy igaz. „Nem igaz”, és a következő kiadásban ezt lehet olvasni: „Dr. Kay Scarpetta tagadja, hogy harapásnyomokat találtak volna az áldozatok testén...” A gyilkosnak, aki szintén újságolvasó, tálcán nyújtják az új ötletet.

Az utóbbi idoben azután sallangos és ijesztoen részletes beszámolókat láttak napvilágot. Túlmentek azon a határon, amikor még hasznos figyelmeztetésül szolgálnának a város polgárainak. A nok - kivált az egyedül élők - halálra rémültek. A harmadik gyilkosság utáni héten ötven százalékkal megugrott az eladott kézfegyverek és hevederzárak száma, az állatvédo ligától pedig elvitték az utolsó kutyát is; e két tény megint címlapsztori lett. Tegnap a hírhedt és díjat nyert riporterno, Abby Turnbull szokásos arcátlanságával tört rá az intézetemre, s orületbe kergette munkatársaimat a sajtószabadság hangoztatásával, amellyel sikertelenül próbálta kicsikarni belőlük a boncolási jegyzokönyv másolatát.

Richmondban, ebben a kétszázhuszezer lélekszámú virginiai városban kiugróan magas a bunelkövetések száma; az FBI tavalyi statisztikája szerint az Egyesült Államokban az egy fore jutó gyilkosságok számát tekintve második helyen áll. Nem számít ritkaságnak, hogy a nemzetközösség kórboncnokai akár egy hónapot is eltöltsenek az intézetemben, hogy többet tudjanak meg a lott sebekrol. Mint ahogy az sem, hogy a Pete Marinóhoz hasonló hivatásos rendőrök csak azért hagyják oda New York vagy Chicago poklát, hogy rádöbbenjenek: Richmond még ezeknél is rosszabb.

A kéjgyilkosságok azonban igenis szokatlanok. Egy átlagpolgárt nem rendítenek meg a családi vagy drogos indíttatású lövöldözések, vagy ha egyik alkoholista leszúrja a másikat egy üveg Mad Dog miatt. De a meggyilkolt nok a kolléganoire emlékeztetik, akik mellette ülnek az irodában, a barátnoire, akiket elhív egy kis bevásárlásra, vagy akikhez felugrik egy pohár italra, az ismeroseire, akikkel partikon cseveg, vagy azokra, akikkel együtt áll sorban a pénztár előtt. Valaki szomszédai, testvérei, lányai, kedvesei voltak. Saját otthonukban, saját ágyukban aludtak, amikor Mr. Senki bemászott hozzájuk az ablakon át.

A bejáratú ajtó mellett kétfelöl rendor posztolt, maga az ajtó tárva-nyitva állt, elotte sárga szalag, rajta a Bunügyi helyszínelés - Tilos a belépés felirat.

- Doktorno. - A kék egyenruhás fiú akár a fiam lehetett vol-

na. Félreállt a legfelső lépcsőfokon, és felemelte a szalagot, hogy átbújhassak alatta.

A nappali makulátlanul tiszta volt, és tetszetos berendezését a rózsaszín meleg árnyalatai uralták. A sarokban álló szép cseresznyefa szekrényben tartották a kis tévét meg a CD-lejátszót. Mellette egy állványon kották és egy hegedu. Az előszo kertre nyíló lefüggönyözött ablak előtt többrészes kanapé állt, az üveglapos dohányzóasztalon rendes halomba rakott képeslapok, köztük az Orvostudomány és a New England-i Orvosi Szemle. A széles, krémszínu, sárkány- és rózsamintás szönyeggel szemközti diófa könyvszekrény két teljes polcán csak vastos orvosi könyvek sorakoztak.

A ház hosszán végigfutó folyosóra egy boltív alatt lehetett átmenni. Jobbra - úgy tunt - jó pár szoba nyílt, balra meg a konyha, ahol Marino és egy fiatal rendor egy férfival beszélgetett, akirol feltételeztem, hogy a férj.

Homályosan regisztráltam ugyan a tiszta s a gyártók által „mandulaszín” fantázianévvel illetett törtfehér munkafelületet, linóleumot és háztartási gépeket, a halványsárga tapétát és függönyöket, de tekintetemet mágnesként vonzotta az asztal. Piros nejlon hátizsák hevert rajta, amelynek tartalmát már átkutatták a rendorök: sztetoszkóp, vékony zseblámpa, Tupperware-doboz, amiben ebéd vagy szendvics lehetett, a Sebészeti Évkönyvek, a Lancet és a Trauma címu folyóiratok legfrissebb számai. A látottak egyre jobban felkavartak.

Marino huvösen végigmért, amikor megálltam az asztal mellett, majd bemutatott Matt Petersennek, a férjnek. Petersen magába roskadva ült a széken, arcát eltorzította az átélt megrázkód-tatás. Kivételesen jóképu férfi volt, már-már gyönyörü: vonásait hibátlanra faragta ki a természet, haja éjfelete, bore sima és kisé napbarnított volt. Széles vállán, szikár, de arányos alakján lezser fehér Izod ing és kifakult farmer feszült. Lesütötte a szemét, keze mereven hevert az ölében.

- Az asszonyé? - Tudnom kellett. Az orvosi felszerelés végtére a férjé is lehetett.

Marino igenje eloszlatta kételyeimet.

Petersen lassan rám emelte tekintetét. Sötétkék, vérekes szemében megkönnyebbülés tükrözödött. Megérkezett az orvos, reménysugár ott, ahol nincs remény.

Döbbenetében, zavarodottságában csupán töredékes mondatokat mormolt: - Telefonon beszéltem vele. Tegnap késo este. Azt mondta, fél egy körül ér haza. A VOE sürgösségi osztályáról. Hazaértem, a házban már sötét volt, azt hittem, lefeküdt. Aztán bementem oda. - Hangja megremegett, élesebbé vált. Petersen nagyot sóhajtott. - Bementem oda, a hálósobába. - Szemét el-futotta a könny, kétségbeesett pillantását esdeklon emelte rám. - Kérem. Nem akarom, hogy mások megnézzék. Hogy így lássák. Kérem!

- Meg kell vizsgálni, Mr. Petersen - feleltem kíméletesen.

Váratlan dühkitörésében öklével az asztalra csapott. - Tudom! - Tekintete eszelossé vált. - De hogy mindenki! A rendorök meg a többiek! - Reszketett a hangja. - Tudom jól, hogy megy ez! Ri-porterek meg egy rakás idegen nyüzsoög a házban! Nem akarom, hogy az összes csirkefogó ot bámulja!

Marinónak szeme sem rebbent. - Hé, nekem is van feleségem, Matt. Tudom, min ment át odabent, érti? Szavamat adom rá, hogy tisztelettel bánunk vele. Ugyanolyan tisztelettel, mint amit én is elvárnék, ha a maga helyében volnék, helyes?

A hazugság sebeket gyógyító balzsama.

A halottak védtelenek, s ennek a nonek, akárcsak sorstársainak a kálváriája épp csak hogy elkezdődött. Tudtam, nem is lesz vége, amíg Lóri Petersent ki nem fordítják, teste minden porciká-

ját le nem fényképezik, és az egészet közszemlére nem teszik a szakértők, rendőrök, ügyvédek, bírók és esküdtek előtt. Gondolatok merülnek fel, megjegyzések hangzanak el testi jellegzetességeiről vagy azok hiányáról. Értetlen vicceket, cinikus beszólásokat sütnek el, miközben az áldozat s nem a gyilkos áll a bíróság elé: tüzetesen megvizsgálják személyének minden vonatkozását, azt, ahogy élt, ítéletet mondanak felette, sőt némelykor le is alacsonyítják.

Az eroszakos halála a nyilvánosság érdeklődésére számot tartó esemény, és foglalkozásomnak éppen ez az oldala érintett legérzékenyebben. Lehetőségeimhez képest mindent elkövettem, hogy megóvjam az áldozatok méltóságát. De amint az áldozat ügyszám lesz, amint bizonyítékként kézről kézre jár, már keveset tehetek.

A magánélet szentségét, akárcsak az életet, könyörtelenül elpusztítják.

Marino kivezetett a konyhából, s hagyta, hadd kérdezgesse tovább a rendor Petersent.

- Lefényképezte már? - tudakoltam.

- A nyomrögzítők dolgoznak odabent, most poroznak be mindent - válaszolta Marino a helyszínen tevékenykedőkre utalva. - Meghagytam, hogy ne bolygassák a holttestet.

Megálltunk az elotérben.

A falakon néhány szép akvarell és egy csomó fénykép lógott, melyek a férjet és a feleséget a maguk végzős évfolyamával ábrázolták, valamint egy színes művészi fotó, melyen az ifjú pár viharvert cölöplemeznek dolt; a háttérben strand, nadrágszárukat fél-lábszárig feltúrték, hajukat szél borzolta, arcuk naptól piros. Az asszony életében csinos teremtés volt: szoke, finom vonású, elbuvőlo mosolyú. A Brownra járt, azután a Harvard orvosi karára. Férje is ott tanult. Itt ismerkedhetek össze, és a férfi szemmel láthatóan fiatalabb volt a feleségénél.

A feleség. Lóri Petersen. Brown. Harvard. Briliáns elme. Harmincéves. Éppen, amikor valóra válna az álma. Legalább nyolc kinkeserves nehéz egyetemi év után. Orvosno. Mindezt pillanatok alatt elpusztítja egy idegen beteges élvezete.

Marino megérintette a könyökömet.

Elfordultam a fényképektől, amikor figyelmemet az éppen előttünk balra levo nyitott ajtó felé irányította.

- Itt jutott be - mondta.

Fehér kolapokkal burkolt kis helyiség volt, falán kék tapéta. Vécé s mosdókagyló volt benne, meg egy fonott szennykosár. A vécé feletti ablak szélesre tárva, mögötte feketeség négyyszöge; hus, nedves léghárás lebbentette meg a keményített fehér függönyöket. Odakint, sötét fák surujében fojtottan énekeltek a kabócák.

- Levágta a szúnyoghálót. - Marino arcán nem tükröződött érzelem, amikor rám nézett. - A ház falának támasztotta. Közvetlen az ablak alatt egy piknikasztal padja állt. Úgy tunik, idehúztam, hogy bemászhatson.

Tekintetem végigsiklott a padlón, a mosdón, a vécé fedelén. Nem láttam piszkot, maszatot vagy lábnyomokat, de onnan, ahol álltam, nehezen lehetett biztosra menni, azt viszont nem akartam megkockáztatni, hogy bármit is beszennyeznek.

- Zárva volt az ablak?

- Nem úgy fest. Az összes többi zárva volt. Már ellenoriztem. Úgy látszik, mintha az asszony kifejezetten törte volna magát, hogy ez az egy ne legyen. Mind közül ez volt a legkényesebb helyen, elérhető távolságban a földtől, hátul, ahol senki sem látja, mi folyik. Egyszerubb, mint a hálószoabaablakon át, mert ha a hapsi csendes, az asszony ilyen messziről meg sem hallja, hogy elvágja a szúnyoghálót, és bemászik.

- És az ajtók? Zárva voltak, amikor a férj hazaért?

- O azt állítja.

- Akkor a gyilkos ugyanazon az úton távozott, ahogy érkezett - szögeztem le.

- Nagyon úgy fest. Tisztaságmániás pasi, nem gondolja? - Marino az ajtófélfába kapaszkodva behajolt, de nem lépett be. - Semmit sem látok idebent, mintha csak feltörölt volna maga után, hogy biztos ne hagyjon nyomot a vécén vagy a padlón. Álló nap ömlött az eso. - Kifejezéstelen tekintetét rám szögezte. - A lába vizes, sőt talán sáros kellett, hogy legyen.

Kíváncsi voltam, Marino hova akar kilyukadni. Nehezen lehetett rajta eligazodni, és sosem tudtam eldönteni, hogy jó pókerjátékos-e vagy csak lassú eszu. Pontosan az a fajta rendor volt, akit, ha tehettem, elkerültem: igazi vezérszellem és teljes mértékben megközelíthetetlen. Ötven felé járt, arcán súlyos nyomokat hagyott az élet, hosszú, oszúlo hajfürtjeit egyik halántéka táján választotta el, és ráfésülte kopaszodó feje búbjára. Száznál is több centi magas lehetett, a több évtizedes whisky- vagy sörivástól tekintélyes pocakot eresztett. Széles, divatjamúlt, vörös-kék csíkos nyakkendőjét több nyár izzadása zsírozta a nyaka körül. Marino a keménykötésű zsaru mintapéldánya volt; faragatlan, nyers hekus, aki valószínűleg trágárul szitkozódó papagájt tart otthon, a dohányzóasztalán meg a Hustler példányai tornyosulnak.

Végigmentem a folyosón, és megálltam a legnagyobb hálószoba előtt. Éreztem, hogy kiszáll belőlem az élet.

Egy nyombiztosító tiszt szorgosan fekete porral kente be a tárgyakat, egy másik mindent videóra vett.

Lóri Petersen az ágyon feküdt, a kék-fehér takaró lelógott az ágy végénél. A takaró alatti lepedőt lerúgta, s az gombolyaggá gyuorodott a lába alatt, a másiknak kiszabadult a két felső sarka és láthatóvá vált a matrac, a párnák a fejétől jobbra heverték. Az ágyra korlátozódott az itt dúló vihar, míg a fényes tölgyfa bútorokkal berendezett középosztálybeli hálószoba nyugalmasan civilizált képet mutatott.

Az asszony meztelen volt. Halványsárga pamut hálóingét az ágy jobb oldalán lévő színes rongyszonyegre hajították. A hálóinget nyaktól az alsó szegélyig felhasították, ugyanúgy, mint az elozo három esetben. Az ajtóhoz legközelebb eso éjjeliszekrényen volt a telefon, a zsinórt kitepték a falból. Az ágy két oldalán lévő lámpák nem égtek, a vezetékét levágták róluk. Az egyik vezetékkel úgy kötötték össze a no karjait, hogy csuklója a derekához szorult. A másikat az elozo három esettel megegyező módon ördögi agyafúrtsággal kötötték meg: hurkot vetettek a no nyakába, majd a zsinórt áthúzták a csuklóját rögzítő vezetéken, aztán szorososan a bokájára tekerték. Amíg behajlított térdel feküdt, a nyakára tekeredo zsinór laza maradt. Ám amint fájdalmasan reflexként vagy a támadó ránehezedo súlya alatt kinyújtotta a lábát, a kötelék úgy szorult meg a nyaka körül, mint a hóhér kötele.

A fulladásos halálhoz pár perc is elég. De ez nagyon hosszú idő, amikor minden porcikánk levego után sikolt.

- Bejöhöt már, doktorno - mondta a videokamerás rendor. - Mindent felvettem.

Míg az ágyhoz mentem, figyeltem, hova lépek. Ott letettem az orvosi táskámat, és kivettem egy pár sebészkesztyut. Aztán elovettem a fényképezogépemet, és készítettem a holttestrol in situ néhány felvételt. A no arca groteszken hatott: a felismerhetetlenségig felpuffadt és sötét kékeslilára színezodött, amit a nyakon megszoruló hurok miatti vértolulás okozott. Orrából és szájából véres váladék csorgott, és beszennyezte az ágynemut. Szalmaszoke haja összekócolodott. Viszonylag magas, legalább százhatvan-nyolc centi volt, és jóval teltebb, mint az elotérben kiakasztott fényképeken megörökített fiatalabb énje.

Külseje azért volt fontos, mert a rendszer hiánya kezdett egy-fajta rendszerré összeállni. A négy fojtogatásos áldozatnak nem volt egyetlen közös külso tulajdonsága sem, még a borszínük sem egyezett. A harmadik áldozat fekete volt és nagyon vékony. Az elso vörös és molett, a második barna hajú és filigrán. Más-más foglalkozásúak is voltak: tanárno, szabadúszó íróno, recepciós és most egy orvos. A város más-más részében laktak.

Kivettem a táskából egy hosszú kémiai homérot, és megmértem eloször a szobahomérsékletet, aztán a test homérsékletét. Az elso huszonegy és fél volt, a második harmincnégy. A halál beálltának idopontja nehezebben meghatározható, mint sokan gondolnák. Akkor lehet csak pontosítani, ha van szemtanú, vagy az áldozat órája megáll a halál pillanatában. De Lóri Petersen három óránál nem régebben volt halott. Teste óránként egy-két fokot hult, az arc és a nyak kis harántcsíkolt izmaiban már beállt a hullamerevség.

Szabad szemmel látható nyomokat kerestem, amik esetleg elvesznének a halottasházba menet. A borön nem voltak hajszálak, ezzel szemben rengeteg elemi szálat találtam; többségük bizonyára a takaróval került a testre. Csipesszel mintát gyujtöttem az apró fehérés szálaból meg valami sötétkék vagy fekete anyagból. A mintákat kis fém bizonyítékos tégelybe tettem. A legnyilvánvalóbb bizonyíték az áldozat combjának elülso és hátulsó felén felül a borre ragasztószeruen rászáradó átlátszó maradvány volt, ami pézsmailatot árasztott.

Mindegyik esetben találtunk magfolyadékot, csakhogy ennek csekély szerológiai jelentősége volt. A támadó a lakosság azon kiváltságos húsz százalékához tartozott, akik nem szekretóriusok, vagyis vércsoportjuk antigénjeit nem lehet más testnedveikből, így a nyálból, ondóból vagy verítékből kimutatni. Más szóval, nem lehet a támadó vércsoportját megállapítani. Tartozhat az A-hoz, B-hez, AB-hez vagy 0-hoz.

Még két évvel ezelottig is ez súlyos csapás lett volna a bunügyi nyomozás szempontjából. De most már létezett DNS-profilozás, egy újonnan bevezetett és potenciálisan elég jelentos eljárás, melynek révén bárki más kizárásával azonosítani lehet a támadót, feltéve, hogy a rendorségnek sikerül elkapnia és biológiai mintát vennie tole, és nincs egypetéju ikertestvére.

Marino közvetlen mögöttem belépett a hálósobába.

- A fürdoszobaablak - mondta a holttestre pillantva. - Nos, az ott ülo férj szerint... - hüvelykujjával a konyha felé bökött - azért nem volt bezárva, mert múlt hét végén kinyitotta.

Csak hallgattam.

- Azt mondja, hogy alig használják azt a fürdoszobát, hacsak nincs vendégük. Úgy látszik, múlt hét végén feltette a szúnyoghálót, és mint mondja, lehet, hogy elfelejtette bezárni az ablakot, amikor végzett. Egész héten be sem mentek oda. Az asszonyak... - megint a holttestre pillantott - semmi oka, hogy ellenorizze, csak feltételezi, hogy be van zárva. - Kis szünetet tartott. - Érdekes, hogy az egyetlen ablak, amivel a gyilkos próbálkozott, éppen ez az ablak volt. A nyitva hagyott. A többi ablak szúnyoghálóját nem vágta le.

- Hány ablak van a hátsó traktuson? - kérdeztem.

- Három. A konyháé, a kisebbik vendégfürdoszobáé és az itt levo fürdoszobáé.

- És mindnek feltolható, felül retesszel záródó ablaka van?

- Ahogy mondja.

- Vagyis, ha zseblámpával kívülrol odavilágít a zárra, valószínűleg meg tudja állapítani, hogy bereteszelték-e vagy sem?

-Esetleg. - Ugyanazzal a halszeru, barátságatlan tekintettel nézett rám. - De csak ha felmászik valamire, hogy belásson. A földrol nem látni a zárat.

- Említett egy kerti padot.

- Azzal az a gond, hogy a hátsó udvar talaja pizszokul felázott.

A pad lábai mélyen benyomódtak a pázsitba, ha a pasi a többi ablakhoz is odahúzza és feláll rá, hogy benézzen. Pár emberrel körülnéztek most odakint. A másik két ablak alatt nincs bemélyedés. Nem úgy fest, mintha a gyilkos a közelükbe ment volna. Úgy tunik, mintha egyenesen a folyosó végében lévő fürdoszoba ablakát célozta volna meg.

- Nem lehet, hogy az résnyire nyitva volt, és a gyilkos választása ezért esett rá?

- Hát. Bármi lehetséges - ismerte el Marino. - De ha résnyire nyitva maradt, hét közben a no is észrevehette.

Talán igen. Talán nem. Könnyű visszamenőleg figyelmesnek lenni. De az emberek többsége nem szentel különösebb figyelmet lakhelye részleteinek, kivált a ritkán használt helyiségeknek.

Az utcára néző lefüggönyözött ablak alatti íróasztalban újabb bénító emlékeztetőkre bukkantunk, amelyek azt bizonyították, hogy Lóri Petersennel egyazon foglalkozást uztünk.

A mappán orvosi hetilapok hevertek, a Sebészeti alapelvek és Dorland-féle kézikönyv. A gégecsöves bronzlámpa talpa mellett két számítógéplemez feküdt. A címkére filctollal velosen csak a „VI. I.”-i dátumot írták és az „I.”, illetve „II.”-es számot. Teljesen hétköznapi IBM-kompatibilis flopi voltak. Talán olyasmi volt rajtuk, amin Lóri Petersen a VOE-n, a Virginiai Orvosi Egyetemen dolgozott, ahol számtalan gép áll a hallgatók és az orvosok rendelkezésére. A házban nem láttam személyi számítógépet.

A komód és az ablak közti sarokban álló fonott széken rendszeren összehajtogatva egy fehér pamutnadrág, egy fehér-piros csíkos rövidujjú ing meg egy melltartó feküdt. Gyuröttek voltak, mintha viselték s aztán a nap végén otthagyták volna őket a széken, ahogy olykor én is megteszem, amikor fáradt vagyok ahhoz, hogy beakasszam a holmim a szekrénybe.

Gyorsan, de figyelmesen átnéztem a gardrób szobát és a nagy fürdoszobát. A hálószoba - az ágyat leszámítva - összességében rendezett, érintetlen képet mutatott. A gyilkos modus operandija a jelek szerint nem terjedt ki a helyiség feltúráására vagy a rablásra.

Marino az öltözőasztal fiókjait nyitogató nyombiztosító rendort nézte. - Mi egyebet tud a férjrol? - kérdeztem.

- Charlottesville-be jár, ösztöndíjas. Hét közben ott lakik, péntek esténként jár haza. A hét végére itt marad, aztán vasárnap este visszamegy Charlottesville-be.

- Mit tanul?

- Azt mondja, irodalmat - felelte Marino, s közben mindenho va nézett, csak rám nem. - A Ph.D.-jén dolgozik.

- Milyen témából?

- Irodalomból - felelte ismét Marino, és lassan tagolt minden szótagot.

- Milyen irodalomból?

Marino barna szemének kifejezéstelen pillantása végül megállapodott rajtam. - Azt mondta, amerikaiból. De az a benyomásom, hogy foként a színdarabok érdeklik. Úgy tunik, most is éppen játszik egyben. Shakespeare. Azt hiszem, aHamlet-et említette. Azt mesélte, hogy sokat játszott, köztük kisebb szerepeket a környéken forgatott filmekben, meg néhány tévéreklámban is.

A nyombiztosítók abbahagyták, amivel foglalatoskodtak. Egyikük megfordult, keze, amiben ecsetet tartott, félúton megállt a levegőben.

Marino az íróasztalon hevero flopikra mutatott, és hangosan mondta, hogy mind odafigyeljenek rá: - Úgy hiszem, nem árt belekukkantani ezekbe a bizbaszokba itt. Talán valami darab van rajtuk, amit ír, mi?

- Az irodámban megnézhetjük oket. Van néhány IBM-kompatibilis személyi számítógépünk - ajánlottam.

- Személyi számítógépek - nyújtotta el a szavakat Marino. - Hol van tolük az én RC-m, a szériagyártású, fekete, szögletes, ragacsos billentyuzetu Royal Crapolám!

A nyombiztosító rendor kihúzott valamit a legalsó fiókból egy halom pulóver alól: egy hosszú pengéju túlélókést; fekete nyelének végébe iránytut építettek, a tok zsebében egy kis fenoko lapult. A rendor igyekezett alig hozzáérni, miközben egy muanyag bizonyítékos tasakba csúsztatta.

Ugyanabból a fiókból elokerült egy doboz Trója márkájú óvszer, ami - mint Marinónak elmagyaráztam - kissé szokatlannak tunt, hiszen a hálószobában látottak szerint Lóri Petersen fogamzástágló tablettát szedett.

Marino és a rendorök erre rögtön megeresztették szokásos cinkus eszmefuttatásaikat.

Lehámoztam a kesztyut, és betettem a táskámba.

- Elvihetik - mondtam.

A férfiak egyszerre fordultak meg, mintha hirtelen eszükbe jutott volna a lehajtott és feldúlt ágyon fekvó, kegyetlenül meggyilkolt no. Lóri - talán fájdmában - kivicsorította a fogait, szemhéja felpuffedt, a vékony résen át vakon meredt a szeme felfelé.

Rádióon kiszóltak a mentosöknek, és perceken belül meg is jelent két kék overallos férfi egy hordággal, amire tiszta fehér lepedot terítettek. Az ággal egy vonalban tették le.

Lóri Petersent úgy emelték át, ahogy utasítottam oket: ráborították az ágnemut, bezacsizózt keze nem ért a boréhez. Óvatosan tették le a hordágyra, rögzítették rajta a lepedot, hogy egyetlen bizonyítékként szolgáló nyom se vesszen el vagy kerüljön rá. A tépozásas szíjak hangos recsegéssel váltak szét, amikor elválasztották, majd a fehér gubó felett ismét összetapasztották oket.

Marino utánam jött, amikor kimentem a hálószobából, és meglepett, amikor azt mondta: - Kikísérem a kocsijához.

Matt Petersen már állt, amikor végigmentünk a folyosón. Az arca viaszszárga volt, tekintete üveges, ahogy kétségbeesetten rám nézett, mert szüksége volt valamire, amit csak tolem kaphatott meg. Bizonyosságot. Vigasztaló szót. Megnyugtatót, hogy a felesége gyorsan halt meg, és nem szenvedett. Hogy összekötötték, és halála után eroszakolták csak meg. Nem volt mit mondanom neki. Marino a nappalin át kivezetett az utcára.

Az elülso kertet televíziós reflektorok világították meg, amik a delejesen villogó kék és vörös forgólámpák háttére előtt lebegtek. Testetlen diszpécserhangok keltek versenyre lükteto motorok zajával, mialatt a fátyolos ködben szítálni kezdett az eso.

Mindenfelé noteszokkal és magnókkal felfegyverzett riporterek hemzsegték s várták türelmetlenül, hogy a holttestet lehozzák a bejárathoz vezető lépcson, és betolják a mentokocsiba. Az utcán egy tévéstáb forgatott; elegáns, öves trencskót viselo no komoly arccal beszélt bele a mikrofonba, mialatt a lassan forgó felvevógép filmre rögzítette a „helyszínen”, a szombat esti híradó számára.

Bili Boltz, a nemzetközösség ügyésze érkezett meg és szállt ki a kocsijából. Kábultnak, álmából felvertnek tunt; látszott, hogy eltökélt szándéka a sajtó képviseloinak elkerülése. Nem volt mit mondania, mert még nem is tudott semmit. Kíváncsi voltam, ki értesítette. Talán Marino. Rendorök nyüzsögtek, némelyikük cél-talanul a fure irányította Kel-lámpája eros fénycsóvját, mások

fehér járorkocsijuk köré gyulve beszélgettek. Boltz felhúzta szél-dzsekije cipzárját, és odabólintott, amikor futólag találkozott a tekintetünk, majd felsietett a lépcsőn.

A rendőrök és a polgármester egy megkülönböztető jelzés nélküli drapp kocsiban ültek, aminek felkapcsolták a belső világítását, és a fény kirajzolta sápadt arcukat. A riporternovel, Abby Turnbull-lal beszélgettek, s idonként bólogattak. Abby valamit mondott a nyitott ablakon át. Megvárta, míg az utcára érünk, s aztán utánunk sietett.

Marino egy kézmozdulattal hessentette el. „Nincs hozzáfuzni-valónk”, mondta még amolyan „baszódj meg”-hangsúllyal.

Marino gyorsabban szedte a lábát. Szinte megnyugtató, hogy ott van mellettem. - Hát nem ciki? - kérdezte undorodva, miközben cigarettát keresve tenyerével végigtapogatta magát. - Igazi bolondokháza. Jesszusom...

Arcomat husen, simogatón érte az eso. Marino kinyitotta a kombi ajtaját, hogy beszállhassak. Amikor elfordítottam a slussz-kulcsot, odahajolt, és somolyogva jegyezte meg: - Nagyon óvatosan hajtson, doktorno.

2.

A régi, kupolás állomásépület, a sínek és a felüljáró fölé magasodó óratorony fehéren világító számlapja teliholdként úszott a sötét égen. A finoman megmunkált mutatók akkor álltak meg, amikor évekkal ezelőtt kigördült innen az utolsó személyvonat. Tizenkét óra tizenhét percet mutatott. A városnak ezen a nyomorúságos végén, ahol a közegészségügyi és tisztiorvosi szolgálat döntése szerint a holtak kórháza felépült.

Megállt itt az ido. Volt ház, amit bedeszkáztak, másokat lebontottak. Távoli dühös tengermorajként a forgalom és a tehervonatok örökös robajlása szurodik be hozzánk. A föld gyomfoltokkal tarkított csupasz agyag, amin hegyekben áll a szemét, és ahol semmi sem no; mérgezett szárazföld, ahol sötétedés után nincsenek fények. Semmi sem moccan itt, csak a teherautók meg mozgódaruk és a betonba ágyazott acélsíneken dübörögző vonatok.

Az óra fehér számlapja utánam fordult, ahogy áthajtottam a feketeségen; úgy figyelt, mint az álombeli fehér arc.

A kombival bearaszoltam a drótkerítés nyílásán, és leparkoltam a stukkódíszes épület mögött, melyben az elmúlt két év szinte minden napját töltöttem. Az enyémen kívül csak egy szövetségi kocsit állt a parkolóban: Neils Vander, az ujjlenyomat-szakértő szürke Plymouthja. Marino hívása után rögtön feltárcsáztam. A második gyilkosságot követően új eljárást vezettünk be. Ha még egyszer ilyesmi elfordul, Vander azonnal a halottasháznál vár rám. Mostanra már biztos a röntgenben van, és beállítja a lézert.

A nyitott ajtófülkébol fény áradt ki a makadámútra, és két mentos éppen egy hordágyat emelt ki a mentokocsi hátuljából, rajta fekete hullazsák. Egész éjjel szállítottak ide holttesteket. Mindenki, aki Közép-Virginiában eroszak áldozata lett, váratlan vagy gyanús körülmények között lelta halálát, napszaktól függetlenül ide került.

A kék overallos fiatalemberek meglepödték, hogy ott látnak, amikor beléptem, és kitértam elöttük az épületbe vezető ajtót.

- Korán bejött, doktorno.

- Egy öngyilkos Mecklenburgból - készségeskedett a másik kísérol. - Vonat elé vetette magát. Tizenöt méternyire szóródott szét a síneken.

- Az ám. Darabokra ment...

Zötyögve áttolták a hordágyat az ajtón a fehérre csempézett folyosóra. A hullazsák láthatóan lyukas vagy szakadt volt. A

hordágy alján vér szivárgott át, és piros pettyeket hagyott maga után.

A halottasháznak jellegzetes szaga volt, a halál áporodott szaga, amit semmilyen mennyiségű levegőillatosítóval nem lehetett eluzni. Ha bekötött szemmel vezetnek be, még akkor is pontosan tudom, hol vagyok. Ilyen kora reggel a szag a szokottnál is erősebb és kellemetlenebb volt. A hordágy hangosan zörgött, amikor a két kísérő betolta az öngyilkost a rozsdamentes hutobe.

Jobbra fordultam, a halottasház irodája felé, ahol Fred, a biztonsági or muanyag pohárból kávét ivott, és arra várt, hogy a két halottkísérő aláírja a halott átvételéről szóló papírt és elmenjen. Íróasztala szélén gubbasztott, behúzta a nyakát, mint mindig, ha holttestet hoztak. Homlokához szegezett pisztollyal sem lehetett volna kényszeríteni, hogy bárkit is bekísérjen a hutobe. Megmagyarázhatatlan hatással volt rá a lepedo alól kikandikáló merev, hideg lábujjakon fityego azonosító cédula.

Szeme sarkából a faliórára sandított. Tízórás muszakja lassan a végéhez közeledett.

- Útban van a következő fojtogatásos eset - mondtam kíméletlenül.

- Istenkém, istenkém! Oszintén sajnálom. - Megcsóválta a fejét. - Mit mondjak. Nehéz elképzelni, hogy bárki is ilyesmire vemedjék. És szegények mind fiatal hölgyek. - Még mindig ingatta a fejét.

-Bármelyik percben itt lehet, és azt akarom, hogy megbizonyosodjék: a bejárat zárva van, és zárva is marad, miután a holttestet behozták, Fred. Felhoben lepnek majd el minket a riporterek. Azt akarom, hogy tizenöt méternél közelebb senki se jöjjön az épülethez. Megértette? - Kemény, éles volt a hangom, s ezt tudtam is. Az idegeim úgy zizegtek, mint a magasfeszültségű vezetékek.

- Igen, asszonyom. - Nyomatékosan bólogatott. - Résen leszek, esküszöm.

Rágyújtottam, a telefon után nyúltam, és beütöttem az otthoni számom.

Bertha vette fel a második csöngetésre, és álmoságtól kábultnak hallatszott a hangja, amikor rekedten belehallózott a kagylóba.

- Csak jelentkezem.

- Itt vagyok. Lucy meg sem moccant, Kay doktorno. Úgy alszik, mint a bunda, fel sem neszelt, amikor megérkeztem.

-Köszönöm, Bertha. Nem lehetek elég hálás. Fogalmam sincs, mikorra leszek otthon.

- Akkor itt várom, míg meg nem jön, Kay doktorno.

Az utóbbi idoben Bertha állandó készenlétben állt. Ha éjnek idején esethez hívtak, ot is berendeltem. Kulcsot adtam a bejáráshoz, és elmagyaráztam, hogy kell beállítani a riasztót. Percekkel azután érkezhettek a házamba, hogy én elindultam a helyszínre. Tompán átsuhant az agyamon, hogy amikor pár óra múlva Lucy felkel majd, a konyhában Berthát találja Kay nénikéje helyett.

Azt ígértem Lucynak, hogy ma Monticellóba viszem.

Egy közeli sebészeti tolokocsin két elektromos berendezés állt: mikrohullámú sütőnél kisebb volt, elején élénkzöld fénnel világító lámpák sorakoztak. A röntgenszoba feneketlen sötétségében úgy lebegett, mint egy muhold az urben, tekergozo vezetéke végén tengervízzel töltött ceruza nagyságú pálca lógott.

A tavaly télen beszerzett lézer viszonylag egyszerűen működött.

Közönséges fényforrások esetén az atomok és molekulák sza-

badon és számtalan különböző hullámhosszon bocsátanak ki fényt. De ha egy atommal hot közölnek, majd egy bizonyos hullámhosszú fény éri, akkor elérhetjük, hogy az atom szinkronban bocsásson ki fényt.

- Még egy percet kérek. - Neils Vander háttal nekem kapcsológombokkal és fogantyúkkal babrált. - Nehezen melegszik be a kicsike ma reggel... - Leverten félhangosan tette hozzá: - Ami azt illeti, én is.

A röntgenasztal másik oldalán álltam, és borostyánsárgára színezett szemüvegen át figyeltem az árnyékát. Közvetlen előttem Lóri Petersen maradványainak sötét tömege látszott; a testet kikaparták, de a lepedot még nem húzták ki alóla. Végtelenül hosszúnak tuno ideig vártam, gondolataimnak feltétlen ura voltam, kezeim meg sem moccantottam, érzékszerveim zavartalanul működtek.

Lóri teste még meleg volt, az élet oly rövid ideje szállt el belőle, hogy szinte illatként lebegett körülötte.

Vander bejelentette, hogy kész, és felkattintott egy kapcsolót.

Abban a pillanatban a pálcából sebesen villódzó szinkronizált fény áradt ki: fényes volt, mint a krizoberill. Nem oszlatta el a sötétséget, inkább magába szippantotta. Nem annyira beragyogott, inkább végighömpölygött egy kis felületen. Vander reszkető köpeny volt az asztal túloldalán, miközben Lóri fejére irányította a pálcát.

Centirol centire derítettük fel a véraláfutásos bort. Izzó drótként apró elemi szálak ragyogtak fel; csipesszel szedegettem össze őket, a villogó fényben mozdulataim szaggatottak voltak és lassított felvétel illúzióját keltették, miközben a röntgenasztal és a tolóasztalon levo bizonyítékos tégelyek és borítékok közt járkáltam. Ide-oda. Összefüggéstelen részletekre bomlott minden. A lézer bombázó fénye megvilágította a száj sarkát, pontszerű bevérzések pirosuló foltját az arccsonton, vagy az orr görbületét, elszigetelve az egyes vonásokat. Kesztyus ujjaim, melyekkel a csipeszt tartottam, mintha valaki másé lettek volna.

A sebesen váltakozó sötétség és fény elszédített, és csak úgy tudtam fenntartani az egyensúlyom, ha egyszerre egy gondolatra összpontosítottam, mintha én is, akár a lézersugár, fázisban lettem volna: mindenestül szinkronban azzal, amit csinálok, mentális energiám összessége egyetlen hullámhosszá olvadva.

- Az egyik fickó, aki behozta, azt mesélte, hogy gyakorlóorvos volt a VOE-n - jegyezte meg Vander.

Alig reagáltam.

- Ismerte?

Meglepett a kérdése. Bensom görcsbe rándult. Tanítottam a VOE-n, ahol több száz medikus és cselédkönyves orvos volt. Épenséggel akár találkozhattam is vele.

Nem feleltem, csak olyan utasításokat adtam, hogy „egy kicsit jobbra” vagy „tartsa ott egy ideig”. Vander lassan, megfontoltan és feszülten dolgozott, akárcsak én. Eluralkodott rajtunk a tehetlenség és csalódottság érzése. A lézer mindaddig nem bizonyult hasznosabbnak egy porszívónál, amellyel vegyes hulladékot gyűjtöttünk össze.

Eddig mintegy húsz esetben vetettük be, és csak néhányszor bizonyította, hogy érdemes beszerezni. Azonkívül, hogy segítségével elemi szálakra és más bizonyítékként szolgáló nyomokra bukkanhatunk, a veríték számos alkotórészét is felfedi, melyek a lézer fénye alatt neonreklámként fluoreszkálnak. Az emberi borön hagyott ujjlenyomat elméletileg fényt bocsáthat ki, és olyan esetekben, amelyekben a hagyományos porzás és a vegyi módszerek csodót mondanak, azonosításra alkalmas. Csak egyetlen esetről tudok, amikor borön ujjlenyomatot találtak, mégpedig Dél-Floridában, ahol egy gyógyfürdőhelyen meggyilkolt not

találtak, és a támadónak napolaj volt a kezén. Sem Vander, sem én nem reméltük, hogy nagyobb szerencsénk lesz most, mint a múltban volt.

Elsore nem is fogtuk fel, amit láttunk.

A pálcá éppen Lóri Petersen jobb vállánál járt, amikor pontosan a jobb kulcscsont felett úgy villant fel három elmosódott, szabálytalan folt, mintha foszforral festették volna oda őket. Mozdulatlanul álltunk és meredtünk rájuk. Aztán Vander füttyentett egyet, nekem pedig borsódzni kezdett a hátam.

Vander port és ecsetet hozott oda, és könnyedén beporozta azt, ami három, Lóri Petersen borén rejtőző ujjlenyomatnak látszott.

Reménykedni mertem. - Jók?

- Részlegések - felelte szórakozottan Vander, mialatt fényképeket készített MP 4-es polaroid gépével. - A barázda egy részlete átkozottul jó. Azt hiszem, még arra is jó, hogy rangsoroljuk. Máris átfuttatom a számítógépen.

- Ugyanannak a maradványnak tunik - gondolkodtam fennhangon. - Ugyanaz az anyag volt a kezén. - A szörnyeteg ismét otthagya a kézjegyét. Túl szép, hogy igaz legyen. Ujjlenyomattal túlságosan nagy szerencsénk lenne.

- Bizony, hogy ugyanannak látszik. De ezúttal jóval több kellett, hogy a kezén legyen.

A gyilkos régebben sosem hagyta ott sehol az ujjlenyomatát, de mostanra már szinte számítottunk arra a csillogó maradványra, ami a fluoreszkálást nyilvánvalóan okozta. Most több volt belőle. Ahogy Vander megvilágította Lóri nyakát, apró fehér csillagok konstellációja tunt fel, mint kocsifényszórótól megvilágított üvegszilánkok a sötét úttesten. Vander ráirányította a pálcát, míg én sterilizált gézcsomóért nyúltam.

Az elozo három fojtogatásos áldozatnál is ugyanezt a csillogó anyagot találtuk; a harmadik esetről többet, mint a másodikonál, a legkevesebbet az elsonél.

Az anyagmintákat laboratóriumokba küldtük. A különös maradványt eddig nem sikerült azonosítani, azonfelül, hogy megállapították, hogy szervesetlen anyag.

Nem jutottunk közelebb ahhoz, hogy tudjuk, mi is ez valójában bár mostanra már hosszú listát állítottunk össze arról, hogy mi nem lehet. Az elmúlt hetek során Vanderrel több tesztoszortot is végigcsináltunk, s margarintól a testápolóig mindent az alkarunkra kentünk, hogy lássuk, mi reagál a lézerre és mi nem. Kevesebb anyag csillant fel, mint gondoltuk, és egyik sem fénylett úgy, mint az ismeretlen sziporkázó maradvány.

Óvatosan bedugtam az ujjam a Lóri Petersen nyakára hurkolódó villanyvezeték alá, és szabaddá tettem a borón támadt égővörös, mély barázdát. Nem volt éles a pereme - lassabban fulladt meg, mint eleinte gondoltam. Láttam a halvány dörzsölési nyomokat ott, ahol a zsinór többször is visszacsúszott a helyére. Elég laza volt ahhoz, hogy Lóriiban egy darabig épp csak pislákoljon az élet. Aztán hirtelen megszorult. A vezetékhez is tapadt egy-két csillámló petty, de ennyi volt az egész.

- Próbálja meg a bokájánál - javasoltam halkan.

Vander lejjebb vitte a pálcát. Ugyanolyan fehér csillogást tapasztaltunk ott is, de ismét csak nagyon keveset. Bármi volt is ez az anyag, nem találtunk belőle semmit a no arcán, hajában vagy a lábain. A csillogó anyagból jutott az alkarjára, szétszóródott a felkarján és a mellén. Apró fehér csillagok tapadtak a csuklóját kegyetlenül hátraszorító vezetéken, és elhíntve csillantak meg felhasított hálóingén.

Arrébb léptem az asztaltól, cigarettára gyújtottam, és megpróbáltam rekonstruálni az eseményeket.

A támadónak valami anyag volt a kezén, amit mindenütt rá-

kent az áldozatára, ahol csak hozzáért. Miután Lóri Petersenrol lekerült a hálóing, talán megragadta a jobb vállát, és ujjai elmosódott foltokat hagytak jobb kulcscsontján.

Egyvalamiben biztos voltam: az anyag ezen a helyen talált magas koncentrációjából következik, hogy itt érinthette meg először.

Rejtélyes, gondoltam; a kirakójáték odaillonek tuno, de valahogy mégsem illeszkedo darabja.

Elejétől fogva abból a feltevésből indultam ki, hogy leküzdve az ellenállásukat, egy szempillantás alatt lebírja az áldozatait - esetleg késsel kényszeríti őket -, majd megköttözi őket, mielőtt levágná róluk a hálóruhát, vagy bármi mást csinálna. Minél többször nyúl hozzájuk, annál kevesebb anyag marad a kezén. Miért van akkor ez a magas koncentráció a kulcscsonton? Talán fedetlen volt ott a no, amikor a gyilkos rátámadt? Ezt nem tartottam valószínűnek. A hálóing puha, rugalmas pamutból készült, a szabása alapján hosszú ujjú trikóra emlékeztetett. Nem volt rajta se gomb, se cipzár, és Lóri csak úgy bújhatott bele, ha áthúzta a fején. Nyakig beburkolta a testét. Hogy érinthette meg a gyilkos a jobb kulcscsontján a csupasz bort, ha Lórin még rajta volt a hálóinge? Egyáltalán - honnan a magas koncentráció? Ilyen töményen még sosem fordult elő.

Kimentem az előtérbe, ahol több egyenruhás férfi is csevegve támasztotta a falat. Megkértem egyiküket, hogy rádión érje el nekem Marinót, és hagyja meg, hogy hívjon vissza. Hallottam, ahogy Marino hangja belerecsog az éterbe: „Mindjárt.” Fel-alá járkáltam a boncterem kemény, csempézett padlóján, a ragyogóan tiszta rozsdamentes asztalok, mosogatók és sebészeti eszközökkel borított tolokocsik között. Valahol víz csepegett egy csapból. Fertőtlenítő édeskésen undorító szagba terjengett a levegőben; csak olyankor lehetett elviselni, ha ennél fertelmesebb szagot kellett elnyomnia. Az íróasztalon álló fekete telefon némaságával mintha engem gúnyolt volna. Marino tudta, hogy a telefonnál várom a hívását. A tudat remekül elszórakoztatta.

Kárba veszett fáradság volt azon törnöm a fejem, hol követtem el hibát. Ettől függetlenül azért néha megfordult a fejemben. Hogy mi velem a baj. Amikor megismerkedtünk, udvarias voltam Marinóval, keményen és tiszteletteljesen ráztam kezét vele, miközben a szeme olyan kifejezéstelenné vált, mint két vakablak. Húsz percbe telt, mire megcsörrent a telefon.

Marino közölte, hogy még a Petersen-házban van, a férjet hallgatja ki, aki - Marino szavaival élve - olyan „lökött, mint egy fejbe cseszett görény”.

Beszámoltam a sziporkázó anyagról. Elismételtem, amit már régebben is elmagyaráztam neki. Lehetséges, hogy valami háztartási anyag, amely az összes gyilkossági helyszínen előfordult, valami fura dolog, amit a gyilkos felkutat és beleépít a rituáléjába. Babahintopor, testápolók, kozmetikumok, tisztítószerek.

Eddig sok mindent kizártunk már, ami bizonyos fokig a célunk volt. Ha az anyag nem a helyszínekhez kötődik, és lelkem mélyén meg voltam győződve róla, hogy így van, akkor a gyilkos hurcolja be, esetleg akaratlanul, ami viszont nagyon lényeges, és végül elvezethet minket oda, ahol dolgozik vagy lakik.

- Egén - mondta Marino a telefonban -, nos, majd körbeszág-lászom a szekrényekben meg másutt. De nekem is van ám elmé-
letem.

- Éspedig?

- A férj egy darabban játszik, igaz? Péntek esténként próbál, s ezért jön olyan késon haza, igaz? Javítson ki, ha tévednék, de a színészek festeni szokták magukat.

- Csak kosztümös fopróbán vagy az előadásokon.

- Az ám - húzta el a szót Marino. - Hát szerinte éppen a kosz-

tűmös fopróbán volt, mielőtt hazaevickélt, és állítólag holtan találta a feleségét. Megszólalt a kis riasztócsengő. Azt súgja valami, hogy...

Félbeszakítottam. - Vett róla ujjlenyomatot?

-De mennyire!

- Tegye az ujjlenyomatotos kártyát egy műanyag tasakba, és amikor idejön, hozza rögtön hozzám.

Nem értette.

Nem bocsátkoztam bõvebb magyarázatba. Nem volt kedvem hozzá.

Marino még annyit mondott, mielőtt letette a kagylót: - Nem tudom, mikor keríthetek sort rá, doktor. Érzésem szerint akár estig sem szabadulok innét. A kötöttségeim, tudja. Nem szõviccnek szántam.

Kizárt, hogy hétfõig akár hozzá, akár az ujjlenyomathoz szerencsém lesz, gondoltam. Marinónak már van gyanúsítottja. Azon a kitaposott úton csörtet vakon, amin minden nyomozó. A férj tolük lehet Szent Antal, és tartózkodhat éppen Angliában, amikor a feleségét Seattle-ben meggyilkolják, mégis minden rendõr azonnal rá gyanakszik.

Egy dolog a családban elforduló lövõdõzés, mérgezés, verés vagy szurkálás, megint más egy kéjgyilkosság. Kevés férj képes megkötözni, megeroszkolni, és aztán megfojtani a feleségét.

Zavarodottságomat fáradtságomnak tudtam be. Hajnali 2.33-tól voltam fenn, és most már délután hatra járt. A rendõrök, akik bejöttek a halottasházba, már rég elmentek. Vander ebédjét ment haza. Egyik boncsegédem, Wingo nem sokkal utána távozott, és az épületben rajtam kívül nem volt teremtett lélek.

A csend, amire többnyire vágytam, most elbizonytalanított, és sehogy sem bírtam felmelegedni. Kezem, ujjaim megmerevedtek, körömöm megkékült. Összerezzenem, valahányszor a külsõ irodában megszólalt a telefon.

Az intézetben honos kezdetleges biztonsági intézkedések rajtam kívül soha senkit nem aggasztottak. Ismételten nemet mondtak, ha megfelelõ biztonsági rendszer bevezetéséhez pénzt kértem. A rendõrfõnök csak a betõroket tartotta veszélyesnek, és egy tolvajnak sem jutna eszébe bejönni a halottasházba, még ha „Isten hozta!” feliratú lábtõrloket tennénk is ki, és éjjel-nappal tárva-nyitva hagynánk az összes ajtót. A halottak jobban elijeszti a rossz fiúkat, mint a házorzo ebek.

A halottak sohasem háborgattak. Egyedül az élõktõl félek.

Miután egy hibbant fegyveres besétált a helyi orvos rendelőjébe, és golyózáport zúdított az emberekkel zsúfolt várószobára, elmentem egy vasboltba, és vettem egy láncot meg egy lakatot, miket hétvégeken meg munkaidõ után használtam a homlokzati dupla üvegajtón.

Míg az asztalomnál dolgoztam, valaki olyan hevesen rázta meg ezt az ajtót, hogy a lánc még akkor is lengett, amikor végre sikerült rávennem magam, hogy lemerészkedjek az elocsarnokba és megnézzem, ki az. Senkit sem találtam. Csolakók néha megpróbálták bejutni a mosdóinkba, de amikor kinéztem, egy lelket sem láttam.

Visszamentem az irodámba, de annyira ideges voltam, hogy amikor meghallottam, hogy az elotér túloldalán nyílik a liftajtó, felragadtam egy ollót, és kész is voltam rá, hogy használjam. De csak a nappali biztonsági or volt.

- Megpróbáltam nem olyan rég bejutni a bejárati üvegajtón át? - kérdeztem.

Furcsállva nézte a kezemben szorongatott ollót, és azt felelte, hogy nem. Biztosra veszem, hogy ostobának találta a kérdésemet. Tudta, hogy a bejáratot láncsal rögzítjük, és az épület min-

den ajtajához volt kulcsa. Nem volt oka rá, hogy elől próbáljon bejutni.

A nyomasztó csend újból rám telepedett, míg az asztalomnál ülve Lóri Petersen boncolási jegyzőkönyvét igyekeztem lediktálni. Ki tudja, miért, de egyetlen szót sem tudtam kiejteni a számon, egyszerűen nem bírtam elviselni, hogy hangosan halljam a szavakat. Ráeszméltem, hogy ezeket a szavakat senkinek sem szabad hallania, még Rose-nak, a titkárnomnak sem. Senki sem hallhat a csillogó anyagmaradványról, az ondófolyadékról, az ujjlenyomatokról, a no nyaka körül talált mély szöveti bevérzésekről - és mindenekelőtt a kínzás nyomairól.

A gyilkos egyre degeneráltabbá vált, egyre iszonytatóbban kegyetlen lett. Már nem elégedett meg a nemi éroszakkal és a gyilkossággal. Amíg el nem távolítottam Lóri Petersen testéről a kötelekeket és kis bemetszést nem ejtettem a bor gyanús pírral elszíneződött területein, majd ki nem tapogattam a törött csontokát, addig nem is döbbsentem rá, mi történt tulajdonképpen, mielőtt meghalt.

A zúzódásai olyan frissek voltak, hogy alig lehetett észrevenni; oket, de a bemetszéseknél napvilágra kerültek az elpattant erek, s ebből arra következtettem, hogy valami tompa tárggyal, térdel vagy lábbal ütötték meg. Három egymás melletti bordája és a kezén négy ujja is eltört. Szálak voltak a szájában, foként a nyelvén, ami arra utalt, hogy még be is tömték a száját, hogy ne sikoltozhasson.

Lelki szemeimmel láttam a hegedut a nappaliban álló kottaállványon, és a hálószobában levo asztalon a sebészeti folyóiratokat és könyveket. A keze. Legértékesebb eszköze volt, amellyel gyógyított és zenélt. A gyilkos bizonyára szándékosan törte el egyenként az ujjait, miután megkötözte az asszonyt.

A mikrokazettás magnóban tovább forgott a szalag, s vette fel a csendet. Kikapcsoltam, és magas támlás forgószékemmel a számítógép képernyője felé fordultam. A monitor feketéről egy vilanással a szövegszerkesztő program égkékjére váltott, és fekete betűk masíroztak rajta, amikor saját kezűleg kezdtem begépelni a boncolási jegyzőkönyvet.

Rá sem pillantottam a súlyadatokra és jegyzetekre, amiket boncolás közben firkantottam le egy üres kesztyűzacskóra. Mindent tudtam Lóriról. Tökéletes volt a memóriám. Fejembe megállíthatatlanul visszahangzott egy kifejezés: „normális határok között”. Semmi baja sem volt. Jó volt a szíve, tüdeje, mája. „Normális határok között.” Tökéletes egészségnek örvendő halt meg. Csak gépeltem, gépeltem, a betelt oldalak egymás után tuntek el, s adták át helyüket az üreseknek, amíg hirtelen fel nem néztem. Fred, a biztonsági or állt az ajtóban.

Fogalmam sem volt, mennyi ideje dolgozom. Frednek este hétkor kellett szolgálatba állnia. Minden, ami azóta történt, hogy utoljára láttam, álomnak, szörnyű rémálomnak tunt.

- Még itt van? - kérdezte, majd habozva tette hozzá: - Izé...; odalent várnak egy ravatalozótól, de nem találják a holttestet. Egyenesen Mecklenburgból jöttek. Nem tom, hova lett Wingo...

_ Órákkal ezelőtt hazament - mondtam. - Miféle holttestért jöttek?

_ Valami Roberts nevéért, akit a vonat ütött el.

Egy pillanatra elgondolkodtam. Lóri Petersent beleértve aznap hat esetünk volt. Homályosan felémlett a vonat alá került szerencsétlen. - A hutoben van.

- Aszongyák, ott nem találják.

Levettem a szemüvegem, és megdörzsöltem a szemem. - Ellenorizte?

Szégyenlos mosoly jelent meg az arcán. Fred fejét csóválva lépett hátrébb. - Tuggya, Scarpetta doktorno, hogy én soha nem

lépek be abba a dobozba! Úgy bizony!

3.

Bekanyarodtam a felhajtómra, és megkönnyebbültem, hogy Bertha tengerjáró Pontiacja még ott áll. A bejárat feltárult, mielőtt alkalmam lett volna a kulcscsomóból kiválasztani a megfelelő kulcsot.

- Milyen volt az időjárás? - kérdeztem azonnal.

Berthával a tágas hallban álltunk. Pontosan tudta, mire irányul a kérdésem. Amikor csak Lucy nálam volt, a nap végén mindig ugyanezt a beszélgetést folytattuk.

-Pocsék, doktornó. Az a gyerek egész nap a dolgozószobájában a számítógép billentyűit verte! Úgy éljek! Mán az is elég vót, hogy betegyem a lábam és egy szendvicset vigyek neki, hogy ordibálni kezdjen velem meg jelenetet csináljon. Tudom én, hogy miér' van - lágyult el a tekintete. - Bántja, hogy magának dolgoznia kellett.

Bénultságom állóvizét buntudat fodrozta.

- Láttam ám az esti lapot, Kay doktornó. Az Úr legyen irgalmas hozzánk! - Egyik karját üggyel-bajjal eroltette bele esokabátja ujjába. - Tudom én, miér' kellett csinálnia azt, amit egész nap csinált. Uramatyám. Oszintén remélem, hogy a rendörök elkapják azt az embert. Micsoda aljasság. Micsoda alávaló aljasság.;

Bertha tudta, mivel foglalkozom, és soha nem kérdezősködött., Még olyankor sem kérdezett, ha valamelyik esetem a környékéről való volt.

- Bent van az esti lap - intett a nappali felé, aztán elvette a táskáját az ajtó melletti asztról. - A kanapé párnája alá dugtam, nehogy a kezibe kerüljön. Nem tudtam, akarja-e, hogy elolvassa vagy sem, Kay doktornó. - Elfelé menet vállon veregetett.

Néztem, ahogy a kocsijához megy, és lassan kitolat a lehajtómról Isten áldja meg! Már régen nem kértem bocsánatot a családom nevében. Szemtol szembe vagy telefonon már sokszor sértegette és zsarnokoskodott vele az unokahúgom, a húgom és az anyám. Bertha tudta. Sosem rokonszenvezett vagy kritizált, és néha gyanítottam, hogy sajnál, amitől csak rosszabbul éreztem magam. Becsuktam a bejáratú ajtót, és átmentem a konyhába.

Ez volt a kedvenc helyiségem: magas mennyezetu, modern, de kevés háztartási géppel felszerelve, mert a legtöbb dolgot kézzel szeretem csinálni, mint például a pastá-t vagy a kenyérgyúrást. A fozosarok közepén egy juharfa húsvágó toke volt, pontosan olyan magasan, hogy egy harisnyában százötvenhét centinél egy milliméterrel sem nagyobb no kényelmesen felérje. A reggelizosarok a fával beültetett hátsó kertre és a madáretetore nézo nagy kilátóablak előtt helyezkedett el. A faszekrények és munkafelületek egyöntetu világos fenyoszínét szenvedélyesen gondozott kertembol származó sárga- és vörösrózsa-kompozíciók élénkítették.

Lucy nem tartózkodott a konyhában. Vacsoratányérjai már a csöpögteton sorakoztak, így feltételeztem, hogy ismét a dolgozószobámban van.

A hutohöz mentem, és töltöttem magamnak egy pohár Chablist. A pultnak dolve lehunytam a szemem, és belekortyoltam a borba. Nem tudtam, mihez kezdjek Lucyval.

Múlt nyáron látogatott meg eloször azután, hogy otthagytam a Dade megyei Igazságügyi Orvos Szakértoi Intézetet, és elköltöztem abból a városból, ahol születtem, és ahova a válásom után visszatértem. Lucy az egyetlen unokahúgom. Tízévesen már középiskolás szintu természettudományos tárgyakkal és matematikával foglalkozott. Zseni volt, egy kifürkészhetetlen természetü, latin származású, lehetetlen kis ördögfióka, akinek kiskorában

halt meg az apja. Dorothy, egyetlen húgomon kívül senkije sem volt, akit viszont túlságosan lekötött a gyermekkönyvek írása, semhogy valóságos, hús-vér lányával törődjek. Lucy ésszerű okkal megmagyarázhatatlan imádattal csüngött rajtam, és rajongásához e percben nem volt energiám. Mialatt hazafelé hajtottam, azon tépelodtem, hogy átfoglaltatom a jegyét egy korábbi járatra, és hamarabb hazaküldöm Miami-ba. Képtelen voltam rászánni magam erre a lépésre.

Kétségbe lenne esve. Nem értené. Visszautasítások sorából összetevő életében ez lenne a végso kiköszarazás; emlékeztetné rá, hogy terhes és nem kívánt a jelenléte. Egész évben erre a látogatásra várt. És én is vártam, hogy megérkezzen.

Ismét belekörtölytem a boromba, és vártam, hogy a végtelen csend megnyugtassa megtépzott idegeimet, és elfeledtesse velem aggodalmaimat.

Házam a város nyugati végében, egy új villanegyedben volt, ahol tágas házak állnak az egyholdas fásított kertekben, az utcákon meg foként kombik és családi autók közlekednek. Szomszédaim olyan csendesek voltak, oly ritkán fordult elő betörés vagy vandalizmus, hogy nem is emlékszem, mikor láttam utoljára erre felé járorkocsit. A csend, a biztonság bármi pénzt megért, kényyszerűséggé, létszükségletemmé vált. Kora reggelenként gyógyírként hatott az idegeimre, hogy egyedül reggelizem, s közben tudom, hogy az ablakomon túl csupán egyféle eroszak tombol: az etető tartalmán veszekedő mókus és szajkó harca.

Felsőhajtottam, és ittam egy kortyot. Rettegni kezdtem a lefekvéstől, az álom előtti sötétben töltött pillanatoktól, féltem, milyen lesz, ha nem uralkodom már a gondolataimon, s ezáltal védtelenné válok. Lóri Petersennel kapcsolatos képek rohannak meg. Áttörik a gátat, s képzeletem áradata egyre iszonyúbb látomásokat sodor felém.

Láttam vele a gyilkost. Abban a hálószobában volt. Szinte az arcát is láttam, csak épp vonásai maradtak kivehetetlenek: villanásnyi elmosódott arcszerűség az asszony mellett. Lóri eloször megpróbál érvelni, miután a torkához szorított lapos, hideg acél vagy a férfi hangjának vérfagyasztó csendülésére bénító félelemmel riadt fel. Mond mindenfélét, Isten a tudója, meddig igyekeznek lebeszélni róla, mialatt a férfi levágja a lámpákról a vezetéket és kezdi velük megkötözni az asszonyt. Lóri a Harvardon végzett, sebész volt. Észérvekkkel próbálhatott meg szembezállni egy lélektelen erovel.

Vadul kergetni kezdték egymást a képek, mintha felgyorsított, a tekercsrol csattogva leváló film képeit látnám, ahogy Lóri kétségbeesett kísérletei csodót mondanak, és jön az abszolút rettegés. Az elmondhatatlan. Nem is néztem. Nem bírtam elviselni, hogy ennél többet lássak. Úrrá kell lennem a gondolataimon.

Otthoni irodám az erdos kertre nézett, de a zsalugáért rendszerint csukva tartottam, mert képtelen vagyok koncentrálni, ha valamilyen látvány eltereli a figyelmem. Megálltam az ajtóban, és hagytam, hadd kalandozzanak a gondolataim, mialatt Lucy háttal nekem energikusan kopogott a behemót tölgyfa asztalon fekvő billentyuzeten. Hetek óta nem jutottam hozzá, hogy itt rendet rakjak, így ocsmány disznóól fogadott. A könyvespolcon összeviszsa dülöngéltek a könyvek, a földön halomban rendezve egy csomó Jogi Szemle, a többi meg csak úgy szanaszét szórva. Bekeretezett bizonyítványaimat és diplomáimat a falnak támasztottam: Cornell, Johns Hopkins, Georgetown és így tovább. Ki akartam akasztani őket a belvárosi irodámban, de még nem volt rá idom. A sötétkék Tai-Ming szonyeg egyik sarkán egy rakás folyóiratcikk várta, hogy beléjük pillantsak. Munkahelyi sikereim azzal jártak, hogy többé nem tartottam kifogástalan rendet, bár a felfordulás változatlanul idegesített.

-Lehet, hogy kémkedsz utánam? - motyogta Lucy anélkül, hogy hátrafordult volna.

- Nem kémkedek utánad. - Halványan elmosolyodtam, és csókot nyomtam fénylo vörös hajára.

- De mennyire, hogy kémkedsz - mondta, de nem hagyta abba a gépelést. - Láttalak. A tükörképed, a monitoron. Az ajtóban álltál, és engem figyeltél.

Átöleltem, államot a feje búbjára támasztottam, és az élénkzöld parancsoktól hemzsego fekete képernyőt néztem. Eddig még sosem jutott eszembe, hogy a képernyő visszatükrözhet bármit is, és most értettem meg, hogy Margaret, a programelemző, hogy üdvözölheti név szerint az irodája előtt elmeneket, amikor, háttal ül az ajtónak. Lucy arca elmosódott folt volt a monitoron. Inkább csak felnöttek, teknőkeretes szemüvegének tükörképét láttam. Jobbára úgy üdvözölt, hogy kézzel-lábbal rám csimpaszkodott, de most rosszkedvu volt.

- Sajnálom, hogy nem mehettünk el ma Monticellóba, Lucy próbálkoztam.

Vállrándítás.

- Csalódott vagyok, akárcsak te - tettem hozzá.

Újabb vállvonás. - Amúgy is inkább a számítógépen dolgozom.

Bár nem szándékos volt, megjegyzése mégis rosszlesett.

- Iszonyú, mennyi dolgom volt - folytatta, és ujjával erosen megbökte a „Vissza” gombot. - Ki kellett takarítani az adatbázisodat. Lefogadom, hogy már vagy egy éve nem végeztél karbantartást. - Körbeforgott borfotelomban, én meg oldalt léptem, és derékmagasságban összefontam a karjaimat.

- Így aztán ezt is megcsináltam.

- Hogy mit csináltál?

Nem, Lucy soha nem tenne ilyet. Egy ügyetlenül végzett karbantartás során elveszhet akár az összes adat. A merevlemezen tárolok - vagy inkább tároltam? - fél tucat statisztikai táblázatot, amiket határidős folyóiratcikkekhez használtam. Egyedüli fájlmásolataim több hónaposak voltak.

Lucy a szemembe nézett, zöld szeme bagolyszerűre nőtt a vas-tag lencse mögött. Kerek, manószzerű arcán kemény kifejezés ült, amikor így szólt:

- Megnéztem a könyvekben, hogy kell. Elég, ha begépeled a C promptnál az IORI-t, azután ha beállította, megcsinálod az Addallt meg a Catalog.Orát. Könnyu. Akármelyik seggfej elbírna vele.

Nem szóltam semmit. Nem szidtam meg a csúnya beszédért. A lábamból kiszállt minden erő.

Eszembe jutott Dorothy évekkal ezelotti hisztérikus telefonhívása. Míg elvult vásárolni, Lucy bement a dolgozószobájába, valamennyi flopiját újraformázta, letörölve róluk mindent. Ketton egy könyv volt, amin Dorothy éppen dolgozott; fejezetek, amelyeknek kinyomtatására vagy átmásolására még nem kerített időt. Pokoli eset.

- Lucy. Ezt nem tehetted.

- Á, ne izgasd magad - nyugtatott meg morcosan. - Elobb kivettem az összes adatodat. A könyv utasítása szerint. Aztán visszavitettem őket, és újra beírtam a parancsopcióidat. Minden rajta van. De tisztán, úgy értem, helytakarékosan.

Odahúztam egy puffot, és letelepedtem mellé. Csak ekkor vettem észre, mi van a flopi alatt: az esti újság, úgy összehajtogatva, ahogy akkor szoktuk, amikor elolvastuk. Kivettem, és az első oldalra lapoztam. Legkevésbé az egész oldalas címfejet akartam látni.

- FELTEVÉSEK SZERINT -
O A FOJTOGATÓ NEGYEDIK ÁLDOZATA

Nem sokkal éjfél után találtak rá Berkley Downs-i otthonában a brutálisan meggyilkolt harmincéves gyakorló sebészno holttestére. A rendőrség szerint megalapozott bizonyíték van arra, hogy halála összefügg annak a másik három richmondi nonek a halálával, akiket otthonukban fojtottak meg az elmúlt két hónap során.

A legutóbbi áldozat, Lóri Anne Petersen a Harvard orvosi karán végzett. Tegnap, valamivel éjfél után látták utoljára élve, amikor távozott a Virginiai Orvosi Egyetem oktatókórházának baleseti osztályáról, ahol most töltötte baleseti sebészeti gyakorlatát. Úgy vélik, hogy innen egyenesen hazahajtott, és valamikor éjjel fél egy és ketto között gyilkolták meg. A tettes nyilvánvalóan úgy jutott be a házába, hogy levágta a szűnyoghálót egy csukott, de nem bezárt fürdoszobaablakról...

Ebben a hangnemben folytatódott. Volt egy szemcsés, fekete-fehér fotó a mentokrol, ahogy a lépcsőn cipelik le Lóri testét, és egy kisebb kép egy khakiszínu esokabátos alakról, akiben önmagamra ismertem. A képaláírás így szólt: „Kay Scarpetta doktoro, a vezető igazságügyi orvos szakérto a gyilkosság helyszínére érkezik.”

Lucy tágra nyílt szemmel bámult rám. Bertha bölcsen elrejtette az újságot, de Lucy találékony. Nem tudtam, mit mondjak. Mire gondolhat egy tízéves gyerek, amikor ehhez hasonlót olvas, kivált, ha ehhez még egy komor kép is társul az o „Kay néniéről”?

Lucy előtt soha nem bocsátkoztam részletekbe, ami a hivatásomat illeti. Visszafogtam magam, nehogy prédikáljak neki a kegyetlen világról, melyben élünk. Nem akartam, hogy hozzám hasonlóan megfosszák ártatlanságától és idealizmusától, vakvéletlen és brutalitás véres vizében kereszteljék meg, örökre lerombolják benne a bizalom oltárát.

- Olyan, mint a Herald - mondta nagy meglepetésemre. - Mindig ilyen megölt emberekrol írnak a Herald-ban. Múlt héten is találtak egy férfit a csatornában, levágták a fejét. Biztos rossz ember volt, s ezért vágták le a fejét.

- Lehet, Lucy. De ez még nem hatalmaz fel senkit, hogy ezt tegye vele. És nem mindenki rossz ember, aki megsebesül, vagy akit megölnék.

- Mami szerint igen. Azt mondja, hogy a jó embereket nem gyilkolják meg. Csak a prostikat meg a droggereskedeket meg a betöröket. - Gondolataiba mélyedve elhallgatott. - Néha rendöröket is megölnék, amikor a rossz embereket próbálják meg elkapni,

Dorothy pontosan ilyeneket szokott mondani, s ami még rosszabb, hisz is bennük. Fellobbant bennem a régi harag.

-De a hölgy, akit megfojtottak... - Lucy láthatóan vívódott, szeme akkorára tágult, hogy pillantásával majd elnyelt. - O is orvos volt, Kay néni! Hogy lehetett akkor rossz? Te is orvos vagy. Akkor o is olyan volt, mint te.

Hirtelen belém hasított, hány óra is van. Későre járt. Kikapcsoltam a számítógépet, kézen fogtam Lucyt, és átmentünk a dolgozószobából a konyhába. Amikor odafordultam hozzá, hogy megkérdezzem, lefekvés előtt nem kér-e még egy szendvicset, kétségbeesve láttam, hogy beharapja az alsó ajkát, a szeme pedig megtelik könnyel.

- Lucy! Miért sírsz?

Szorosan átölelt, és felzokogott. Heves elkeseredéssel csim-paszkodott belém, úgy kiabálta: - Nem akarom, hogy meghalj! Nem akarom, hogy meghalj!

-Lucy... - Döbbenet, megzavarodva álltam. Hisztizéséhez, nyegle és dühös kirohanásaihoz már hozzászoktam. De ez? Éreztem, hogy könnyáradata átáztatja a blúzom. Ahogy ölelt, éreztem boldogtalanságtól meggyötört kis teste forróságát.

- Nincs semmi baj, Lucy. - Csak ennyit tudtam mondani, és erősebben szorítottam magamhoz.

- Nem akarom, hogy meghalj, Kay néni!

- Nem fogok meghalni, Lucy.

- De papa meghalt.

- Velem nem történik semmi, Lucy.

De vigasztalhatatlan volt. Az újságban olvasottak mélyen és fájdalmasan érintették. Felnőtt intellektussal, de gyermeki ijedt képzelgés rabjaként olvasta el. Mindez ráadásként bizonytalanságára és veszteségeire.

Ó, Istenem. Keresgéltem a megfelelő szavakat, de semmi sem jutott eszembe. Anyám vádaskodásai fájón életre keltek lelkem mélyén. Hiányosságaim. Nincs gyermekem. Rémes anya lett volna belőlem. - Férfinak kellett volna születned - fakadt ki anyám egyik nemrégiben folytatott eredménytelen diskurzusunk során. ~ Csak a munka és a becsvágy! Természetellenes ez egy nonél. Úgy kiszáradsz majd, Kay, mint egy poloska.

Legsötétebb pillanataimban, amikor a legpocsékabban éreztem magam, átkozott legyek, ha nem láttam a gyermekkori otthonom gyepén heverő kitiinpáncélokot. Áttetszőek voltak, törékenyek, kiszáradtak. Halottak.

Általában nem szoktam egy tízévesnek bort tölteni.

Bevittem Lucy-t a szobájába, és az ágyban borozgattunk. Olyan kérdéseket tett fel, amelyekre lehetetlen válaszolni. - Miért bánthanak emberek másokat? - és - Lehet, hogy játszik? Úgy értem, talán szórakozásból csinálja, mint az MTV-ben? Ott is csinálnak ilyet, de csak tettetik. Senkinek sem esik baja. Talán ő sem akarja bántani őket, Kay néni.

- Vannak gonosz emberek - feleltem csendesen. - Olyanok, mint a kutyák, Lucy. Némelyik kutya ok nélkül harapja meg az embert. Valami félresikerült bennük. Rosszak, és mindig is azok lesznek.

- Mert először mások bántak aljasul velük. Ettől lettek rosszak.

- Olykor valóban ez történik, igen - mondtam neki. - De nem mindig. Néha nincs is oka. Bizonyos fokig nem is számít. Az embernek van választási lehetősége. Van, aki inkább rossz lesz, kegyetlen. Csúnya, szerencsétlen velejárója az életnek.

- Mint Hitler - motyogta, és kortyintott a borból.

Simogatni kezdtem a haját.

Álmosságtól nehezen forgó nyelvvel csapongott tovább: - Mint például Jimmy Groome is. Az utcánkban lakik, és a légpuskájával lövi a madarakat, meg szeret kilopni a fészkekből tojást, és összetöri őket az úton, hogy lássa, hogy kínlódnak a fiókák. Gyulölöm! Gyulölöm Jimmy Groome-ot. Egyszer, amikor arra biciklizett, kovel dobtam meg, és el is találtam. De nem tudja, hogy én voltam, mert a bokrok mögé bújtam.

Szűrösöltem a boromból, és simogattam a haját.

- Ugye Isten nem engedi, hogy bármi történjék veled? - kérdezte.

- Semmi sem történik velem, Lucy. Megígérem.

_ Ha imádkozom Istenhez, hogy vigyázzon rád, ugye megteszi?

- Vigyáz ránk. - Bár nem voltam biztos benne, hogy ezt el is hiszem.

Lucy a homlokát ráncolta. Abban sem vagyok biztos, hogy ő elhitte. - Soha nem félsz? - kérdezte.

Elmosolyodtam. - Idonként mindenki fél. De teljes biztonság-

ban vagyok. Semmi sem fog történni velem.

Az utolsó, amit elmormolt, mielőtt álomba merült volna, ez volt: - Bárcsak mindig itt maradhatnék, Kay néni. Pontosan olyan akarok lenni, mint te.

Két órával később a hálószobámban voltam, teljesen éberem, és a könyv egy lapjára bámultam anélkül, hogy a szavakat láttam volna, amikor megszólalt a telefon.

Pavlovi rémült reflex: felkaptam a kagylót, a szívem hevesen dobogott. Rettegve arra számítottam, hogy Marino szól bele, mintha a tegnapi éjszaka ismételné.

- Halló!

Semmi válasz.

- Halló?

A háttérben halk, kísérteties zenefoszlányokat hallottam, ami a kora reggeli külföldi filmeket vagy horrorfilmeket vagy egy gramofon karcos nyekergését juttatta eszembe, mielőtt a vonal túlsó végén letették volna a kagylót.

-Kávét?

- Kérek - válaszoltam, „jó reggelt” gyanánt.

Amikor csak megálltam Neils Vander laboratóriuma előtt, első üdvözlő szava mindig az volt, hogy „kávét?”, és én mindig el is fogadtam. A koffein és a nikotin bunós szenvedélyének könnyen megadtam magam.

Eszembe sem jutna olyan kocsit venni, ami nem olyan masszív, mint egy tank, és soha nem indulnék el úgy, hogy előbb ne kapcsolnám be a biztonsági övet. A házam minden pontján füstérzőkelok vannak, és beépítettem egy méregdrága riasztót. Leszoktam a repülés élvezetéről, és amikor csak lehet, inkább vonattal utazom.

De Isten ments, hogy lemondjak a koffeinról, a nikotinról és a koleszterinról, amik rendet vágnak az emberiség soraiban. Országos konferenciákra járok, és háromszáz másik igazságügyi orvos szakérto - egészség és halál legavatottabb ismerői - társaságában ülök a díszében. Hetvenöt százalékunk nem kocog és nem tornázik, nem gyalogol, ha autóba ülhet, nem áll, ha ülhet, és ha teheti, elkerüli a lépcsőt vagy a hegymászást, hacsak nem lefelé. Egyharmadunk dohányzik, többségünk iszik, és valamennyien úgy tömjük a fejünket, mintha másnap összedolne a világ.

A stressz, a depresszió, esetleg a nap mint nap látott nyomorúság miatt megnőtt nevetés- és örömgényt kell a háttérben keresni - ki állíthatná biztosan, mi az oka? Egyik cinikusabb barátom, a chicagói vezető orvos szakérto helyettese szívesen mondogatja: - Az ördögbe is. Az ember úgyis meghal. Mindenkire ez vár. Legfeljebb egészségesen hal meg. Na és?

Vander az íróasztala mögötti pulton álló filteres kávéfőzőhöz ment, és kitöltött két csészével. Számtalanszor csinált már kávét nekem, de sosem véste az emlékezetébe, hogy tej és cukor nélkül, feketén szeretem.

Volt férjem is képtelen volt észben tartani. Tonyval hat évig éltem együtt, de nem emlékezett, hogy feketén iszom a kávét vagy közepesen átsütve eszem a marhasültet, nem véresen, hanem épp csak rózsaszínen. A ruhaméretemről már nem is beszélve! Nyolcast viselek, az alakomhoz szinte bármi illik, de nem turóm a fodros, bidres-bodros holmikát. Mindig hatost vett nekem, rendszerint valami csipkés, habkönnyű és ágyba való. Tony anyjának kedvenc színe a halványzöld volt. Tizennégyes méretet viselt. Imádta a fodrokat, utálta a pulóvereket, imádta a cipzárt, allergiás volt a gyapjúra, nem akart kínlódni bármivel, amit vegytisztítóhoz kellett hordani vagy vasalni kellett, zsigeri ellenszenvet érzett a bíborlilával szemben, a fehérret és a bézst hordhatatlannak ítélte, nem volt hajlandó keresztbe csíkosat vagy kasmír-

mintásat felvenni, a világ minden kincséért sem hordott volna mubort, úgy vélte, hogy az alakja feloldhatatlan ellentmondásba keveredett a berakással, és odavolt a zsebekért - minél több, annál jobb! Ha az anyjáról volt szó, Tonymak valahogy mindig sikerült telibe találnia.

Vander pontosan annyi tejport és cukrot halmozott a kávémba, mint a magáéba.

Szokás szerint zilált volt: gyér osz haja szerteszét állt, bo fehér köpenyén fekete ujjlenyomatporfoltok, és tintától átítatott mellényzsebéből golyós- és filctollak kandikáltak ki. Magas férfi volt, végtagjai hosszúak és csontosak, pocakja aránytalanul nagy. Fejformája döbbenetesen emlékeztetett egy villanykörtéére, szeme fakókék volt, tekintete pedig elgondolkodó.

Az első télen, amit itt töltöttem, egy késo délután bekukkantott az irodámba, hogy bejelentse: havazik. Hosszú vörös sálát teker a nyaka köré, a fején egy valamelyik banánköztársaság katalógusából rendelt és kétségkívül a legneveltségesebb téli fejfedő ült: egy bor repülősisak, amit a fülére húzott. Jól mutatott volna egy Fokker vadászgépen. Nem csoda, hogy az intézetben csak „Bolygó Hollandinak” hívtuk. Folyton rohant, le-fel szaladgált az épületben, köpenye repkedett körülötte.

- Látta az újságokat? - kérdezte a kávéját fűjva.

- Az egész nyomorult világ látta - feleltem elkomorodva.

A vasárnapi újság címdala még a szombatinál is rosszabb volt. A szalagcím az oldal egyik szélétől a másikig húzódott, a betűk legalább két-három centisek voltak. A cikk mellett rövid ismertető volt Lóri Petersenről, és egy fénykép, amit mintha egy évkönyvből vágtak volna ki. Abby Turnbullba szorult annyi agresszivitás, ha nem izléstelenség, hogy megpróbáljon Lóri Philadelphióban élő családjával is interjút készíteni, akik „zaklatottságukra hivatkozva nem kommentálták a gyilkosságot”.

- Annyi biztos, hogy ez nem hajtja a malmunkra a vizet - hangoztatta Vander, amit nélküle is tudtam. - Szeretném tudni, honnan veszik az információt, hogy pár embert lámpavasra húzasak fel.

- A zsaruk nem tudják, mikor kellene befogniuk a szájukat - mondtam. - Ha majd lakatot tudnak tenni rá, nem lesz több kiszivárogtatás, ami miatt rinyálni lehet.

- Nos, éppenséggel a zsaruk is lehetnek. Bárhogy álljon is a dolog, ez az egész megőríti a feleségemet. Ha a városban laknánk, rávenne, hogy még ma költözzünk el.

Az íróasztalához ment, amelyet papírok, fényképek és telefonüzenetek kusza halmaza borított. Egy másfél literes sörös-; doboz társaságában egy padlócsespe tanyázott, rajta rászáradt véres lábnyom; a doboz és a csespe muanyag zacskóban volt, bizonyítékként felcímkézve. Szétszórtan tíz kis formalinos üveg is volt, bennük elszenesedett emberi ujjbegyek, amiket sebészileg; választottak le a második ujjpercnél. A súlyosan megégett vagy elrohadt azonosítatlan holttestek esetében hagyományos módszerrel lehetetlen ujjlenyomatot venni. E hátborzongató rendtelenség kellos közepén oda nem illoen trónolt egy üveg vazelinés kézápoló.

Vander a kezére lötytyintett belöle, beledörzsölte a borébe, és felhúzott egy pár fehér pamutkesztyut. A foglalkozásával járó anyagok, az acetone, xilol és az örökös kézmosás kikészíti a kézborét, és mindig tudtam, mikor felejtett el kesztyut húzni, amikor ninhydrinnel, egy nehezen elohívható ujjlenyomatok láthatóvá tételére alkalmas vegyszerrel dolgozott, mert egy hétig lila ujjakkal mászkált. Reggeli rituáléja befejeztével intett, hogy kövessem a harmadik emeleti elocsarnokba.

Jó néhány ajtónyira volt a számítógépterem, egy tiszta, szinte steril helyiség, teli a legkülönbözőbb doboz formájú és méretu

halványezüst hardvermodulokkal, amelyekről a látogatónak egy urkorszakbeli mosoda jutott eszébe. A mosó- és szárítógépek sorára leginkább hasonlító formás, álló gépegység az ujjlenyomat-azonosító processzor volt, feladata pedig a minta egybevetése a mágneslemezeken tárolt többmillió ujjlenyomat-adatbázissal. Ismertebb nevén az UAP a maga fejlett adatfeldolgozásával másodpercenként nyolcszáz ujjlenyomatot tudott egybevetni. Vander nem szeretett tétlenül üldögelni és várni az eredményt. Az volt a szokása, hogy hagyta éjjel működni a gépet, hogy amikor másnap reggel bejön, legyen, aminek már előre örülhet.

A folyamat legidoigényesebb szakasza az volt, amit Vander még szombaton elvégzett: az ujjlenyomatok bevitele a számítógépbe. Ehhez eloször is le kellett fényképeznie a kérdéses rejtett ujjlenyomatot, ötszörösre felnagyítani, azután másolópapírt tenni minden fényképre, és filctollal átmásolni a legfontosabb jellegzetességeket. A rajzot ezt követően mérethűre kicsinyítette le. A fényképet végül ráragasztotta a rejtett ujjlenyomat formanyomatványra, és beolvasta a számítógépbe. Most már nem volt más hátra, mint egyszerűen kinyomtatni a keresés eredményét.

Vander egy hangversenyre készülő zongoraművész körülményességével telepedett le. Már-már azt hittem, fellebbenti köpenye két szárnyát, és várakozásteljesen szétterpeszti az ujjait. Steinwayje egy többek között billentyűzetből, monitorból, képletapogatóból és ujjlenyomat-képfeldolgozóból álló távoli állomás volt. A képletapogató mind a tíz ujjlenyomatot tartalmazó kártyákat, mind a rejtett ujjlenyomatokat le tudta olvasni. Az ujjlenyomat-képfeldolgozó vagy (UKF, ahogy Vander nevezte) automatikusan felderítette az ujjlenyomat jellegzetességeit.

Figyeltem, ahogy parancsokat ír be. Aztán megnyomta a „nyomtatás” gombot, és a gép sebesen petyegtette a potenciális gyanúsítottak névsorát a zöld csíkos papírra.

Széket húztam oda, míg Vander letépte a kinyomtatott lapot, majd az esetek szerint tíz részre tépte.

A 88-01651, azaz a Lóri Petersen testén talált rejtett ujjlenyomatok azonosítási száma érdekelt bennünket. A számítógépes ujjlenyomat-összehasonlítás a politikai választáshoz hasonló. A lehetséges párokat jelölteknek nevezik, és pontszám szerint rangsorolják. Minél magasabb a pontszám, annál több összehasonlítási pontban van megfelelés egy jelölt és a számítógépbe bevitt ismeretlen rejtett ujjlenyomatok között. A 88-01651 esetében egy jelölt akadt, aki több mint ezer ponttal boven számítva: vezetett. Ami csak egyet jelenthet.

Telitalálatot.

Vagy ahogy Vander fesztelenül nevezte: - Egy igazi ász.

A győztes jelölt személytelenül a NIC112-es számon szerepelt.

Erre igazán nem számítottam.

-Vagyis akárki hagyta rajta az ujjlenyomatait, az illetőnek nyilvántartásba vett ujjlenyomatai vannak az adatbázisban? - kérdeztem.

- Így van.

- Szóval elképzelhető, hogy priusza van?

- Elofordulhat, bár nem szükségszerű. - Vander felállt és átment az ellenőrző terminálhoz. Könnyedén a billentyűzeten; nyugtatta ujjait, és a katódsugárcsőves kijelzőre meredt.

- Más okból kifolyólag is vehettek tole ujjlenyomatot - tette hozzá. - Ha, mondjuk, a rendőrségnél dolgozik, vagy esetleg egy-; szer taxiengedélyért folyamodott.

A képvisszakereső mélységeiből ujjlenyomat-kártyákat kezdett elhívni. Hurokvonalak és csavarulatok tűrkizkék felnagyított egyesülése, a keresenyomat ugrott be azonnal a jelölt nyomatképe mellé. Ettől jobbra egy oszlopban sorolták fel a jelölt azonosítására szolgáló adatokat: nemét, borszínét, születési idejét és

más egyebet. Vander kinyomtatott egy példányt az ujjlenyomatokból, és átnyújtotta nekem.

Elolvastam és újra elolvastam, ki is a NIC112.

Marino odáig lesz a gyönyörűségig.

A számítógép szerint - hibalehetőség kizárva - a rejtett ujjlenyomatok, amiket a lézer talált meg Lóri Petersen testén, a férjé, Matt Petersentől származtak.

4.

Túlzottan nem lepett meg, hogy Matt Petersen megérintette a felesége testét. Gyakran reflexszerűen nyúlunk valakihez, aki halottnak látszik, hogy kitapintsuk a pulzusát, vagy könnyedén megérintjük a vállát, mintha egy alvót ébresztgetnénk. Igazából csak két dolog rémített meg. Eloszor is az, hogy a rejtett ujjlenyomatokat azért vettük észre, mert annak, aki otthagya őket, ugyanolyan fejtörést okozó, csillogó anyagmaradvány volt az ujjain, mint amelyet az előző fojtogatásos gyilkosságoknál is találtunk. Másodszor, a Matt Petersen ujjairól vett lenyomatokat még el sem küldték a laborba. A számítógép pusztán azért talált telibe, mert Mattnek már megvoltak az ujjlenyomatai a gép nyilvántartásában.

Éppen azt mondtam Vandernek, hogy ki kell derítenünk, korábban miért és mikor vettek ujjlenyomatot Petersentől, hogy vajon van-e priusza, amikor Marino lépett be.

Köszönés helyett csak ennyit mondott: - A titkárnője mondta, hogy itt találok.

Felismertem a fánkot, amit majszolt: a lenti kávégép melletti dobozból származott. Hétfő reggelente Rose mindig fánkkal állított be. Marino körbehordozta a tekintetét a gépeken, majd fesztelenül odalökött felém egy borítékot: - Sajnálom, Neils - mormolta. - De a doktornő már előre lestoppolta magának.

Vander csodálkodva nézett rám, miközben felnyitottam a borítékot. Egy muanyag zacskót találtam benne, Matt Petersen ujjlenyomat-kártyájával. Marino kínos helyzetbe hozott, és ennek nem örültem. Normális körülmények között a kártyát egyenesen az ujjlenyomatlabornak és nem nekem szignálták volna ki. Kollégák körében épp az ilyen alattomos húzások ébresztenek velünk szemben ellenszenvet, ugyanis abból a feltevésből indulnak ki, hogy birtokháborítást követünk el, eljogokat vindikálunk magunknak, amikor valójában mi sem álltunk távolabb.

- Nem akartam, hogy az íróasztalán heverjen, ahol bárki nyugodtan hozzáférhet - magyaráztam Vandernek. - Matt Petersen kezére feltehetően arcfesték került, mielőtt hazament. Ha maradt belőle a kezén, akkor a kezéről a kártyájára is juthatott.

Vander szeme elkerekedett. Felvetésem fölkelte az érdeklődését. - Helyes. Máris átfuttatjuk a lézer alatt.

Marino sértődötten bámult rám.

- És mi a helyzet a túlélőkéssel? - kérdeztem tőle.

A derekához szorított halomból kihúzott még egy borítékot. - Éppen Frankhez indultam vele, hogy átadjam neki.

- Elobb megnézzük a lézer alatt - javasolta Vander.

Aztán kinyomtatott még egy példányt az NIC112-es rejtett ujjlenyomatokból, amiket Matt Petersen a felesége testén hagyott, és átnyújtotta Marinónak.

Marino futó pillantást vetett rájuk, „Mi a ménku!”, mormolta maga elé, és felnézett rám.

A tekintetében diadalmas mosoly ült. Ismertem ezt a pillantást, amire számítottam is. Szabad fordításban ennyit jelentett: „Na tessék, fonőknő! Lehet, hogy maga otthonosan mozog az elmélet terén, én viszont az utcát ismerem.”

Éreztem, ahogy a nyomozhatóság hüvelykshorítói megcsikor-

dulnak annak a férfinak a kezén, akinek a feleségét - ebben rendületlenül hittem - egy valamennyiünk számára ismeretlen férfi gyilkolta meg.

Tizenöt perccel később egy sötétkamrához hasonló, az ujjlenyomatlaborból nyíló teremben voltunk mindhárman. Egy jókora mosogató melletti munkapulton feküdt a kártya a tíz ujjlenyomattal és a túlélőkés. A teremben áthatolhatatlan sötétség honolt. Marino hatalmas pocakja kellemetlenül ért bal könyökömhöz, mialatt a szemkápráztatóan lüktető fény a kártya tinta-foltos pacáin elszórt csillagokat villantott fel. A kés kemény gumiból készült nyelén, amelynek durva felületén nem maradhattott ujjlenyomat, szintén találtunk szikrázó maradványt.

A kés széles, csillogó pengéjén mikroszkopikus nagyságú hulladék és több jól kivehető részleges ujjlenyomat volt, amiket Vander be is porzott és le is vett. Közelebb hajolt a tíz ujjlenyomatot hordozó kártyához. Tapasztalt sasszemével elég volt egy gyors vizuális összehasonlítás, hogy óvatosan kijelentse: - Kezdo lépésként, a barázdák összevetése alapján, azt mondanám, hogy ezek az övéi, a pengén levo ujjlenyomatok Matt Petersenéi.

Kikapcsolta a lézert, mire ismét koromsötét lett, majd hunyorghattunk a mennyezeti lámpák éles fényében, melyek visszarángattak minket a sivár salakbeton és fehér muanyaglapok világába.

Feltoltam a védoszemüveget a homlokomra, és sorolni keztem tárgyilagosa megjegyzéseimet, míg Vander a lézerrel bíbelődött, Marino meg rágyújtott egy cigarettára.

- A késen talált ujjlenyomatok lehet, hogy semmit sem jelentenek. Ha a kés Petersené volt, könnyen rajta hagyhatta az ujjlenyomatait. Ami a csillogó anyagot illeti - nos, nyilvánvaló, hogy volt valami a kezén, amikor a feleségéhez ért, és amikor ujjlenyomatot vettek róla. De nem lehetünk biztosak abban, hogy ez az anyag ugyanaz a csillogó maradvány, amit másutt, kivált az első három fojtogatásos esetről találtunk. Megpróbáljuk pásztázó elektronmikroszkóppal is, és remélhetőleg sikerül meghatározni, hogy az elemi összetételük vagy az infravörös színeképük megegyezik-e a Lóri testén másutt vagy az előző esetekben talált maradványával.

- Micsoda? - képedt el Marino. - Azt hiszi, hogy Mattnek és a gyilkosnak más-más anyag volt a kezén, amik nem ugyanazok, mégis egyformán festenek a lézer alatt?

- Szinte mindem, ami erosen reagál a lézerre, ugyanúgy fest - mondtam lassan, megfontoltan. - Úgy ragyog, mint a fehér neonfény.

- Egén, de legjobb tudomásom szerint a legtöbb embernek nincs ilyen fehér neonfényes trutyi a kezén.

Ezt nem vonhattam kétségbe. - A legtöbb embernek valóban nincs.

- Kísértetiesen fura egybeesés, hogy Mattnek éppen ez a trutyi van a kezén, akármilyen is ez.

- Említette, hogy akkor ért haza a kosztümös fopróbáról - emlékeztettem.

- O legalábbis ezt állítja.

- Jó ötlet lenne elkérni az arcfestéket, amit péntek este használt, és vizsgálatra behozni.

Marino lekicsinyloen nézett rám.

Az első emeletre jutó kevés számítógépből egy az én irodámban volt. Rákapcsolták az emeleten lévő számítógépes hálózatra, de azért még nem volt „buta terminál”. Ha a központi számítógép nem működött is, ha másra nem is, szövegszerkesztésre legalább használhattam a gépem.

Marino átadta a két flopit, amiket a Petersen-hálószobában

találtunk. Benyomtam oket a meghajtóba, és kiírtam a rajtuk lévo könyvtárakat.

A képernyon megjeleno fájlok, jobban mondva fejezetek tartalomjegyzéke nyilvánvalóan Matt Petersen disszertációjához tartozott. A téma Tennessee Williams volt, „akinek legsikere-sebb darabjai frusztrált világot tárnak fel, melyben a romantikus finomság máza alatt szex és eroszak tombol” - olvastuk a Bevezeto elso bekezdésében.

Marino a vállam fölött belekukucskált, és a fejét csóválta

- Jézus - motyogta -, ez egyre jobb lesz. Nem csoda, hogy a kis köcsög rögtön kiborult, amikor azt mondtam, hogy behozzuk ezeket a lemezeket. Nézze csak ezt a túró.

Egyik oldalt a másik után néztük át.

Williams homoszexualitással és kannibalizmussal kapcsolatos vitatható álláspontja villant tova. Utalások a brutális Stanley Kowalskira és Az ifjúság édes madará-ban a kasztrált dzsigolóra. Nem kellett látnoki képesség ahhoz, hogy Marino gondolataiban olvassak, amelyek olyan banálisak voltak, mint egy bulvárlap címoldala.

Számára ez köznapi pornóba illo szöveg volt, olyan pszichopata elmék lángra lobbantója, melyek szexuális aberrációk és eroszak fantáziaszüleményein élnek. Marino akkor sem ismerné fel az utca és a színház közti különbséget, ha agyba-fobe vernék, és úgy kényszerítenék, hogy drámakurzusra járjon.

A Williamshez, de még a Matt Petersenhez hasonlók, akik ilyen sorokat írnak le, messze nem azok, akik az életben meg is valósítják az ilyesmit.

Hüvösen Marinóra néztem. - Mit gondolna, ha Petersen az Ószövetséget tanulmányozó tudós volna?

Megvonta a vállát, elkapta rólam a tekintetét, és ismét a képernyot vizslatta. Hát, ez nem éppen vasárnapi iskolába való.

- Mint ahogy a nemi eroszak, megkövezés, lefejezés és a kurvák sem azok. És a való életben Truman Capote mégsem tömeggyilkos, ormester.

Elhátrált a számítógéptol, és egy székhez ment. Felé fordultam a forgószékemmel, és széles íróasztalom fölött szembenéztem vele. Általában állni szokott, ha bejön az irodámba, hogy magáról nézhessen le rám. De most leült, és egy magasságban volt a szemünk. Úgy véltem, kis ideig maradni szándékozik.

- Mi a véleménye, ki lehet ezt a vackot nyomtatni? Jó kis esti olvasmánynak tunik. - Becsmérlés bujkált a mosolyában. - Ki tudja? Még az is lehet, hogy ez az amerikai betukukac Sade márkít vagy hogyishívjákot idézi benne.

- Sade márki francia volt.

- Mindegy.

Igyekeztem magamba fojtani az ingerültségem. Azon járt a fejem, vajon mi történne, ha egyik orvos szakértom feleségét gyilkolná meg. Vajon Marino körülnézne-e a könyvtárban, és azt képzelné, kincsre bukkant, amikor igazságügyi orvos szakértoi könyvek és a történelem legbetegesebb elmének buntetteirol szóló kötetek sokaságát találná?

Résnyire szukült a szeme, amikor cigarettára gyújtott, és mélyen leszívta a füstöt. Vékony, hosszú csíkban fújta ki, mielőtt megszólalt volna: - Úgy látom, csuda nagy véleménnyel van errol a Petersenrol. Milyen alapon? Azért, mert muvész, vagy, mert egy nagymeno egyetemista srác?

- Nincs véleményem róla - válaszoltam. - Semmit sem tudok róla azonkívül, hogy sehogy sem tunik annak az embernek, aki megfojtotta ezeket a noket.

Marino elgondolkodó képet vágott. - Nos, én viszont ismerem, doktorno. Órákon át beszélgettem vele. - Skót kockás sportzokója zsebébe nyúlt, és két mikrokazettát dobott a mappámra, a

kezem közelébe. Elovettem a cigarettámat, és én is rágyújtottam.

- Elmesélem, hogy zajlott le. Én és Becker ott vagyunk vele a konyhában, világos? A slapecek éppen elhúznak a holttesttel, amikor - láss csodát! - Petersen személyisége egy csapásra megváltozik. Últében kiegyenesedik, kitisztul az agya, a kezével úgy gesztikulál, mintha színpadon lenne vagy mi. Pizkosul elképesztő volt! A szeme néha megtelik könnyel, elcsuklik a hangja, elpirul és belesápad. Nekem az jut eszembe, hogy ez nem is kihallgatás, hanem egy rohadt nagy eloadás!

Hátradolt, és meglazította a nyakkendőjét. - Tudja, azon törtem a fejem, hol is láttam már ehhez hasonlót. Foként New Yorkban, a Johnny Andretti meg a hozzá hasonlók személyében. Andretti a selyemöltönyében meg a külföldi cigarettájával, azzal a hamisítatlan bálgúnármodorával. Olyan elbuvölo a modora, hogy az ember kezét-lábát törí, hogy a kedvére tegyen, és kezd elfeledkezni arról az aprócska tényről, hogy pályafutása alatt vagy húsz embert csinált már ki.

Aztán ott egy másik: Phil, a strici. Fogasokkal agyabugyalja el a lányokat, kettőt agyon is vert, és romhalmazt csinál az étterméből, amivel mellesleg csak falaz a lányfuttatásnak. Szóval Phil egész odalihen a halott prostitúciái miatt, és az asztalon áthajolva odalihegi a képmbe: „Kérem, kerítse elő azt, aki ezt tette velük, Pete! Az az ember biztos egy állat. Tessék, igyon ebből a Chiantiból, Pete. Nagyon finom.”

- A lényeg az, doktornó, hogy én se most léptem le a falvédóról. És Petersennél ugyanez a vészjelző indult be, mint Andrettinél és Philnél. Eloadást tart nekem, én meg csak ülök, és azt kérdelem magamtól: „Mit képzél ez a harvardi kultúrszokk? Hogy hülye vagyok vagy mi?”

Becsúszattam a mikrokozettát a lejátszóba, és nem szóltam egy szót sem.

Marino biccentett, hogy nyomjam meg a „lejátszás” gombot. - Elso felvonás - jegyezte meg tréfásan. - Szín: Petersenék konyhája. A fozszereplo Matt. Tragikus hos. Sápadt arc, sebzett tekintet, érti? A falat bámulja. És én? Egy film pereg elottem. Sosem jártam Bostonban, aligha tudnám a Harvardot egy kutyaóltól megkülönböztetni, de lelki szememmel patinás téglafalakat és borostyánt látok.

Elhallgatott, amikor a kazettán mondat közepén megszólalt Petersen hangja. A Harvardról beszélt, válaszolt a kérdésekre, melyek Lórrival való megismerkedésére vonatkoztak. Az évek során sok rendorségi kihallgatást hallottam, s ez most zavarba ejtett. Mit számít? Mi köze Petersen egyetemi évek alatti udvarlásának Lóri meggyilkolásához? A szívem mélyén ugyanakkor, azt hiszem, tudtam a választ.

Marino puhatolódzott, igyekezett Petersent megoldozni. Marino keresett valamit - bármit -, ami bizonyíthatná, hogy Petersen rögeszmés és betegesen eltorzult gondolkodású, és esetleg kétségbevonhatatlan elmezavarra hajlamos.

Felkeltem, hogy becsukjam az ajtót, nehogy megzavarjanak minket, mialatt a kazettáról csendesesen csordogált a monológ.

-...már azelott is láttam. Szoke lány, ahogy szórakozottan járt-kelt az egyetemi városban, karja teli könyvekkel. Mintha mindig sietett volna, és másutt járt volna az esze.

Marino: - Mi volt az, amire felfigyelt, Matt?

- Nehéz megmondani. De távolról is felkeltette az érdeklődésemet. Nem tudom, miért. Részben talán azért, mert általában egyedül volt, sietett, úton volt valahova. Olyan... magabiztos volt, akinek célja van. Kíváncsivá tett.

Marino: - Gyakran elofordul az ilyesmi? Érti, hogy gondolom lát egy vonzó not, aki felkelti a kíváncsiságát, már távolról is?

-Á, nem hiszem. Úgy értem, felfigyelek másokra, ahogy az

emberek általában. De az o esetében Lórinál ez másképp volt.

Marino: - Folytassa. Szóval végül megismerkedett vele. Hol?

- Egy partin. Tavasszal, május elején. A szobatársam haverjánál volt buli, aki történetesen együtt dolgozott Lórivál a laborban. Lóri ezért is jött el. Kilenc körül sétált be, épp, amikor már indulni készültem. Lóri laborbeli ismerose, azt hiszem, Timnek hívták, kinyitott Lórinak egy doboz sört, és beszélgetni kezdtek. Akkor hallottam eloször a hangját. Alt hangja volt, simogató, kellemes a fülnek. Az a hang, amit hallva az ember megfordul, hogy lássa, ki beszél. Valami profról mesélt anekdotákat, és a körülötte levok nevettek. Lóri nem is próbálta, mégis magára tudta vonni mások figyelmét.

Marino: - Más szóval, végül mégsem hagyta ott a bulit. Meglátta a lányt, és úgy döntött, nem megy el onnét.

- Igen.

- Hogy nézett ki akkoriban a felesége?

- Hosszabb volt a haja, és felfésülve hordta, mint a balett-táncosnok. Vékony volt, nagyon vonzó...

- Ezek szerint kedveli a karcsú szokéket. Vonzza az ilyesmi egy noben.

- Arra gondoltam, hogy vonzó, ennyi az egész. És volt még valami. Az intelligenciája. Emiatt tunt ki.

- Marino: - És még mi miatt?

- Tessék? Hogy érti ezt?

Marino: - Azon morfondíroztam, mi vonzhatta hozzá. - Rövid hallgatás. - Érdekesnek találom.

- Nem könnyu erre válaszolni. Rejtély, mi ennek az oka. Ahogy találkozunk valakivel, és hirtelen észrevesszük. Mintha valami felébredne bennünk. Nem tudom, miért... Istenem... nem is tudom.

Újabb hallgatás, ezúttal hosszabbra nyúló.

Marino: - Olyan no volt, akire felfigyelnek az emberek.

- A legteljesebb mértékben. És kivétel nélkül mindig. Bárho-va mentünk együtt, vagy ha a barátaim társaságában voltunk. Háttérbe szorított, de komolyan. Nem bántam. Sot tulajdonképpen még élveztem is. Szépen hátradoltem, és figyeltem, hogy varázsolja el oket. Próbáltam kielemezni, rábukkanni a nyitjára, hogy mi vonz hozzá másokat. Az embernek vagy van karizmája, vagy nincs. Lehetetlen eloállítani. Képtelenség. O sem igyekezett. Egyszeruen csak megtörtént.

Marino: - Azt mondta, hogy amikor az egyetemen látta, mindig olyan magának való volt. És mi volt a helyzet máskor? Arra gondolok, hogy barátságos volt-e idegenekkel. Érti, mire célzok; szóba elegyedett-e olyanokkal, akiket akkor látott eloször, mondjuk egy boltban vagy egy benzinkútnál? Vagy ha valaki a házhoz jött, például egy kézbesító, nem volt-e az a típus, aki ilyenkor behívja az illetot, barátságos vele?

- Nem. Ritkán beszélt idegenekkel, és tudom, hogy nem volt szokása ismeretleneket behívni a házba. Soha. Kivált nem akkor, amikor én nem voltam itthon. Bostonban lakott, hozzászokott a város veszélyeihez. És a sürgösségi osztályon dolgozott, nem volt ismeretlen elotte az eroszak, az a sok szörnyuség, ami az emberekkel történhet. Nem hívott volna be egy idegent, és szerintem nem volt áldozattípus. Ami azt illeti, amikor itt elkezddetek a gyilkosságok, nagyon megijedt. Hétvégenként hazajártam, de nem bírta elviselni, amikor megint el kellett mennem... erosebben tiltakozott ellene, mint korábban. Nem szeretett ugyanis éjjel egyedül maradni. Ez jobban nyugtalanította, mint azelott.

Marino: - Úgy vélem, gondosabban megnézte volna, hogy zárva van-e minden ablak, ha idegesítették a gyilkosságok.

- Mondtam már. Biztos azt hitte, hogy zárva van.

- De maga véletlenül nyitva hagyta a fürdoszobaablakot, ami-

kor múlt hétvégén visszatette a szűnyoghálót.

- Nem vagyok efelől biztos. De csak erre gondolhatok...

Becker hangja: - Nem említette, hogy valaki itt járt, vagy esetleg összefutott valakivel, aki nyugtalanította? Nem mondott valamit, bármit? Esetleg felfigyelt egy ismeretlen autóra a környéken, vagy talán követte és figyelte valaki? Összefut valami hapsival, aki ráhajt.

- Semmi ilyen nem történt.

Becker: - Lehetséges, hogy beszámolt volna magának ilyesmiről, ha elfordul?

-De mennyire. Mindent elmondott. Egy héttel vagy lehet, hogy kettővel ezelőtt hallott valamit a hátsó kertben. Kihívta a rendőrséget. Kijött egy járorkocsi. De csak egy macska randalírozott a kukáknál. Lényeg, hogy mindent elmondott nekem.

Marino: - Munkán kívül mivel töltötte az időt?

- Volt pár barátja, a kórházból néhány doktornő. Néha elment velük vacsorázni vagy vásárolni, idonként moziba. Ennyi volt az egész. Jobbára letudta az ügyeletét, és hazajött. Tanult, olykor gyakorolt a hegedun. Hét közben általában dolgozott, hazajött és aludt. A hétvégét nekem tartotta fenn. Az a miénk volt. Hétféteken együtt voltunk.

Marino: - Múlt hétvégén látta utoljára?

- Vasárnap délután, úgy három körül. Mielőtt visszahajtottam volna Charlottesville-be. Aznap ki sem mozdultunk hazulról. Esett, pocsék idő volt. Itthon maradtunk, kávéztunk, beszélgettünk...

Marino: - Milyen gyakran beszélt vele hét közben?

- Többször. Amilyen gyakran csak tudtunk.

Marino: - Utoljára tegnap, azaz csütörtök éjjel?

- Azért hívtam, hogy megmondjam, próba után ott maradok még egy kicsit, a szokottnál pár perccel később érek haza. A kosztümös próba miatt. Úgy volt, hogy szabad a hétvégén. Szép idő esetére azt terveztük, hogy kocsival lemegyünk a tengerpartra.

Csend.

Petersen kínlódott. Hallottam, hogy mély lélegzetet vesz, igyekszik megnyugodni.

Marino: - Amikor múlt éjjel telefonon beszéltek, nem számolt be a felesége valamiről, valami gondról, nem említett valakit, aki a háznál járt? Nem zaklatta valaki a munkahelyén, nem fordult elő szokatlan telefonhívás, bármi?

Csend.

-Nem volt semmi. Semmi ehhez hasonló. Jó hangulatban volt, nevetett... már alig várta, hogy, izé, szóval előre örült a hétfévének.

Marino: - Meséljen még róla, Matt. Minden apróság segíthet, ami csak az eszébe jut. Családi háttér, egyéniség, hogy mit tartott fontosnak.

Matt gépies hangja: - Philadelphiába valósi volt, biztosítási ügynök volt az apja, és két öccse van. Az orvostudomány kitöltötte az életét. Abszolút elhivatottságot érzett iránta.

Marino: - Milyen orvosnak készült?

- Plasztikai sebésznek.

Becker: - Érdekes. Miért éppen emellett döntött?

- Úgy tíz, tizenegy lehetett, amikor az édesanyja mellrákot kapott, és mindkét mellét eltávolították. Életben maradt, de oda lett az önbecsülése. Azt hiszem, deformálnak, értéktelennek, érinthetetlennek tartotta magát. Lóri néha beszélt erről. Azt hiszem, segíteni akart az embereken. Olyanokon, akik hasonlóan estek át.

Marino: - És hegedült is.

- Igen.

Marino: - Adott valaha is hangversenyt, játszott talán zenekarban, közönség előtt?

- Megtehetette volna, azt hiszem. De nem volt rá ideje.

Marino: - Mi mást tudna róla mondani? Maga például nagyol kutya a színhátszásban, most is egy darabban játszik. Érdekelte a feleségét az ilyesmi?

- Nagyon is. Ez volt az egyik, ami már az első találkozásunkkor elbuvölt. Együtt mentünk el a buliról, ahol megismerkedtünk, és órákig sétáltunk az egyetem területén. Amikor az egyik kurzusról kezdtem mesélni neki, ahova jártam, rájöttem, hogy sokat tud a színházról, így aztán színdarabokról meg hasonlókról kezdtünk beszélgetni. Akkoriban Ibsennel foglalkoztam. Erre terelődött a szó, valóságról és illúzióról meg arról beszélgettünk, mi a hiteles és mi visszataszító az emberekben és a társadalomban. Ibsen egyik legfontosabb témája az otthontól való elidegenedés. A... szóval az elszakadás. Errol beszélgettünk.

És nagyon meglepett. Sosem felejttem el. Felnevetett, és azt mondta: „Ti művészek azt képzelitek, kizárólag ti tudtok azonosulni ezekkel a dolgokkal. Sokan ugyanígy érzünk, ugyanazt az ürességet, magányt éljük át. Csak épp nincs módunk rá, hogy szavakba foglaljuk. Ezért aztán csináljuk tovább, küszködünk, ahogy tudunk. Az érzés csak érzés. Azt hiszem, jobbára ugyanaz bárhol a világon.”

Vitatkozni kezdtünk, de barátságosan. Ellentmondtam neki. Egyesek mélyebben érznek másoknál, de van olyan is, aki olyasmit érez, amit mi, többiek nem. Ez okozza az elszigetelődést, azt az érzést, hogy távol állunk mindenkítől, más...

Marino: - Maga azonosul ezzel?

- Inkább megértem. Lehet, hogy nem érzek mindent, amit mások, de értem az érzéseiket. Semmi sem lep meg. Ha az ember irodalmat, színművészetet tanul, az emberi érzések, szükségletek és késztetések végtelen skáláját ismeri meg, legyenek azok jók vagy rosszak. A természetem része, hogy belebújok más emberek bőrébe, érzem, amit ok, úgy cselekszem, ahogy ok, de ez nem jelenti azt, hogy ezek a megnyilatkozások oszintén az enyémeke volnának. Azt hiszem, ha egyáltalán létezik olyasmi, amiben különbözöm másoktól, akkor az az igény, hogy megértssem az emberi érzések széles skáláját, amit említettem.

Marino: - Megérti annak az embernek az érzéseit, aki ezt tette a feleségével?

Csend.

Aztán alig hallhatóan. - Az isten szerelmére, dehogyl

Marino: - Biztos benne?

- Nem. Vagyis hogy igen, biztos vagyok benne! Nem akarom megérteni!

Marino: - Tudom, hogy nehéz ebbe belegondolnia, Matt. De sokat segítene nekünk, ha volna valami ötlete. Ha például egy ilyesfajta gyilkos szerepére készülne, milyennek képzelné...

- Nem tudom! Az a rohadt állat! - A dühtől megbicsaklott a hangja. - Fogalmam sincs, miért engem kérdez! Maguk a kibaszott rendőrök! Maguknak kellene kideríteniük!

Hirtelen elhallgatott, mint amikor a lemezről felemelkedik a tu.

Sokáig nem hallatszott más a szalagról, mint Marino, ahogy a torkát köszörüli, aztán valaki hátratólta a székét.

Marino Beckertől: - Nincs véletlen egy üres kazettád a kocsi-ban?

Petersen motyogását hallottam, és a hangjából ítélve sírhatott. - Van egy pár a hálószobában.

- Nos, ez átkozottul rendes magától, Matt - nyújtotta el hűvösen a szavakat Marino.

Matt Petersen húsz perccel később tért rá arra, amikor megtalálta a felesége holttestét.

Borzalmas volt csak hallgatni, és nem látni. Nem volt, ami elterelte volna a figyelmem. A szavai nyomán támadt képek és visszaemlékezések árján sodródtam. A hallottak olyan sötét vizekre vittek, ahova nem akaróztott tévednem.

Forgott a szalag.

- Ühüm, biztos vagyok benne. Nem szóltam haza. Sosem hívtam fel, csak elindultam. Nem húztam az időt vagy ilyesmi. Szóval, ahogy mondtam, hm, amint vége volt a próbának, és elraktuk a kellékeket meg a kosztümöket, elindultam Charlottesville-ból. Azt hiszem, nem sok hiányzott a fél tizenkettőhöz. Siettem, hogy mielőbb otthon lehessek. Egész héten nem láttam Lórit.

Ketto felé járhatott, amikor leparkoltam a ház előtt, és első gondolatom az volt, hogy nem ég a villany: rádöbentem, hogy Lóri már lefeküdt. Nagyon kimerítő volt a beosztása. Tizenkét óra ügyelet, huszonnégy óra pihenés, az egyes váltások homlok-egyenest ellenkeztek az ember biológiai órájával, és még rendszer sem volt bennük. Pénteken éjfélig dolgozott, szombaton, az-ahogy ma nem kellett bemennie. És holnap éjféltől hétfo délig lenne ügyelet. Kedd szabad, szerdán megint déltől éjfélig ügyelet. Ilyen volt a beosztása.

Kulccsal nyitottam a bejárati ajtót, és felkapcsoltam a nappaliban a villanyt. Minden rendben levonek tunt. Így visszatekintve csak ezt mondhatom, bár nem volt okom rá, hogy valami szokatlant keressek. Arra azonban emlékszem, hogy a hallban lévő lámpa nem égett. Ez feltunt, mert Lóri általában égve hagyta nekem.

Szokás szerint azonnal a hálószobába mentem. Ha nem volt nagyon kimerült, és szinte sosem volt az, elüldögéltünk egy kicsit az ágyban, borozgattunk és beszélgettünk. Hm, szóval sokáig fennmaradtunk, aztán másnap késoig aludtunk.

Zavarban voltam. Igen. Valami nem stimmel. A hálószoba. Eloször nem sokat láttam, mert a lámpák... szóval a lámpák természetesen nem égtek. De azonnal éreztem, hogy valami nagyon nincs rendjén. Mintha csak megéreztem volna, mielőtt láttam volna. Ahogy egy állat előre megsejt ezt-azt. És azt hittem, valami szagot érzek, de ebben nem voltam biztos, és ez csak növelte az értetlenségem.

Marino: - Miféle szagot?

Csend.

- Megpróbálom felidézni. Nem volt átható. De annyira azért éreztem, hogy ne tudjam mire vélni. Kellemetlen szagnak mondanám. Édeskés, de orrfacsaró. Mindenesetre szokatlan.

Marino: - Ugy érti, hogy valami testszag jellegű buz volt?

- Ahhoz hasonló, de mégsem egészen az. Édeskés volt. Taszító. Csípos és verejtékre emlékeztető.

Becker: - Érzett már ehhez hasonlót?

Kis szünet. - Nem, egyáltalán nem emlékeztetett semmire, amit valaha is éreztem. Azt hiszem. Gyengén lehetett érezni, de talán azért vettem észre, mert amikor beléptem a hálószobába, semmit sem láttam, semmit sem hallottam. Nagyon nagy csend volt odabenn. Nem érzékeltem mást, csak ezt a szagot. És valahogy átvillant az agyamon, tudom, bizarr dolog, hogy éppen erre gondoltam, hogy Lóri talán evett valamit az ágyban. Nem is tudom. Olyan volt, mintha gofrit evett volna, olyan ragacsos, szirupos szag. Palacsintaszag. Arra gondoltam, hogy esetleg valami vacak kaját evett, és rosszul lett. Nos, néha rájött az evéskényszer. Ha stressz vagy szorongás gyötörte, hizlaló ételeket tömött magába. Jó pár kilót felszedett, amikor elkezdtem Charlottesville-be ingázni...

Most már erosen remegett a hangja.

- Szóval ez a szag olyan beteges volt, egészségtelen, mintha hányt volna, és a napot ágyban töltötte volna. Ez azt is megmagyarázta, miért nem égett sehol a villany, miért nem várt rám ébren.

Csend.

Marino: - Aztán mi történt, Matt?

- Kezdett a szemem hozzászokni a sötéthez, és nem értettem, amit láttam. A homályban kirajzolódott az ágy. Nem értettem a takaró miért lóg le. És Lóri... hogy a takarón fekszik, abban a szokatlan testtartásban, és meztelen. Istenem! A szívem majd kiugrott a helyéből, még mielőtt felfogtam volna. És amikor felkattintottam a villanyt, és megláttam... felsikoltottam, de hangot nem hallottam. Mintha némán sikoltottam volna. Mintha az agyam kilebegett volna a koponyámból. Láttam a foltot a lepedőn, a vörös foltot, az orrából és szájából kicsorduló vért. És az arcát. Mintha nem is o lett volna. Nem o volt! Nem is hasonlított rá. Valaki más volt. Olyan volt, mint egy rossz tréfa, kegyetlen átverés. Nem o volt.

Marino: - Mit csinált azután, Matt? Megérintette vagy hozzányúlt valamihez a hálószobában?

Hosszú szünet, amit csak Petersen kapkodó, gyors lélegzetvétele szakított meg: - Nem. Vagyis hogy igen. Megérintettem. Nem gondolkodtam. Csak megragadtam. A vállát, karját, nem is emlékszem. Meleg volt. De amikor megpróbáltam kitapintani a pulzusát, nem találtam a csuklóját. Mert rajta feküdt, a háta mögött volt összekötve. Akkor a nyakánál igyekeztem kitapintani, és megláttam a nyakába vágódó zsinórt. Azt hiszem, megpróbáltam kitapintani vagy meghallani a szívdobogását, de erre már nem emlékszem pontosan. Tudtam anélkül is. Tudtam, hogy meghalt. Halottnak látszott. Csakis az lehetett. Kiszaladtam a konyhába. Nem emlékszem, mit mondtam, még arra sem, hogy tárcsáztam. De azt igen, hogy felhívtam a rendőrséget, és aztán fel-alá járkáltam. Csak jöttem-mentem. Ide-oda a hálószobában. Nekidoltem a falnak, és sírtam és beszéltem hozzá. Addig beszéltem hozzá, míg ki nem értek a rendőrök. Mondtam neki, hogy ne hagyja, hogy ez igaz legyen. Újra meg újra odamentem hozzá, aztán elhátráltam, és könnyörgtem, hogy ne legyen valóság. Hallgatóztam, hogy valaki már ideérjen. Mintha egy örökkévalóság lett volna...

Marino: - A villanyzsinórt, amivel megkötözték. Hozzányúlt valamihez, megérintette a zsinórt vagy valami mást? Vissza tud emlékezni?

- Nem. Úgy értem, nem emlékszem, hogy hozzányúltam-e valamihez. Vagyis inkább úgy hiszem, nem értem semmihez. Valami megakadályozott benne. Be akartam takarni. De aztán mégsem tettem. Valami azt súgta, hogy ne érjek semmihez.

Marino: - Van kése?

Csend.

Marino: - Egy kése, Matt. Találtunk egy kést, egy tokba dugott túlélőkést, amihez van fenoko, a nyelvben meg egy iránytű.

Zavart hangon. - Á! Igen. Évekkel ezelőtt vettem. Amolyan katalógusból rendelhető kés volt, amit én kilencvenötért vagy valami hasonlóért árulnak. Régebben magammal vittem, ha túrázni indultam. A nyelvben volt horgászszinór meg gyufa is.

Marino: - Hol látta utoljára?

-Az íróasztalon. Ott hevert. Azt hiszem, Lóri levélnyitónak használta. Nem tudom. Hónapok óta feküdt ott. Talán biztonságban érezte magát, ha elől volt. Mivel éjjel egyedül volt meg minden. Mondtam is, hogy tartsunk kutyát. De Lóri allergiás volt.

Marino: - Ha igaz, hogy tudja, mit beszél, Matt, akkor ezzel azt akarja mondani, hogy utoljára az íróasztalon látta a kést. És az

mikor is volt? Múlt szombaton vagy vasárnap, amikor idehaza volt, azon a hétvégén, amikor visszatette a hálót a fürdőszoba-ablakra?

Nem volt válasz.

Marino: - Tud valami okot, hogy a felesége miért tette volna máshova a kést, mondjuk, miért csúsztotta volna be egy fiókba vagy ilyesmi? Csinált ilyet korábban is?

- Nem hiszem. Hónapokig az íróasztalon volt, a lámpa közelében.

Marino: - Meg tudja magyarázni, miért találtuk az alsó fiókban, pulóverek alatt, egy doboz óvszer mellett? Feltehetően a maga fiókjában?

Csend.

- Nem. Nem tudok rá magyarázatot. Ott találták?

Marino: - Igen.

- Az óvszerek. Régóta ott vannak. - Kongó nevetése szinte lihegésnek hangzott. - Azelott vettem, hogy Lóri elkezdett tablettát szedni.

Marino: - Biztos benne? Mármint az óvszerben?

- Hogyne lennék biztos! Úgy három hónappal azután kezdte szedni a fogamzásgátlót, hogy összeházasodtunk. Épp azelőtt házasodtunk össze, hogy ideköltöztünk. Nincs még két éve.

Marino: - Nos, Matt, kénytelen vagyok feltenni néhány személyes jellegű kérdést, és szeretném, ha tudná, hogy nem utazom magára, és kínos helyzetbe sem akarom hozni. De okom van rá. Vannak dolgok, amiket tudnunk kell, a maga érdekében is. Érti?

Csend.

Hallottam, ahogy Marino cigarettára gyújt. - Rendben. Térjünk vissza az óvszerhez. Volt házasságon kívüli kapcsolata, úgy értem, bárki mással?

- Szó sincs róla.

Marino: - Hét közben másutt lakott. Nos, én a maga helyében engedtem volna a csábításnak...

- Nos, én nem maga vagyok. Nekem Lóri volt a mindenem. Nincs dolgom más novel.

Marino: - Valakivel esetleg a társulattól?

-Nem.

Marino: - Nézze, a helyzet az, hogy az ember könnyen félrelép. Úgy értem, az emberi természet már csak ilyen, nem? Egy olyan jóképu srác, mint maga - hé, szerintem alig bírja levakarni a nokedt magáról, nem? Ugyan ki hibáztatná? De ha jár valakivel, arról tudnunk kell. Kapcsolat lehet a két dolog között.

Alig hallhatóan jött a válasz. - Nem. Mondtam már, hogy nem. Nem lehet kapcsolat, hacsak nem vádol valamivel.

Becker: - Senki sem vádolja magát, Matt.

Mintha valamit átcsúsztottak volna az asztalon. Talán egy hamutálcát.

Marino tette fel a következő kérdést: - Mikor feküdt le utoljára a feleségével?

Csend.

Petersen hangja remegett: - Jézusom.

Marino: - Tudom, hogy ez a maga dolga, személyes ügy. De meg kell mondania. Okunk van rá, hogy megkérdezzük.

- Vasárnap reggel. Múlt vasárnap.

Marino: - Tesztekét csinálnak majd, tudja. A laborosok mindent megvizsgálhatnak, hogy megállapíthassuk a vércsoportokat, összevethessük őket. Magától is kell vért vennünk, ahogy ujjlenyomatot is vettünk, Matt. Azért csináljuk, hogy különválasszunk mindent, tudjuk, melyik a magáé, melyik az övé, és melyik esetleg a...

A szalag hirtelen véget ért. Pislogtam, s úgy tunt, órák óta először vált élessé szemem előtt a kép.

Marino a magnó felé nyúlt, kikapcsolta, és magához vette a kazettát.

- Aztán levittük a richmondi közkórházba - fejezte be a történetet -, és végigcsináltuk vele, amit a gyanúsítottakkal. Mialatt itt beszélünk, Betty vizsgálja a vérét, hogy lássuk, mi az ábra.

Bólintottam, és a faliórára pillantottam. Dél volt. Háborgott a gyomrom.

-Nem semmi, mi? - Marino elnyomott egy ásítást. - Ugye egyetért velem? Én mondom, a pasi nem komplett. Nézze, szerintem nem normális az, aki képes így ülni, miután ilyen állapotban találja a feleségét, és úgy beszél, ahogy o. A többségük nem sokat jártatja a száját. Még most is locsogna, ha nem fojtjuk belé a szót. Egy rakás szép szó meg költészet, ha tudni akarja. Nagy sumák ez a Matt. Ha kíváncsi a véleményemre, ez a nagy helyzet. Olyan dörzsölt alak, hogy kilel tole a hideg.

Levettem a szemüvegemet, és megmasszíroztam a halántékomat. Izzott a fejem, fájtak a nyakizmaim. A fehér köpeny alatt nyirkos volt a blúzom. A túlterheléstől olyan állapotba kerültem, hogy legszívesebben karomra fektettem volna a fejem, és álomba merültem volna.

- Az o világa szavakból épül fel, Marino - hallottam saját hangom. - Egy festo képet festett volna magának. Matt szavakkal festett. Neki ez az élete, így fejezi ki magát: szavak, szavak s még több szó. Az olyanok, mint o, úgy gondolkodnak, hogy gondolataikat szavakba öntik. - Orromra illesztettem megint a szemüvegem, és Marinóra néztem. Megrökönyödve meredt rám, viharvert, húsos képe kipirult.

- Hát példának okáért nézzük a kést, doktorno. Matt ujjlenyomatai vannak rajta, holott azt állítja, hogy a felesége használja hónapok óta. Teli azzal a csillogó izével, ami a kezén is volt. És a fésülködőasztal fiókjában találunk rá, mintha valaki el akarta volna rejteni. Ezen azért már érdemes elgondolkodni, nem?

- Szerintem elképzelhető, hogy a kés Lóri íróasztalán volt, hogy ritkán használta, és ha hozzányúlt is, nem volt oka a pengét megérinteni, hiszen csak nagy néha nyitott fel vele egy-egy borítékot. - Képzletben olyan élénken láttam mindezt, hogy szinte elhittem, ami elém vetült, mintha egy valóban megtörtént esemény emlékképei volnának. - Azt sem tartom kizártnak, hogy a gyilkos is látta a kést. Talán ki is vette a tokból, hogy alaposabban szemügyre vegye. Talán még használta is...

- Minek?

- Miért is ne?

Vállrándítás.

- Talán azért, hogy mindenkivel packázzon - vettem fel. -

Ha másért nem, perverzitásból. Az isten szerelmére, hiszen fogalmunk sincs, mi történt ott. Könnyen megeshet, hogy faggatta az asszonyt a késről, saját vagy a férje fegyverével kínoztta. És ha az asszony beszélt hozzá, mint ahogy sejtésem szerint tette, akkor a gyilkos rájöhetett, hogy a kés a férjéé. A következőképp okoskodhatott: „Használom, aztán beteszem egy fiókba, ahol a zsaruk biztos megtalálják.” De az is lehet, hogy nem sokat töri rajta a fejét. Pusztán praktikus megfontolásból cselekszik. Más szóval, ez esetleg nagyobb kés volt, mint az, amit magával hozott, megakadt rajta a szeme, megtetszett neki, használta, de elvinni már nem akarta, ezért bedugta egy fiókba, azt remélve, hogy nem jövünk rá, hogy a kezében volt. Ennyire egyszerű.

- Vagy talán Matt csinálta az egészet - jelentette ki kereken Marino.

- Matt? Gondoljon csak bele. Képes egy férj megeroszkolni, és gúzsba kötni a feleségét? Képes eltörni a bordáit és az ujjait? Képes lassan megfojtani? Hiszen ezt a not szereti, vagy egykor szerette. Együtt alszik vele, eszik vele, beszél vele, él vele. Egy

eleven emberrel van szó, ormester, nem kéj és eroszak személytelen tárgyáról, egy idegenről. Hogy kapcsol össze egy feleséget meggyilkoló férjet az első három fojtogatással?

Marino láthatóan nem először gondolta végig. - Éjfél után, szombat kora hajnalban történt mindegyik. Pont akkor, amikor Matt hazahajt Charlottesville-ból. Talán a felesége valamiért gyanút fogott, és Matt elhatározza, hogy kicsinálja. Vagy esetleg azért végez vele így, hogy azt higgyük, a sorozatgyilkos tette el őt is láb alól. Vagy az is meglehet, hogy első perctől fogva az asszonyra utazik, és a másik hármat csak azért teszi hidegre, hogy úgy fessen, ugyanaz az ismeretlen gyilkos ölte meg őt is.

-Agatha Christie-hez méltó meseszövés. - Hátrahagytam a székem, és felálltam. - De mint maga is tudja, a való életben a gyilkosságok általában elkeserítően bonyodalommentesek. Szerintem ezek a gyilkosságok is. Pontosan azok, amiknek látشانak: személytelen, találmányra elkövetett gyilkosságok, amiket egy olyan ember számlájára lehet írni, aki elég sokáig cserkész be az áldozatait, hogy tudja, mikor csapjon le rájuk.

Marino is felkelt. - Nos, a való életben, Scarpetta doktor, a holttesteken nincsenek furcsa kis sziporkák, ugyanolyanok, mint amiket a férj kezén találunk, aki felfedezi a holttestet, és telifogdossa az egész átkozott mindenséget. És az áldozatok férje nem egy színészkedő szépfőú, egy bizarr figura, aki szexről, eroszokról, kannibálokról és köcsögökről írja a disszertációját.

Nyugodtan tettem fel a kérdést: - A szag, amit Petersen említett. Érzett valamit, amikor kiért a helyszínre?

- Nem én. Egy nagy túrót éreztem. Ha ugyan igazat mond, talán az ondót érezte.

- Annak szerintem tudja, milyen a szaga.

- De nem számít rá, hogy azt érzi majd. Semmi sem indokolja, hogy arra gondoljon. Amikor én beléptem a hálószobába, semmi olyat nem szagoltam, mint amiről ő beszélt.

-Az előző fojtogatásos helyszíneken sem emlékszik valami szokatlan szagra?

- Nem, asszonyom. Ami csak alátámasztja a gyanúmat, hogy Matt képzelted, vagy kitalálja az egészet, hogy tévútra vezessen minket.

Egyszerre rájöttem: - A három előző esetben az áldozatokat másnap találták csak meg, amikor már legalább tizenkét órája halottak voltak.

Marino megtorpant az ajtóban, az arcára hitetlenkedő kifejezés ült ki: - Azt akarja mondani, hogy Matt kis idővel a gyilkos távozása után ért haza, és hogy a gyilkosnak valami különös testszaga van?

- Azt akarom mondani, hogy ez sem kizárt.

Dühös fintorba torzult a képe, és miközben végigcsörtetett a folyosón, még hallottam, hogy maga elé motyogja: - Átkozottok...

5.

A Hatodik utcai piac a belváros szívében lévő banknegyed mellett épült csupa üveg és acél, nyitott, napfényes bevásárlóközpont volt, amolyan öbölpartra kívánczó, ez esetben mégis víztől messze eső létesítmény. Nem fordult elő túl surun, hogy kijártam volna ebédelni, és aznap délben végképp nem hódolhattam ennek a fényezésnek.

Nem egészen egy óráig volt egy megbeszélésig, két hirtelen halál és egy öngyilkosság áldozatait vártuk az intézetbe, de muszáj volt kifújnom magam.

Marino nyugtalanított. Velem szembeni viselkedése orvosegyetemi napjaimra emlékeztetett.

A Hopkinson négyen voltunk nek a csoportomban. Eleinte naitásomban nem is kapiskáltam, mi folyik körülöttem. Nem lehetett véletlen, hogy amikor egy professzor engem szólított, a fiúk a széküket nyekergették, és hangosan zörögtek a papírjaikkal. Mint ahogy az sem, hogy a körbejáró régi tesztek valahogy sosem jutottak el hozzám. A kifogások - „Úgysem tudnád elolvasni a kézírásom” vagy „Most épp valaki másnál vannak” - felettébb általánosak voltak, amikor egy nagy ritkán elmulasztott előadás után mindenkinél próbálkoztam, hogy lemásolásra elkérjem a jegyzeteiket. Apró legyeecske voltam a hatalmas és félelmetes férfivilág hálójában, melyben csapdába ejthettek, de aminek részévé sosem válhattam.

Az elszigetelés egyike a legkegyetlenebb büntetéseknek, és nekem soha nem jutott volna eszembe, hogy embernél kevesebb lehetek csupán azért, mert nem vagyok férfi. Egyik csoporttársom végül feladta, a másik súlyos idegösszeroppanást kapott. A túlélés volt egyetlen reményem, a siker egyetlen visszavágási lehetőségem.

Azt hittem, magam mögött tudhatom ezeket az idöket, de Marino ismét felkavart mindent. Most sebezhetőbb is voltam, mert ezek a gyilkosságok úgy hatottak rám, ahogy más hasonló buncselekmények nem. Nem akartam egyedül szembeszállni velük, de úgy láttam, Marino már döntött, nemcsak Matt Petersennel, de velem kapcsolatban is.

Megnyugtatót a délidei séta. Ragyogóan sütött a nap, fénye bolondosan verődött vissza az elhaladó kocsik szélvédőjéről. A piac dupla üvegajtáját szélesre tarták a tavaszi fuvalat előtt, és az étterem olyan zsúfolt volt, mint amire számítottam is. Miközben a salátás pultnál vártam, hogy elvehessem az ételtem, a jöve-menö embereket, nevetö, beszélgetö, apró asztaloknál idözo fiatal párokat néztem. Felfigyeltem a magányosokra is: gondolataikba merült, drága kosztümöt viselő diplomások voltak, akik diétás kólát szürcsöltek vagy pitás szendvicseiket majszolták.

Akár egy ilyen helyen is megpillanthatta későbbi áldozatait: tágas nyilvános étterem, ahol a négy not egyvalami kapcsolta össze - az, hogy az egyik pultnál ö vette fel a rendeléseiket.

Csakhogy a nyomasztó és látszólag talányos probléma éppen az volt, hogy a meggyilkolt nek a városnak nem ugyanabban a részében dolgoztak és laktak. Valószínűtlennek tunt, hogy ugyanott vásároltak, intézték bankügyeiket, jártak étterembe vagy csináltak bármit is. Ridhmondnak mind a négy nagy városrészében élénk forgalmú bevásárlóközpontok és üzleti negyedek vannak. A Northside-on lakókat a northside-i kereskedök látták el, a folyó déli szakasza mellett lakók a southside-i üzleteket patronálták, és hasonló volt a helyzet a keleti részen is. Én többnyire a West End bevásárlóközpontjaiba és éttermeibe jártam, kivéve, ha dolgoztam.

A görög salátára szóló rendelésemet felvevo no a pult mögött megállt egy pillanatra, tekintete elidözött az arcomon, mintha ismerös volnék neki. Kényelmetlenül feszengtem, s azon járt a fejem, hogy talán a vasárnapi újságban látta a fényképem. Az is lehet, hogy a tévéfelvételeken vagy bírósági beszámolókon látott, melyeket a helyi tévéállomások mindig elöadásznak az irattárakból, amikor csak Közép-Virginiában izgalmas újdonságnak számít egy gyilkosság.

Mindig is arra vágytam, hogy észrevétlen legyek, elvegyülhessek. Az országban a vezető igazságügyi orvos szakértök között kevés volt a no, és ez arra készítette a riportereket, hogy túlzott kitartással szegezzék rám kamerájukat, vagy bányásszanak elö idézhető mondásokat tolem. Könnyen felismerhető vagyok, mert „egyéni” a külsöm, „szöke” vagyok és „csinos”, és Isten tudja, nyomtatásban még minek neveztek. Oseim Észak-Olaszország-

ból származtak, ahol egy kis csoport szöke, kék szemű olasz, akiknek ugyanaz a vér csordogál az ereikben, mint a Szavójában, Svájcban és Ausztriában élőknek.

A Scarpetták hagyományosan etnocentrikus család; olyan olaszok, akik ebben az országban is olaszokkal házasodtak, hogy megörizzék a tiszta vérvonalat. Anyám legnagyobb kudarca - amint számtalanszor elpanaszolt nekem -, hogy nem szült fiút, és két lánya genetikai zsákutcának bizonyult. Dorothy Lucyval beszennyezte a génállományt, hiszen Lucy félig latin-amerikai, én meg az én koromban és családi állapotomban nem valószínű, hogy bármit is beszennyezsek majd.

Anyám hajlamos sírva fakadni, mialatt azon kesereg, hogy közvetlen családtagjai a vérvonal végét jelentik. - Az a sok jó vér! - zokogja különösen ünnepek idején, amikor imádni való és rajongással rajta csüngő unokák raja kellene, hogy körülvegye. - Micsoda szégyen! Ennyi sok jó vér! Az oseink! Építészek, festők! Kay, Kay, hogy mindezt úgy hagyod kárba veszni, ahogy a szolotokén fenn hagyják a finom szoloszemeket.

Családfánk Veronába vezethető vissza, Montague-ék Rómeó-ja és Capuleték Júliája, Dante, Pisano, Tiziano, Bellini és Paolo Cagliari városába, legalábbis anyám szerint. Kírtatóan hiszi, hogy rokonságban állunk ezekkel a nagyságokkal, jóllehet igyekszem emlékeztetni, hogy Bellini, Pisano és Tiziano - bár hatottak a veronai iskolára -, valójában Velence szülőttei voltak, Dante, a költő pedig firenzei, akit a hatalomra jutó fekete guelfek száműztek szülővárosából és arra ítélték, hogy városról városra vándoroljon, s akinek veronai tartózkodása csupán alkalmi megálló volt Ravennába menet. Igazság szerint közvetlen oseink a vasútnál dolgoztak vagy a földeken, egyszerű emberek voltak, akik két nemzedékkel korábban vándoroltak ki Amerikába.

Boldogan emeltem arcom a meleg délutáni napsütésbe, amikor fehér szatyorral a kezemben ismét kiléptem az utcára. A járdákon ebédelni induló vagy onnan visszatérő emberek nyüzsögtek, s miközben egy sarkon a zöld lámpára vártam, két alak lépett ki az utca túloldalán levo kínai vendéglo ajtaján. Az ismerős szöke hajra figyeltem fel. Bili Boltz nemzetközösségi ügyész feltette napszemüvegét, és láthatóan elmélyült eszmecsere-t folytatott Norman Tannerrel, a közbiztonsági igazgatóval. Boltz egy pillanattig farkasszemet nézett velem, integetésemet azonban nem viszonozta. Talán mégsem látott meg. Nem integettem még egyszer. A két férfit másodpercekkel később elnyelte az ismeretlen arcok és dobogó lábak suru tömege.

Amikor végtelennek tűnő várakozás után a lámpa végre zöldre váltott, átmentem a túloldalra, és egy számítógépes szoftver-üzlethez közeledve Lucy jutott az eszembe. Bementem, és találtam is valamit, amiben biztos voltam, hogy kedvelni fogja: nem video játékot, hanem egy művészettel, zenével és kérdezz-felelek játékkal egybekötött történelmi oktatóprogramot. Tegnap evezos csónakot béreltünk a parkban, és körbejártuk a kis tavat. Lucy a szökőkúthoz evezett, hogy a langyos víz lepermetezzen, én meg gyermekien visszafizettem neki. Kenyérrel etettük a vadlibákat, és szőlőju jégkását ettünk, míg lila nem lett a nyelvünk. Csütörtök reggel visszarepül Miami-ba, és én nem láthatom karácsonyig, ha ugyan egyáltalán viszontlátom még az idén.

Háromnegyed egy volt, amikor beléptem a Virginiai Igazságügyi Orvos Szakértői Intézet, vagy ahogy röviden emlegették: a VIOSZI elocsarnokába. Benton Wesley tizenöt perccel elöbberkezett, és most a kanapén ült, a Wall Street Journal-t olvasgatva.

- Remélem, valami innivalót is hozott abban a szatyorban - tréfálkozott, miközben összehajtogatta az újságját, és az aktatás-kájáért nyúlt.

- Borecet. Imádni fogja.

- A teremtésit. Tolem akármi lehet. Elkeseredésemben néhanap azt képzelem, hogy az irodám előtti vízbutoból gin folyik.

- Képzeldgésnek elég szegényes.

- Neeem. Csak épp ez az egyetlen, amit egy hölgy előtt szóba merek hozni.

Wesley az FBI gyanúsítottakkal foglalkozó profilosa volt, és a richmondi területi irodában dolgozott, ahol egyébként igen kevés időt töltött. Ha éppen nem volt úton, általában a quanticói FBI Akadémián nyomozást tanított, és mindent elkövetett, hogy nehéz kamaszkorán átsegítse a VEBEP-et. A VEBEP a veszélyes bunözök elfogási programjának volt a mozaikszava. A VEBEP egyik legújítóbbnak számító koncepciója regionális részlegek felállítása volt, amelyekben egy FBI-profilos egy tapasztalt gyilkossági nyomozóval társult. Marino - amellett, hogy városi nyomozó ormester volt - Wesley regionális partnereként is dolgozott.

- Korán érkeztem - mentegetőzött Wesley, és utánam jött a folyosóra. - Egyenesen idejöttem a fogorvostól. Nem zavar, ha beszélgetés közben megebédel.

- De engem igen - feleltem.

Értetlen pillantását szégyenlos vigyor követte, amint megértett. - El is felejtettem. Maga nem Cagney doki. Tudja, sajtos kekszet tartott a bonctermi asztalán. Boncolás közben uzsonnaszünetet tartott. Hihetetlen volt.

Befordultunk egy szobába, amely olyan kicsi volt, hogy inkább csak benyílnak ment el; volt benne huto, kólaautomata és kávéfőző. - Szerencséje volt, hogy nem kapott hepatitiszt vagy AIDS-t - jegyezte meg.

- Még hogy AIDS-t! - nevetett Wesley. - Az lett volna csak a költoi igazságszolgáltatás.

Dr. Cagneynek az általam ismert régi vágású öregfiúkhoz hasonlóan az volt a híre, hogy súlyos homofóbiában szenved. - Valami istenverte homokos - morogta, valahányszor egy bizonyos szexuális irányultságú személyeket hoztak be vizsgálatra.

- AIDS... - Wesley még mindig ezen mulatott, míg én bedugtam a hutobe a salátámat. - Micsoda élvezettel hallgatnám, amikor ebből próbál meg kimagyarázkodni!

Wesleyvel szemben lassan engedtem csak fel. Amikor megismerkedtünk, még voltak fenntartásaim. Elso pillantásra a konvenciók rabjának tunt. Florsheim cipoje talpáig kiköpött FBI-os volt. Éles vonású arcát korán ezüstösödo haj keretezte, mely kedélyes természetre engedett következtetni, jóllehet Wesleyben ennek nyoma sem volt. Szikár, kemény ember volt, elegáns szabású khakiöltönyében és kék kasmírmintás selyem nyakkendőjével inkább védoügyvédnek nézett ki. Nem emlékszem, láttam-e valaha is rajta olyan inget, ami ne lett volna makulátlan fehér és kissé ropogósra keményített.

Pszichológiából magiszteri fokozatot szerzett, és Dallasban volt középiskolai igazgató, mielőtt belépett volna az FBI-hoz, ahol eloször terepen dolgozott, majd beépített ügynök lett és maffiózókat buktatott le, aztán bizonyos értelemben ott végezte, ahol kezdte.

A profilosok tanárok, gondolkodók, elemzők. Néha azt gondolom, hogy varázslók.

Kávével a kézben balra fordultunk, és beléptünk a tárgyalóba. Marino már a hosszú asztalnál ült, és egy vaskos iratköteget tanulmányozott. Kissé meglepodtem. Valami oknál fogva azt hittem, késni fog.

De mielőtt akár csak kihúzhattam volna egy széket, máris nekem szegezett egy lakonikus bejelentést: - Egy perce benéztem a szerológiai laborba. Gondoltam, érdekelni fogja, hogy Matt Petersen A pozitív, és nem szekretórius.

Wesley éles pillantást vetett rá. - A férj, akirol mesélt?

- Ühüm. Nem szekretórius. Ugyanolyan, mint a hapsi, aki hazavágta ezeket a nokat.

- A lakosság húsz százaléka nem szekretórius - jelentettem ki tárgyilagosan.

- Egén - mondta Marino. - Tízbol ketto.

- Vagy egy akkora városban, mint Richmond, körülbelül negyvennégyezer ember. Ha a felük férfi, akkor huszonkétezer - tettem hozzá.

Marino cigarettára gyújtott, és a gyújtó lángja fölött összeszűkült szemmel nézett rám. - Tudja mit, doktorno? - A szájában tartott cigaretta minden szótagnál megremegett. - Kezd úgy beszélni, mint egy átkozott védoügyvéd.

Fél órával később az asztalfon ültem, a két férfi meg tolem jobbra és balra. Előttünk a négy meggyilkolt no fényképei.

Ez volt a nyomozás legnehezebb és legidőrablóbb szakasza: eloször a gyilkos profilírozása, aztán az áldozatoké, majd ismét a gyilkosé.

Wesley a gyilkost írta le. Ebben volt a legjobb, és gyakran hátborzongatóan pontos képet festett, amikor egy buncselekmény helyszínéhez kötödo érzelmeit fejtette meg, ami ezekben az esetekben a hideg, számító düh volt.

- Lefogadom, hogy fehér - mondta. - De erre nem tenném fel az utolsó fityingem. Cecilé Tyler fekete volt, és az áldozat kiválasztásakor fajták keverése szokatlan, hacsak a gyilkosnál nincs gyorsa dekompenzáció. - Felvette a sötét boru Cecilé Tyler fényképét, aki életben nagyon bájos volt, recepciók egy northside-i befektetési cégnél. Lóri Petersenhez hasonlóan megkötözték, megfojtották, meztelen teste az ágyon hevert.

- De az utóbbi idoben egyre több ilyen fordul elo. Ez az új irányzat a szexuális indíttatású gyilkosságoknál, ahol a támadó fekete, az áldozat fehér, de ritkán adódik ennek az ellenkezoje, más szóval az, hogy fehér férfiak eroszakolnának és gyilkolnának meg fekete nokat. A kurvák persze kivételnek számítanak. - Nyájasan nézte a szétteregetett fotókat. - Ezek a nok kétséget kizáróan nem azok voltak. Talán ha azok lettek volna - mormolta -, most könnyebb lenne a dolgunk.

- Az ám - szólt közbe Marino -, csak az övék lett volna nehezebb.

Wesley el sem mosolyodott. - Legalább volna valami összefüggés, ami esetleg értelmet adna az egésznek, Pete. A kiválasztásnak. - A fejét csóválta. - Nagyon különös.

- Mire jutott Fortosis? - kérdezte Marino az eseteket áttekin-to igazságügyi elmeszakértore célozva.

- Nem valami sokra - felelte Wesley. - Ma reggel röviden beszélgettünk. Semmitmondó választ adott. Azt hiszem, ennek a doktornonek a meggyilkolása néhány kérdés átgondolására kész-teti. De még mindig piszkosul biztos abban, hogy a gyilkos fehér férfi.

Az álmaimban látott arc tört be gondolataimba: az arcvonások nélküli fehér arc.

- Huszonöt és harmincöt között lehet - folytatta Wesley kristálygömbjére meredve. - Mivel a gyilkosságok nem egy bizonyos környékre lokalizálódnak, valami módon közlekednie kell, tehát kocsival vagy motorral, esetleg teherautóval vagy furgonnal. Ha sejtésem nem csal, valami feltunésmentes helyen leparkol a járgányával, majd gyalog teszi meg a hátralevo utat. Régebbi modellel jár, valószínűleg amerikai kocsival, ami sötét vagy seszínu, például bézs vagy szürke. Más szóval, cseppet sem volna szokatlan, ha pontosan olyan kocsival furikázna, mint a nyomozók.

Nem tréfának szánta. Az ilyen típusú gyilkost gyakorta izgat-

ja a rendori munka, és talán még igyekeznek is felülmúlni a rendöröket. Pszichopatákra jellemző a klasszikus elkövetés utáni viselkedés, a nyomozásba való bekapcsolódás. Szeretne segíteni a rendorségnak, meglátásokkal, javaslatokkal áll elő, és segít a mentocsapatnak megtalálni a holttestet, amit valahol az erdőben kapart el. Az efféle hapsi minden további nélkül sörözget szolgálaton kívüli rendörökkel a rendorségi önszegélyező egyesület társalgójában.

Feltevésük szerint a lakosság legalább egy százaléka pszichopata. Nem ismernek félelmet: kihasználják embertársaikat, és nagyszerű manipulátorok. Ha a jó oldalon maradnak, bámulatos kémek, háborús hosók, ötcsillagos tábornokok, iparvállalati milliárdosok és James Bondok válnak belőlük. A rossz oldalon levők azonban kirívóan gonoszak - ok a Nérók, Hitlerek, Richard Speckek, Ted Bundyk, antiszociális, orvosi szempontból mégis épelméjűnek tekinthető emberek, akik olyan atrocitásokat követnek el, melyekért nem érznek lelki furdalást, és nem vállalnak felelősséget.

- Magányos elkövető - folytatta Wesley -, és a közeli kapcsolatok terén gondokkal küzd, bár ismerősei kellemes, sőt elbűvölő embernek vélhetik. Nem tart fenn szoros kapcsolatot senkivel sem. Az a típus, aki felszed egy not valami bárban, lefekszik vele, de az aktus után csalódottságot, kielégületlenséget érez.

- Mennyire ismerem ezt az érzést - ácsótt Marino.

Wesley mélyebbre ácsótt: - Sokkal élvezetesebbnek találja a szadista pornográfiát, zsaruújságokat, szadomazochista megnyilvánulásokat, és bizonyosan már jóval azelőtt eroszakos szexuális fantáziálással szórakoztatja magát, hogy ezeket a képzelgéseket átültette volna a valóságba. A valóság ott kezdődhetett, hogy be-kukucsált egyedül élő nők házána vagy lakásána ablakán. A fantázia kezd kézzelfoghatóbbá válni. Legközelebb eroszakot követ el. A nemi eroszak is egyre vadabb lesz, és végül gyilkosságban csúcsosodik ki. Mindez tovább fokozódik, mialatt minden áldozattal egyre eroszakosabban és brutálisabban bánik. Már nem az eroszak a legfőbb indíték. Hanem a gyilkosság. Azután már azzal sem éri be. Egyre szadistábbá válik.

Kinyújtotta a karját - elovillant tökéletesen keményített fehér mandzsettájána keskeny csíkját -, és felvette Lóri Petersen fényképeit. Aprólékosan, egyenként nézte át őket, az arca kifejezéstelen maradt. Könnyedén eltolta a paksamétát, és hozzám fordult. - Számomra egyértelmű, hogy az o esetében, mármint dr. Petersenében a gyilkos kínzási elemekkel bővítette a repertoárját. Jól látom?

- Jól - feleltem.

- Micsoda? Azzal, hogy eltörte az ujjait? - Marino úgy tette fel a kérdést, mint aki kötekedni akar. - A maffia is csinál ilyen állaltságot. A kéjgyilkosok viszont általában nem. Hegedült, nem? Személyes dolognak tunik, hogy eltörték az ujjait. Mintha a pasi, aki csinálta, ismerte volna.

A lehető legnyugodtabban válaszoltam: - Sebészeti segédkönyvek voltak az asztalán, ott volt a hegedu; a gyilkosnak nem kellett zseninek lennie, hogy egy-két dologra rájöjjön.

Wesley elmélázott. - A másik lehetőség, hogy védekezés közben törtek el az ujjai, bordái.

- Szó sincs róla. - Ebben nem kételkedtem. - Semmi olyat nem találtam, ami arra utalt volna, hogy küzdött ellene.

Marino rám szegezte barátságtalan, szenttelen tekintetét. - Tényleg? Ez aztán érdekes. Mit ért védekezés közben keletkezett sérüléseken? A jelentése szerint épp elég zúzódás volt rajta.

- A védekezés közben bekövetkezett sérülésekre... - elkaptam és fogva tartottam a pillantását - jó példa a beszakadt köröm, a kezeken és karokon található karmolások vagy más sérülések,

melyek az ütések elhárítása közben keletkeznek. Dr. Petersen sérülései nem erre utalnak.

Wesley összefoglalta: - Akkor hát mindhárman egyetértünk. A gyilkos ezúttal kíméletlenebb volt.

- Pontosabban brutálisabb - sietett helyesbíteni Marino, mint-ha kifejezetten súlyt helyezne erre. - Hiszen éppen erről beszélek. Lóri Petersen halála különbözik a másik háromtól.

Próbáltam legyurni a dühöm. Az elozo három áldozatot megkötözték, megeroszakolták és megfojtották. Ez nem eléggé brutális? Még a csontjaikat is el kellett volna törni?

- Ha lesz egy következő, a kegyetlenkedés, kínzás még hangsúlyozottabb jeleire kell számítanunk - hangzott Wesley komor jóslata. - Azért öl, mert kényszert érez: megpróbál valamiféle szükségletet kielégíteni. Minél többet csinálja, annál erosebb ez az igény, és annál frusztráltabbá válik, következésképpen annál erosebb késztetést érez. Mind érzéketlenebbé válik, és minden egyes gyilkossággal nehezebben elégül ki. A kielégülés is csak ideleges. A gyilkosságot követő napokban, hetekben no benne a feszültség, amíg rá nem akad a következő áldozatra, be nem cserkészi és újra meg nem teszi. A gyilkosságok közötti szünetek rövidülhetnek. Végül sorozatgyilkossá pöröghet fel, akár csak Bundy.

Az időintervallumon töprengtem. Az első not április 19-én, a másodikat május 10-én, a harmadikat május 31-én ölték meg. Lóri Petersent egy héttel később, június hetedikén gyilkolták meg.

Wesley további elemzése nem sok meglepetést tartogatott. A gyilkos „hátrányos családi helyzetű”, és anyja fizikailag bántalmazhatta vagy goromba lehetett vele. Áldozataival szemben dühét éli ki, amely elválaszthatatlan kéjvágyától.

Átlagosnál intelligensebb, kényszeres rögeszmés, minden percét jól beosztó, kínosan pedáns ember. Hajlamos lehet megszállottságot tükröző viselkedésformákra, rituáléokra és fóbiákra, így például testápolási és tisztasági mániára, étrendi szokásokra, vagyis bármire, amivel sikerül fenntartania azt a tudatot, hogy feltétlen ura környezetének.

Állásban van, alkalmasint valami alantas munkát végez: műszerész, szerelő, építőmunkás vagy ehhez hasonló...

Észrevettem, hogy Marino arca percrel percre vörösebb lesz. Pillantása nyugtalanul villant körbe a tárgyalóban.

- Leginkább a megelőző szakaszt élvezi - folytatta Wesley -, a tervezéssel járó fantáziálást, ami lökést ad a képzeletének. Hol volt az áldozat, amikor a gyilkos megpillantotta?

Nem tudtuk. Erre talán még akkor sem lett volna képes válaszolni, ha életben van. Találkozásuk olyan megfoghatatlan és lényegtelen lehetett, mint egy elsuhanó árnyék. Valahol szemet szűrt a gyilkosnak. Egy bevásárlóközpontban, vagy amint megállt a kocsiával egy tilos jelzésnél.

- Mitől kattanhatott be? - morfondírozott Wesley. - Miért éppen ez a no?

Megint csak nem tudtuk, csupán azt, hogy az áldozatok mindegyike azért volt veszélynek kitéve, mert egyedül élt. Valahogy Lóri Petersen esetében azt hitte, hogy egyedül lakik.

-Tisztára úgy hangzik, mint az amerikai kispista. - Marino epés megjegyzésétől belénk fagyott a szó. - Lepöccintette cigarettájáról a hamut, és agresszíven elorehajolt: - Hé, hiszen ez mind nagyon szép és jó. De én nem Dorothy vagyok az Ózból, és a Sárgaköves utca sem Smaragdvárosba vezet, értve vagyok? Nos, Ted Bundy joghallgató volt, és pár éve volt egy sorozatos nemi eroszakot elkövető hapsi D. C.-ben, akirol kiderült, hogy fogorvos. Az ördögbe is, ez a fojtogató akár egy kiscserkész is lehet. Marino végre eljutott odáig, hogy kibökje, ami a bögyét nyom-

ta. Már régóta vártam, hogy belekezd.

- Ugy értem, ki a megmondhatója, nem egyetemista-e? Tán épp egy színészhallgató, olyan kreatív fajta, akinek elszállt az agya. A kéjgyilkosságok többnyire egy kaptafára mennek, függetlenül attól, ki követte el őket, hacsak a hapi nem iszik vért, vagy nem sütögeti az áldozatait nyárson, a mi hapink azonban nem egy Lucas. És ha kíváncsi a véleményemre, az ok, amiért ezek a kéjgyilkosságok úgy hasonlítanak egymásra, mint két alma, az nem más, mint hogy - néhány kivételt leszámítva - az ember csak ember. Akár orvos, ügyvéd vagy indián törzsfőnök. Az emberek jószívet ugyanazt a rohadt dolgot gondolják vagy teszik, mégpedig akkortól, amikor az osember hajánál fogva vonszolta az asszonyt.

Wesley semmibe révedő tekintettel hallgatta, aztán lassan Marinóra emelte a pillantását, és nyugodtan megkérdezte: - Mire céloz, Pete?

- Megmondom, mire célok! - Marino eloreszegezte az állát, nyakán kidagadtak az erek. - Bepipásít ez a kibaszott halandzsa arról, hogy kiből válhat gyilkos és kiből nem. Itt van egy hapi, aki kicseszett disszertációt ír a szexről, eroszokról, kannibálokról és köcsögökről. Csillogó trutyi van a kezén, ami ugyanúgy fest, mint a többi holttesten talált anyag. Otthagyja az ujjlenyomatait a halott felesége borén meg a késen, amit bespájzol az egyik fiókjába, azon a késen, aminek a nyelén ugyanaz a csillogó trutyi van. Minden hétvégén akkortájt csalinkázik haza, amikor azokat a nokedt kinyiffantják. De nem! A rohadt életbe is, nem! O nem lehet a gyilkos, de nem ám! És miért nem? Mer' nem elég bunkó. Nem elég ócska alak.

Wesley tekintete megint elrévedt. Pillantásom az előttünk kitergetett fényképekre siklott, a kinagyított színes felvételekre azokról a nokrol, akik legiszonyatosabb rémálmaikban sem képelték volna, hogy valaha ilyesmi történik velük.

- Hát akkor hadd avassam be magukat egy titokba. - Marino még távolról sem fejezte be a tirádáját. A mi bálgúnár Mattunk mero véletlenségből nem olyan ártatlan, mint a ma született bárány. Mialatt odafent jártam a szerológian, felcsörgettem megint Vander irodáját, hogy megkérdezzem, nem ásott-e elő valami mást is. Petersen ujjlenyomatai végtére is megvoltak a nyilvántartásban, igaz? És tudják, miért? - Keményen farkasszemet nézett velem. - majd én megmondom. Bálgúnár Mattét hat éve letartóztatták New Orleansban. Azelotti nyáron, hogy egyetemre került, jóval előbb, mint hogy megismerkedett a sebész hölgygel. A nonek alkalmasint fogalma sem volt róla.

- Mirol? - kérdezte Wesley.

- Hogy a színész kedvesét nemi eroszakkal vádolták.

Sokáig egyikünk sem szólt.

Wesley lassan fejre, majd visszaállította Mont Blanc tollát az asztallapon, száját erosen összeszorította. Marino nem tartotta magát a játékszabályokhoz. Visszatartott információt. Lesből csapott le ránk vele, mintha a bíróságon volnánk, és mi az ellenfelet képviselnénk.

- Ha Petersent valóban eroszakkal vádolták, akkor fel kellett, hogy mentsék - vettem fel végül. - Vagy elejtették ellene a vádat.

Marino két szeme úgy szögezett a székhez, mintha duplacsövu puskát fogott volna rám. - Hát ezt meg honnan tudja, mi? Még nem néztem utána.

- Egy olyan egyetem, mint a Harvard, nem szokott elítélt gonosztevőket felvenni, Marino ormester.

- Ha tudnak róla.

- Igaz. Ha tudnak róla - értettem egyet. - De nehéz elképzelni, hogy ne tudnának, ha a vád helytálló volt.

- Futtassuk le. - Wesleynek csak ennyi hozzáfuznivalója volt a dologhoz.

Marino felpattant, és elnézést kért.

Feltételeztem, hogy a férjébe megy.

Wesley úgy tett, mintha az ormester kifakadásában vagy az egészben semmi szokatlan nem lenne. Könnyedén kérdezte meg:

- Mi hír New Yorkból, Kay? Megjött már a laboreredmény?

- A DNS-teszt idobe telik - feleltem szórakozottan. - A második esetig nem küldtünk nekik semmit. Most már hamarosan meg kell, hogy kapjam az eredményeket. Ami a másik kettőt, Cecilé Tylert és Lóri Petersent illeti, leghamarabb jövő hónap elejére várható valami.

Wesley kitaratóan úgy tett, mintha minden a legnagyobb rendben volna. - Mind a négy esetben a hapsi nem szekretórus. Ennyit biztosan tudunk.

- Igen. Ennyi, amit tudunk.

-Tulajdonképpen egyáltalán nem kételkedem abban, hogy mindet ugyanaz követte el.

- Én sem - osztottam a véleményét.

Hallgattunk egy darabig.

Feszült csendben ültünk, vártuk Marino visszatértét, dühös szavai még a fülünkben csengtek. Veritékeztem, és dübörgött a szívem.

Azt hiszem, Wesley leolvasta az arcomról, hogy végeztem Marinóval, lélekben felejtésre ítéltém, mint mindenkit, aki kiállhatatlan, idegtépo és szakmailag veszélyes.

- Értse meg, Kay.

- Hát nem értem meg.

- Kituno nyomozó, az egyik legjobb.

Makacsul hallgattam.

Wesley nem szólt.

Egyre jobban forrt bennem a harag. Tudtam, hogy nem kelle-ne, de nem tudtam gátat szabni a kitörni akaró szavaknak. - Az ördögbe is, Benton! Ezek a nok megérdemlik, hogy összetörjük magunkat miattuk. Mi meg elcsesztük, és ezért esetleg megint meghal majd valaki. Nem akarom, hogy Marino elpuskázza, mert valami problémája van.

- Nem fogja.

- Nem, mert máris elpuskázta. - Halkabban folytattam: - Kipécázta Matt Petersent. Ami annyit tesz, hogy nem is keres más gyanúsítottat.

Marino szerencsére nem sietett vissza.

Wesley állkapcsán megfeszültek az izmok, és nem nézett a szemembe. - Még én sem vetettem el teljesen Petersent. Nem tehetem. Tudom, hogy a felesége megölése nem illik a sorba. De Matt nem szokványos pasi. Vegyük csak Gacyt. Elképzelésünk sincs, hány embert gyilkolt meg. Harminchárom gyereket. De lehet, hogy több százat. Idegeneket. Egyiküket sem ismerte. Aztán megölte a saját anyját, és feldarabolt testét a szemétdobóba gyömöszölte...

Nem hittem a fülemnek. Újonc ügynököknek való eloadással traktál, és úgy locsog össze vissza, mint egy izzadó tenyere kamasz az első randevúján.

- Chapman a Zabhegyező-t cigölte mindenhova, amikor kinyírta John Lennont. Reagent, Bradyt egy színészno rögeszmés rajongója lotte le. Sémák. Megpróbáljuk elorevetíteni. De nem mindig sikerül. Nem lehet mindig megjósolni.

Ezután statisztikával szórakoztatott. Az emberölések felderítési aránya tizenkét éve még átlagosan kilencvenöt, kilencvenhat százalék volt. Most közelebb van a hetvennégy százalékhoz, és tovább hanyatlík. A szerelmi bűntényekhez viszonyítva nott az idegenek sérelmére elkövetett bűntettek száma és így tovább.

Alig hallottam, mit beszél.

- ...az igazat megvallva, Matt Petersen aggaszt, Kay. - Elhallgatott.

Felfigyeltem.

- Eloszor is művész. A pszichopáták a gyilkosok Rembrandtjai. Színész. Nem tudhatjuk, képzeletben milyen szerepeket játszott el. Nem tudjuk, nem ülteti-e át oket most a valósába. Nem tudjuk, hogy nem jellemzi-e ördögi zsenialitás. A feleséggyilkosságot haszonelvuségból is elkövethette.

- Haszonelvuségból? - Tágra nyílt, hitetlenkedo szemmel meredtem rá, majd a Lóri Petersenrol a helyszínen készült fotókra. A no arca a haláltusa felpüffedt álarca, a lába behajlítva, hátul olyan feszes a villanyzsinór, mint egy új húrja: kifecamítja a karjait, belevágódik a nyakába. Láttam mindent, amit ez a szörnyeteg tett vele. Hasznossági szempont? Nem mondhatja komolyan.

Wesley megmagyarázta: - Hasznosság abban az értelemben, hogy talán valamiért meg kellett szabadulnia tole, Kay. Ha netán történt valami, ami a noben gyanút ébresztett, hogy a férje ölte meg az első három not, akkor pánikba eshetett, és úgy is dönthetett, hogy megöli az asszonyt. Hogy végezhet vele úgy, hogy megússza? Ha úgy intézi, hogy a no halála hasonlítson az elozoekre.

- Más beállításban már hallottam ezt - feleltem nyugodtan. - A partnerétol.

Kimérten, egyenletesen koppantak a szavai, mint a metronóm ütései. - Az összes lehetséges forgatókönyv, Kay. Mindent figyelembe kell vennünk.

- Hát persze. És amíg Marino is figyelembe vesz minden egyes lehetséges forgatókönyvet, és nem tesz fel szemellenzot csak azért, mert rögzisméssé vált vagy gondjai vannak, részemrol rendben is van.

Wesley a nyitott ajtó felé sandított. Alig hallhatóan súgta oda:

- Pete-nek vannak eloitéletei. Nem tagadom.

- Azt hiszem, jobb lenne, ha pontosan elmondaná nekem, mik azok.

- Érje be azzal, hogy amikor az iroda úgy döntött, hogy Marino megfelelo jelölt egy VEbEP-részlegbe, akkor kicsit körülnéztünk az eloéletében. Tudom, hol nőtt fel, hogy nőtt fel. Vannak dolgok, amiken sosem léphetünk túl. Elszigetelnek bennünket. Megtörténik az ilyesmi.

Nem mondott olyat, amire nem jöttem volna rá magamtól is. Marino szegénysorban nevelkedett, az élet árnyékos oldalán. Feszengett olyanok társaságában, akik mindig is feszélyezték. A szurkolólányok vagy szépségkirálynok észre sem vették, mert társaságba beilleszkedni nem tudó ember volt, mert az apja még a földet túrta, mert „közönséges” volt.

Már vagy ezerszer hallottam hasonló könnyes zsarutörténeteket. A pasi egyetlen elonye az életben, hogy nagydarab és fehér, ezért úgy gondolja, még nagyobb és fehérebb lesz, ha pisztolyt és jelvényt hord magánál.

- Szükségtelen mentségeket keresnünk magunknak, Benton - mondtam kurtán. - Nem mentünk fel bunözoket, mert szörnyu gyermekkoruk volt. Nem élünk vissza a ránk ruházott hatalommal, hogy megbüntessük azokat, akik saját elrontott gyermekkorukra emlékeztetnek minket.

Nem voltam együttérzés híján. Tisztában voltam vele, honnan jött Marino. Jól ismertem, milyen harag munkálhat benne. Vádlottak szemben magam is sokszor éreztem a bíróságon. Lehet a bizonyíték bármily meggyozo, ha a pasas kétszáz dolláros öltönyben feszít, jó külseju és rendes, tizenkét dolgozó férfi és no a lelke mélyén akkor sem hiszi el róla, hogy bunös.

Én meg manapság már bárkirol bármit elhiszek. De csak ha megdönthetetlen bizonyítékom van rá. Vajon Marino látja-e a bi-

zonyítékot? Néze egyáltalán?

Wesley hátratólta a székét, és felállt, hogy kinyújtózzék.

- Pete olykor rossz passzban van. Az ember hozzászokik. Én már évek óta ismerem.

Kilépett a nyitott ajtón, és mindkét irányban végignézett a folyosón. - De hol az ördögben van? Beleesett a klotyóba?

Wesley végzett lehangoló munkájával az irodámban, és eltunt az élok napsugaras délutánjában, ahol más bunös cselekedetek tartottak számot figyelmére és idejére.

Végül lemondunk Marinóról. Fogalmam sem volt, hova tunhetett, de úgy látszott, nem állt meg a férfitécénél, hanem ki ment az utcára.

Sokat nem is törhettem rajta a fejem, mert amint visszazártam az aktákat a fiókba, Rose jelent meg a kettonk irodáját összekötő ajtóban.

Súlyos hallgatásából és komoran összeszorított szájából rögtön tudtam, hogy olyasmi nyomasztja, amit nem akarok hallani.

- Scarpetta doktorno, Margaret kereste, és arra kért, hogy szóljak önnek, amint visszajön a megbeszélésrol.

Mielott lelezhettem volna, kiült arcomra a türelmetlenség. Odalent be kellett még nézнем néhány boncolásra, és számtalan embert kellett visszahívnom.

Fél tucat embernek elég tennivaló várt rám, és igazán nem volt szükségem még további feladatokra.

Rose átadta az aláírásra váró leveleket, és félelmetes iskolaigazgatónőre emlékeztetett, amikor olvasószemüvege felett rám nézett: - Az irodájában van, és attól tartok, az ügy nem várhat.

Rose nem volt hajlandó többet közölni, s bár nem hibáztathattam, bosszús lettem. Azt hiszem, az egész államra kiterjedő rendszerben nem történhetett olyasmi, ami ne jutott volna tudomására, de az volt a szokása, hogy egyenes közlés helyett a forráshoz irányított. Más szóval, rendületlenül kerülte, hogy rossz hír hozója legyen. Gondolom, a maga borén tanulta meg az elodóm, dr. Cagney mellett végigdolgozott élet során, hogy ez mennyivel üdösebb.

Margaret irodája a folyosó közepe táján volt. Spártai szoba volt, salakbeton falait olyan bánatos mentalikorzöldre festették, mint az épület többi részét. A sötétzöld mettlachi padlóról a leggondosabb söprés sem tudta a port eltüntetni, és leporellóhal-mok borítottak minden elképzelhető munkalapot és Margaret íróasztalát.

A könyvszekrény használati útmutatóktól, nyomtatókábelek-től, pótszalagoktól és flopival teli dobozoktól roskadozott. Nem volt semmi személyes, se egy fénykép, se egy plakát, se csecsebecsék. Nem tudom, hogy volt képes Margaret elviselni ezt a steril rendetlenséget, de nem ismertem egyetlen számítógépes elemzot se, akinek az irodája ne ilyen lett volna.

Háttal ült az ajtónak, és a monitorra bámult, ölében nyitva hevert egy programozó kézikönyv. Körbeperdült, és amikor beléptem, oldalra lökte a székét, hogy helyet adjon. Arckifejezése feszültségtől árulkodott, rövid fekete haja borzas volt, mintha beletúrt volna, sötét szeme zavartságot tükrözött.

- Csaknem egész délelott egy ülésen voltam - vágott a közepébe. - Amikor ebéd után bejöttem, ezt találtam a képernyon.

Egy papírlapot nyújtott át. Több SQL parancs sorjázott rajta, amelyek lehetővé tették, hogy az ember az adatbázist lekérdezhesse. Eleinte üres tekintettel bámultam a papírra. Behívták az esetenylvántartásunkat; az oldal felső felét oszlop megnevezések töltötték meg. Ezeket számos egyszeru „keres” parancs követte. Az elsovel azt az esetszámot kérték, amelynél a vezetőknév „Petersen”, a keresztnév „Lóri”. Alatta ott volt a válasz is: „Nincs

ilyen bejegyzés." A második parancs minden olyan elhunyt adat-számát és keresztnévét kérte, akik az adatbázisban szerepelnek, és akiknek „Petersen” a vezetéknevük.

Lóri Petersen nevét azért nem találták, mert az esetfájlját tartalmazó lemez az íróasztalomban volt. Még nem adtam át az adatrögzítőknek.

- Mit akar ezzel mondani, Margaret? Nem maga gépelte be ezeket a parancsokat?

- De mennyire, hogy nem! - fakadt ki hevesen. - És nem is az adatrögzítők. Nem is tehattuk volna.

Most már hegyeztem a fülem.

- Amikor péntek délután elmentem - folytatta a magyarázatát -, azt tettem, amit a nap végén máskor is tenni szoktam. Válasz üzemmódra állítottam a számítógépet, hogy otthonról felhívhassa, ha úgy tartja kedve. Senki sem férhetett hozzá a gépemhez, mert válasz üzemmódban nem lehet használni, hacsak nem egy másik számítógépnél ül az illető és modemmel tárcsáz.

Eddig érthető volt. Az irodai terminálokat összekapcsoltuk azzal a géppel, amint Margaret dolgozott, és amit „szerver”-nek neveztünk. Nem kapcsolódtunk rá a Közegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgálat központi számítógépére, jöllehet a tisztiorvos szüntelenül emiatt nyaggatott minket. Eddig kereken megtagadtam, és úgy döntöttem, ehhez tartom magam továbbra is, mivel adataink nagyon bizalmasak voltak, számos esetünk folyamatban lévő nyomozások tárgyát képezte. Súlyos biztonsági probléma szakadna a nyakunkba, ha mindent átvinnénk egy központi számítógépre, amin aztán KTSZ-ügynökségek tucatjai osztozkodnának.

- Nem tárcsáztam otthonról - közöltem Margarettel.

- Ezt egy percig sem feltételeztem - biztosított. - Elképzelni sem tudtam, miért gépelte volna be ezeket a parancsokat. Hiszen önnél senki sem tudja jobban, hogy Lóri Petersen adatait még nem vittük be a gépbe. Valaki más tette, még hozzá nem az adatrögzítők és nem is valamelyik orvos. Az ön számítógépe és a hálótárházban lévő kivételével mindegyik gép buta terminál.

A buta terminál, emlékeztetett Margaret, pontosan az, aminek hívják: nem intelligens egység, ami egy monitorból és egy billentyűzetből áll. Az irodáinkban lévő buta terminálokat rákötötték a Margaret irodájában lévő szerverre.

Ha a szervert kikapcsolták vagy lefagyott, ami akkor fordult elő, ha a számítógép válasz üzemmódban volt, a buta terminálokat sem lehetett használni, vagy azok is lefagytak. Más szóval, késo péntek délutántól egyik sem működött - ami még Lóri Petersen halála előtt volt.

Az adatbázisba tehát a hét végén vagy a mai nap folyamán hatoltak be.

Valaki, egy kívülálló jutott be.

Ennek a személynek ismernie kellett az általunk használt relációs adatbázist. Emlékeztettem magam, hogy ez nagyon népszerű, és nem nehéz megtanulni a kezelését. A feltárcsázandó szám Margaret melléke volt, ami szerepelt a KTSZ házi telefonkönyvében. Ha valakinek a számítógépében van kommunikációs szoftver és egy modem, ráadásul tudja, hogy Margaret a számítógépes elemző, és megpróbálkozik a számával, akkor be is léphet a rendszerbe. De ennél tovább nem jut. Képtelen hozzáférni irodai felhasználásokhoz vagy adatokhoz. Még az elektronikus postaládákba sem juthat be anélkül, hogy ismerné a felhasználók nevét és jelszavát.

Margaret színezett szemüvegén át nézte a képernyőt. Kissé összeráncolta a homlokát, és a hüvelykujja körmét rágta.

Odahúztam egy széket, és leültem. - Mégis hogyan? A felhasználó neve és jelszava. Hogy férhet ehhez bárki is?

-Éppen ezen töröm a fejem én is. Csak kevesen ismerjük oket, Scarpetta doktorno. Ön, én, a többi orvos és azok, akik beviszik a gépbe az adatokat. Felhasználói neveink és jelszavaink különböznek azoktól, amiket a körzetiek használnak.

Bár mindegyik körzeti intézetünket ugyanolyan számítógépes hálózattal látták el, mint a miénket, saját adataikat maguk tárolták, és nem volt online hozzáférésük a központi intézet adataihoz. Valószínűtlen volt - sőt tulajdonképpen lehetetlennek tartottam -, hogy valamelyik másik intézetből egyik helyettesem felelős a történetekért.

Béna ötlettel álltam elő.

- Talán valaki próbálkozott csak és beletrafált.

Margaret a fejét rázta. - Szinte kizárt. Tudom. Már korábban is próbáltam, amikor megváltoztattam valakinek az elektronikus postai jelszavát, és aztán elfelejtettem. Három kísérlet után a számítógép már nem ad több lehetőséget, hanem bontja a vonalat. Az adatbázisnak ez a változata ráadásul nem rajong az illegális bejelentkezésekért. Ha túl sokat kísérletezik, amikor megpróbál az SQL-be vagy egy táblázatba bejutni, a gép szöveghibát jelez, eltunik a kurzor, és az adatbázis összeomlik.

- Nincs más hely, ahol a jelszavak lehetnek? - erosködtem. -

Mondjuk, egy másik hely a gépben, ahol valaki kiderítheti, mik a jelszavak? És ha az illető is programozó...?

- Semmire se jutna - mondta határozottan. - Óvatos voltam.

Van ugyan egy rendszertáblázat, ahol a felhasználók nevét és jelszavát soroljuk fel, de ebbe csak úgy lehet bejutni, ha az ember tudja, mit csinál. És különben sem számít, mert már régen töröltem ezt a táblázatot, éppen azért, hogy a hasonló problémákat megelőzzem.

Nem szóltam semmit.

Margaret az arcomat fürkészte, nemtetszés jeleit kutatta, hát ha egy szemvillanással elárulom, hogy haragszom rá vagy otokolom.

- Borzalmas - tört fel belőle. - Komolyan. Halvány fogalmam sincs, még csak elképzelésem sincs, mit tehetett ez a személy. Például nem működik az ABG.

- Hogyhogy? - Az ABG, adatbázisgazda egy jogosultság, amely kiválasztott személyeket, például engem vagy Margaretet felhatalmaz, hogy hozzáférjünk az összes táblázathoz, és azt tegyünk velük, amit csak akarunk. Azzal, hogy az ABG nem működik, körülbelül olyan meglepetést közölt, mintha azt mondta volna, hogy a bejáratú ajtómba nem illik a kulcsom. - Hogy érti, azt, hogy nem működik?

- Egyre inkább nehezemre esett, hogy megörizzem a nyugalmam.

- Hát csak úgy, hogy nem működik. Egyik táblázatba sem tudtam bejutni vele. Valami oknál fogva a jelszó érvénytelen volt. Újból jogosultságot kellett szereznem.

- Hát ez meg hogy történhetett meg?

- Nem tudom. - Margaret fokról fokra feldúltabb lett. - Talán biztonsági megfontolásból meg kellene változtatnom az összes jogosultságot és új jelszavakat kellene kiadnom?

- Ne most - feleltem gépiesen. - Egyszerűen nem visszük rá Lóri Petersen anyagát a számítógépre. Bárki is az, legalább azt nem találja majd, amit keres. - Felálltam.

- Ezúttal nem találta.

Dermedten meredtem le rá.

Margaret arcán két vörös folt gyúlt. - Nem tudom. Nem deríthetem ki, megesett-e ez korábban is, mert mindig kikapcsoltam a visszhangot. Ezek a parancsok - mutatott a nyomtatásra - azoknak a visszajelzése, amiket a mi gépünket feltárcsázó gépbe írtak be. Mindig kikapcsolom a visszhangot, hogy amikor otthon-

ról feltárcsázza a gépet, bármit dolgozik is, az ne jelenjen meg a képernyőn. Pénteken azonban siettem. Talán figyelmetlenségbol hagytam bekapcsolva vagy kapcsoltam be az echót. Nem emlékszem, de lényeg, hogy be volt kapcsolva. - Gyászos képpel tette hozzá: - Azt hiszem, még szerencse is...

Egyszerre fordultunk hátra.

Rose állt az ajtóban.

Az az arckifejezés! Csak ne már megint!

Megvárta, míg kimegyek a folyosóra, csak akkor szólalt meg: -

A Colonial Heights-i orvos szakérto várja az egyes vonalon.

Ashlandbol egy nyomozó akar beszélni önnel a kettes vonalon.

És most telefonált a tisztii foorvos titkárhoje...

6.

Képtelen voltam az asztalomnál egy helyben ülni. Muszáj volt mászkálnom, hogy eltereljem a figyelmemet, mielőtt teljesen kiborulok.

Valaki behatolt a számítógépes rendszerünkbe, és Amburgey egy óra negyvenöt perc múlva látni akar. Nem tunik valószínűnek, hogy csak teázni óhajtana velem.

Szemleútra indultam hát. Ez többnyire a különböző emeleti laboroknak kiszignált bizonyítékok szétosztását jelentette, máskor meg csak benéztem ide-oda, mi folyik az egyes eseteknél - a jó doktor néni beteget látogat.

Megszokott körsétám ezúttal csupán leplezni próbált elkeseredett kóborlás volt.

Az Igazságügyi Orvostani Intézet egy méhkaptár volt: laborfelszereléssel zsúfolt fülkék sora, melyekben fehér köpenyes, muanyag védoszemüveget viselő emberek szorgoskodtak.

Némelyik kutató biccentett és elmosolyodott, amikor elmentem nyitott ajtajuk előtt. Többnyire azonban fel sem néztek; túlságosan lekötötte őket az, amit csináltak, hogy egy arra haladóra felfigyeljenek. Abby Turnbullon járt az eszem meg más riportereken, akiket nem szerettem.

Vajon nem egy becsvágyó riporter fizetett le egy komputeres hackert, hogy törjön be az adatbankunkba?

Mióta járnak ki-be a számítógépünkbe?

Észre sem vettem, hogy befordultam a szerológiai laborba, amíg szemembe nem tuntek a csoröspoharakkal, kémcsövekkel és Bunsen-égökkel telirakott fekete munkafelületek. Az üvegajtós polcokon bizonyítékos zacskók és vegyszeres tégelyek zsúfolódtak, a terem közepén egy hosszú asztalon kiterítve feküdt a Lóri Petersen ágyáról származó takaró és lepedök.

- Idoben jött - üdvözölt Betty. - Amennyiben savtúltengésre vágyik.

- Köszönöm, megvagyok nélküle.

- Engem már megtámadott - vágott vissza. - Akkor maga miért volna immúnis?

Betty már közel járt a nyugdíjhoz. Acélszürke haja volt és eroteljes vonású arca, mogyoróbarna szemének tekintete tudott megfeyjthetetlen is lenni meg félénken érzékeny, attól függően, hogy az ember vette-e a fáradságot, hogy közelebbrol megismerje. Én első látásra megkedveltem.

A vezető szerológus kínosan lelkiismeretes volt, és úgy vágott az esze, mint a borotva. Magánemberként megszállott madármegfigyelo volt és tehetséges zongoramuvész, aki sosem volt férjnél, és ezt nem is bánta. Azt hiszem, a Szent Gertrude egyházközségi iskolából kedvenc apácámra, Martha novérre emlékeztetett.

Hosszú köpenyujját könyékig felturte, kezén kesztyut viselt. Tamponos kémcsöveket készített oda, ahol dolgozott, valamint

egy bizonyíték-mintavételi dobozt - egy BMK-t -, amelyben diák tárolására szolgáló dosszié, és a Lóri Petersentől vett hajmintákat tartalmazó borítékok voltak. A diákat tároló dossziét, a borítékokat és a kémcsöveket én szignáltam ki a komputerrel írt címkékkel, Margaret számos programja egyikének gyümölcseivel.

Homályosan emlékeztem egy nemrégiben lezajlott akadémiai konferencián elhangzott pletykára. A chicagói polgármester hirtelen halálát követő hetekben vagy kilencvenszer próbálták feltörni az orvos szakérto komputerét. A tettesek vélhetően boncolási és toxikológiai eredményekre vadászó riporterek voltak.

De ki lehetett? Ki tört be a komputerembe?

És miért?

- Szépen halad - mondta éppen Betty.

- Nagyon restellem... - mosolyodtam el bocsánatképpen.

- Ma reggel beszéltem dr. Glassmannel - ismételte meg Betty.

- Jól halad az első két eset mintáival, és pár napon belül már szállítja is nekünk az eredményeket.

- Elküldte már a második ketto mintáit is?

- Igen, épp most mentek el. - Lecsavarta egy kis barna üveg kupakját. - Bo Friend személyesen viszi el őket....

- Bo Friend? - szakítottam félbe.

- azaz a testületben Friendly biztосként ismert rendő. Ez a neve. Bo Friend. Kitűntetett járőr. Lássuk csak... New York úgь hatórányira van innen kocsival. Valamikor ma este már a laborba is ér a mintákkal. Azt hiszem, sorsot húztak.

Értetlenül bámultam rá. - Hogyan?

Mit akarhat Amburgey? Lehet, hogy a DNS-teszt eredménye érdekli. Mostanában mindenkit ez izgat.

- A zsaruk - magyarázta Betty. - Hogy ki menjen New Yorkba. Némelyikük még sosem járt ott.

- Egyszer untig elég lesz - jegyeztem meg szórakozottan. - Majd nem lesznek olyan lelkesek, ha sávot kell váltaniuk, vagy parkolóhelyet kell keresniük.

Küldhetett volna egyszerűen elektronikus postával egy feljegyzést, ha a DNS-sel vagy mással kapcsolatban kérdése van. Amburgey többnyire ezt csinálta. Mi több, a múltban mindig ezt tette.

- A. Az a legkevesebb! A mi Bónk Tennessee-ben született és nőtt fel, és egy lépést sem tesz a stukkere nélkül.

- Remélem, New Yorkba nem vitte magával. - Csak a szám beszélt, a gondolataim messze jártak.

- A - felelte újra. - A kapitánya meghagyta neki, elmagyarázta a Jenkiföldön honos fegyverviselési törvényeket. Bo csak mosolygott, amikor feljött a mintákért, mosolygott, és meglapogatta azt a zakója alatti dudort, ami véleményem szerint a pisztolytáskája volt. Egy ilyen John Wayne-típusú pisztolya van, a csőve tizenöt centi hosszú. Ezek a pasik és a fegyverek! Annyira freudi, hogy attól már falra kell mászni...

Olvastam olyan szinte még gyerek elkövetekről, akik nagyvállalatok és bankok komputerét törték fel.

Otthon, az íróasztalomon álló telefon alatt van egy modem, amivel feltárcsázhatom az itteni számítógépet. Természetesen szigorúan tilos volt használni. Lucy tisztában volt vele, milyen súlyos dolgot követ el, ha valaha is megpróbál hozzáférni a VIOSZI adataihoz. Minden mást megengedtem neki, bár lélekben tiltakoztam ellene, ami az egyedül éléssel járó eros területvédő ösztönből fakadt.

Eszembe jutott a kanapé párnája alá rejtett esti újság, amit Lucy megtalált. Emlékeztem, milyen arcot vágott, amikor Lóri Petersen haláláról kérdezgetett, aztán a lista, beosztottaim intézeti és otthoni telefonszámával - köztük Margaretével is -, amit az otthoni íróasztalom feletti parafa táblára rajszőgeztem.

Feleszméltem, hogy Betty egy ideje már semmit sem mond. Furcsállva méregetett.

- Jól érzi magát, Kay?

- Sajnálom - mondtam újra, de most kis sóhaj kíséretében.

Némi hallgatás után együtt érzo hangon szólalt meg: - Nincs még gyanúsított. Engem is bánt.

- Azt hiszem, nehéz másra gondolni. - Némán megróttam magam, bár már jó órája egyszer sem járt azon a fejem, amivel pedig összpontosított figyelemmel kellene foglalkoznom.

- Nos, nem szívesen juttatom eszébe, de a DNS fabatkát sem ér, ha nem kapnak el senkit.

- Nem bizony, amíg olyan felvilágosult korba nem érünk, amikor a genetikai lenyomatot az ujjlenyomatokhoz hasonlóan egy központi adatbankban tárolják - mormogtam.

- És ez sosem köszönt be, amíg az amerikai polgári jogok bizottságának beleszólása van.

Hát ma senkinek sincs egy pozitív ötlete? Tarkóm felöl nyomulni kezdett a migrén.

- Különös. - Kis körökben naftilsav-foszfátot pötytyentett a fehér szuropapírra. - Az ember azt gondolná, hogy valaki valahol csak látta ezt a pasast. Hisz nem láthatatlan. Kizárt, hogy csak úgy találomra jelenjen meg a házukban, és korábban csak kellett, hogy lássa ezeket a nokedli valahol, ahol kiválasztotta, és aztán házáig követte őket. Ha parkokban, bevásárlóközpontokban vagy hasonló helyeken lóg, valakinek biztos feltűnt, én legalábbis úgy gondolnám.

- Ha láttak is valamit, mi nem tudunk róla. Nem mintha az emberek nem telefonálnának be - tettem hozzá. - A bunfigyelo szolgálat telefonjai reggel, délben és este folyton csörögnek. De eddig, annak alapján, amit hallottam, semmi használható nem futott be.

- Egy csomó téves riasztás.

- Pontosan. Egy jó csomó.

Betty folytatta a munkát. A tesztnek ez a szakasza viszonylag egyszerű volt. Kivette a tamponokat a kémcsövekből, amiket felküldtem neki, vízzel megnedvesítette őket, és bekente velük a szuropapírt. Csoportokba gyűjtve őket először naftilsav-foszfátot csepegtetett rájuk, majd néhány csepp színtartó kék bázissót, amitől a kenet - ha ondófoladék volt jelen - másodpercek alatt lilára változott.

A papírkörök sorára pillantottam. Szinte mindegyik lila lett.

- A rohadék - mondtam.

- Finoman szólva - azzal magyarázni kezdte, amit látok.

- Ezek a combja hátsó oldaláról való kenetek - mondta a foltkra mutatva. - Szinte azonnal elszíneződtek. A végbélből és a vaginából vett mintáknál nem volt ilyen gyors a reakció. De ez nem lepott meg. Az áldozat testnedvei rontották a próbák eredményét. Az orális kenetek is pozitívak.

- A rohadék - ismételtam meg halkán.

- Viszont a torokból vett minta negatív. Az ondófoladék nagyobbbrést a testen kívül maradt meg. Megint csak „elhibázta a lövést”. Ugyanaz a rendszer, mint Brendánál, Pattynél és Cecilénél.

Brenda volt az első megfojtott nő, Patty a második, Cecilé a harmadik. Megdöbentett, milyen bizalmasan emlegeti Betty a meggyilkolt nokedli. Furcsa módon családtagjainkká váltak.

Életükben nem ismertük őket, de holtukban közeli ismerőseink lettek.

Míg Betty visszacsavarozta a csepegtetőt a kis barna üvegre, a közeli pulton álló mikroszkóphoz mentem, belenéztem a keresőbe, és a tárgyasztalon mozgatni kezdtem a lemezt. A polarizált fényben több sokszínű elemi szál tűnt fel: laposak és szalagsze-

nek voltak, szabálytalan közönként meg-megcsavarodtak. Sem állati szor, sem szintetikus szálak nem lehettek.

- Ezeket gyűjtöttem a késről? - Szinte félttem feltenni a kérdést.

- Igen. Pamutszálak. Ne tévessze meg a rózsaszín, zöld és fehér, amit lát. A festett kelmék gyakorta olyan színek kombinációból tevődnek össze, amit szabad szemmel ki sem tudunk venni.

A Lóri Petersenről levágott hálóing pamutból volt, halványsárga pamutból.

Igazítottam az élességen. - Gondolom, semmi esély rá, hogy valami pamutrongyból készült papírból vagy hasonlóból származzanak. Lóri az elmondás szerint papírvágónak használta a kést.

-Ki van zárva, Kay. Már összehasonlítottam a hálóingéből vett mintákkal. Egyeznek a késpengéről vett mintáival.

Így beszél egy vérbeli szakérto a tanúk padján. Egyezik ezzel, „megalapozott a gyanú, hogy”. Lóriról a férje késével vágta le a hálóinget. Majd meglátjuk, mit szól Marino, ha kezébe kerül ez a laborjelentés, gondoltam. A fenébe is.

Betty folytatta. - Kapásból megmondhatom, hogy a szálak, amiket néz, nem ugyanazok, mint a Lóri testén és az azon az ablakkereten találtak, amelyen át a rendőség szerint a gyilkos bemászott. Azok sötétek vagy tengerészkékek, némi pirossal. Poliészter-pamut keverék.

Aznap éjjel, amikor Matt Petersent láttam, fehér Izod pólót viselt, ami sejtésem szerint pamutból volt, és nem lehetett benne fekete, piros vagy tengerészkek szál. Farmer volt még rajta, és a farmerek többsége szintén pamutból van.

Felettből valószínűtlen, hogy o hagyta hátra azokat a szálakat, amikről Betty beszélt, hacsak a rendőség kérésére előtt át nem öltözött.

- Hát igen, Petersen nem buta fickó - hallottam lelki füleimmel Marinót. - Wayne Williams óta csak egy félnótás nem tudja, hogy elemi szálak biztosan sítire juttatják az embert.

Kimentem, aztán elsétáltam az elotér végébe, bal felől befordultam a tüzfegyverek és szerszámnyomok laborjába, ahol a munkapultokat és asztalokat kézfegyverek, puskák, macheték, vadászpuskák és Uzik tömege borította, mindegyiken bizonyítékos cédula fityegett, és azt várták, hogy a bíróságon majd rájuk kerüljön a sor.

Kézi- és vadászfegyverekhez való lövedékeket szórtak szét az íróasztalok tetején, és egy hátsó sarokban vízzel teli galvanizált acéltartály állt, melyet próbálövészekre tartottak. Tetején békésen úszkál egy gumikacsa.

Frank, a hadsereg bünygyi nyomozó osztályától leszerelt sovány, izmos és osz hajú férfi összehasonlító mikroszkópja fölé görnyedt. Amikor beléptem, újból pipára gyűjtött, és semmi olyat nem közölt velem, amit szívesen hallottam volna.

A Lóri Petersen ablakáról kivágott szúnyogháló nem szolgált újdonságokkal. Muszálas háló volt, ennél fogva szerszámnyomok, vagy a vágás irányának megállapítása szempontjából hasznavehetetlen. Nem sikerült megtudnunk, hogy a hálót belülről vagy kívülről vágta-e el, mivel a fémtől eltérően a muanyag nem látszik.

Márpedig ez a megkülönböztetés igen fontos lett volna, és én nagyon szerettem volna tudni, hogyan is állunk. Ha a hálót belülről vágta el, akkor vége a játéknak. Ez azt jelenti ugyanis, hogy a gyilkos nem be-, hanem kitért a Petersen-házból. És ez nagy bizonyossággal azt jelentené, hogy Marino gyanúja a férjjel kapcsolatban megalapozott.

102

- Annyit mondhatok - közölte Frank, miközben illatos füstka-

rikákat pőfékelt -, hogy tiszta, egyenes vágás, amit valami éles tárggyal, például borotvával vagy késsel ejtettek.

- Esetleg ugyanazzal a tárggyal, amivel az áldozat ruháját hasították szét?

Szórakozottan levette a szemüvegét, és tisztogatni kezdte az üveget egy zsebkendővel.

- Valami éles tárggyal hasították szét a hálóingét, de azt nem tudom megmondani, hogy ez ugyanaz a tárgy volt-e, mint amivel a hálót vágták el. Még csak egy közelebbi meghatározással sem szolgálhatok, Kay. Lehetett vékony kis tor. Vagy kard, netán olló.

A levágott villanyzsinór és a túlélőkés másról regélt.

Mikroszkópos összehasonlítás alapján Frank jó okkal feltételezte, hogy a zsinórokat Matt Petersen késével vágták el. A késen talált nyomok megegyeztek a zsinórok végén levokkal. Marino, gondoltam ismét komoran. Ez a közvetett bizonyíték nem sokat érne, ha a túlélőkést elől és az ágy közelében találták volna, és nem eldugva Matt Petersen fiókjában.

Ismét felidéztem egyéni forgatókönyv-verziómat. A gyilkos meglátja a kést Lóri asztalán, és úgy dönt, ezt használja. De akkor miért rejtette el később? Ha pedig Lóri hálóingét is ezzel vágta szét, meg a villanyzsinórokat is, akkor ez a tény megváltoztatja az események általam elképzelt idorendiségét.

Eredetileg abból indultam ki, hogy amikor a gyilkos belépett Lóri hálószobájába, saját vágószerszámát szorongatta, amivel a szűnyoghálót távolította el. Ha így történt, miért nem ugyanezzel vágta szét Lóri hálóingét és a zsinórt is? Mi vitte rá, hogy a túlélőkést használja? Vajon azonnal észrevette-e, amint belépett a hálószobába?

Lehetetlen. Az íróasztal nincs az ágy közelében, és amikor a gyilkos belépett, sötét volt a hálószobában. Nem láthatta tehát a kést.

Addig nem is vehette észre, amíg fel nem kapcsolta a lámpát, és akkorra Lorit már meghunyásztotta a torkához szorított kés. Mit számított a gyilkosnak az íróasztalon heverő kés? Ennek az egésznek így nem volt értelme.

Hacsak valami meg nem zavarta.

Hacsak nem történt olyasmi, ami félbeszakította és megváltoztatta a rituáléját, hacsak egy váratlan esemény arra nem kényszerítette, hogy máshogy folytassa.

Frankkel megtárgyaltuk ezt a lehetőséget.

- Akkor abból kell kiindulnunk, hogy nem a férj a gyilkos - szögezte le Frank.

- Így van. Tételezzük fel, hogy Lóri nem ismeri a gyilkost, akinek van egy kipróbált módszere. De Lórinál valami kibillentti az egyensúlyából.

- A no csinál valamit...

-Vagy mond - válaszoltam, azután eszembe jutott valami:

- Olyasmit csinált, amivel egy pillanatra leállította a férfit.

- Lehet - felelte Frank, de látszott, hogy nem nagyon hiszi. -

Időt nyerhetett, de ezalatt a gyilkos észrevehette a kést az asztalon, és új ötlete támadhatott. De véleményem szerint elképzelhetőbb, hogy aznap este még a gyilkosság előtt talált rá a késre, mert már bent volt a házban, amikor a no hazaért.

- Nem. Nem hiszem, hogy így volt.

- Miért?

- Mert a no egy ideje már otthon volt, amikor a férfi megtámadta.

Ezt már sokszor végiggondoltam.

Lóri hazajött a kórházból, kulccsal kinyitotta a bejárati ajtót, aztán bezárta maga mögött. Bement a konyhába, és az asztalra dobta a hátizsákját. Aztán bekapott valamit. Gyomortartalmából arra következtettem, hogy több sajtos kekszet evett nem sokkal

az ot ért támadás előtt. Épp csak hogy megkezdődött az emésztés. A támadás miatti rémülete teljesen leállította volna az emésztést. Ez a szervezet egyik védekező mechanizmusa. Abamarad az emésztés, hogy a vér a gyomor helyett a végtagokba folyjon, és felkészülhessünk a harcra vagy a menekülésre.

Csakhogylórinak esélye sem volt a harcra. Sem pedig a menekülésre.

Evés után a konyhából a hálósobába ment. A rendőség kiderítette, hogy mindig lefekvés előtt vette be a fogamzásgátló tablettát.

A pénteki tablettá hiányzott a hálóban levo fémfólia tartóból. Bevette a tablettát, talán fogat és arcot mosott, hálóingbe bújt, és ruháját rendesen összehajtva egy székre tette. Úgy gondoltam, hogy Lóri már ágyban volt, amikor nem sokkal később a gyilkos megtámadta. A fák vagy az aljnövényzet takarásából leshette Lóri házáat. Várhatott, amíg a hálósobában is sötét nem lett, amíg úgy nem gondolta, hogy a no alszik. Vagy már elobb is figyelte, és pontosan tudta, mikor jön haza a munkából, és mikor fekszik le.

Eszembe jutott a takaró. Lehajtotta, mintha alatta feküdt volna, és a házban sehol másutt nem találtuk küzdelem nyomát.

Akkor valami más is beugrott.

A szag, amit Matt Petersen említett, az izzadságra emlékeztető, édeskés szag.

Ha a gyilkosnak sajátos és erosen érezhető testszaga van, akkor az mindenhol érezhető, ahol csak megfordult. Ha a hálóban rejtőzött volna, amikor Lóri hazaért, a szag ott is sokáig megmaradt volna.

Lóri orvos volt.

Bizonyos testszagok gyakran utalnak betegségekre vagy mérgezésre. Az orvosokat arra tanítják, hogy figyeljenek a szagokra, olyannyira, hogy én például a vér szagából meg tudom egy helyszínen állapítani, hogy az áldozat ivott-e röviddel azelőtt, hogy lelőtték vagy leszúrták.

Mandulás puszedlire vagy mandulaillatra emlékeztető vér- vagy gyomortartalom szag cián jelenlétére mutat. Ha a beteg lehelete nedves levelek szagára emlékeztet, akkor tuberkulózisban szenvedhet...

Lóri Petersen hozzám hasonlóan orvos volt.

Ha abban a pillanatban, amikor belépett a hálósobába, felfigyel egy sajátos szagra, nem vetkozik le, és nem tesz semmit, amíg rá nem jön, honnan ered.

Cagney nem osztotta az aggodalmaimat, és volt idő, amikor üldözött elodóm szelleme, elodómé, akivel sosem találkoztam, s akinek szelleme számomra elérhetetlen hatalmat és sebezhetetlenséget sugallt. Udvariatlan lovag volt egy lovagiatlan világban, aki tollforgóként viselte hivatalát, és azt hiszem, valahol a szívem mélyén irigyeltem is ot.

Hirtelen érte a halál. Szó szerint holtan esett össze, amikor átment a nappali szonyegén, hogy bekapcsolja a szuperligát közvetítőt tévét. Egy borús hétfői napon a hajnal előtti csendben saját intézetének boncalánya lett, arcát törülköző takarta, a bonctermet mindenki elol lezárták, az egy patológus kivételével, akinek osztályrészéül a boncolás jutott.

Három hónapig hozzá sem nyúltak az irodájához. Úgy maradt, ahogy hagyta, bár szerintem Rose kidobta a csikkeket a hamutartóból.

Amikor Richmondba költöztem, eloször is teljesen kiürítettem belso szentélyét, ahonnan mindent számuztem, ami a korábbi tulajdonosra emlékeztetett, még viharedzetségéről tanúskodó portréját is, amelyen egyetemi talárjában áll, és amit múzeumi

lámpával világított meg terjedelmes asztalán. A kép egy hátborzongató mementóként teliszűfolt könyvszekrény a VOE patológiai osztályára került. Az ilyen emléktárgyak gyűjtését szinte elvárják az igazságügyi orvos szakértőktől, még ha sokunk nem is hódol e szenvedélynek.

Irodája - vagy most már az én irodám - világos, királykék szőnyeggel borított helyiség volt, a falakat angol tájképek és civilizált jeleneteket ábrázoló nyomatok díszítették. Kevés mementóm volt, és a morbiditás egyetlen jele egy meggyilkolt és mindmáig kiderítetlen személyazonosságú fiú agyagból formált arcreekonstrukciója volt. Mellészobrára kötött pulóvert húztam, és feltettem az irattartó szekrény tetejére, ahonnan muanyag szemével a nyitott ajtót nézte, és szomorú némaságban várta, hogy nevén szólítsák.

Munkahelyem feltűnésmentes, kényelmes, de hivatalos jellegű volt, holmim szándékosan keveset árult el rólam, és a kedélyek megnyugtatót szolgált. Bár némi magabizással azt hajtogattam magamban, hogy jobb szakembernek lenni, mint élő legendának, titkon mégis kételyek győztek.

Még mindig éreztem Cagney jelenlétét ezen a helyen.

Folyton emlékeztettek rá azokkal a történetekkel, amik minél tovább voltak forgalomban, annál többet vesztek hitelességükből. Boncoláshoz ritkán húzott kesztyűt. Gyilkossági helyszínekre úgy érkezett, hogy közben az ebédjét fogyasztotta. Zsarukkal járt vadászni, bírakkal sütötte a kertben a húst, és a korábbi tiszti főorvos alázasan a kedvében járt, mert Cagney megfélemlítette.

Cagney mellett én elhalványultam, és tisztában voltam azzal, hogy folyton összehasonlíthatnak velem. Vadászatok és kerti grillpartik helyett tárgyalótermekbe és konferenciákra hívtak, ahol én voltam a céltábla, és engem forgattak a nyáron. Ha bármi következtetést lehet levonni dr. Alvin Amburgey tiszti főorvosként eltöltött első hivatali évéből, akkor a következő három maga lesz a pokol. Kedvére tolakodhatott be a felségterületemre. Ellenorizhette, amit csinállok. Egy hét sem múlt el anélkül, hogy ne küldött volna pökhendi elektronikus feljegyzéseket, amelyekben statisztikai adatokat kért vagy választ követelt arra a kérdésre, hogy miért nő a gyilkosságok száma, amikor a többi bűnelkövetés némileg csökken, mintha valami oknál fogva én tehetnék arról, hogy Virginiában az emberek egymást öldöskölnék.

Amit eddig nem tett velem, az egyedül egy rögtönzött megbeszélés kifizése volt.

Korábban, ha beszélni akart velem valamiről és nem feljegyzést küldött, akkor átszalajtott az egyik szárnysegédjét. Egy percig sem kételkedtem abban, hogy most sem azért hív, hogy hátba veregessen és biztosítson afelől, milyen remek munkát végzek.

Szórakozottan néztem el az íróasztalomon lévő papírhalmok felett, és próbáltam találni valamit, amivel felfegyverkezhetem: aktákat, noteszt, csiptetos írómappát. Ki tudja, miért, de az, hogy üres kézzel állítsak be hozzá, valahogy azt az érzést keltette bennem, mintha meztelen volnék. Köpenyem zsebéből kiszedtem a sok apró szemetet, amit napközben összegyűjtök, és helyükre egy doboz cigarettát vagyis, Amburgey kedvenc szavajárásával, „rákrudat” dugtam, és kíséltam a késő délutánba.

Az utca túloldalán, a Monroe-épület huszonharmadik emeletén trónolt. Felette már nem volt senki, kivéve egy-egy teton megülő galambot. Tányérnyalói többsége az alatta lévő emeleten, a KTSZ különféle ügynökségein robotolt. Sosem láttam az irodáját. Mert eddig még sosem hívott meg.

A liftajtó egy nagy elocsarnokra nyílt, ahol a recepció az iradatlan búzasárga szőnyeg közepén emelkedő U alakú íróasztal mögé zárkózott. Dús keblu, húsznál alig több, vörös hajú fiatal nő volt, aki felnézett a számítógépéről, és gyakorlott, élénk mo-

sollyal üdvözölt. Már-már azt vártam, hogy megkérdezi, foglaltam-e szobát, és a csomagjaim cipeléséhez idehívjon-e egy londonert.

Közöltem, ki vagyok, ami a felismerés legkisebb szikráját sem csiholta ki belőle.

- Négy órákor megbeszélésem van a tisztii főorvos úrral - tettem hozzá.

Ellenorizte elektronikus naptárát, és vidáman csicseregte: - Kérem, foglaljon helyet, Mrs. Scarpetta. Dr. Amburgey máris fogadja.

Amint elhelyezkedtem a bézs borkanapén, kutató pillantásom körbehordoztam a csillogó üveg dohányzóasztalokon és a kanapék melletti kis asztalokon, amelyeken képeslapok és selyemvirág-kompozíciók voltak. Nem találtam hamutartót, egyetlenegy sem, viszont két helyen is ki volt függesztve a „Köszönjük, hogy nem gyújt rá!” felirat.

Lassan múltak a percek.

A vörös hajú recepciós Perrier-t szopogatott szívszálón át, és láthatóan belemélyedt a gépelnivalójába. Egyszer eszébe jutott, hogy megkérdezze, nem kérek-e valamit inni. Mosolyogva elhárítottam, mire ujjai ismét repkedni kezdtek, sebesen kattogtak a billentyűk, és a komputert hangos csipogással tiltakozott. Az ifjú hölgy felsóhajtott, mintha rossz hírt kapott volna a könyvelőjétől.

A cigarettásdoboz keményen nyomta az oldalamat, és már azon tépelodtem, ne keressek-e egy noi mosdót, ahol rágyújthatok.

Fél ótkor megcsörrent a telefonja. Letette a kagylót, majd ugyanazzal a vidám, üres mosollyal fordult hozzám. - Bemehet, Mrs. Scarpetta.

„Mrs.” Scarpetta - kitaszítva s kifejezetten rosszkedvűen - szaván fogta és bement.

A rézgomb elfordítására halk kattanással nyílt a tisztii főorvos ajtaja, és odabent azonnal három férfi állt fel, akik közül csak egyre számítottam. Amburgey egy fejbiccentéssel üdvözölt, ami inkább tunt elbocsátásnak, majd egy unott szabállysértési eloadó hangján hozzátette: - Köszönöm, hogy idefáradt.

Hamis nézésű emberke volt, aki - mielőtt idekerült volna - Sacramentóban dolgozott, ahol elég nyugati parti csiszoltságot szedett fel ahhoz, hogy észak-karolinai származását leplezze; farmer fia volt, s erre a tényre nem volt büszke. Eloszeretettel hordott zsinórból készült nyakkendoket, amit csúsztatható ezüst-rögzítő fogott össze, s ehhez szinte vallásos megszállottsággal hajszálcsíkos öltönyt, jobb keze gyurusujján pedig egy öklömnyi ezüstgyurut viselt, melybe türkizt foglaltak. Pizkosszürke volt a szeme, mint a jég, koponyája csontjai élesen kiütököztek vékony fejbőrén. Szinte teljesen kopasz volt.

Egy elefántcsontszínű füles fotelt húztak el a faltól, szemmel láthatólag nekem. Bor nyikorgott, és Amburgey elhelyezkedett íróasztala mögött, aminek csak hírért hallottam, de még sosem láttam. Rózsafából díszesen kifaragott hatalmas darab volt, igen-csak régi és igencsak kínai.

Feje mögött panorámaablak nyílt a városra, a James folyó megmegcsillanó szalag, a Southside feltvarrott takaró volt a meszeségben. Amburgey hangos kattanással kinyitotta struccborból készült fekete aktatáskáját, és elohúzott egy sárga, szabványméretű írókönyvet, amin egymásra torlódtak kusza, kutyakaparásnak beillo betűi. Elore körvonalazta, mirol akar beszélni. Jegyzetei tárogatása nélkül meg sem szólalt.

- Bizonyára tud a legutóbbi fojtogatások miatti általános nyugtalanságról - mondta nekem.

Nagyon is tudok.

- Tegnap délután Bili, Norm és én összeültünk egy, úgymond,

oron kívüli csúcserkezetre. Több oka is volt, melyek közül nem a legutolsó éppen az, ami a szombat esti és vasárnap reggeli lapokban megjelent, dr. Scarpetta. Amint esetleg ön is tudja, a negyedik tragikus haláleset, a fiatal doktornő halálakor a médiát táviratilag értesítették, és szinte azonnal kint volt a helyszínen.

Nem tudtam. De nem voltam meglepve.

- Nem kétkeltem, hogy önnél is érdeklődtek - folytatta Amburgey nyájasan. - Csírájában kell elfojtanunk, vagy elszabadul a pokol. Többek között erről tárgyaltunk itt hármásban.

- Ha sikerül a gyilkosságokat csírájában elfojtania, Nobel-díjat érdemel - mondtam nem kevésbé nyájasan.

- Kétségkívül ez a legfontosabb - szólalt meg Boltz, aki kigombolta sötét zakóját, és hátradolt a székében. - A zsaruk éjt nappallá téve dolgoznak rajta, Kay. De valamennyien egyetértünk abban, hogy e percben egyvalaminek kell véget vetnünk: hogy bármi is kiszivárognon a sajtónak. A sajtó által megszelletett történetek halálra rémítik az embereket, és a gyilkos tudomásra hozzák, hogy miben sántikálunk.

- Magam is hasonlóan vélekedtem. - Úgy éreztem, védekezni kell, és azonnal megbántam, amit ezután mondtam: - Egészen nyugodtak lehetnek, hogy az intézetemből nem jutott ki más nyilatkozat, mint ami az okkal és a módszerrel kapcsolatban elengedhetetlen.

Még el sem hangzott vádra válaszoltam, és jogi ösztönöm erősen megbántódott ostobaságom miatt. Ha azért citáltak ide, hogy indiszkrécióval vádoljanak, rá kellett volna kényszerítenem őket, vagy legalábbis Amburgeyt, hogy o vessen fel egy ilyen felháborító eshetőséget. Ehelyett tudtukra adtam, hogy menekülőre fogtam a dolgot, és ezzel tálcán kínáltam az okot, hogy joggal eredmények a nyomomba.

- Nos hát - Amburgey fakó, barátságtalan tekintete egy futó másodperccig megállapodott rajtam -, olyasmit hozott most fel, amit, azt hiszem, alaposabban meg kell vizsgálnunk.

- Semmit sem hoztam fel - válaszoltam óvatos közönnyel. - Csupán tényt közöltem, a teljesség kedvéért.

Halk kopogás után a vörös hajú recepciós behozta a kávéját, és a szobában ülök néma csoportképpé merevedtek. Úgy tunt, észre sem veszi a kézzelfogható csendet, miközben hosszadalmasan sertepertélt, hogy mindenünk megvan-e, amire szükségünk lehet; figyelme úgy lebegett Boltz körül, mint valami finom köd. Boltz talán nem a nemzetközösség legkitünőbb ügyésze volt, de kétségtelenül a legjóképűbb: azon ritka szöke férfiak egyike, akikkel nagylelkűek a múltó évek. Sem a haját, sem a fizikumát nem vesztette el, és a szeme sarkában megjelenő finom ráncok jelezték csak, hogy már a negyven felé közeleg.

Amikor a lány kiment, Boltz különösebben senkinek sem címezve jegyezte meg: - Mind tudjuk, hogy a rendöröknek néha eljár a szájuk. De Normmal elbeszélgettünk velük. Senki sem tudja, pontosan honnan kapott a sajtó fülest.

Igyekeztem uralkodni magamon. Mire számítottak? Hogy az egyik ornagy, aki puszipajtása Abby Turnbullnak vagy valaki másnak, majd egyszer csak bevallja: „Igen, szörnyen sajnálom. Én kotyogtam?”

Amburgey egy új lapra hajtott át a jegyzetfüzetében. - Az első gyilkosság óta eddig tizenhétszer idéztek egy „orvosi forrás”-nak nevezett kiszivárogtatót, Scarpetta doktornő. Ettől kissé kínosan érzem magam. A legszenzációsabb részleteket, úgymint a hurkot, a nemí eroszak tényét, hogy miként jutott be a gyilkos, hol találtak rá a holttestekre, és hogy folyamatban van a DNS-vizsgálat, mind ennek az orvosi forrásnak tulajdonították. - Felnéztem rám. - Helyesen feltételezem, hogy pontos az információ?

- Nem egészen. Több apró különbség van.

- Mint például?

Nem akartam elmondani neki. Egyáltalán nem akartam beszélni vele ezekről az esetekről. De ha úgy akarta, még az irodabútorom felett is rendelkezhetett. Neki kellett hogy jelentsek. O senkinek sem jelentett, csak a kormányzónak.

- Az első gyilkoságnál a média például azt közölte, hogy Brenda Steppe nyaka köré egy sárgásbarna szövetből készült övet hurkoltak, holott valójában egy harisnyanadrággal fojtották meg - mondtam.

Amburgey leírta, amit hallott. - Egyéb?

- Cecilé Tylernél azt közölték, hogy vérzett az arca, a takarót is összevérezte. Legjobb esetben is túlzás. Nem voltak nyílt sebei, sem ilyen jellegű sérülései. Egy kevés véres váladék szivárgott az orrából és a szájából. A halál beállta utáni jelenség.

- Említésre kerültek ezek a részletek az OSZJ-1-ben? - kérdezte Amburgey, miközben tovább jegyzetelt.

Egy másodpercig nem szóltam, mert erőt kellett vennem magamon. Kezdtől világossá válni elottem, hogy mi jár a fejében. Az OSZJ-1 a helyszínelő orvos szakértő első jelentése. Egyszerűen leírja, amit a helyszínen tapasztal és megtud a rendőröktől. A részletek nem mindig valóságosak, mert a helyszínen tartózkodó orvos szakértő zűrös körülmények között dolgozik, és még nem történt meg a boncolás sem.

Az igazságügyi orvos szakértők magánpraxist folytató orvosok, önkéntesek, akiknek alkalmanként ötven dollárt fizetnek azért, hogy éjnek idején kirángatják őket a jó meleg ágyukból, vagy autóbalesetekkel, öngyilkosságokkal és emberölésekkel teszik tönkre a hétvégéjüket. Ezek a férfiak és nők közszolgálatot teljesítenek: ők a gyalogság. Elsődlegesen az a feladatuk, hogy meghatározzák, szükséges-e az adott esetben boncolást végezni, majd mindent leírni, és egy csomó fényképet készítenek. Még ha egyik orvos szakértő sárgásbarna övnek is nézett egy harisnyanadrágot, ez akkor is mellékes. Szakértőim nem állnak szóba a sajtóval.

De Amburgey nem hagyta annyiban a dolgot: - A sárgásbarna öv, a véres takaró. Kíváncsi lennék, említették-e bármelyiket az OSZJ-1-ben.

- Oly módon, ahogy a média utalt a részletekre - feleltem -, nem.

Tanner bohókásan jegyezte meg: - Mindannyian tudjuk, mit csinál a sajtó. Bolhából elefántot.

- Nézzék - kezdtem, és körbehordoztam a pillantásom a három férfin -, ha arra akarnak kilyukadni, hogy egyik orvos szakértő tényeket szivárogtat ki a gyilkosságokról, akkor teljes bizonyossággal állíthatom, hogy még csak közelében sem járnak az igazságnak. Nem fordulhat elő. Ismerem azt a két orvost, akik az első két gyilkosághoz mentek ki. Évek óta dolgoznak igazságügyi orvos szakértőként Richmondban, s mindig is kifogástalanul viselkedtek. A harmadik és negyedik esethez magam mentem ki. Az információ nem az én intézetemből származik. A részleteket bárki elmondhatta, aki jelen volt. Példának okáért a mentosók.

Halkan nyekergett a bor, ahogy Amburgey megmoccant a székeben. - Utánanéztem. Három különböző mentosoztag vonult ki. Egyetlen olyan mentos sem volt, aki mind a négy helyen ott lett volna.

Higgadtan válaszoltam: - Egy meg nem nevezett forrás sokszor több forrás egyvelege. Orvosi forrás könnyen lehet egy mentos elejtett megjegyzése kombinálva egy rendőri kijelentésével, amit a riporter vegyít azzal, aminek fültanúja volt, vagy amit a gyilkosság helyszínén várakozás közben látott.

- Igaz - bólintott Amburgey. - És azt hiszem, egyikünk sem hiteti komolyan, hogy a hírek az igazságügyi Orvos Szakértői In-

tézetből szivárognak ki... legalábbis nem szándékosan...

- Szándékosan?! - fakadtam ki. - Arra céloz, hogy akaratlanul árultunk el valamit? - És épp amikor méltatlankodva vissza akartam vágni, hogy ez képtelenség, hirtelen megnémultam.

Ahogy a kézenfekvő válasz villámként belém hasított, úgy kúszott fel nyakamon a vörösség. Az intézeti adatbázisom. Egy külső ember feltörte a komputerem. Erre akart Amburgey utalni? De vajon honnan tudhatta?

Amburgey közben úgy folytatta, mintha meg sem szólaltam volna: - Eljár az emberek, a beosztottak szája. Mesélnek a családjuknak, barátaiknak, és legtöbbször nem is akarnak vele semmi rosszat. De az ember sosem tudhatja, végül hol köt ki a füles, netán egy riporternél. Megtörténik az ilyesmi. Objektíven vizsgáljuk a kérdést, minden apróságnak utánanézőnk. Muszáj ezt tennünk. Bizonyára ön is belátja, hogy némely kiszivárogtatott tény komoly hátrányt okoz a nyomozásnak.

Tanner lakonikusan fűzte hozzá: - Egyáltalán nem lelkesedik ezért a felhajtásért sem a városi képviselő-testület vezetője, sem a polgármester. Richmond már úgyis erosen megsínylette a gyilkosságok számának jelentős növekedését. A városnak most igazán nem hiányzik, hogy szenzációhajhász beszámolók jelenjenek meg egy sorozatgyilkosról. Az épülő új szállodák országos konferenciákra, látogatókra számítanak. Senki sem akar egy olyan városba utazni, ahol a borét félti.

- Bizony nem - feleltem hidegen. - És az itt lakók sem akarják azt hinni, hogy a városvezetés legfőbb aggodalma ezekkel a gyilkosságokkal kapcsolatban éppen az, hogy kínos helyzetet teremtenek, kényelmetlenséget okoznak, és potenciálisan hátráltatják a turizmus virágzását.

- Kay - próbált meg Boltz csendesen érvelni -, senki sem állít ilyen vérlázító dolgokat.

- Persze hogy nem - sietett Amburgey is megerősíteni. - Ugyanakkor szembe kell néznünk a kendozetlen valósággal, ami pedig nem más, mint az, hogy készül valami a felszín alatt. Ha nem kezeljük a kérdést a lehető legnagyobb körültekintéssel, félek, nem akármilyen kitörésre számíthatunk.

- Kitörésre? És mi miatt? - kérdeztem óvatosan, és automatikusan Boltzra pillantottam.

Feszült volt az arca, tekintete elfojtott érzésekről árulkodott. Vonakodva szólalt meg: - Ez az utolsó gyilkosság valószínűleg puszkaporos hordó. Lóri Petersen halálával kapcsolatban vannak bizonyos dolgok, amikről senki sem beszél. Dolgok, amiket Istennek hála, még az újságírók sem tudnak. De csak idő kérdése. Valaki rájön majd, és ha mi józanul és a kulisszák mögött nem rendezzük a problémát, ebből az ügyből világraszóló botrány lesz.

Tanner vette át a szót, lóképen komor kifejezés honolt: - Nos, könnyen pert akaszthatnak a város nyakába. - Amburgeyre pillantott, aki bólintással jelezte, hogy folytathatja.

- Nézze, valami nagyon kellemetlen dolog történt. Lóri Petersen bizonyíthatóan felhívta a rendőrséget, nem sokkal azután, hogy szombat hajnalban hazaért a kórházból. Ezt az egyik akkor ügyeletes diszpécserrel tudjuk. Éjjel egy elott tizenegy perccel a 911-es segélyhívó számra hívás érkezett. A komputer képernyőjén a Petersen-ház címe jelent meg, de a vonal abban a pillanatban meg is szakadt.

Boltz folytatta: - Talán emlékszel, hogy láttad a helyszínen az éjjeliszekekre álló telefont, aminek valaki kitépte a zsinórját a falikonnetorból. Úgy okoskodtunk, hogy dr. Petersen felriadt, amikor a gyilkos bejutott a házba. Felkapta a kagylót, és sikerült feltárcsáznia a 911-et, mielőtt a gyilkos lecsapott volna rá. A cím meg is jelent a rendőrségi számítógép képernyőjén. Ennyi. Senki sem szólt egy szót sem. Az ilyen jellegű segélyhívásokat tovább-

bítyák a járorkocsiknak. Tízbol kilenc esetben valami hangyás telefonál, kölykök szórakoznak. De ebben sosem lehetünk biztosak. Nem tudhatjuk, hogy a telefonálónak nincs-e szívrohama, agyvérzése. Nincs-e életveszélyben. Következésképpen a telefonközpontos köteles kiemelten kezelni minden ilyen hívást. A diszpécser késedelem nélkül továbbítja a címet az utcán járórözo egységeknél, és meghagyja a rendöröknek, hogy hajtsanak el a ház elott, és legalább ellenörizzék, hogy minden rendben van-e. Ez nem történt meg. Egy 911-es telefonközpontos, akit már felüggesztettek, négyes sürgösségünél minosította a hívást.

- Zurös éjszaka volt - szúrta közbe Tanner. - Égtek a vonalak.

Minél több hívás fut be, annál könnyebb valamit kevésbé fontosnak nyilvánítani, mint ahogy egyébként tennénk. A baj az, hogy ha egyszer egy hívás számot kapott, már nincs visszaút. A diszpécser a képernyojén levo számokat nézi. Fogalma sincs, milyen természetűek a hívások, amíg oda nem jut mindegyikhez. És egyhamar nem jut el egy négyeshez, amikor hatalmas restanciája van egyesekből, kettesekből és hármásokból.

- Nem kétséges, hogy a kezelö elpasszolt egy esélyt - jelentette ki elnézően Amburgey. - De azt hiszem, belátjuk, hogy fordulhatott elö ilyesmi.

Olyan mereven ültem, hogy jóformán levegöt sem vettem.

Boltz ugyanazon a monoton hangon folytatta: - Negyvenöt perccel később végül egy járorkocsi elhajtott a Petersen-ház elott. A rendör elmondta, hogy elemlámpával végigvilágított a ház homlokzatán. Sehol sem égett lámpa, minden - idézem - „biztonságosnak" látszott. Kap egy hívást egy folyamatban levo családi csetepatéról, és sebesen elhajt a helyszínról. Nem sokkal ezután ez a Mr. Petersen hazajön, és megtalálja a felesége holttestét.

A férfiak tovább beszélgettek, magyarázkodtak. Felemlítették Howard Beachet, egy brooklyni késelést, ahol a rendörség elmulasztott reagálni, és emiatt emberek haltak meg.

- Washingtonban, New Yorkban olyan határozat született, hogy a kormány nem vonható felelösségre azért, ha nem sikerül megvédenie az embereket a bunözoktol.

- Mindegy, mit tesz vagy nem tesz a rendörség.

- Nem számít. Hiába nyerünk, ha perre kerül is a sor, a hírvérés miatt mégis veszítünk.

Alig hallottam, mit beszélnek. Örülten kavarogtak a fejemben a rettenetes képek. A segélyhívás, az, hogy félbeszakították, elemvetített mindent.

Tudtam, mi történt.

Lóri Petersen kimerülten ért haza a sürgösségi osztályon töltött ügyelete után, és férje is a szokottnál későbbre jelezte a jövetelét. Az asszony lefeküdt, talán úgy gondolta, szundít egyet, amíg a férje megjön, ahogy gyakorlóörvosként én is gyakran megtettem, miközben vártam, hogy Tony hazajöjjön a georgetowni jogi könyvtárból.

Lóri arra ébredt, hogy valaki van a házban, esetleg épp az illetö halk lépteit riasztották fel, amint a folyosón a hálószoba felé közeledtek. Zavarodottan a férje nevét kiáltotta.

Senki sem válaszolt.

A sötét némaság örökkévalóságnak tuno pillanatában döbbenhetett rá, hogy valaki van a házban, de az nem Matt.

Pánikba esett, felkapcsolta az ágya melletti lámpát, hogy tárcsázni tudjon.

Mire beütötte a 911-et, a gyilkos már ott termelt. Kitépte a telefonzsinórt a falból, mielőtt Lórinak alkalma nyílt volna segítségért kiáltani.

Talán a kagylót is kitépte a kezéből. Ráördített az asszonyra, vagy az kezdett el könyörögni. A gyilkost megzavarták, eltérítet-

ték megszokott rendjétől.

Ezen aztán felboszult. Megüthette Lórit. Esetleg ekkor törte el a bordáit, és ahogy az asszony fájdalomtól döbbenet összekeveredett, a férfi vadul körülnézett. Égett a lámpa. Mindent látott a hálószobában. A túlélőkést is az íróasztalon.

Lóri Petersen halála elhárítható lett volna. Megakadályozták volna!

Ha a hívást első sürgősségi fokozatúnak minosítik, ha a diszpécser rádión azonnal leadja egy járorkocsinak, percek alatt odaért volna egy rendor. Észrevehette volna, hogy a hálószobában világos van; a gyilkos sötétben nem tudta volna elvágni a zsinórokat és összekötni az áldozatát. A rendor kiszállt volna a kocsijából, és talán meghallott volna valamit. Ha mást nem, legalább annyi időt rászánt volna, hogy lámpájával hátul is körbevilágítja a házat, és akkor biztos észrevette volna a kivágott szűnyoghálót, a kerti padot, a nyitott fürdoszobaablakot. A gyilkos rituáléjához idő kellett. A rendőség akár be is juthatott volna a házba, mielőtt a gyilkos végez áldozatával!

Annyira kiszáradt a szám, hogy csak néhány korty kávé után bírtam megszólalni: - Hányan értesültek erről?

Boltz válaszolt. - Senki sem beszél róla, Kay. Még Marino ormester sem tudja. Vagy legalábbis kétséges, hogy tudja-e. Nem volt szolgálatban, amikor a hívást leadták. Otthon érték el, miután egy egyenruhás rendor már odaért a helyszínre. A nyomozóknak leadtuk a drótot. A zsaruk, akik tudnak arról, hogy mi történt, senkinek sem említhetik.

Tudtam, ez mit jelent. Azt, akinek eljár a szája, visszaküldik a közlekedésirányítókhoz, vagy az egyenruhásokhoz osztják be irodai szolgálatra.

- Azért hozzuk tudomására ezt a kínos helyzetet, mert tisztában kell lennie a háttérrel, hogy megértse, miért kényszerülünk bizonyos lépések megtételére. - Amburgey igen gondosan válogatta meg a szavait.

Úgy ültem, mint aki karót nyelt. Tekintetem keményen rászegeztem. Tudtam, hogy most jön a lényeg.

- Tegnap este elbeszélgettem dr. Spiro Fortosisszal, az igazságügyi elmeszakértovel, aki volt olyan jó és megosztotta velünk a meglátásait. Megtanácskoztam az eseteket az FBI-jal. Az ilyen típusú gyilkos profilozásában jártas szakértőknek az a véleménye, hogy a hírverés csak elmérgesíti a problémánkat. Az effajta gyilkos csípi az ilyesmit. Izgalomba jön, túlfutótté válik attól, ha olvas a viselt dolgairól. Túlpörög tole.

- Nem korlátozhatjuk a sajtószabadságot - emlékeztettem kíméletlenül. - Nincs beleszólásunk abba, hogy mit írnak az újságírók.

- Hogyne volna. - Amburgey kibámult az ablakon. - Sokat nem közölhetnek, ha tolunk sem kapnak sokat. Ma sajnos rengeteget mondtunk nekik. - Kis szünet. - Vagy legalábbis közölünk valaki.

Nem láttam tisztán, hova akar kilyukadni Amburgey, de ösztönöm azt súgta, hogy engem vett célba.

- Az említett szenzációs részletek, vagyis a kiszivárogtatások szemléletes, ijesztő történeteket, egész oldalas címfejeket eredményeztek. Dr. Fortosis hozzáérto véleménye szerint könnyen lehet, hogy a gyilkos emiatt csapott le megint ilyen hamar. A nagy csinnadratta felizgatja, elviselhetetlen stresszhelyzetbe hozza. Amikor a készítés ismét csúcspontra ér, újabb áldozatot kell kiszemelnie, hogy oldja a feszültséget. Mint ön is tudja, csak egy hét telt el Cecilé Tyler és Lóri Petersen meggyilkolása között...

Félbeszakítottam: - Beszél már erről Benton Wesleyvel?

- Nem volt rá szükség. Suslingót, a quanticói viselkedéskutatósi egységben dolgozó egyik kollégáját kerestem meg. A szakterü-

let ismert tekintélye, sokat publikált ebben a témában.

Hála az égnek. Nem viseltem volna el a tudatot, hogy Wesley néhány órája még ott ült mellettem a tárgyalóteremben, és egyetlen szóval sem említette, amit most velem közöltek. Felboszítané, akárcsak engem, gondoltam. A tisztí foorvos beeroszakolja magát a nyomozásba. Megkerül engem, Wesleyt, még Marinót is, és saját kezébe veszi az irányítást.

- Az az eshetőség, hogy a szájjáratás, a kiszivárogtatások következtében kavart az esetek körül ekkora felhajtást a sajtó - folytatta Amburgey -, valamint a tény, hogy a városra húzhatják a vizes lepedot az elpuskázott segélyhívás miatt, azt jelenti, hogy szigorú intézkedéseket kell életbe léptetnünk, Scarpette doktor-no. E perctol minden információ, ami nyilvánosságra kerül, csak Normon vagy Billen keresztül juthat ki, már ami a rendorségi oldalt illeti. Az ön intézetéből semmit sem közölhetnek a sajtóval, hacsak nem tolem származik az információ. Megértettük egymást?

Korábban soha nem volt gond az intézetemmel, és ezt o is tudta. Nem kerestük a sajtónyilvánosságot, és a sajtónak szánt közlemények dolgában mindig fokozott körültekintéssel jártam el.

Mit szólnak majd az újságírók, vagy bárki más, ha azt hallják, hogy a korábban az intézetemből származó tájékoztatásért mostantól a tisztí foorvoshoz kell fordulniuk? A virginiai igazságügyi orvos szakértoi rendszer negyvenkét évnyi történetében ez még egyszer sem fordult elo. Elhallgattatásom azt a látszatot keltheti, hogy megbízhatatlanság miatt fosztottak meg nyilatkozási jogomból.

Körülnéztem. Senki sem nézett a szemembe. Boltz keményen összeszorította a száját, és elmerülten szemlélte kávéscsészéjét. Még egy biztató mosolyra sem érdemesített.

Amburgey ismét a jegyzeteit tanulmányozta. - A legtöbb gondot Abby Turnbull okozza, amivel, gondolom, nem mondok újat. Nem éppen a tétlenségéért díjazzák. - Hirtelen nekem szegezte a kérdést: - Maguk ketten ismeretségben vannak?

- Ritkán jut túl a titkárnómön.

- Értem. - Nemtörödöm mozdulattal lapozott.

- Veszélyes no - kockáztatta meg Tanner. - A Times az ország legnagyobb újságláncainak egyike. Saját fülesszolgálatuk van.

- Nos, nem kétséges, hogy Miss Turnbull igen ártalmas. A többi újságíró csak az o szenzációs híryanagait hozza le újra vagy szellozteni meg a tévében - mondta lassan Boltz. - Muszáj kiderítenünk, honnan szerzi a cumót. - Hozzám fordult: - Bölcsen tennénk, ha minden csatornát ellenoriznénk. Például ki más férhet hozzá a feljegyzéseidhez, Kay?

- Másolatot küldünk az államügyészi hivatalnak és a rendorségnek - feleltem higgadtan. O és Tanner voltak az államügyészi hivatal és a rendorség.

- Mi a helyzet az áldozatok családjával?

- Eddig még nem érkezett megkeresés tolük, és ilyen esetekben egyébként is a hivatalodhoz irányítanám a rokonokat.

- És a biztosítók?

- Csak ha megkérnek rá. De a második gyilkosság után utasítottam a munkatársaimat, hogy ne adjanak ki jelentést, csak neked és a rendorségnek. A jelentések provizórikusak. Igyekszem minél tovább kivonni oket a forgalomból.

- És még valaki? - firtatta Tanner. - Hogy áll a statisztikai hivattal? Nem tartották régebben az adatait a központi számítógépükben, nem követelték, hogy küldje meg nekik az összes orvos szakértoi helyszíni jelentését és boncolási jegyzokönyvet?

Elképedésemben nem feleltem rögtön. Tanner komolyan felkészült erre a beszélgetésre. Semmi ok sem volt arra, hogy ilyen hétköznapi adminisztrációs kívánalmakról tudomással bírjon.

- A számítógépes hálózat kiépítése után többé nem küldünk írott jelentéseket a SH-nak - mondtam nagy sokára. - Elobb-utóbb persze kapnak tőlünk adatokat. Majd ha hozzáfognak az éves jelentésükhöz...

Tanner olyan felvetéssel hozakodott elő, amivel mintha pisztolyt szegezett volna a homlokomnak: - Akkor csak a komputere marad. - Elgondolkodva lötyögtette körbe a kávéját fehér muanyag poharában. - Feltételezem, hogy nagyon korlátozott a hozzáférés az adatbázishoz.

- Ez lett volna a következő kérdésem - mormolta Amburgey. Pokolian idozítotték.

Már-már azt kívántam, bárcsak Margaret ne tett volna említést a behatolásról az adatbázisba.

Pánikba esetten vergődtem, s próbáltam kiötleni valami választ. Lehet, hogy a gyilkost már korábban kézre lehetett volna keríteni, és ez a tehetséges fiatal orvosno még élne, ha nem szivárog ki semmi? Lehet, hogy a névtelen „orvosi forrás” valójában nem is egy személy, hanem az intézeti számítógémem?

Azt hiszem, életem egyik legborzalmasabb pillanata volt, amikor nem lévén más választásom, be kellett hogy ismerjem: - Bármilyen elovigyázatosak voltunk, úgy látszik, valaki hozzájutott az adatainkhoz. Ma bukkantunk rá olyan bizonyítékra, hogy valaki megpróbálta kiemelni Lóri Petersen anyagát. Nem járt sikerrel, mert a jelentést még nem vittük be az adatbázisba.

Pár pillanatig senki sem szólt.

Cigaretára gyújtottam. Amburgey villámló szemmel nézett rá, majd így szólt: - De az első három eset benne volt.

- Igen.

- Biztos abban, hogy nem valamelyik munkatársa vagy talán az egyik körzeti helyettese volt?

- Meglehetősen biztos.

Újból csend lett. - Bárki legyen is ez a behatoló - folytatta aztán -, lehet, hogy máskor is bejutott a komputérébe?

- Nem esküdhetek meg rá, hogy nem fordult-e elő korábban is. Rutinszerűen válasz üzemmódban hagyjuk a számítógépet, így munkaidő után akár Margaret, akár én is feltárcsázhatjuk. Fogalmunk sincs, hogy egy kívülálló hogyan deríthette ki a jelszót.

- Hogy vette észre a behatolást? - kérdezte Tanner értetlenül.

- Ma fedezte fel. Úgy vélem, már hamarabb is feltűnt volna, ha ilyesmi előfordul.

- A számítógépes elemzőm vette észre, mert véletlenül nem kapcsolta ki a visszhangot. A parancsok a képernyőn maradtak. Máskülönben sosem jöttünk volna rá.

Amburgey szemében villant valami, arca elvörösödött a dühtől. Könnyedén felkapott egy tuzzománcos nyelű levélnyitót, hüvelykujját mérhetetlenül lassan húzta végig a tompa kэшáton.

- Nos hát - döntött végül -, legjobb, ha megnézzük a képernyőit. Hogy lássuk, miféle adatokhoz férhetett hozzá ez az illető. Lehet, hogy nincs is köze ahhoz, ami az újságokban megjelent. Bizonyára erre a megállapításra jutunk majd. A négy fojtogatásos gyilkosság anyagába is szeretnék betekinteni, Scarpetta doktorno. Rengeteg kérdéssel bombáznak. Tudnom kell pontosan, hogy mivel állunk szemben.

Tehetetlenül hallgattam.

Minden fegyvert kicsavartak a kezemből. Amburgey megnyírbálta a jogaimat, az intézetemben folyó bizalmas, kényes munkát bürokratikus vizsgálatnak vetette alá. Reszkettem a dühtől, ha arra gondoltam, hogy belelapoz az anyagokba, vagy ezeknek a megkínzott, meggyilkolt szerencsétleneknek a fényképeit nézegeti.

- Ha kívánja, odaát nálam betekinthez az aktákba. Fénymásolásról szó sem lehet, és semmit sem vihet ki az intézetből -

mondtam jegesen. - Természetesen biztonsági okokból.

-Akkor most meg is nézzük őket. - Körülpillantott: - Bili, Norm?

A három férfi felállt. Miközben kisorjáztunk az ajtón, Amburgey közölte a titkárnőjével, hogy aznap már nem jön vissza. A lány vágyakozva nézett Boltz után.

7.

Ragyogó napsütésben vártunk a járdaszélen, hogy a csúcsporgalomban átjussunk a túloldalra, majd amikor lehetett, átsiettünk az úton. Senki sem szólt, én néhány lépéssel megelőztem őket, hogy mutassam az utat az épület hátulja felé. Ilyentájt már felteszik a láncot a bejárati ajtóra.

A tárgyalóban hagytam őket, és elmentem, hogy íróasztalom zárható fiókjából elhozzam az aktákat. Hallottam, hogy Rose a szomszédos szobában papírokkal zörög. Őt is elmúlt már, és még mindig bent volt. Ettől kicsit megvigasztalódtam. Azért maradt, mert érezte, hogy valami baj szakadt rám, ha Amburgey irodájába citálnak.

Amikor visszamentem a tárgyalóba, a három férfi már szorosan egymás mellett ült. Letelepedtem velük szemben, csöndben cigarettáztam, és azt reméltem, hogy Amburgey majd felszólít, hogy távozzam. Nem tette. Így aztán maradtam.

Eltelt még egy óra.

Lapozás törte meg a csendet. Jelentésekben áskáltak, olykor félhangosan megjegyzést, észrevételt tettek. Úgy terítették szét a fényképeket az asztalon, mint a kártyákat.

Amburgey a macskakaparásával szorgosan jegyzetelt. Egyszer egy csomó dosszié lecsúszott Boltz öléből, és szétszóródott a szönyegen.

- Majd én felszedem - mondta Tanner nem nagy lelkesedéssel, és arrébb tolt a székét.

- Már megvan. - Boltz utálattal markolta fel az asztal alatt és körül szédobált papírlapokat. Tannerrel voltak annyira figyelmesek, hogy mindent iktatási szám szerint raktak vissza a helyére, míg én dermedten néztem, mit muvelnek. Amburgey eközben is rendületlenül írt, mintha mi sem történt volna.

A percekből órák lettek, és én csak ültem.

Néha kérdeztek tolem valamit. Jobbára csak egymás közt beszélgettek, mintha én ott sem volnék.

Fél hétkor átvonultunk Margaret irodájába. Leültem a komputer elé, inaktíváltam a válasz üzemmódot, és rögtön megjelent előttünk az esetképernyő, a Margaret tervezte kellemes narancssárga és kék minta. Amburgey a jegyzeteibe pillantott, majd felolvasta az első áldozat, Brenda Steppe esetszámát.

Beütöttem, majd lenyomtam a lekérdezés billentyűt. Szinte abban a másodpercben megjelent a képernyőn a fájl.

Az esetképernyő több mint fél tucat egymáshoz kapcsolódó táblázatot foglalt magába. A három férfi a narancssárga mező betöltő adatokat pásztázta, s idővel rám pillantotta, hogy továbbgördíthetem az oldalt.

Két perccel később, ugyanabban a pillanatban láttuk meg.

A „Ruházat, személyes tárgyak stb.” mezőben volt mindannak - köztük a huroknak - a leírása, amit Brenda Steppe holttestével együtt hoztak be. Életnagyságú fekete betukkal állt: „sárgásbarna szövetű a nyak körül”.

Amburgey fölém hajolt, és ujját végighúzta a képernyőn.

Kinyitottam Brenda Steppe dossziéját, s megmutattam, hogy nem ez áll a boncolási jegyzőkönyvben, amit lediktáltam; a papírra vetett feljegyzésben ez szerepelt: „testszínu harisnyanadrág a nyak köré tekerve”.

- Igen - frissítette fel Amburgey az emlékezetem - de, nézze csak a mentok jelentését. Nem egy sárgásbarna szövetövet sorolnak fel?

Gyorsan elobányásztam a jelentésüket, és átfutottam. Igaza volt. A mentos a látottak leírásakor megemlítette, hogy az áldozat bokáját és csuklóját villanyzsinórral kötötték össze, nyaka körül pedig „sárgásbarna kelméből készült övszerű tárgyat” tekertek.

- Talán az egyik munkatársad nézte át ezt a jegyzőkönyvet, miközben gépelte - vetette fel Boltz, mintha mero segíteni akarás futené -, és a mentok jelentését látva tévesen övet írt be, más szóval, nem vette észre, hogy ez nem vág egybe azzal, amit a boncolási jegyzőkönyvbe diktáltál.

- Nem valószínű - tiltakoztam. - A beosztottaim tudják, hogy csak a boncolási jegyzőkönyv, a laborjelentések és a halotti anyakönyvi bizonyítvány adatait használhatják fel.

- De lehetséges - erosködött Amburgey. - Hiszen itt említik az övet. Benne van a jegyzőkönyvben.

- Persze hogy lehetséges.

- Akkor az sem elképzelhetetlen - szögezte le Tanner -, hogy a sárgásbarna öv újságban idézett forrása a maga számítógépe. Meglehet, hogy egy újságíró jutott be az adatbázisába, vagy valakit felbérelt arra, hogy onnan információt szerezzen. Pontatlan információt adott közre, mert a maga irodai adatai között pontatlanságot olvasott.

- Vagy attól a mentostól szerezte az adatot, aki a helyszíni jelentésében övet írt - vágtam vissza.

Amburgey eltávolodott a komputertól. - Bízom benne, Scarpetta doktornő, hogy tesz valamit irodai feljegyzései titkossága érdekében - jelentette ki hidegen. - Változtassa meg a komputere jelszavát. Bármilyen áron, de eredményt akarok, Scarpetta doktornő. És az ügyel kapcsolatban írásban kérem a jelentését.

Az ajtóhoz ment, és csak annyi ideig tétovázott, amíg odavetette nekem: - Az érdekelt feleknek másolatot küldünk, és majd meglátjuk, van-e szükség további intézkedésekre.

Nyomában Tannerrel távozott.

Ha minden más csodót mond, fozni szoktam.

Egy-egy istenverte nap után mások addig tenisznek, míg össze nem esnek, vagy végkimerülésig kocognak. Volt egy barátom Coral Gablesen, aki összehajtható székével a tengerpartra menekült, és kifeküdt a tuno napra egy enyhén pornográf szerelmes regénnyel, amit a világ minden kincséért sem árult volna el a munkahelyén, ugyanis kerületi bírósági volt. A zsaruk többsége sörrel öblíti le a nyomorúságát a rendőrségi önszegélyező egyesület sörözőjében.

Sosem voltam sportos alkat, és autóval elérhető távolságra sehol egy rendes tengerpart.

A lerészegedés nem old meg semmit. A fozás olyan passzió, amire más napokon nemigen tudok időt szánni, és bár nem egyedül az olasz konyháért lángolok, ebben mindig is verhetetlen voltam.

- Az apróbb lyukú reszelon csináld! - utasítottam Lucy-t, a mosogatóba zubogó vizet túlkiabálva.

- De nagyon kemény! - nyafogott unokahúgom, s közben kimerülten lihegett.

- A sokat állt parmigiano-reggiano kemény szokott lenni. És vigyázz az ujjaidra, hallod?

Zöldpaprikát, gombát és hagymát mostam, szárazra töröltem és a vágódeszkára tettem őket. A tuzhelyen már ott rotyogott lassú tuzön a múlt nyáron friss paradicsomból fozott szósz, amibe boven került bazsalikom, vadmajoránna és több gerezd zúzott

fokhagyma. A fagyasztóban mindig tartogattam annyit, hogy hasonló alkalmakra jusson belőle. Papírtörülközön luganega felvágott száradt, mellette más papírtörülközön olajon megfuttatott zsírtalan marhahús. A pulton megnedvesített konyharuha alatt nagy sikértartalmú lisztből gyúrt tészta kelt, és egy tálba morzsolva zsíros tejből készített és New Yorkból hozatott mozzarella várt, amely még akkor is sós levében ázott, amikor kedvenc csemegémben, a West Avenue-n megvettem. Szobahoméroskéleten a mozzarella lágy, mint a vaj, és ha sütéskor elolvad, pompásan nyúlós lesz.

- Mami mindig dobozos pizzát vesz, és egy rakás vackot pakol rá - mesélte lihegve Lucy. - Vagy olyat, amit készen árulnak a fu-szeresnél.

- Kész siralom - mondtam, és komolyan is gondoltam. - Hogy képes azt megenni? - Aprítani kezdtem a hozzávalókat. - Nagyanyád inkább elnézte volna, hogy éhen haljunk.

A húgom sosem szeretett főzni. Nem értem, miért. Gyerekkorunk legboldogabb idoszaka az volt, amit az ebédloasztalnál töltöttünk. Amikor apám jól érezte magát, odaült az asztalfore, szertartásosan tányérunkra halmozta a gozölgo spagettit vagy fettuccinét, vagy péntekenként a frittátát.

Akármilyen szegények voltunk is, ételből és borból sosem szenvedtünk hiányt, és mindig elfogott az öröm, ha az iskolából hazajövet a konyhából kihallatszó ígéretes csörömpölés és étvágygerjesztő illat fogadott.

Szomorú és a hagyomány megszenteltségének, hogy Lucy számára mindez ismeretlen. Gondolom, többnyire néma, közönyös otthonba megy haza az iskolából, az ebéd pedig kellemetlen robot, amit a húgom az utolsó pillanatig halogat. Sosem lett volna szabad anyává lennie. Nem lett volna szabad olasznak születnie.

Olívaolajjal kentem be a kezem, és dagasztani kezdtem a tésztát. Olyan keményen dolgoztam, hogy belefájdultak az izmaim.

- Meg tudod pörgetni a levegőben, ahogy a tévében szokták?
- Lucy abbahagyta, amit csinált, és elkerekedett szemmel nézett rám.

Bemutattam a tudományom.

- Huha!

- Nem nagy dolog. - Elmosolyodtam, ahogy a tészta lassan szétterült két öklöm körül. - Csak be kell görbítened az ujjaid, nehogy lyukat szúrj bele.

- Hadd próbáljam én is.

- Még nem reszelted le a sajtot - fedtem meg megjátszott szigorúsággal.

- Kérek...

Lemászott a zsámolyról, és odajött hozzám. Kezét az enyémbé véve megmerítettem olívaolajban, és mutattam, hogy szorítsa ökölbe. Meglepett, hogy már majdnem akkora a keze, mint az enyém. Kicsi korában nem volt nagyobb az ökle egy diónál. Emlékszem, amikor ellátogattam hozzájuk, felnyújtotta a kezét, megragadta a mutatóujj am, és mosolygott rám, amitől furcsa, melengető érzés szorította össze a szívem. Lágyan Lucy ökleire terítettem a tésztát, és segítettem, hogy nehézkesen, de azért körbeforgassa.

- Egyre nagyobb lesz! - kiáltott fel izgatottan. - Hu, de szuper!

- A centrifugális erő teríti szét a tésztát... pontosan úgy, mint amikor üveget csinálnak. Ugye láttál már régi üveglakot, amiben fodrozódás volt?

Bólintás.

- Az üveget addig forgatják, míg egy hatalmas, lapos korongot nem kapnak...

Felkaptuk a fejünket, amikor a felhajtó kavicsa megcsikordult

és majd elaludt ültében. Ennek ellenére húzódozva köszönt csak el Bilitól, aki addigra teljesen megfozta.

- Döbbenetes - mondtam Bilinek, amikor lefektettem Lucyt, és újból a konyhaasztal mellett ültünk. - Gozöm sincs, hogy csináltad. Aggasztott, hogy viszonyul majd hozzád...

- Azt hitted, vetélytársnak tekint - mosolyodott el halványan.

- Én másképp fogalmaznék. Az anyja úgy váltogatja a férfiakat, mint más a fehérenemujét, és úgyszólván mindenkivel ágyba bújjik, aki nadrágot visel.

- Vagyis nem sok ideje marad a lányára. - Telitöltötte a poharainkat.

- Enyhén szólva.

- Átkozottul nagy kár. Nem mindennapi gyerek. Hihetetlenül értelmes. Biztos a te eszedet örökölte. - Lassan kortyolt a pohárából. - Mivel tölti a napot, míg te dolgozol?

- Bertha vele van. De Lucy jobbára a dolgozószobámban ül, és a komputert buvöli.

- Játszik?

- Távolról sem. Ha nem csalódom, többet tud róla, mint én.

Amikor utoljára ellenoriztem, Basicben programozott, és átszervezte az adatbázisomat.

Bili a poharát tanulmányozta. Kis idő múlva szólalt csak meg:

- Fel tudod tárcsázni a komputereddel a belvárosi gépet?

- Meg se forduljon ilyen a fejedben!

- Hát... - Rám nézett. - Kirántana a csávából. Talán csak reménykedtem.

- Lucy sosem tenne ilyet - keltem hevesen a védelmére. - És nem tudom, mitől állna jobban a szénám, ha így is történt volna.

- Inkább a tízéves unokahúgod, mint egy újságíró. Amburgey leszállna rólad.

- Sosem szállna le rólam - jegyeztem meg ingerülten.

- Igaz - felelte szárazon. - Egyetlen vágya, hogy téged ugráltasson.

- Oszintén szólva, ez már nekem is felderengett. Amikor Amburgeyt kinevezték, a város fekete közösségében nagy volt az elégedetlenség amiatt, hogy a rendőség nem tesz meg mindent a feketék ellen elkövetett gyilkosságok felderítésére. Nem sokkal ezután autójában agyonlotték egy fekete tanácsost, és ebben Amburgey meg a polgármester olyan jó PR-esélyt sejtett, hogy feltételezésem szerint ezért jelentek meg másnap reggel bejelentés nélkül a halottasházban.

Még talán nem is sült volna el olyan rosszul, ha Amburgey kérdezett volna, míg engem figyelt boncolás közben, vagy ha utóbb befogja a száját. De az orvosba oltott politikus arra készítette, hogy bizalmasan közölje az épület előtt várakozó újságírókkal, hogy a fekete tanácsos mellkasán szétszórtan található „apró golyók ütötte sebek vadászpuskából közvetlen közelről leadott lövésre utalnak”.

Tolem telhetően diplomatikusan magyaráztam el a nálam érdeklődő riportereknek, hogy a mellkason „szétszórt” lyukak valószínűleg az alkalmazott terápia következtében keletkeztek, amikor a sürgősségi osztály orvosai vérátömlesztés céljából nagy ürmeletű tüket vezettek be a kulcscsont alatti artériákba. A tanácsost kis kaliberű fegyverrel a tarkójára leadott lövéssel ölték meg.

Az újságírók sokáig csámcsogtak Amburgey melléfogásán.

- Az vele a baj, hogy orvosi diplomája van - fejtettem ki Bilinek. - Pontosan annyit tud, hogy azt képzelje, szakember az igazságügyi orvostan területén, nálam is jobban tudja irányítani az intézetemet, és véleménye többnyire egy nagy kalap szart sem ér.

- Te pedig elkövetted azt a hibát, hogy ebbe belevered az orrát.

- Miért, mit kellene tennem? Bólogassak, és ugyanolyan kók-

ler benyomását keltsem, mint o?

- Hivatásbeli féltékenység hétköznapi esete - vont vállat Bili.

- Megesik.

- Nem esküdnék meg rá. Hogy az ördögbe lehet erre magyarázatot találni? Az emberek tetteinek és érzéseinek jelentos hányada meroben érthetetlen. Amennyire én tudom, akár az anyjára is emlékeztethetem.

Haragom friss hévvel lángolt fel, és Bili arckifejezéséből döbentem rá, hogy dühösen meredhetek rá.

- Hé! - tiltakozott felemelt kézzel. - Ne légy pipa rám. Nem követtem el semmit.

- Te is ott voltál ma délután, nem?

- Mire számítottál? Vagy közölnöm kellett volna Amburgeyvel és Tannerrel, hogy nem lehetek jelen a megbeszélésen, mert randizunk?

- Persze, hogy ezt nem mondhattad - füstölögtem szerencsétlenül. - De talán reménykedtem valami hasonlóban. Talán azt szerettem volna, ha lecsapod Amburgeyt, mint a taxiórát, ha teszel valamit!

-Nem elvetélt ötlet. De a következő választáson nem írták volna a javamra. Te meg különben is hagynál megrohadni a dutyiban. Még az óvadékot se tennéd le értem.

- Attól függ, mennyiben állapítanak meg.

- A rohadt életbe.

- Miért nem szóltál?

- Mirol?

-A megbeszélésrol. Már tegnap óta tudhattál róla. - Vagy még annál is régebb óta, volt a nyelvem hegyén, és ezért nem emeltem fel egész hétvégén a telefon! De uralkodtam magamon, és csak feszülten meredtem rá.

Bili megint a borospoharát tanulmányozta. Némi hallgatás után válaszolt csak: - Nem láttam értelmét, hogy figyelmeztessék. Csak halálra aggódtad volna magad, egyébként meg az volt a benyomásom, hogy csak pro forma találkozó lesz...

-Proforma?! - Megkövülten néztem rá. - Amburgey elnémított, aztán a fél délutánt azzal töltöttem, hogy filckre szedte az irodámat, és ezt te pro formának nevezted?

-Biztosra veszem, hogy attól pöccent be, amikor közölted velem, hogy feltörték a komputered, Kay. És errol én sem tudtam tegnap. Az ördögbe is, tegnap még te sem tudtál róla.

- Értem - feleltem hűvösen. - Szóval senki sem tudott róla, amíg én nem hoztam nyilvánosságra.

Csend.

- Mire célzó?

- Alig hiheto egybeesés, hogy pusztán néhány órával azelőtt fedeztük csak fel a behatolást, hogy Amburgey az irodájába hívott. Az a fura gondolatom támadt, hogy esetleg tudott róla...

- Talán tudott is.

- Most nagyon megnyugtattál.

- Ez különben is vitatható - siklott el a dolog felett könnyedén. - És mi van akkor, ha Amburgey akkorra már értesült a behatolásról, mire ma délután megjelentél az irodájában? Valaki jártathatta a száját, mondjuk, a számítógépes elemzod. A szóbeszéd aztán feljutott a huszonharmadik emeletre. - Vállat vont. - Eggyel több ok, hogy izguljon, igaz? Te sem rontottál el semmit, mert volt annyi eszed, hogy az igazat mondd.

- Ahogy mindig.

- Nem mindig - jegyezte meg ravaszul. - Kettonkkel kapcsolatban rutinszerűen hazudsz... azzal, hogy agyonhallgatod...

- Talán tudta - szakítottam félbe. - Én csak azt akarom hallani, hogy te nem tudtad.

- Nem tudtam. - Feszülten nézett rám. - Esküszöm. Ha bármi

a fülembé jutott volna, előre figyelmeztettek, Kay. A legközelebbi telefonfülkéhez rohantam volna...

- És úgy rontottál volna ki, mint Superman.

- A fenébe is, most meg tréfát üzöl velem - motyogta.

Sértett kisleány bája megejtő volt. Bili számtalan szerepet alakított, s mindet egyformán remekül. Néha oszintén kételkedtem abban, hogy úgy belém habarodott. Mi van, ha ez is csak egy szerep?

A város notársadalmának álmaiban Bili főszerepet játszott, és kampányfonóke ezt alaposan ki is aknáztta. Éttermekről, üzletkirakatokról és jóformán minden villanypóznáról Bili fényképe köszönt vissza. Ki állhat ellen egy ilyen arcnak? Elképesztően jóképu volt, haja világosabb csíkokkal tarkított szalmaszöke, arca a teniszklubjában eltöltött heti sokórás játéktól örökösen napbaránított. Komoly erőfeszítésbe került, hogy az ember ne bámulja tátott szájjal.

- Nem gúnyolódok veled - mondtam elcsigázottan. - Becs-szóra, Bili. Ne veszekedjünk.

- Részemről oké.

- Egyszerűen elkeseredett vagyok. És nem tudom, mit tegyek.

Úgy látszik, ezen már gondolkodhatott, mert kész volt a válasszal. - Üdvös lenne, ha kiderítenéd, ki fért hozzá az adataidhoz. - Szünet. - Vagy még jobb lenne, ha sikerülne bebizonyítanod.

- Hogyan? - Gyanakodva néztem rá. - Úgy értsem, hogy van gyanúsítottad is?

- Tényekkel nem tudnám alátámasztani.

- Ki az? - Cigaretta gyújtottam.

Pillantása körbejárt a konyhában. - Abby Turnbull áll az első helyen.

- Azt hittem, olyasmit mondasz, amire magamtól sosem jöttem volna rá.

- Halálosan komolyan mondtam, Kay.

- Becsvágytól hajtott újságíró, na és? - kérdeztem ingerülten.

- Az igazat megvallva, kezd elegendem lenni abból, hogy mindenki csak vele hozakodik elő. Nincs akkora hatalma, mint amilyennek beállítják.

Bili hangosan csapta le a poharát. - De mennyire hogy van! - vágott vissza, és dühösen meredt rám. - Az egy rohadt kígyó. Én is tudom, hogy erosen hajt meg a többi szar. De rosszabb, mint a legtöbben gondolnák. Gonosz, mindenkit kedve szerint rángat, és rendkívül veszélyes. Az a dög bármire képes.

Vehemenciája torkomra forrasztotta a szót. Bilire nem volt jellemző, hogy ilyen vitriolos kifejezésekkel illessen bárkit is. Kivált olyasvalakit, akit legjobb tudomásom szerint alig ismer.

- Emlékszel arra a cikkre, amit egy-két hónapja írt rólam?

A Times nemrégiben sort kerített annak a színes életrajzi cikknek a megírására, amivel kötelezően adózniuk kellett a nemzetközösség új ügyészének. Terjedelmes többhasábos újságcikk lett, a vasárnapi lap hozta le, s bár részleteiben már nem emlékeztem, mit írt Abby Turnbull, az volt a benyomásom, hogy egy ilyen szerző tollából szokatlanul színtelen.

Ezt meg is mondtam Bilinek: - Amennyire fel tudom idézni, nem volt harapós. Nem ártott, de nem is használt.

- Nem ok nélkül - vágott vissza. - Gyanítom, hogy nem nagy lelkesedéssel írta meg.

Bili célzása nem egy unalmas feladatot sejtetett. Újabb kellemtelen hírt szimatoltam, és ismét hatalmába kerített a feszültség.

- Átkozottul rémes időt töltöttem a társaságában. Egész nap le nem szállt rólam, ott ült mellettem a kocsiban, egyik megbeszélésről a másikra furikázott velem, az ördögbe is, még a tisztítóba is elkísért. Ismered ezt a fajtát. Ha hagynád, még a klozetra

is utánad menne. Nos, elég legyen annyi, hogy estére az események igencsak kínos és kifejezetten váratlan fordulatot vettek.

Habozva elhallgatott, hogy felmérje, tisztában vagyok-e célzása mögöttes tartalmával.

Nagyon is tisztában voltam.

Vonásai megkeményedtek, ahogy rám nézett: - Olyan volt, mint derült égből a villámcsapás. Nyolc körül fejeződött be az utolsó megbeszélés. Nyúzott, hogy menjünk el vacsorázni. Az újság állta a költségeket, és volt még néhány befefejezo kérdése. Alig hajtottunk ki az étterem parkolójából, amikor kijelentette, hogy rosszul érzi magát. Túl sok bort ivott vagy valami hasonló. Kérte, hogy vigyem haza, és ne vissza a szerkesztőséghez, ahol a kocsiját hagyta. Így is tettem. Hazavittem. Amikor megálltam a háza előtt, rám vetette magát. Iszonyú volt.

- És? - kérdeztem tolem telhető közönnel.

- És nem úgy kezeltem a dolgot, ahogy kellett volna. Bár nem állt szándékomban, azt hiszem, megaláztam. Azóta ahol csak tud, cseszeget.

- Micsoda? Hívogat, fenyegeto leveleket küldözget? - Nem mondtam komolyan. Mint ahogy arra sem voltam felkészülve, amit válaszolt.

- Ez a szar, amit ír. A tény, hogy talán a te gépedbol szerzi az adatokat. Lehet, hogy orültségnek hangzik, de azt hiszem, foként személyes indok vezérli...

- A kiszivárgásokra célzó? Azt akarod mondani, hogy feltörte a komputeremet és szenzációhajhász részleteket közölt ezekről a gyilkosságokról csak azért, hogy borsot törjön az orrod alá?

- Ha ezek az esetek blamázshoz vezetnek a tárgyalóteremben, ugyan ki üti meg miattuk a bokáját?

Nem feleltem. Hitetlenkedve néztem rá.

- Én, csakis én. Rám bízzák a vád képviselőjét. Az ilyen szenzációs és iszonyatos részletekben bovelkedo ügyeket az újságokban leközölt temérdek baromság miatt szokták elszúrni, és a végén nem veregetik meg majd a vállam. Ezt o is átkozottul jól tudja, Kay. Betesz nekem, betesz bizony.

- Bili - kezdtem, s halkabbra fogtam a hangom -, az a dolga, hogy agresszív legyen, mindent, amihez csak hozzáfér, leközöljön a sajtóban. Ami még ennél is fontosabb, a bíróságon csakis akkor szúrnak el ilyen eseteket, ha a vallomáson kívül nincs más bizonyíték. Akkor ugyanis a védelem ráveszi a pasit, hogy gondolja meg magát. Az meg mindent visszavon. Az ügyvédei pszichotikusnak állítják be, aki azért ismeri a gyilkosságok részleteit, mert az újságban olvasott róluk. Csak képzeli, hogy o követte el oket. Ehhez hasonló ökörségek tömkelege. Az a szörnyeteg, aki ezeket a nokat meggyilkolta, nem készül arra, hogy feladja magát vagy bármit is bevalljon.

Bili kiitta a borát, és újra telitöltötte a poharát. - Megeshet, hogy a zsaruk kiderítik róla, hogy o tette, és ráveszik, hogy énekeljen. Lehet, hogy ez lesz a forgatókönyv. És valószínűleg ezenkívül semmi sem kapcsolja majd a buntettekhez. Egyetlen aprócska kézzelfogható bizonyíték sincs, ami akár egy fabatkát is érne...

- Nincs? - szakítottam félbe. Nem hittem a fülemnek. A bor tompíthatta el az agyát? - Ahol csak megfordul, ondót hagy maga után. Amint elkapják, a DNS-próba bizonyító ereje lesz.

- Az ám, de mennyire! Virginiában egyelőre még csak egyszer vagy kétszer használták fel a bíróságon a DNS-mintát. Ország-szerte alig van precedens vagy ennek alapján született ítélet, s azok mindegyike még most is fellebbez. Próbáld csak elmagyarázni egy richmondi esküdtzéknek, hogy a pasas DNS alapján sáros. Isteni szerencse, ha talállok egyetlenegy esküdtet, aki helyesen le tudja írni a DNS-t. Akinek negyvennél magasabb az in-

telligenciahányadosa, azt a védelem valamilyen indokkal kizárja. Héttől hétre ezzel birkózom...

-Bili...

- Az ördögbe is. - Fel-alá járkált a konyhában. - Még akkor is kínkeserves egy ítéletet kicsikarni, ha ötvenen esküsznek meg rá, hogy az ürge meghúzta a ravaszt. A védelem odavonszol egy rakás szakértőt, akik összevissza ködösítenek, és reménytelenül összezavarnak mindent. Leginkább neked kellene tudnod, mennyire bonyolult a DNS-összehasonlítás.

- Bili, ennél nem kevésbé komplikált dolgokat meséltem el eddig is az esküdteknek.

Mondani készült valamit, de meggondolta magát. A konyha végébe meredt, és belekortyolt a borába.

Hosszúra nyúlt, súlyos csend telepedett ránk. Ha a tárgyalások kimenetele egyedül a DNS-eredményen múlik, akkor én leszek a vád koronatanúja. Nem eloszór fordulna elő, és nem emlékeztem, hogy emiatt Bili valaha is túlzottan aggódott volna.

Megváltozott valami?

- Mirol van szó? - Kényszerítenem kellett magam, hogy feltegyem a kérdést. - A kapcsolatunk miatt nyugtalankodsz? Az jár a fejedben, hogy valaki majd rájön, és megvádol minket, hogy hivatásbelikként összejátsszunk, vagy a szememre hányja, hogy a vád érdekében meghamisítottam az eredményeket?

Rám nézett, az arca kivörösödött. - Szó sincs róla, hogy erre gondolnék. Igaz, hogy találkoztunk, de nem nagy ügy. Néhány vacsora vagy színdarab...

Nem kellett befejeznie a mondatot. Senki sem tudott rólunk. Vagy o jött hozzám, vagy messzire, mondjuk, Williamsburgbe vagy Washingtonba mentünk el, ahol minimális volt az esély, hogy bárki ismerossal összefutunk. Engem mindig jobban aggasztott, hogy nyilvános helyen együtt láthatnak minket, mint látszólag ot.

Vagy valami másra utal, ami ennél is elevenbe vágóbb?

Nem voltunk szeretok, szó szerinti értelemben legalábbis nem, és ez nehezen körülhatárolható, de kényszeredett feszültségforrásként ülte meg a kapcsolatunkat.

Azt hiszem, tudatában voltunk egy kölcsönösen eros vonzalomnak, de pár héttel ezelőttig ennyiben hagytuk a dolgot. Egy kora este befejezodo tárgyalás után Bili könnyedén meghívott egy pohár italra.

A bíróság közelében levo étterembe mentünk, és két whiskyvel később már a házam felé tartottunk. Ilyen hirtelen történt az egész. Kamaszos hévvel estünk egymásnak, vágyunk szinte tapintható volt. Intenzitását csak növelte, hogy tiltott gyümölcsöt ízeltünk, és aztán, amikor már sötét nappalim kanapéján voltunk, egyszer csak pánikba estem.

Túlzottan kiéhezett volt. A vágy valósággal kirobbant belöle; letámadott, ahelyett, hogy simogatott volna, amikor kíméletlenül lenyomott a kanapéra. Abban a másodpercben élénken láttam a feleségét, aki mint egy életnagyságú szép baba erotlenül dol az ágy halványkép szaténpárnájának, szexis fehér hálóinge elejét sötétvörösre festi a vér, ernyedte kezétől csupán centikre a kilenc milliméteres automata pisztoly.

Amikor a helyszínre kimentem, csak annyit tudtam, hogy a nemzetközösségi ügyészi posztra pályázó férfi felesége a jelek szerint öngyilkosságot követett el. Akkoriban még nem ismertem Bilit. Megvizsgáltam a feleségét. Szó szerint a kezemben tartottam a szívét. Hónapokkal később, a sötét nappaliban élesen vilantak elém ezek a képek.

Testi tekintetben elhúzódtam tole. Az okot sosem árultam el neki, bár ezután még kitartóbban járt a nyomomban. Maradt a kölcsönös vonzalom, de fal választott el minket. Képtelen voltam

lebontani vagy átmászni rajta, bárhogya akartam is.

Jóformán egy szavát sem hallottam.

- ...és nem tudom, hogy lennél képes a DNS-eredményeket megahamisítani, hacsak nem veszel részt egy összeesküvésben, a tesztek elvégzését nem bízod egy magánlaborra és az egészbe nem vonod be a fél Igazságügyi Orvostani Intézetet is...

- Micsoda? - képedtem el. - Meghamisítani a DNS-eredményt?

- Nem is figyeltél - bukott ki türelmetlenül a száján.

- Hát, az biztos, hogy egy s másról lemaradtam.

- Azt bizonygatom, hogy bundázással senki sem gyanúsíthat.

Épp ez a lényeg. A kapcsolatunknak semmi köze ahhoz, amire gondolok.

- Rendben.

- Csak éppen... - Bizonytalanul elhallgatott.

- Mi csak éppen? - kérdeztem, és amikor felhajtotta a borát, rászóltam: - Bili, még vezetned kell...

Egy kézlegyintéssel elhessentette a figyelmeztetésemet.

- Akkor hát mirol van szó? - erosködtem újra. - Mondd már, mirol?

Összeprézelte a száját, s kerülte a tekintetemet. Lassan oldódott meg a nyelve. - Csak éppen nem vagyok biztos, hogyan vélekednek addigra rólad az esküdtek.

Akkor sem képedhettem volna el jobban, ha pofon vág.

- Istenem... Te tudsz valamit. Mi az? Ki vele! Mit forral ellem az a személtáda? A rohadt komputer feltörése miatt ki akar rúgni, ugye ezt mondta neked?

- Amburgey? Nem forral az semmit. Nincs is rá szüksége, az ördögbe is. Ha a kiszivárogtatásért a te intézetedet okolják, és ha az emberek végül elhiszik, hogy a gyilkos a tetekre tüzelő cikkek miatt sújt le egyre gyakrabban, akkor úgyis a fejedet veszik. Az embereknek szükségük van egy bunbakra. Nem engedhetem meg, hogy a koronatanúm szavahihetősége vagy népszerűsége csorbát szenvedjen.

- Errol beszélgettetek Tannerrel olyan elmerülten ebéd után?

- Nem sok hiányzott, hogy elsíriam magam. - Láttalak a járdán, akkor jöttetek ki a Pekingibol...

Hosszúra nyúlt hallgatás. O is meglátott, de az ellenkezőjét tettette. Miért? Mert Tannerrel talán éppen rólam beszélgették!

- Ügyekrol tárgyalunk - felelte kitérően. - Egy csomó más dologról.

Annyira kijöttem a sodromból, úgy megbántódtam, hogy jobbnak éreztem, ha meg sem szóalok.

- Figyelj csak. - Fáradtan meglazította a nyakkendőjét, és kigombolta inge legfelso gombját. - Ez most rosszul sült el. Nem akartam, hogy így legyen. Isten a tanúm rá. Te is zaklatott vagy, én is kiborultam. Sajnálom.

Mereven hallgattam.

Mély lélegzetet vett. - Csak éppen valódi dolgok miatt kell izgatnunk magunkat, és vállalva kell megoldanunk oket. A legrosszabb lehetőséget vázoló fel, hogy semmi se érjen váratlanul, érted?

- Pontosan mit vársz tolem? - Gondosan ejtettem minden szót, hogy ne remegjen a hangom.

- Tízszer is gondold meg minden lépésedet. Olyan ez, mint a teniszben. Ha rossz formában vagy, vagy ki vagy készülve, óvatosabban kell játszaniod. Koncentrálj minden ütésre, egy másodpercre se vedd le a szemed a labdáról.

Teniszbol vett hasonlatai idonként az idegeimre mentek, de most helyénvalónak éreztem. - Mindig alaposan megfontolom, mit teszek - jelentettem ki feszülten. - Nem kell kioktatnod arról, hogy végezzen a munkám. Nem arról ismernek, hogy

kihagynék egy ütést is.

- De most kivált nagyon fontos. Abby Turnbull valóságos mé-tely. Szerintem kelepcét állít nekünk. A kulisszák mögött. Rajtad vagy az intézeti komputereden keresztül próbál kikészíteni. Még az sem izgatja, ha közben betesz az igazságszolgáltatásnak. Az ügyek zátonyra futnak, mi ketten meg szépen utcára kerülünk. Ilyen egyszerű.

Lehet, hogy igaza van, gondoltam, de akkor is nehezemre esett belátni, hogy Abby Turnbull ilyen megátalkodottan gonosz. Ha csak egy szemernyi emberség van benne, o sem akarhat mást, mint azt, hogy a gyilkost megbüntessék. Ha bosszúszomjas áskálódásban vétkes, bosszúhadjáratához akkor sem használhat fel négy brutálisan meggyilkolt fiatal not. Én pedig nem hittem abban, hogy Abbyt bosszúvágy vezérli.

Már a nyelvem hegyén volt, hogy megmondjam, túloz, kelle-metlen esete Abbyvel pillanatnyilag elhomályosítja józan ítelo-képességét. De valami megakadályozott abban, hogy ezt ki-mondjam.

Nem akartam errol többet beszélni.

Féltem.

Valami ugyanis nem hagyott nyugodni. Mostanáig egy szóval sem említette.

Miért? Hetekkel ezelott történt, és ha Abby kelepcét állít ne-künk, ha annyira veszélyes mindkettonk számára, akkor miért nem szólt róla már korábban?

- Azt hiszem, most leginkább arra van szükséged, hogy alapo-san kialudd magad - mondtam nyugodtan. - És talán bölcs lenne, ha e beszélgetést vagy legalábbis némelyik részét törölnénk, és úgy folytatnánk, mintha mi sem történt volna.

Hátratólta a székét. - Igazad van. Kikészültem. Te is. Istenem, nem akartam, hogy így történjen - ismételtette. - Azért jöttem át, hogy felvidítsalak. Borzalmasan érzem magam...

Míg kikísértem, egyre csak mentegetozött. Mielott ajtót nyit-hattam volna, megcsókolt; éreztem lehetetlen a bort, a belole ára-dó forróságot. Testi reakcióm is azonnali volt: borzongatóan örömteli vágy és idegeimen áramütésként végigfutó félelem. Ön-kéntelenül húzódtam el tole. - Jó éjszakát - mormoltam.

Sötét árny volt, ahogy a fekete éjszakában a kocsijához ment, arcélét egy pillanatra megvilágította a kocsi belso világítása, ami-kor kinyitotta az ajtót és beszállt. Dermedten álltam még jóval azután is a verandán, hogy a vörös helyzetjelzőlámpák végigiz-zottak a kihalt utcán, és eltuntek a fák mögött.

8.

Marino ezüstszín Plymouth Reliantje olyan zsúfolt és rendetlen volt, mint amilyenre tulajdonképpen számíthattam volna.

A hátsó ülés előtt a padlón egy csirkés uzsonnásdoboz, össze-gyurt papírszalvéták és Burger King-zacskók heverték kávéfoltos muanyag poharak társaságában. A hamutartó csurig volt, a visz-zapillantó tükörrol egy fenyofa alakú és illatú szagosító lógott, ami annyit ért, mint halottnak a beöntés. Vastagon borított min-dent a por, morzsa és pihe, a szélvédő üvege a cigarettafüsttol tejszínu lett.

- Nem szokta néha kiólanzni? - kérdeztem, miközben becsatol-tam az övem.

- Mostanában már nem. Igaz, hogy nekem van kiszignálva, de nem az enyém. Éjszakára meg hétvégére nem vihetem haza. Kisuvickolom, hogy csak úgy ragyog, belül is véresre súrolom a kezem, és mi a vége? Valami tökfél elviszi, mialatt nem vagyok szolgálatban. És pontosan ilyen állapotban kapom vissza. Akár mérget is vehetek rá. Így aztán egy ido múlva megkönnyítettem

mindenki dolgát. Én gyártottam disznóólat belöle.

Ahogy a páasztázó egyik csatornáról a másakra váltott, halkan recsegett a rendorségi adó-vevo. Marino kifordult az intézet mögötti parkolóból. Amióta hétfon olyan váratlanul elhagyta a tárgyalót, nem hallottam felöle. Szerda késo délután volt, és legnagyobb ámulatomra percekkel korábban azzal a bejelentéssel tunt fel a színen, miszerint „egy kis kirándulásra” akar vinni.

Mint kiderült, a „kirándulás” a gyilkossági helyszínek újbóli végiglátogatása volt. Célja - már amennyire meg tudtam állapítani - az volt, hogy megjegyzzem az így kapott térképet. Ezzel nem szállhattam vitába. Jó ötlet volt, bár nem számítottam rá, hogy Marino ilyenel áll elo. Mióta vett be bármibe is, hacsak nem volt elkerülhetetlenül muszáj?

- Van néhány dolog, amiről tudnia kell - mondta, míg az oldaló tükröt igazgatta.

- Értem. Gondolom, ezzel azt akarja mondani, hogy ha nem mentem volna bele a maga kis „kirándulásába”, akkor sosem kerített volna sort rá, hogy elregélje ezeket a dolgokat, amikről tudnom kellene, igaz?

- Ahogy mondja.

Türelmesen vártam, hogy visszadugja az öngyújtót a nyílásba.

Kis idobe telt, míg kényelmesebben elfészkelte a kormány mögött.

- Talán érdeklí - kezdte -, hogy tegnap alávetettük Petersent a hazugságvizsgálatnak, és a hapsikám szépen átment rajta. Hatá-sos, nem mondom, bár ettöl még o is lehetett. Ezen is át lehet menni, ha az ember egy pszichopata, aki olyan könnyedén hazudik, mint ahogy más levegot vesz. Végtére is Petersen színész. Alkalmasint kijelentheti, hogy o a keresztre feszített Krisztus, és a tenyere közben nem izzadna, és olyan egyenleges lenne a pulzusa, mint magának és nekem a vasárnapi misén.

- Igencsak szokatlan volna -jegyeztem meg. - A hazugságvizsgálón nagyon nehéz, szinte lehetetlen kifogni. Mindegy, ki az illeto.

- Nem ez lenne az elso eset. Részben ezért sem fogadják el a bíróságon bizonyítékként.

- Nem, valóban nem állítanám, hogy csalhatatlan.

- A lényeg - folytatta -, hogy nincs meggyozo indokunk, amivel sítire vághatnánk, vagy legalább azt mondhatnánk neki, hogy nem hagyhatja el a várost. Ezért aztán elrendeltem a rendori felügyeletét. Igazándiból a munka utáni jövésmenését ellenorizzuk. Például, hogy mit muvel éjjel. Mondjuk, nem pattan-e kocsiba, és nem cserkészik-e be egy-egy környéket, hogy kicsit ismerkedjen a tereppel.

- Ezek szerint nem ment vissza Charlottesville-be?

Marino kipöckölte a hamut az ablakon. - Itt lóg, azt mondja, feldült még, hogy visszamenjen. Elköltözött, a Freemont Avenue-n bérel lakást, mert mint állítja, a gyilkosság óta képtelen betenni a házba a lábát. Azt hiszem, el fogja a kéglit adni. Nem mintha szüksége lenne a pénzre. - Rám pillantott, és foncsorozott szemüvegében egy villanásnyira megláttam önmagam torz tükörképét. - Kiderült, hogy a feleségnek bazi nagy életbiztosítása volt. Petersen úgy kétszáz lepedovel lesz gazdagabb. Gondolom, most majd dolgozhat a darabjain, és nem kell a megélhetésen aggódnia.

Egy szót sem szóltam.

- És gondolom, azzal sem törodünk, hogy a középiskola elvégzése utáni nyáron nemi eroszakkal vádolták.

- Utánanézett? - Tudtam, hogy igen, különben nem hozta volna szóba.

- Kiderült, hogy New Orleansban játszott a nyári színházban, és elkövette azt a hibát, hogy túl komolyan vette valami rajongóját. Beszéltem a zsaruval, aki az ügyében nyomozott. Ahogy el-

mondta, Petersen fozzerepet játszott valami darabban, és ez a kis csaj a közönség soraiban begerjedt rá. Megnézte minden áldott este, leveleket írogatott neki, meg ami kell. Aztán egyszer megvárta a színpalak mögött, és a francia negyedben egyik bárból a másikba mentek. Mit tesz isten, legközelebb hajnali négykor felcsörgeti a zsarukat, és hisztérikusan sikoltozik, hogy megeroszkolták. Petersen ciki helyzetbe került, mert a csak tesztje pozitív, az ondó nem szekretórius, ami, mint tudjuk, Petersen sajátja.

- Bíróság elé került az ügy?

- Az a kibaszott vádesküdszék szépen elvetette. Petersen beismerte, hogy felment a csajszí lakására, s lefeküdt vele. Azt állította, hogy közös megegyezéssel került rá sor, a no volt a kezdeményező. A csajszí tele volt kék-zöld foltokkal, míg a nyakát is megszorogatták. Hogy mennyire friss ütésnyomok voltak, sajna, nem sikerült bizonyítani, mint ahogy azt sem, hogy Petersen verte-e hülyére. A vádesküdszéknek elég egy pillantás egy ilyen hapsira. Figyelembe veszik, hogy egy színdarabban játszott, és a csaj varrta magát a nyakába. A csaj levelei még megvoltak Petersen öltözőjében, amiből világosan kitunt, hogy odavolt a pasiért. És Petersen meggyozoen tanúsította, hogy a csaj már akkor teli volt verésnyomokkal, amikor együtt voltak, és állítólag még mondta is, hogy pár nappal elobb eltángálta a volt barátja, akivel épp akkor volt szakítófélben. Nézze, ezért senki sem dugja rács mögé Petersent. A csaj egy prosti erkölcsével dicsekedhetett, és vagy egy riherongy volt, vagy elkövette azt az ostoba hibát, hogy úgymond kitette magát annak, hogy elássák a baját.

- Az ilyesfajta eseteket nagyon nehéz bizonyítani - mondtam csendesen.

- Hát az ember sosem tudhatja. Mindenesetre szép kis egybeesés - folytatta egy olyan apóval, ami teljesen készületlenül ért -, hogy Benton egyik este azzal hívott fel, hogy a quanticói nagy anyakomputer talált valakit, aki ugyanolyan módszerrel dolgozott, mint aki itt Richmondban hidegre tette a nokedet.

-Hol?

- Ami azt illeti, a massachusettsi Walthamban - felelte, és rám pislantott. - Két éve történt, épp akkor, amikor Petersen az onnét húsz mérföldre levo Harvardon végzos volt. Áprilisban és májusban két not eroszakoltak és fojtottak meg a lakásukon. Mindketo egyedül élt, földszinti lakásban lakott, övekkel, villanyzsinórokkal kötötték össze oket. A gyilkos a jelek szerint rosszul bezárt ablakokon átjutott be. Mindkét gyilkosság hét végén történt. Egy az egyben összevágna az itteni esetekkel.

- Félbeszakadtak a gyilkosságok azután, hogy Petersen lediplomázott és ide költözött?

- Nem egészen - felelte. - Még annak a nyárnak a végén volt egy, amit nem követhetett el Petersen, mert itt lakott, a felesége meg akkor kezdett el a VOE-n dolgozni. A harmadik esethél felmerült pár különbség. Az áldozat tizenéves volt, és úgy tizenöt mérföldre lakott az elozo két gyilkosság helyszínétol. Nem lakott egyedül, de az élettársa akkor épp elutazott. A zsaruk úgy spekuláltak, hogy kopirkutya követte el a gyilkosságot; valami disznó olvasott az elso két gyilkosságról az újságokban, és támadt egy jó ötlete. Csak egy hét múlva találtak rá a holttestre, így annyira osz-lásnak indult már, hogy semmi esély nem volt ondó kimutatására. Nem lehetett a gyilkost beazonosítani.

- És milyen típusú volt az elso két gyilkosság elkövetője?

- Nem szekretórius - mondta Marino lassan, és mereven maga elé bámult.

Csend. Emlékeztettem magam, hogy több millió nem szekretórius férfi él országszerte, és kéjgyilkosságok szinte minden nagyvárosban évről évre elofordulnak. De a párhuzam akkor is mellbevágó volt.

Egy nemrégiben kiépült negyed keskeny, fákkal szegélyezett utcájára fordultunk be, ahol az egyforma lapos, egyszintes épületek szükös telekviszonyokra és olcsó építőanyagokra utaltak. Mindenféle ingatlanügynökök táblái álltak, egyik-másik házat még be sem fejezték. A legtöbb kertet mostanában fűvesítették, a gyepsörtét kis sombokrok és gyümölcsfák tarkították.

Kétsaroknyira balra volt az a kis szürke ház, ahol nem egészen két hónapja Brenda Steppe-et meggyilkolták. A házat még se ki nem adták, se el nem adták. Az új otthont keresők nem rajonganak a kilátásért, hogy olyan házba költözzenek, ahol valakit brutalisan megöltek. Két szomszédja kertjében „Eladó” feliratú tábla virított.

A ház előtt parkoltunk, leengedtük a kocsni ablakait. Feltunt, hogy kevés az utcai lámpa. Éjjel errefelé koromsötét lehet: ha a gyilkos elég körültekintő és sötét ruhát visel, nem látja meg senki.

- Hátul a konyhaablakon át jutott be - mondta Marino. - A no kilenc, kilenc harminc tájban ért aznap este haza. A nappaliban bevásárlószatyrot találtunk. A komputer nyomtatta számlán este nyolc ötven állt. A no hazamegy, vacsorát főz. Meleg volt az idő azon a hétfőn, és szerintem nyitva hagyta a konyhaablakot, hogy kiszellőztessen. Foként mivel fasírtot és hagymát süött.

Bólintottam, mert eszembe jutott Brenda gyomortartalma.

- Fasírt- és hagymasütés közben általában füst és buz lesz a konyhában. Az én rohadt házamban legalábbis. A mosogató alatti szemetesben egy vagdalthúsos csomagolópapírt, egy üres spagettiszószos üveget, hagymahéjat találtunk, a mosogatóban meg egy zsíros serpenyő ázott. - Elhallgatott, majd töprengve tette hozzá: - Hátborzongató elgondolni, hogy a vacsora kiválasztása vezethetett a meggyilkolásához. Érti, ugye. Ha tonhalas rakottast, szendvicset vagy ilyesmit eszik, nem hagyta volna nyitva az ablakot.

Halálesetek nyomozóinak kedvenc rágódásánál, a „mi lett volna, ha”-nál tartottunk.

Mi lett volna, ha az illető nem tér be egy éjjel-nappali boltba egy csomag cigarettáért, ahol két fegyveres bandita túszként tartja fogva a raktárban az eladót? Mi lett volna, ha valakinek nem akkor jut eszébe kimenni macskaalmot cserélni, amikor egy börtönből szökött rab közeledik a háza felé? Mi lett volna, ha nem vész össze a kedvesével, és hirtelen fellobbanásában nem rohan el kocsival pont akkor, mikor egy részeg sofőr vele szemben levágja a kanyart?

- Észrevette, hogy a fizető autópálya alig egy mérföldre van innen? - kérdezte Marino.

- Igen. És van egy Safeway a sarkon, épp, mielőtt erre a környékre lekanyarodnánk - idéztem vissza. - Könnyen otthagytatta a kocsiját, ha feltételezzük, hogy gyalog tette meg idáig az utat.

- Igen, a Safeway -jegyezte meg szukszavúan Marino. - Éjjelkor zár.

Ujabb cigarettára gyűjtöttem, és eszembe jutott a régi bölcsesség, miszerint valaki csak akkor jó nyomozó, ha képes bunözök fejével gondolkodni.

- Az o helyében mit tett volna? - kérdeztem.

- Kinek a helyében?

- Hát a gyilkoséban.

- Attól függ, hogy egy olyan kiszámíthatatlan művész típus vagyok-e, mint Matt Petersen, vagy egy szokványos mániákus, aki azt komálja, ha nokedl cserkész be és fojt meg.

- Az utóbbi - feleltem higgadtan. - Tételezzük fel az utóbbi.

Marino azt leste, lépve megyek-e, és most sértoen felnevetett.

- Egy null a javamra, doktoro. Tudja, vissza kellett volna kér-

dezni, hogy mitol lenne az más. Mert nem lenne más, én megmondhatom magának. Akármelyik típus volnék is, kis eltéréssel ugyanazt csinálnám: nem számít, hogy a világ szemében ki vagyok, és mivel foglalkozom olyankor, amikor dolgozom, és úgy viselkedem, mint bárki más. Amikor már fülig benne vagyok, semmiben sem különbözöm bármelyik más fejejtől, aki ilyet tett vagy tesz. Legyek orvos, ügyvéd vagy indián törzsfőnök.

- Folytassa.

Nem kellett kétszer mondanom.

- Ott kezdődik, hogy meglátom, valahol kapcsolatba kerülök velem. Mondjuk, a házához megyek, eladok neki valamit, vagy virágot kézbesítek, és amikor ajtót nyit, egy halk hang a fejemben azt csipogja: „O az.” Lehet, hogy a szomszédban dolgozom egy építkezésen, és kifigyelem, amint egyedül jön-megy. Kiválasztom. Úgy egy héten át követem mindenhova, igyekszem minél többet megtudni róla, a szokásairól. Például azt, hogy melyik világos ablak jelzi, hogy fent van, melyik sötét ablak, hogy alszik, milyen a kocsija.

- Miért éppen o? - tudakoltam. - Ezer és ezer no közül miért épp o?

Ezen kicsit elgondolkodott... - Valamit beindít bennem.

- Az, ahogy kinéz?

- Lehet - felelte még mindig gondolatokba merülve. - Vagy esetleg a magatartása. Dolgozó no. Szép kéglije van, vagyis elég okos, hogy tisztos megélhetést biztosítson magának. Némelyik diplomás, dolgozó no nagyon adja a bankot. Talán nem tetszett, ahogy bánt velem. Férfiasságomban sértett meg, mintha nem volnék elég jó neki vagy ilyesmi.

- Mindegyik áldozat diplomás, dolgozó no - mondtam, majd hozzátettem: - Az is igaz, hogy a legtöbb no, aki egyedül él, dolgozik.

-Ahogy mondja. Ki is derítettem, meg is bizonyosodom róla, hogy egyedül él, vagy legalábbis azt hiszem. Aztán elhatározom, hogy kinyírom, megmutatom, ki az erosebb. Eljön a hét vége, és úgy érzem, készen állok rá. Készen, éjfél után beszálok a kocsimba. A terepet már felderítettem, a fejemben kidolgoztam lépésről lépésre a forgatókönyvet. A Safeway parkolójában is hagyhatom a kocsit, csak azzal az a gond, hogy zárás után vagyok. Üres a parkoló, vagyis szemet szűr, ha odahajtok. Csakhogy véletlenül épp van egy Exxon benzinkút és javítóműhely azon a sarkon, ahol a fűszeres. Én biztos otthagynám a kocsim. Hogy miért? Mert a műhely tízkor zár, de a parkolójában zárás után is javításra váró kocsik látványában nincs semmi különleges. Nem tördök ott velem senki, még a zsaruk sem, márpedig én miattuk izgulok legjobban. Elég, ha egy járőröző zsaru meglátja a kocsimat egy üres parkolóban, aztán esetleg eszébe jut utána szimatolni vagy felhívni a 10-20-8-at, hogy kiderítse, kié.

Hátborzongató részletességgel írta le a gyilkosságot. A tettes sötét ruhában, meg nem világított helyeket keresve lopózik el a házáig.

Amikor odaér, az adrenalin szintje hirtelen az egekbe szökik, amint rájön, hogy a no, akinek valószínűleg a nevét sem tudja, otthon van. Kocsija ott parkol a felhajtón. Seholy fény, kivéve a veranda lámpáját. A no alszik.

A gyilkos nem siet el a dolgot. Meghúzódik valahol, amíg felméri a helyzetet. Körülvizslat, megbizonyosodik, hogy senki sem vette észre, aztán hátramegy a ház mögé, ahol váratlanul előnti a magabiztosság. Az utca felől láthatatlan, a szomszédos házaktól kertek választják el, seholy fény sugár, senki sem mozdul. Ott hátul koromsötét van.

Nesztelenül az ablakokhoz kúszik, és azonnal felfigyel a nyitott konyhaablakra. Elég végighúznia a kést a hálón, és belül felnyit-

ni a kallantyút. Másodpercek alatt leveszi a hálót, és a fure feketi. Kinyitja az ablakot, felhúzódkodik, és benézve a félhomályban halványan kirajzolódó konyhaeszközökre esik a pillantása.

- Amint bejutottam - folytatta Marino -, egy percig mozdulatlanul állok, hallgatózom. Amint megnyugszom, hogy teljes a csend, megkeresem az eloteret, onnan pedig azt a szobát, ahol a no lehet. Egy ilyen kicsi kégliben... - vállrándítás - ..nincs sok dobásom. Azonnal megtalálom a hálószobát, és hallom is bentrol a no szuszogását. Mostanra már a fejemre húztam valamit, mondjuk egy símaszket...

- Minek bajlódna ilyesmivel? - kérdeztem. - Hiszen a no úgysem marad életben, hogy azonosítsa.

- A hajszálak miatt. Hülye az nem vagyok! Valószínűleg igazságügyi orvos szakértői könyveket szoktam elalvás előtt olvasni, és kívülről fújom a rendörök tízparancsolatát. Nincs az az isten, hogy egy haj- vagy szorszalat is hagyjak a non vagy másutt a lakásban.

- Ha annyira okos - most én vettem ki a horgot -, akkor miért nem gondol a DNS-re? Nem olvas újságot?

- Hát én aztán nem teszek fel gumit, az hétszentség. Én sosem jutok olyan helyzetbe, hogy gyanúsított legyek, mert nagy sumák vagyok ám! Ha nincs gyanúsított, nincs összehasonlítás, és ez az egész DNS-hókuszpókusz egy kalap számcát sem ér. Nézze, lehet, hogy nem akarom, hogy tudják, szoke vagyok-e vagy vörös, fehér vagy fekete boru.

És az ujjlenyomatok?

Elmosolyodott. - Kesztyu, szivi. Olyan, amilyet maga hord, amikor az áldozataimat vizsgálja.

- Matt Petersen nem viselt kesztyut. Ha lett volna rajta, nem hagyja az ujjlenyomatát a felesége testén.

-Ha Matt a gyilkos - mondta Marino könnyedén -, akkor nem izgatná magát, hogy szertesztét hagyja a házban az ujjlenyomatait. Amúgy is teli velük minden. - Kis szünet. - Ha o az. Tény, hogy egy fura fazont keresünk. Tény, hogy Matt fura fazon. Tény, hogy nem o az egyetlen a világon, minden bokor mögött akad egy Tény, hogy fogalmam sincs, ki tette hidegre a feleségét.

- A többbit már maga is el tudja képzelni - folytatta Marino. - Nem ijesztek rá. Odasettenkedem az ágy mellé, és amikor felébreztem, egyik kezemet a szájára tapasztom, a másikkal kést szegezek a torkának. Minden valószínűség szerint nincs nálam pisztoly, mert ha a no ellenáll, és a fegyver elsül, engem is eltalálhat, vagy ot találok el, mielőtt megtenném vele azt, amiért jöttem. Márpedig nekem egyedül ez a fontos. Úgy kell történnie, ahogy kiterveltem, különben nagyon pipa vagyok. Aztán meg azt sem kockáztathatom, hogy valaki meghallja a lövést, és nyakamra csodíti a rendöröket.

- Mondd neki valamit? - kérdeztem, és megköszörültem a torokom.

- Halkan beszélek vele, megmondom, hogy ne sikítson, különben kinyírom. Ezt újra meg újra elismétlem.

- És mit mond még?

- Alighanem semmit.

Sebességbe tette a kocsit és megfordult. Búcsúpillantást vettem a házra, ahol mindaz, amit Marino elmesélt, végbement; én mindenesetre csaknem biztosra vettem, hogy pontosan úgy történt, ahogy mondta. Elbeszélése közben szinte magam előtt láttam. Nem feltevések sorának, hanem egy hiteles szemtanú beszámolójának tunt. Érzelemtől és lelkipurdalástól mentes valomásnak.

Kelet felé haladtunk. A fák levelein átsütött a nap, és tetozött a csúcsforgalom. Kis ideig a lassan araszoló kocsik közé szorul-

tunk, melyekben munkából hazafelé tartó ismeretlen nok és férfiak ültek. Ahogy elnéztem a mellettünk elsuhanó arcokat, távolinak, aszinkronban lévőnek éreztem magam, mintha nem ugyanabban a világban élnék, mint mások. Vacsorán, talán a kerthi grillen megsütött marhaszeleten jártak a gondolataik, gyerekeikre, kedvesükre gondoltak, akiket hamarosan viszontlátnak, vagy valamilyen eseményre, ami napközben esett meg velük.

Marino tovább sorolta: - Az Egyesült Csomagküldő Szolgálat két héttel a halála előtt hozott ki egy csomagot. Már utánanézttem a csomagszállítónak. Semmi. Elotte nem sokkal egy hapsi járt nála, a vízvezetéket javította. Amennyire meg tudjuk állapítani, vele is minden rendben. Eddig semmit sem ástunk elo, ami arra utalna, hogy mind a négy esetben ugyanaz lett volna a házhoz szállító, szerelo vagy akármí. Nincs egyetlen közös vonás sem. Se hasonlós vagy átfedés az áldozatok munkájában.

Brenda Steppe a Quinton Általános Iskola ötödik osztályában tanított, nem messze onnan, ahol lakott. Öt éve költözött Richmondba, és nemrégiben bontotta fel az eljegyzését egy futball-edzovel. Telt alakú, vörös hajú no volt, eszes és jókedvu. Barátai és volt jegyese szerint naponta több mérföldet kocogott, nem ivott és nem dohányzott.

Talán többet tudtam az életéről, mint Georgiában élő családja. Templomba járó baptista volt, aki minden vasárnap eljárt istentiszteletre, szerda esténként meg vacsorákra. Gitározott, és vezető karénekes volt fiatalok csoportos lelkigyakorlatain. Angolból diplomázott, és azt is tanított. Kedvenc idötöltése a kocogáson kívül az olvasás volt, és éppen Doris Bettst olvasta, amikor azon a péntek estén eloltotta a villanyt.

- Csak egyvalami nem fér a fejembe - szólalt meg Marino. - Találtam egy lehetséges kapcsolatot közte és Lóri Petersen között. Brenda Steppe-et a VOE sürgösségi osztályán kezelték körülbelül hat hete.

- Mivel? - képedtem el.

- Jelentéktelen autóbalesete volt. Beleszaladtak, amikor egyik este kitolatott a felhajtójáról. Nem nagy ügy. O maga hívta a rendorséget. Beütötte a fejét, amitól szédült. Kiküldtek egy mentot. Pár órát benn tartották megfigyelésen a sürgösségin, megröntgenezték. Semmi különös.

- Lóri Petersen ügyelt akkor, amikor bent volt?

- Ez a legszebb az egészben, talán mindeddig az egyedüli találatunk. Ellenoriztem annál, aki a beosztást csinálja. Lóri Petersen bent volt aznap éjjel. Mindenkinek utána szimatoltatok, aki akkor ott lehetett, mutossegédeknek, más orvosoknak, aki csak él és mozog egy kórházban. Eddig semmi eredmény, csak az a bizarr gondolat, hogy a két no netán összefutott, és meg sem fordult a fejükben, hogy egyszer majd a meggyilkolásukat tárgyaljuk itt mi, kis ketten.

Az ötlet enyhe áramütésként futott végig rajtam.

- És Matt Petersen? Nem lehetett véletlenül aznap éjjel a kórházban, hogy lássa a feleségét?

- Azt mondja, Charlettesville-ben volt. Szerdán történt, este fél tíz-tíz tájékán.

A kórház valóban jelenthet összefüggést. Egy ott dolgozó, a nyilvántartáshoz hozzáféro ember ismerheti Lóri Petersent, és Brenda Steppe-et is láthatta, akinek a címe rajta kell, hogy legyen a felvételi papírján.

Felvettem Marinónak, hogy alaposan nézzenek a körmére mindenkinek, aki azon az estén, amikor Brendát a kórházban kezelték, megfordult ott.

- Mindössze vagy ötezer emberrol van szó - közölte Marino. - És ki tudja, lehet, hogy azt a nyomorultat is ott kezelték akkor, aki Brendát kinyírta. Én is eljátszottam a gondolattal, de az ak-

kor kezelt betegek fele no volt. A másik fele vagy szívrohamos öreg faszi, vagy egy rakás fiatal török, akik alaposan betintáztak, mielőtt autóba szálltak. Nem úszták meg, vagy míg itt jártatjuk a bagólesot, ok még mindig kómában vannak. Egy csomóan jöttek-mentek, és köztünk maradjon: azon a helyen nagy nulla a nyilvántartás. Lehet, hogy sosem tudom meg, ki járt ott. Mint ahogy azt sem, ki ténfergett be csak úgy, az utcáról. A pasí akár egy dögkeselyu is lehet, aki kórházakba szeret besétafikálni, és ott keres áldozatokat: novéreket, orvosokat, apróbb problémákkal bekerülő nokedet. - Vállat vont. - Nem kizárt, hogy virágot kézbesít, és így jut be.

- Ezt már másodsor említi - jegyeztem meg. - Mármint a virágkézbesítést.

Ujabb vállrándítás. - Hát. Mielott rendor lettem, egy ideig én is ezt csináltam, érti? Általában nokednek szoktak virágot küldeni. Ha én noked keresnék, akiket kinyuvaszthatok, virágot hordanék szét.

Már sajnáltam, hogy megkérdeztem.

- Szó, ami szó, így ismerkedtem meg a feleségemmel is. Egy szerelmi különlegességet vittem ki neki: fehér és piros szegfűből készült csokrot meg néhány szál vörös rózsát. Valami faszitól, akivel akkor járt. A végén én nagyobb hatást tettem rá, mint a csokor, és a barátja ennek a gesztusának köszönhetette, hogy lápátra került. Jerseyben történt, pár évvel azelott, hogy New Yorkba költöztem és felcsaptam rendornek.

Komolyan fontolgattam, hogy soha az életben nem fogadok el többet házhoz küldött virágot.

- Csak úgy eszembe jutott. Akárki is az illeto, olyan melója van, ami révén nokeddel kerül kapcsolatba. Ilyen egyszeru.

Végigvánszorogtunk az Eastland Mallon, és jobbra kanyarodtunk.

Nemsokára kiváltunk a suru forgalomból, és Brookfield Heighthson, vagy ahogy inkább emlegetik, a Heightson suhantunk végig. A kerület hegynek is beillo magaslaton fekszik. A város egyik régebbi része, amit az elmúlt tíz évben fiatal diplomások kezdtek belakni. Az utakat sorházak szegélyezik; némelyik lepusztult és bedesztkázott ablakú, de többségüket csodálatosan helyrehozták. Bonyolult mintás kovácsoltvas erkélyek és festett üvegablakok mindenütt. Északi irányban néhány saroknyira a Heights már külvárossá züllik, majd még pár sarok és szociális lakások következnek.

- Egyik-másik kégliért akár száz lepedot vagy annál is többet elkérnek - mondta Marino, miközben egészen lelassította a kocsit. - Akkor sem kéne, ha utánam hajítanak. Jártam némelyikben. Nem akármí ám. De nincs az a pénz, amiért ezen a környéken laknék. Itt is épp elég egyedül álló no él. Orület. Kész téboly.

A távolságmérot néztem. Patty Lewis sorháza pontosan 6,7 mérföldre volt Brenda Steppe házától. A két környék annyira más volt, oly messze esett egymástól, hogy a helyszínek semmiképp sem jelenthettek kapcsolatot a gyilkosságok között. Itt is folyt építkezés, akárcsak Brenda környékén, de kizárt, hogy az építovállalatok vagy a munkások ugyanazok lettek volna.

Patty Lewis háza két másik közé ékelodött: bájos barna téglás épület, melynek piros bejárati ajtaja felett színes üvegablak díszelgett. A háztetot pala borította, a homlokzati verandát frissen festett kovácsoltvas rács vette körbe. Hátul nagy magnóliafákkal surun beültetett, fallal körülvett kert volt.

Láttam a rendorségi fotókat. Nehéz volt e századfordulós ház kecses eleganciájára pillantva elképzelni azt a borzalmat, ami falai között lezajlott. Patty a Shenandoah-völgy egyik régi vagyonos családjából származott, gondolom, ezért is engedhette meg magának, hogy ilyen környéken éljen. Szabadúszó íróno volt,

éveken át görnyedt az írógép fölé, s már épp addig a pontig kapaszkodott, ahonnan a visszautasító levelek rég múlt háborús emlékké zsugorodtak. A Harper's tavaly tavasszal közölte egyik novelláját. Most osszel készült megjelentetni egy regényét. Posztumusz mu lesz.

Marino emlékeztetett, hogy a gyilkos itt is az ablakon át jutott be, méghozzá a hátsó udvarra néző hálószobaablakon át.

- Az első emeleten az utolsó - mutatta.

- A maga elmélete szerint tehát felmászott a házhoz legközelebb eső magnóliára, onnan átlépett a veranda tetejére és be az ablakon?

- Több ez, mint elmélet - vágott vissza. - Biztos, hogy így történt. Nem juthatott be másként, csak ha létrája volt. Mi sem egyszerűbb, mint felmászni a fára, átevíckélni a verandatetőre, aztán odanyúlni és feltolni az ablakot. Tudom. Kipróbáltam, hogy lássam, meg lehet-e csinálni. Gond nélkül bejutottam. A pasi karjában mindössze annyi erő kell, hogy legyen, hogy arról a vastag alsó ágról - odamutatott - elkapja a teteo szélét, és felhúzódkodjon.

A barna téglás házban mennyezeti ventilátorok voltak, de nem volt légkondicionálás. Egy másutt lakó barátja szerint, aki évente többször is meglátogatta, Patty szeretett nyitott hálószobaablak mellett aludni. Leegyszerűsítve a kérdést, Pattynek a kényelem és biztonság között kellett választania. O az előbbi mellett döntött.

Marino lazán visszakanyarodott, majd elindult északkeleti irányba.

Cecilé Tyler Ginter Parkban, Richmond legrégebb lakónegyedében élt. Irdatlan, háromszintes viktoriánus házak állnak itt, a négy oldalon körbefutó széles verandákon akár görkorcsolyázni is lehet, tornyocskák ugranak ki, és az ereszaljat fogléc ékesíti. Az udvarokon magnóliák, tölgyek s rododendronok küzdenek a helyért. A verandaoszlopokon és a hátsó lugasokon vadszolo kapaszkodik fel. Félhomályos nappalikat képzeltem az üresen ásitó ablakok mögé, kopott perzsaszonyegeket, gazdagon faragott bútorokat és mennyezetpárkányt, minden beugróban csecsebecsék. A világért sem laktam volna itt. Ugyanolyan klausztofóbiás borzongás fogott el tőlük, mint a fikuszfáktól és fátyolmohától.

Szomszédaihoz mérten Cecilé háza egy szerényebb, kétszintes téglaház volt. Pontosan 5,8 mérföldre esett Patty Lewis otthonától. A lemeno nap halvány fényében ólomszürkén csillant a palateto. A spaletták és ajtók lecsupaszítva várták, hogy valaki lefesse őket.

A gyilkos a ház északi szárnyán egy bukszussövény mögötti alagsori ablakon át jutott be. Elromlott az ablakzár; más egyébbel együtt azt is meg kellett volna javítani.

Cecilé bájos fekete nő volt, aki nemrégiben vált el most Tide-waterben élő fogorvos férjétől. Egy munkaközvetítő irodában volt titkárnő, estin végezte a kereskedelmi foiskolát. Utoljára egy héttel ezelőtt péntek este tíz körül látták élve, számításom szerint három órával azelőtt, hogy megölték. Egy környékbeli mexikói étteremben vacsorázott egy barátjával, utána egyenesen hazament.

Másnap, szombat délután találtak rá a holttestére. Ugy volt, hogy vásárolni megy a barátjával. Cecilé kocsija a felhajtón állt, és amikor se a telefont nem vette fel, se ajtót nem nyitott, a barátja nyugtalanodni kezdett, és bekukucskált a hálószobaablak függönyrésén át. Egyhamar nem felejt el azt a látványt, amit Cecilé meztelen, megkötözött teste nyújtott a feldúlt ágyon.

- Bobbi - mondta Marino. - Tudja, fehér.

- Cecilé barátja? - Elfelejtettem a nevét.

- Az. Bobbi. Az a gazdag nő, aki rálelt Cecilé holttestére. Ezek

ketten mindig együtt lógtak. Bobbinak egy piros Porschéja van, egy szoke bombázó, aki modellként dolgozik. Örökké Cecile-nél lebzelt, néha csak hajnalban ment el. Szerintem ette oket a fene egymásért, ha kíváncsi a véleményemre. Itt süllyedjek el, ha értem. Tudja, nehéz ezt felfogni. Mindketto piszkosul jó bor. Azt hihetné az ember, hogy a férfiak le sem szállnak róluk...

- Talán ez a válasz a dilemmájára - feleltem bosszúsan. - Már ha megalapozott a gyanúja.

Marino ravaszokán vigyorgott. Már megint lépre mentem.

- Nos, arra akarok kilyukadni - folytatta -, hogy a gyilkos talán itt keringett a környéken, és egyszer késo este látta Bobbit be szállni a piros Porschéjába. Lehet, hogy azt hitte, itt lakik. Vagy követte egy éjjel, amikor Cecilé házába tartott.

- És helyette véletlenül Cecile-t ölte meg? Mert azt hitte, ez Bobbi háza?

- Csak épp eljátszom a gondolattal. Bobbi, mint mondtam, fehér. A többi áldozat is fehér.

Csendben ültünk, és a házat bámultuk.

A faji keveredés engem sem hagyott nyugodni. Három fehér és egy fekete no. Miért?

- Ha már, akkor felvetnék még egy gondolatot - szólalt meg Marino. - Az is megfordult a fejemben, nincs-e a gyilkosnak egyszerre több jelöltje is a gyilkosságokra, aztán úgy választ, mint az étlapról: beéri azzal, akihez hozzáfér. Fura, hogy valahányszor gyilkolni indul, a nonél véletlenül nem záródik vagy nyitva marad, vagy elromlik az ablak. Ahogy én látom, ez vagy találomra próbálkozik, vagyis kószál, és olyasvalakit keres, aki szemre egyedül él és könnyen be lehet hatolni a házába, vagy tud egy csomó norol, és a címüket is tudja, és talán végigjárja oket, és egy éjszaka körülszaglászik több helyen is, amíg meg nem találja a számára megfelelő.

Nem tetszett.

- Szerintem meg titokban követte oket - mondtam. - Kiszemelt áldozatok voltak. Elozoleg terepszemlét tartott náluk, és vagy nem találta oket otthon, vagy zárva volt az ablak. Meglehet, hogy a gyilkos rendszeresen felkeresi azt a helyet, ahol a következő áldozata él, és akkor csap le, amikor alkalom kínálkozik.

Vállat vont, eljátszott a gondolattal. - Patty Lewist jó pár héttel Brenda Steppe után gyilkolták meg. És Patty a meggyilkolása elotti héten nem volt a városban, egy barátjánél vendégeskedett. Lehet, hogy a gyilkos elozot hét végén is próbálkozott, és nem találta otthon. Persze. Így is történhetett. Ki a megmondhatója? Aztán három héttel késobb kinyírja Cecilé Tylert. De pontosan egy héttel késobb végez Lóri Petersennel - ki tudja? Talán elsore mákja volt. Nem volt bezárva az ablak, mert a férj nyitva felejtette. A gyilkos a megölése elott pár nappal valami módon kapcsolatba kerülhetett Lóri Petersennel, és ha múlt héten zárva lett volna az ablaka, akkor e hét végén próbálkozna újra.

- A hét vége - morfondíroztam. - A gyilkosnak fontos a hétvége, fontos, hogy pénteken késo éjjel vagy szombaton kora hajnalban csap le.

Marino bólintott. - Úgy ám. Idozít. Szerintem azért, mert hétfotól péntekig dolgozik, és ott a hétvége, hogy lehuljön, miután végzett az áldozatával. Talán más okból is szívéhez nőtt ez a rendszer. Kedvére ugráltathat minket. Beköszönt a péntek, a pasi ismeri a várost, az olyanok meg, mint maga meg én, kész ideg roncsok vagyunk.

Haboztam, de aztán mégis szóba hoztam: - Gondolja, hogy gyakrabban fog lecsapni? Hogy a gyilkosságok egyre surubben fogják követni egymást, mert mind nagyobb stressz alatt van, talán épp a hírverés miatt?

Nem felelt azonnal. Aztán nagyon komolyan jelentette ki: - Ez

egy rohadt szenvedélybeteg, doktornó. Ha egyszer elkezdte, nem bírja abbahagyni.

- Azt akarja ezzel mondani, hogy a média csinnadrattájának ehhez semmi köze?

- Nem - válaszolta -, nem ezt mondom. Az a módszere, hogy meghúzza magát, és befogja a pofáját, és talán nem volna ilyen flegma, ha a riporterek nem könnyítenék meg így a dolgát, a rohadt életbe is. Ajándék neki a sok szenzációhajhász történet. Az ujját sem kell mozdítania. Az újságírók megjutalmazzák, tálcán kínálnak neki mindent. Ha mindenki leszállna róla, akkor talán csalódott lenne, meggondolatlanabbá válna. Etlene egy kis idő, és leveleket küldözgetne, telefonálna, csinálna valamit, hogy felpizkálja az újságírókat. Valamit elszúrna.

Megint hallgattunk egy sort.

Aztán Marino megjegyzése készületlenül ért: - Úgy beszél, mintha Fortosisszal tanácskozott volna.

- Miért?

- Az újságcikkek hatására kicsúcsosodó emberölési kényszer.

- Ezt mondta magának?

Könnyedén levette a napszemüvegét, és a muszerfalra rakta. Amikor felém fordult, a szemében némi haragot véltem felfedezni. - Nem. De néhány szívemhez közeli embernek említette. Például Boltznak. Meg Tannernek.

- Honnan tudja?

- Onnét, hogy annyi a spigóm a rendorségen, ahány az utcán. Pontosan tudom, mi megy és - talán - még azt is, hogy végzodik.

Hallgattunk. A nap becsúszott a háztetok mögé, a kertek gyepe és az utcára hosszú árnyékok kúsztak. Marino a maga módján rést vágott a köztünk lévő bizalmatlanság falán. Tudta. Épp most mondta, hogy tudja. Fogalmam sem volt, lesz-e merszem szélesebbre nyitni az ajtót.

- Boltzot, Tannert, a hatalmasságokat felzaklatták a médiának kiszivárogtatott adatok - vágtam bele óvatosan.

- Ezzel az erovel az időjárás miatt is kiakadhatnak. Megesik. Kivált, ha a „drága Abby”-vel lakik az ember egy városban.

Gyászosan elmosolyodtam. Milyen találó. Öntse csak ki az ember a szívét a „drága Abby”-nek, és o mindent lehoz a lapjában.

-Nagy kerékköto - folytatta Marino. - Elonyös helyzetben van, a rendorségnél minden kimondott szót egyenesben közvetítenek neki. Szerintem a fonök még a klóra sem mehet anélkül, hogy Abby ne tudna róla.

- Ki súg neki?

- Fogalmazzunk úgy, hogy vannak sejtéseim, de nincs bizonyítékom, amivel eloállhatnék, oké?

- Tudja, valaki behatol az intézeti komputerembe - mondtam, mintha ez köztudott volna.

Élesen rám pillantott. - Mióta?

- Nem tudom. Néhány napja valaki bejutott és megpróbált belenézni Lóri Petersen aktájába. Szerencsénk volt, hogy felfedeztük; a számítógépes elemzom feledékenységének köszönhetően az elkövető parancsai megjelentek a képernyőn.

- Azt akarja mondani, hogy hónapok óta ki-be járhat a gépében, és még csak nem is sejtette?

- Pontosan azt.

Elhallgatott, vonásai megkeményedtek.

Tovább firtattam: - Ettol más lett a gyanúja?

- Aha - vakkantotta oda.

- Csak ennyi? - kérdeztem elkeseredve. - Nincs más mondanivalója?

- Nincs. Ha csak az nem, hogy mostanában veszélyesen közel került a hátsója a tuzhöz. Amburgey tudja?

- Igen.

- Gondolom, Tanner is.

- O is.

- Aha - mondta megint. - Ez sok mindent megmagyaráz.

- Mit például? - Paranoiám fojtva égett, és tisztában voltam vele, hogy vergődésem Marino előtt sem titok. - Mi mindent? Nem válaszolt.

- Miket? Követeltem szinte kiáltva.

Lassan rám nézett. - Tényleg tudni akarja?

- Azt hiszem, jobb, ha tudom. - Nyugodt hangom rácsófolta félmemre, ami sebesen fokozódott pánikká.

-Nos, én a következőképp fogalmaznék. Ha Tanner tudná, hogy mi ma délután együtt kocsikázunk, valószínűleg elvinné a jelvényemet.

Már nem is próbáltam réműletem leplezni. - Hogy érti ezt?

- Nézze, ma összefutottam vele a központban. Félrehúzott egy kis csevelyre, azt mesélte, hogy o meg néhány nagyfeju rátenyerelemek a szivárgás forrására. Közölte, hogy mélységesen hallgassak a nyomozásról. Mintha ilyesmit külön közölni kellene velem. A szentségit! De mondott még mást is, aminek akkor nem sok értelmét találtam. Lényeg, hogy egy árva hangot sem árulhatok el senkinek az intézetben, magát is beleértve.

-Micsoda...

Marino csak folytatta, mintha meg sem szólaltam volna. - Hogy hol tartunk a nyomozásban, meg mi a véleményünk. Egy nagy túrót oszthatok meg magával. Tanner parancsa, hogy szedjük ki magából az orvosi információt, de annyit se adjunk cserébe, hogy mit ettünk vacsorára. Azzal indokolta, hogy túl sok infó kering, és ennek csak úgy vethetünk véget, ha semmit se szólnak másnak, és csak az értesülhet a nyomozás eredményeiről, aki az ügyeken dolgozik...

- Helyes - vágtam oda kurtán. - Így például én is. A hatáskörömbé tartozó ügyekről van szó... vagy ezt hirtelen mindenki elfelejtette?

- Hé - nézett rám, és csendesen folytatta. - Itt ülünk, nem?

- De - feleltem lecsillapodva. - Ahogy mondja.

- Ami engem illet, szarok rá, hogy Tanner mit beszél. Lehet, hogy azért ugrál a zabszem a fenekében, mert magánál behatoltak a komputerbe. Nem akarja, hogy a zsarukra kenjék, hogy bizalmas infót adnak ki a téglának az Orvos Szakértői Intézetben.

-Kérem...

- Vagy más oka van - motyogta maga elé.

Bármilyen volt is az, nem állt szándékában elárulni nekem.

Dühösen sebességbe tette a kocsit, és elindult a folyó felé, déli irányba Berkley Downsba.

A következő tíz, tizenöt, húsz percben - az idő múlását nem tartottam számon - egy szót sem szóltunk egymáshoz. Letörten gubbasztottam, közben az ablakon át az elsuhanó útpadkát bámultam. Olyan érzés volt, mintha egy kegyetlen tréfa vagy összeesküvés áldozata volnék, amibe rajtam kívül az égadta világon mindenkit beavattak. Elviselhetetlenül elszigeteltnek éreztem magam, félmem olyan gyötrelmes volt, hogy már ítélőképességemben, éleslátásomban, józan eszemben sem bíztam. Már semiben sem voltam biztos.

Nem tehettem mást, mint magam elé képzeltem azt, ami pár napja még kívánatos hivatásbeli jövőm volt. A kiszivárgásért az én intézetemet hibáztatják. Modernizációs törekvéseim aláásták a titkosság tekintetében magam által felállított mércét.

Már Bili hite is megingott a szavahihetőségemben. Most aztán már a zsaruknak is megtiltották, hogy szóba álljanak velem. És nem is lesz az egésznek vége, míg meg nem tesznek bunbaknak mindazokért az atrocitásokért, amiket ezek a gyilkosságok okoztak. Amburgeynek alkalmasint nem lesz más választása, mint fel-

menteni, ha ugyan nem rúg ki azonnali hatállyal.

Marino futó pillantást vetett rám.

Fel sem ocsúdtam, hogy közben a járda mellé húzódott, és leparkolt.

- Milyen messze van? - kérdeztem.

- Mitől?

- Onnan, ahol jártunk, Cecilé házától?

- Pontosan 7,4 mérföldre - mondta anélkül, hogy a távolságmérőre nézett volna.

Napvilágnál alig ismertem rá Lóri Petersen házára.

Üresnek és lakatlannak tetszett, az elhanyagoltság patinája vonta be. A külső fehér deszkaburkolat kopottas volt az árnyékos helyeken, a Wedgwood spaletták szürkéskékek tuntek. A homlokzati ablakok alá ültetett liliomokat letaposták, bizonyára a rendőrök, akik bizonyíték után kutatva minden millimétert átvizsgáltak. Az ajtókereten sárga helyszínelési szalag cafatja lógott, a hosszúra nőtt fűben sörösdoboz árválkodott, amit egy erre haladó dobhatott ki a kocsijából.

Lóri háza a középosztálybeli amerikai szerény, rendes háza volt, amely minden kisvárosban vagy kis lakóközösségben megtalálható. Ez az a hely, ahol fiatalon a közös életet kezdik, és ahova életük vége felé visszaköltöznek: pályakezdő diplomások, fiatal párok, majd végül idősödő nyugdíjasok, akiknek felnettek és kirepültek a családi fészekből a gyerekeik.

Megszólalásig hasonlított Johnsonék fehér deszkaborítású házára, ahol baltimore-i egyetemi éveim alatt medikaként szobát béreltem. Akárcsak Lóri, én is a robotolás feledésében léteztem: hajnalban indultam, és gyakran másnap estig vissza sem jöttem. A túlélés jelzőcölöpei tankönyvek, laborok, vizsgák, egymást követő gyakorlatok és a mindezekben átsegítő testi-lelki energia fenntartása volt. Álomban sem jutott volna eszembe, ahogy Lórinak sem, hogy valaki, akit nem ismerek, úgy dönthet, hogy elveszi az életemet.

-Hé...

Most döbbsentem csak rá, hogy Marino közben beszélt hozzám.

Kíváncsi tekintettel méregetett: - Jól van, doktorno?

- Ne haragudjon. Nem figyeltem arra, amit mondott.

- Azt kérdeztem, mit gondol. Tudja, most, hogy maga előtt a térkép. Mi a véleménye?

Szórakozottan válaszoltam: - Azt hiszem, a haláluknak semmi köze ahhoz, hogy hol laknak.

Nem helyeselt, nem is ellenkezett. Felkapta kézimikrofonját, és bement a diszpécsernek, hogy aznapra végzett. Vége a szolgálatnak. És a kirándulásnak is.

- Tíz-négy, hét-tíz - recsegte vissza egy hetyke hang. - Tizen-nyolc-egyvenöt, szemedbe süt a nap, holnap ilyenkor a mi dalunkat játsszák...

Ami, gondolom, szirénázó járorkocsikat, lövöldözést és egymásba rohanó autókat jelentett.

Marino felhorkant. - Amikor beállítok, a felügyelő egekbe dicserne, ha tíz-négy helyett egyszeruen rám köszönnél.

Egy pillanatra lehunytam a szemem, és megmasszíroztam a halántékomat.

- Hát, nem az, ami volt, annyi szent - morogta Marino. - De semmi sem az.

9.

A hold tejüveg gömbként világított a fák közein át, mialatt keresztülhajtottam azon a csendes környéken, ahol laktam.

Buja ágak fekete alakzatokat rajzoltak az úttestre, és kocsim

reflektorának fényében felsziporkázott az aszfalt csillámköve. Tiszta, simogatóan meleg volt a levego, ideális, hogy lehajtható teteju sportkocsival vagy lehúzott ablaknál vezessen az ember. Lezártam a kocsim ajtajait, felhúztam az ablakokat, és gyenge fokra állítottam a ventilátort.

Az este, amit régen varázslatosnak éreztem volna, most felkavart.

Az aznap látottak lebegtek a szemem előtt, ahogy a hold bujkált elottem. Üldöztek, s nem szabadulhattam tőlük. Magam előtt láttam a város legkülönbözőbb pontjain álló szerény házakat. Hogy esett rájuk a választása? És miért? Nem volt véletlen. Erre akár meg is esküdtem volna. Volt valami közös, valami egybeesés mindegyik gyilkosságánál, és folyton annál a csillogó maradványnál lyukadtam ki, amit a holttesteken találtunk. Miután nem volt más bizonyítékom, mélységesen hittem abban, hogy ez a csillogó anyag a hiányzó láncszem, ami a gyilkost áldozataival összeköti.

De intuícióm csak idáig terjedt. Amikor megpróbáltam képzeletben továbblépni, az agyam mintha megbénult volna. A csillogás lenne az a nyom, ami lakhelyét felfedi? Valamilyen foglalkozással vagy szabadidos sporttal függ össze, amelynek révén megismeri a noket, akiket meggyilkol? Vagy ami még vadabb ötlet, lehet, hogy ez az anyag maguknál a noknél van?

Talán egy olyan anyag, amit az áldozatok mindegyike a házában tartott, vagy akár a testén vagy a munkahelyén. Esetleg olyasmi, amit tole vettek. Isten a megmondhatója. Nem vetettünk próbának alá mindent, amit a lakásukon, irodájukban vagy más, általuk gyakran felkeresett helyen találunk, foként, ha azt sem tudjuk, mit keresünk.

Befordultam a felhajtómra.

Még le sem parkoltam, Bertha már nyitotta is az ajtót. Ott állt a verandalámpa fényében, csípore tett kézzel, retikülje a csuklóján fityegett. Tudtam, hogy ez csak egyet jelenthet: alig várja, hogy elmehessen. Nem szívesen gondoltam arra, milyen lehetett Lucy aznap.

- Nos? - kérdeztem, amikor az ajtóhoz értem.

Bertha rögtön a fejét csóválta. - Rémes, Kay doktorno. Az a gyerek! Ajaj! Nem tom, miféle ördög bújt bele. Rossz volt, nagyon, nagyon rossz.

Egy kimerítő nap kínkeserves befejezéséhez értem. Lucy állapota egyre romlott. Mindent összevetve ezért engem terhel a felelőség. Nem kezeltem jól. Vagy talán inkább kezeltem, punktum; ez sokkal pontosabb megfogalmazása a problémának.

Mivel nem szoktam hozzá, hogy gyerekekkel szemben ugyanolyan egyenes s kíméletlenül oszinte legyek, mint amit viszonylagos büntetlenséggel felnottekkel szemben mutattam, ki sem kérdeztem a komputer feltöréséről, de még csak nem is céloztam rá. Miután Bili hétfő este elment, inkább kihúztam a dolgozószobámban levo telefonmodemet a csatlakozóból, és felvittem a szekrényembe.

Úgy okoskodtam, hogy Lucy majd azt hiszi, bevitem a városba megjavíttatni vagy valami hasonló céllal, ha ugyan egyáltalán észreveszi, hogy nincs meg. Tegnap este egy szóval sem említette a hiányzó modemet, bár feltunoen csendes volt, tekintete ideoda ugrált, és amikor rajtakaptam, hogy engem figyel a film helyett, amit a videolejátszóba dugtam, a pillantása sértettséggel árulkodott.

Lépésemet tisztán a logika diktálta. Ha csak a legcsekélyebb esély is van arra, hogy Lucy tört be a belvárosi komputerbe, akkor a modem eltávolítása elejét veszi egy hasonló próbálkozásnak anélkül, hogy szemrehányást kellene tennem neki, vagy kínos jelenetet rendeznék, ami rányomná a bélyeget itteni látogatásá-

ra. Ha valaki megint belép a számítógépbe, az legalább bizonyítja, hogy Lucy semmiképp sem lehetett az elkövető, ha valaha is felmerülne ez a kérdés.

Tettem ezt akkor, amikor jól tudom, hogy az emberi kapcsolatok nem a józan logikára épülnek. Jól tudom, hogy az intellektus és ésszerűség fala mögött menedéket keresni nem más, mint egy másik ember rovására önző mód visszavonulni az önvédelem bástyái mögé.

Amit tettem, olyan intelligens lépés volt, hogy annál ostobább már nem is lehetett volna.

Eszembe jutott saját gyerekkorom, hogy mennyire gyűlöltem azt a szégyenteljes játékot, amit ágyam szélén ülve esténként anyám uzótt velem. Apámra vonatkozó kérdéseimre eleinte azt felelte, hogy „barija” van, ami „bekerül a vérébe”, és emiatt romlik idonként az állapota. Vagy olyasmivel küszködik, amit „valami színes boru” vagy „kubai” hurcolt be a csemegeboltjába. Vagy „túl sokat töri magát, Kay, és kimerül”. Hazugságok.

Apámnak krónikus limfatikus leukémiája volt. Amikor diagnosztizálták, még nem voltam elsőséig. És csak tizenkét éves koromban mondták meg, hogy haldoklik, amikor nulla stádiumú limfocitózisról hármastádiumú anémiára romlott le az állapota.

Hazudunk a gyerekeknek, pedig amikor anyai idosek voltunk, mint ok, mi sem hittük el a hazugságokat. Nem tudom, miért tesszük ezt. Nem tudom, hogy miért bántam így Lucyval, akinek olyan éles az esze, mint egy felnőttnek.

Fél kilenckor a konyhaasztal mellett üldögéltünk. Lucy egy turmixszal játszott, én egy nagy adagot, hon áhított whiskyt ittam. Megváltozott viselkedése igencsak nyugtalanító volt, és én kezdtem elveszíteni a fejem.

Kihunyt benne a harci tüz, visszatért viszont a távolléteim miatti zsémbeskedés és nehezeltetés. Képtelen voltam jobbra hangolni vagy felvidítani, még azzal sem, hogy elmondtam, Bili még idoben érkezik, hogy jó éjszakát kívánjon neki. Az érdeklődés szikráját is alig tudtam kicsiholni belőle. Nem mozdult és nem reagált, és kivált nem nézett a szemembe.

- Betegnek látszol - motyogta végül.

- Honnan tudod? Hisz egyszer sem néztél rám, amióta itthon vagyok.

- És? Akkor is betegnek látszol.

- Hát nem vagyok az - biztosítottam róla. - Csak nagyon fáradt.

- Amikor mami fáradt, nem látszik betegnek - mondta némi váddal a hangjában. - Csak akkor látszik annak, amikor Ralphal veszekszik. Utálok Ralphot. Egy faszfej. Amikor átjön hozzánk, mindig az újságban levo szőkeveréket játszom vele, csak mert tudom, hogy nem megy neki. Egy ostoba seggfej.

Nem szidtam meg a csúnya beszédért. Nem szóltam egy szót sem.

- Szóval összevesztél Ralphal? - kérdezte makacsul.

- Nem ismerek egy Ralphot sem.

- A. - Szemöldökráncolás. - Lefogadom, hogy Mr. Boltz dühös rád.

- Nem hiszem.

- Fogadok, hogy igen! Azért pipa, mert itt vagyok...

- Lucy, ne légy nevetséges. Bili nagyon kedvel téged.

- Ugyan. Dühös, mert nem csinálhatja, amíg itt vagyok!

- Lucy...! - figyelmeztettem.

- Na ugye, hogy igazam van. Pipa, mert nem bújhat ágyba veled.

- Lucy, ebben a minutumban hagyd abba! - dörrentem rá szigorúan.

Végre rám emelte a tekintetét, és én megdöbbsentem a benne

izzó haragtól. - Na ugye! Tudtam! - Kellemetlenül nevetett. - És te is azt szeretnéd, ha nem lennék itt, hogy ne legyek útban. Akkor Mr. Boltznak sem kellene éjszaka hazamennie. Hát engem nem izgat. Csináld csak. Mami folyton a pasijaival alszik, én meg teszek rá!

- Én nem vagyok az anyád!

Megremegett az alsó ajka, mintha pofon vágta volna. - Sose mondtam, hogy az vagy! Amúgy sem akarnám! Gyulöllek!

Dermedten ültünk mindketten.

Úgy éreztem, mintha fejbe kólintottak volna. Emlékezetem szerint még soha nem mondták nekem ezt, még ha így gondolta bárki is.

-Lucy. - Elcsuklott a hangom. Összeszorult a gyomrom és hányinger kerülgetett. - Nem így értettem. Csak arra céloztam, hogy nem hasonlítok anyádhoz. Érted? Nagyon eltérovek vagyunk. Mindig is nagy volt köztünk a különbség. De ez nem jelenti azt, hogy ne szeretnék teljes szívemből.

Nem reagált.

- Tudom, hogy valójában nem gyulölsz.

Visszautasító, merev elzárkózás.

Fásultan felálltam, hogy töltsék magamnak. Hát persze hogy nem gyulöl. Egy gyerek gyakran mond ilyet, de nem gondolja komolyan. Az emlékeimben kutattam. Én sosem mondtam az anyámnak, hogy gyulölöm. Talán titkon így éreztem, legalábbis, mikor kicsi voltam, a hazugságok miatt is, meg azért, mert amikor apámat elvesztettem, elvesztettem ot is. Ahogy apámat felörölte a betegség, úgy örölte fel anyámat apám haldoklása. Dorothynek meg nekem már semmi melegség nem maradt.

Hazudtam Lucynak. Engem nem a haldoklók, hanem a halottak örölte fel. Minden áldott nap az igazságszolgáltatásért harcolok. De miféle méltányosság marad egy kicsi lánynak, aki úgy érzi, nem szeretik? Istenem. Lucy nem gyulölt, de talán ellenkező esetben sem hibáztathattam volna. Visszamentem az asztalhoz, és végtelen óvatossággal közelítettem a tabu témához.

- Gondolom, azért látszom nyugtalannak, Lucy, mert az is vagyok. Tudod, valaki feltörte az intézeti komputerem.

Nem szólt, csak várt.

Belekortyoltam az italomba. - Nem vagyok biztos, hogy ez az illeto látott-e valamit, ami fontos, de ha meg tudnám magyarázni, hogy történt vagy ki tette, akkor az nagy könnyebbséget jelentene.

Még mindig nem szólt.

Kényszerítettem.

- Ha nem járok a végére, Lucy, nagy bajba kerülhetek.

Ez láthatóan megriasztotta.

- Miért lennél bajban?

- Mert - magyaráztam higgadtan - az intézeti adatok nagyon bizalmasak, és fontos városi és kormányhivatalnokokat aggaszt az az információ, ami valahogy bekerült az újságokba. Némelyek úgy vélik, hogy az információ az intézeti számítógépből jutott ki.

-Ó!

- Ha mondjuk egy újságíró behatolt az adatbázisba...

- Információ, de mirol?

- A legfrissebb esetekrol.

- A doktornorol, akit megöltek.

Bólintottam.

Csend.

Morcosan szólalt meg. - Akkor ezért tunt el a modem, ugye Kay néni? Azért vitted el, mert azt hitted, valami rosszat csináltam.

- Nem hiszem, hogy bármi rosszat is csináltál, Lucy. Ha feltár-

csáztad az intézeti komputerem, tudom, hogy nem rosszaságból tetted. A kíváncsiságodért nem hibáztatnálak.

Rám nézett, szeme könnyel telt meg. - Elvitted a modemet, mert többé már nem bízol bennem.

Nem tudtam, hogy reagáljak erre. Nem hazudhattam, az igazság pedig annak a beismerése lett volna, hogy tényleg nem bízom benne.

Lucy elvesztette minden érdeklődését a turmix iránt, és alsó ajkát rágva, mozdulatlanul ült, és az asztallapra meredt.

- Valóban azért vittem el a modemet, mert nem tudtam, te voltál-e - vallottam be. - Nem tettem helyesen. Meg kellett volna kérdeznem téged. De talán megbántott voltam. Fájt, hogy esetleg elárultad egymásba vetett kölcsönös bizalmunkat.

Hosszan nézett. Furamód elégedettnek látszott, már-már boldognak, amikor megkérdezte: - Úgy érted, az, hogy valami rosszat csináltam, fájt neked...? - mintha ez valami vágyott hatalmat vagy szentesítést adna neki.

- Igen. Mert nagyon szeretlek, Lucy - tettem hozzá, és azt hiszem, ez volt az első eset, hogy ezt kereken ki is mondtam. - Nem akartam nagyobb fájdalmat okozni neked, mint amit te akartál nekem okozni. Sajnálom.

- Rendben.

Kanál koccant a pohár oldalához, amikor megkavarta a turmixát. - Különben is tudtam, hogy eldugtad - csicseregte nekividámodva. - Elolem nem rejthetsz el semmit, Kay néni. Láttam a szekrényedben. Azalatt néztem körül, míg Bertha ebédet főzött. Meg is találtam a polcon, a harmincnyolcasod mellett.

- Honnan tudod, hogy az egy harmincnyolcas? - bukott ki a számon gondolkodás nélkül.

- Onnan, hogy Andynek is az van. O volt Ralph előtt. Andy az övén viseli, pont itt - és hátul a derekára mutatott. - Zalogháza van, ezért aztán mindig hord fegyvert. Meg is mutatta nekem, meg hogy hogy működik. Kivette belőle az összes golyót, és engedte, hogy elsüssem a tévére. Bumm! Bumm! Nagyon frankó! Bumm! Bumm! - Ujjával célba vette a hutot. - Jobban szerettem, mint Ralphot, de azt hiszem, mami ráunt.

Hát ebbe az életbe küldöm vissza holnap? Kiseloadást kezdem tartani a kézfegyverekről, hogy az nem játék, és meg is sebesíthet vele valakit, amikor megszólalt a telefon.

- Ja, nagy hívt, mielőtt hazaértél - kapott észbe Lucy, míg én feltápáskodtam. - Kétszer is.

E percben vele kívántam legkevésbé beszélni. Bármily ügyesen lepleztem is pillanatnyi hangulataimat, anyám mindig megérezte, és le nem szállt rólam.

- Lehangolt vagy - jelentette ki a második mondat után.

- Csak fáradt. - Az unalomig ismételt kifogás.

Magam előtt láttam, mintha csak ott volna. Biztos az ágyban ül, több párnával feltámasztva, a tévé lehalkítva megy. Én apám színeit örököltem. Anyám színei sötétek, fekete haja már hófehér, és lágyan keretezi telt, kerek arcát, barna szemét óriásira nagyítja a vastag szemüveglencse.

- Hát persze hogy fáradt vagy - kezdett rá. - Mást sem csinálsz, csak dolgozol. És azok a borzalmas esetek Richmondban! A tegnapi Herald közölt róluk egy cikket, Kay. Még az életben nem voltam úgy meglepődve. Nem is láttam ma délutánig, amikor Mrs. Martinez be nem ugrott velem. Már nem járatom a vasárnapi lapot. Az a sok külön melléklet meg szelvény meg hirdetés. Olyan vaskos, hogy semmi pénzért nem venném kézbe. Mrs. Martinez hozta át, mert benne volt a fényképed.

Felnyögtem.

- Nem mondhatnám, hogy felismertelek. Nem túl jó, éjszaka is készült, de alatta ott a neved, hát semmi kétség, hogy te vagy. És

nincs rajtad kalap, Kay! Látszik, hogy esik vagy esett, és ronda egy ido volt, és te mégsem vettél kalapot. Az a rengeteg kalap, amit horgoltam neked, és te mégsem vagy hajlandó fölvenni anyád egyik kalapját, hogy ne kapj tüdogyulladását...

-Anyám...

De o csak folytatta.

-Anyá!

Nem bírtam, ma este semmiképp sem. Ha Margaret Thatcher volnék, anyám még akkor is úgy bána velem, mint egy ötéves gyerekkel, akinek annyi sütnivalója sincs, hogy ne álljon hajadonfott az esoben.

Egy sor kérdés következett az étrendemről és arról, hogy eleget alszom-e.

Igyekeztem más vágányra terelni. - Dorothy hogy van?

Anyám pillanatnyi habozás után válaszolt. - Nos, ezért is hívtalak.

Egy székhez léptem és leültem, mialatt anyám hangja egy oktávval feljebb csúszott, és így mesélte el, hogy Dorothy Nevadába repült, hogy - férjhez menjen!

- De miért épp Nevadába? - kérdeztem bután.

- Honnét tudjam? Az ég a megmondhatója, miért van az, hogy az egyetlen húgod találkozik valami könyves pasival, akivel addig csak telefonon beszélt, és váratlanul felhívja az anyját a reptérről, hogy közölje, úton van Nevadába, hogy férjhez menjen. Magyarázd meg nekem, hogy tehet ilyet a lányom. Az ember azt lehetné, makaróni van az agya helyén...

- Miféle könyves pasi? - Lucyra pillantottam. Sebzett tekintettel engem figyelt.

- Tudom is én. Dorothy valami illusztrátornak nevezte, azt hiszem, képeket rajzol Dorothy könyveihez, és néhány napja Miami-ban volt valami szakmai konferencián, és ott ült le Dorothyval a mostani könyvről vagy valami hasonlóról beszélni. Ne engem kérdezz. Jacob Blank a neve. Meg mernék esküdni rá, hogy zsidó. Bár Dorothy meg sem tudta mondani. Miért is mondaná meg az anyjának, hogy férjhez megy egy zsidóhoz, akit nem is ismerek, aki kétszer annyi idos, mint o, és aki gyermekkönyv-illusztrációkat készít, az isten szerelmére?

Meg sem kérdeztem.

Elképzelhetetlen, hogy Lucy egy újabb családi válság kellos közepén küldjem haza. Eddig is elég sokat volt távol az anyjától, valahányszor Dorothy-nak el kellett utaznia egy szerkesztőségi értekezletre vagy anyaggyűjto körútra, vagy számtalan „könyvtárgyalása” egyikére, amelyek rendszerint a vártnál jóval tovább késleltették visszatérését. Lucy ilyenkor a nagyanyjánál idozott, míg a bolyongó íróno nagy sokára haza nem talált. Lehet, hogy már hozzászoktunk a kirívó feleletlenség e rendszeres megnyilvánulásaihoz.

Talán már Lucy is beletörődött. De hogy elszökjék? Jóságos Isten!

- Nem mondta, mikor jön vissza? - Elfordultam Lucytól, és lehallkítottam a hangom.

- Micsoda?! - kiabálta az anyám. - Hogy nekem megmondaná? Miért is kötné az anyja orrára? Istenem! Hogy tudta újra megtenni, Kay! Hiszen az a férfi kétszer annyi idos, mint o! Armando is az apja lehetett volna, és lám, mi történt! Holtan esik össze a medence mellett, mielőtt Lucy elég nagy lenne, hogy megtanuljon kerékpározni...

Kis idobe beletelt, míg lecsillapítottam anyám hisztérikus rohamát. Letettem a kagylót, és megpróbáltam eltakarítani a romokat.

Semmi épkezláb nem jutott eszembe, amivel tompíthattam volna a megrázkódtatás erejét. - Édesanyád elutazott egy rövid

idore, Luca. Hozzáment feleségül egy Mr. Blankhez, aki a könyveit illusztrálja...

Úgy ült, mint a sóbálvány. Kitártam a karom, hogy átöleljem.

- Most éppen Nevadában vannak...

Csattant a szék, ahogy falnak lökte, és a szobájába rohant.

Hogy tehet ilyet a húgom Lucyval? Biztosan tudtam, hogy ezúttal nem bocsátok meg neki. Önmagában már az is elég baj volt, hogy hozzáment Armandóhoz. Dorothy épp csak betöltötte a tizennyolcat. Figyelmeztettük. Igyekeztünk lebeszélni. Armando pár szót beszélt csak angolul, korát tekintve Dorothy apja lehetett volna, és idegesítően gyanús volt a gazdagsága, Mercedesé, arany Rolex órája és flancos vízparti lakosztálya. A Miami-ban rejtélyes módon felbukkanó világhiányhoz hasonlóan költséges életstílusára lehetetlen volt logikus magyarázattal szolgálni.

A fenébe is Dorothyval. Tudja, mi a munkám, milyen megterhelő és soha nem szűnő elfoglaltságot jelent. Tudta, hogy eleve haboztam, fogadjam-e most Lucyt, hogy itt vannak a nyakamon ezek a megoldatlan gyilkosságok! De már megegyeztünk, és Dorothy minden bubáját bevetve győzött meg, hogy igent mondjak.

- Ha végképp terhedre van, Kay, egyszerűen küldd haza, és majd máskor pótoljuk - erosködött kedvesen. - De komolyan! Olyan rettenetesen várja már, hogy ott legyen nálad. Napok óta másról sem beszél. Egyszerűen rajong érted. Istenít, ha engem kérdezel.

Lucy mereven ült az ágya szélén, és a padlóra bámult.

- Remélem, lezuhan a gépük. - Csupán ennyit jegyzett meg, amikor ráadtam a pizsamát.

- Ezt te sem gondold komolyan, Lucy. - Állig betakartam a százsorszépmintás takaróval. - Egy darabig elleszel nálam. Jó lesz, nem?

Szorosan lehunyta a szemét, és a falnak fordult.

Mintha megbénult volna, nem forgott a nyelvem. Szavakkal nem enyhíthettem a fájdalmát, így csak tehetetlenül ültem és néztem. Aztán lassan közelebb óvakodtam hozzá, és simogatni kezdtem a hátát. Kétségbeesése fokozatosan oldódott, és végül egyenletesen szuszogott, ahogy a mélyen alvók szoktak. Csókot leheltem a feje búbjára, és halkán becsuktam az ajtaját.

Félúton járhattam a konyha felé, amikor meghallottam Bili kocsját.

Sikerült ajtót nyitnom, mielőtt becsöngetett volna.

- Lucy alszik - súgtam.

- Ó! Nagy kár... - súgta játékosan vissza. - Tehát nem volt érdemes ébren megvárnia...

Ijedt tekintetemet követve hirtelen megpenderült, és az utca felé nézett. A sarkon reflektorok fénycsóvjája tunt fel, de abban a pillanatban, amikor a kivehetetlen autó lefékezett, a fény is kialudt. Aztán a vezető hátramenetbe kapcsolt, hangosan felbogott a motor.

Kavics és föld fröccsent szerteszét, ahogy a fák takarásában megfordult és sebesen elhajtott.

- Vársz valakit? - mormolta Bili, és a sötétet fürkészte.

Lassan ingattam a fejem.

Lopva az órájára pillantott, aztán finoman megbökött, hogy menjünk be.

Marino sosem mulasztotta el Wingót piszkálni, amikor bejött a VIOSZI-ba. Wingónál jobb és sebezhetőbb boncsegéddel még nem volt szerencsém együtt dolgozni.

-...Egén. Ez az, amit Ford típusú találkozásnak nevezhetnénk... - bömbölte épp Marino.

Megint kirobbant a hahota a sörhasú motoros rendorból, aki Marinóval egy időben érkezett.

Wingo arca rákvörös lett, miközben a Stryker furész dugóját az acél boncasztról lelógó sárga zsinórtekerceselő dobba nyomta.

Könyékig véresen mormoltam oda: - Rá se ránts, Wingo.

Wingo a kelleténél mimózalelkubb volt, és néha oszintén aggódtam érte. Olyan erosen azonosult az áldozatokkal, hogy a különösen égbekiáltó esetek gyakran könnyekre fakasztották.

Aznap délelőtt az élet egyik kegyetlen tréfájával akadt dolgunk. Elozo este a szomszéd megyében egy fiatal nő egy bárban járt, és amikor hajnali kettő körül hazafelé sétált, elütötte egy autót, amely segítségnyújtás nélkül továbbhajtott. A nő holmiját átvizsgáló rendőr egy kínai szerencsesütitől való cédulára lett, amin ez állt: „Hamarosan olyan találkozásban lesz része, amely megváltoztatja élete folyását.”

Már majdnem ráfőrdtem Marinóra, amikor fogorvosi fúró hangjára emlékeztető módon felvisított a Stryker furész, és Wingo belevágott a halott nő koponyájába. Csontpor szállongott bántóan a levegőben, és Marino meg a motoros rendőr a terem másik felébe húzódtak, ahol a legfrissebb richmondi lövöldözés áldozatát boncolták az utolsó asztalon.

Amikor elhallgatott a furész, és Wingo leemelte a koponyategot, abbahagytam, amivel éppen foglalatostkodtam, hogy gyorsan megvizsgáljam az agyat. Nem láttam szubduralis vagy szubarachnoidealis vérzés nyomát...

- Ez cseppet sem mulatságos - kezdte bosszús litániáját Wingo. -Távollról sem az. Hogy nevetet bárki is ilyesmin...

A nő fejbőre felhasadt ugyan, de nem ez ölte meg, hanem a többszörös medencetörés, a fenekét ért rendkívül erős ütés, amitől a kocsi hutorácsa világosan kirajzolódott a nő borén. Nem egy alacsony építésű autót, mondjuk, egy sportkocsit ütötte el. Talán inkább egy teherautót.

- Azért orizte meg, mert fontos volt számára. Mintha hinni akart volna benne. Lehet, hogy tegnap este is ezért ment el a bárba. Azt kereste, akire egész életében várt. A Nagy Találkozásra. Helyette egy részeg vezető érkezik, aki felökleli és tizenöt méterrel odébb, egy árokba hajítja.

- Jobb, ha nem képzeli el ezeket a dolgokat, Wingo - jegyeztem meg fáradtan, és kezdtem fényképeket készíteni.

- Nem tehetek róla...

- Hát csak tegyen.

Wingo sebzett pillantást vetett Marinóra, aki addig nem nyugodott, míg ki nem hozta a sodrából. A rendőri szervek faragatlan és durva világában Wingo sokakat taszított. Nem nevetett a tréfáikon, nem élvezte a háborús történeteiket, és ami a leglényegesebb, nos, szóval más volt.

Magas volt és hajlékony, fekete haját oldalt tűskéregre nyírta, felül kakadutaréjt hagyott, tarkójára cicafarok kunkorodott. Noiesen jóképu volt. Laza szabású márkás ruhában és puha borból készült európai cipőiben úgy festett, mint egy manőken. Még indigókék munkanadrágja is - amit maga vásárolt és mosott - elegáns volt. Nem flörtölt. Nem vette zokon, ha egy nő valamire utasította. A leghalványabb érdeklődést sem mutatta az iránt, hogy festek a laborköpenyem vagy jól szabott utcai ruhám alatt. Annyira nem vettem férfiszámba, hogy ha nagy ritkán akkor sértált be az öltözöbe, amikor átvettem a sebészruhám, szinte fel sem figyeltem rá.

Azt hiszem, ha hónapokkal ezelőtt, amikor a felvételi beszélgetésen megjelent, felmerült volna bennem, miféle hajlamú, talán kevésbé lelkesen vettem volna fel. Ezt pedig nem szívesen ismertem be.

De könnyű itt nálunk mereven viszonyulni ehhez a kérdéshez,

hiszen a legkülönbébb szörnyu példákkal találkozhatunk munkánk során. Ott vannak a mucicis, kipárnázott csípoju transzvesztiták, és a melegek, akik orült féltékenységükben meggyilkolják a szeretőjüket, a pedofil homoszexuálisok, akik parkokban, videojátékos szórakozóhelyeken cserkészik be áldozataikat, és akiket a homokosokat elvakultan gyulólo bunkók kaszabolnak össze. És vannak obszcén tetoválással borított rabok, akikrol köztudott, hogy megeroszakolnak mindenkit, aki két lábon jár, és a fürdökben, bárókban megforduló feslett kerítok, akiket nem izgat, rajtuk kívül ki kap még AIDS-t.

Wingo nem illett egyik kategóriába sem. Wingo egyszeruen csak Wingo volt.

- Innen elboldogul egyedül is? - Dühösen tartotta a csap alá kesztyus, véres kezét.

- Befejezem - válaszoltam szórakozottan, és tovább mérícskéltem a bélfodron levo nagy vágást.

Wingo egy szekrényhez ment, fertotlenítos sprayt, rongyokat és takarításhoz szükséges más kacatot halászott elo. Kis fejhallgatót tett a fülére, bekapcsolta a munkanadrágja korcár a erosított sétálómagnót, és ezzel egy idore kizárta a világot.

Tizenöt perccel késobb már azt a kis hutot mosta ki, amiben a hétvégén boncolási bizonyítékot szoktunk tárolni. Futólag láttam, hogy kivesz valamit, és hosszan szemléli.

Amikor az asztalomhoz lépett, fülhallgatója a nyakában lógott. Tanácstalan, zavart kifejezés ült az arcán. Egy BMK-ról való kis kartonpapír tárgylemeztartót szorongatott a kezében.

- Hm, Scarpetta doktorno - köszörülte meg a torkát. - Ez a hutoben volt.

Nem fuzött hozzá bovebb magyarázatot.

Nem is volt rá szükség.

Gyomrom görcsbe rándult. Letettem a szikét. A tárgylemeztartó címkéjére rányomtatták Lóri Petersen esetszámát, nevét és a boncolás idopontját, miközben a vele kapcsolatos összes bizonyítékot kivétel nélkül négy napja már átadtuk.

- A hutoben találta?

Csak valami tévedés lehet.

- A legalsó polcon, hátul. - Habozva tette hozzá: - Izé, ez nincs kiszignálva. Úgy értem, hogy ön nem szignálta ki.

Biztos van rá magyarázat.

- Persze, hogy nem - válaszoltam éles hangon. - Tole csak egy BMK-t vettem le, Wingo.

De már mialatt kimondtam, kétely rebbent bennem, mint fu-vallatban a gyertyaláng. Próbáltam visszaemlékezni.

Lóri Petersen mintáit az összes szombati eset mintáival a hét végén a hutoben tároltam. Tisztán emlékeztem, hogy Lóri mintáit - az anális, orális és vaginális kenetek tárgylemezeit orzo kartonpapír tartóval együtt - hétfon személyesen szignáltam ki a laboroknak. Biztos voltam abban, hogy csak egy tárgylemeztartót használtam fel. A tárgylemeztartókat sosem küldtem fel üresen: mindig beletettem egy muanyag zacskóba, amiben a tamponokat, hajszálat tartalmazó tasakokat, kémcsöveket és más egyebet tartottam.

- Fogalmam sincs, honnan származik - mondtam rendíthetetlenül.

Feszélyezetten egyik lábáról a másikra állt, félrekapta a pillantását. Tudtam, mire gondol. Elszúrtam a dolgot, és Wingo nem örült, hogy erre neki kell felhívnia a figyelmem.

A veszély persze mindig fennállt. Wingoval korábban már ezerszer átrágtuk magunkat a kérdésen, amióta csak Margaret föltette a boncterem számítógépére a címkeprogramokat.

Mielott egy kórboncnok belekezd egy esetben, a komputerhez megy, és begépeli a boncolásra váró elhunyról származó infor-

mációt.

Minden mintáról, amit vehetünk - például vérről, epéről, vizeletrol, gyomortartalomról és egy BMK-ról - egy sorozat címke készül. Tengernyi időt takarítunk így meg, és nincs is vele baj, míg a kórboncnok elég óvatos, hogy a megfelelő címkét a megfelelő kémcsőre ragassza, és aztán ki is szignálja.

A gépesített felvilágosodás e paradicsomában csupán egy kígyó tekergozott, amitől rendre kilelt a hideg. Elkerülhetetlenül maradtak fel nem használt címkék, mert szokás szerint az ember nem gyűjtött össze minden lehetséges mintát, kivált, ha a laborok kevés munkatárssal agyonhajszolták magukat. A nyomelemlaborba például nem küldök körömnyesedéket, ha az elhunyt egy nyolcvanéves ember, aki funyírás közben miokardiális infarktusban halt meg.

Mi legyen hát a megmaradt címkék sorsa? Nem hagyhattuk ott heverni, ahol valaki esetleg egy másik elhunyt kémcsőveire ragaszthatja őket. A kórboncnokok többsége összetépte őket. Nekem az volt a szokásom, hogy ad acta tettem őket az elhunyt esetdossziéjába. Így könnyen ellenőrizhettem, milyen próbát végeztek el, milyen nem, és összesen hány ilyen vagy olyan kémcsövet küldtem fel.

Wingo átvonult a termen, és ujját végighúzta a halottasház munkanaplójának oldalain. Éreztem, hogy Marino engem néz, mialatt a gyilkossági ügyéből származó golyókat gyűjti be. Mire Wingo visszajött hozzám, Marino is odacsámborgott.

- Hat esetünk volt aznap - emlékeztetett Wingo, mintha Marino ott sem volna. - Szombaton. Jól emlékszem. Egy rakás címke feküdt ott a pulton. Talán az egyik...

- Nem tiltakoztam hangosan. - Nem látom be, hogy fordulhatott elő. Egyetlen, Lóri esetéhez kapcsolódó címkét sem hagytam elől. Az akták mellett voltak, az írómappámra csíptetve...

- A szentségit! - horkant fel meglepetten Marino. Átnézett a vállam felett. - Ez az volna, aminek látszik?

Orjögve szaggattam le a kesztyűmet, kikaptam Wingo kezéből a tartót, és körmömmel felhasítottam a celluxot. A tartóban négy üveglemez volt, három látható volt, de egyikén sem szerepelt a szokásos kézzel írt „O”, „A” vagy „V” kezdobetu, melylyel a minták forrását jeleztük. Semmiféle írás nem volt rajtuk, csak a tartó külső felén lévő komputer nyomtatta címke.

- Szóval esetleg felcímkézhettem, arra gondolva, hogy felhasználja majd, aztán meggondolta magát vagy ilyesmi? - érdeklődött Wingo.

Nem válaszoltam azonnal. Egyszerűen csodót mondott az emlékezetem!

- Mikor járt utoljára a hutoban? - kérdeztem.

Vállrándítás. - Múlt héten, talán egy hete, hétfon, amikor kivettem a cuccot, hogy az orvosok felvihessék. Most hétfon tuti nem voltam bent. Ezen a héten most eloször kukkantottam be a hutobe.

Lassan felderengett, hogy hétfon Wingo a számítógépen dolgozott. Én magam vettem ki Lóri Petersen bizonyítékait a hutoból, mielőtt szétosztottam volna a mintákat a laboroknak. Lehetséges, hogy ez a tartó valahogy elkerülte a figyelmemet? Elofordulhat, hogy annyira fáradt, szórakozott voltam, hogy Lóri bizonyítékait összekevertem az aznapi másik öt eset bizonyítékaival? Ha igen, vajon melyik tárgylemezes kartonpapírtartó Lórié: az, amit felvittem, vagy ez itt? Nem bírtam elhinni, hogy ez történik. Hiszen én mindig olyan elovigyázatos vagyok!

A halottasházon kívül ritkán viseltem sebészöltözéket. Szinte soha. Még tuzriadó esetén sem.

Percekkel később a laborosok értetlenül bámultak rá, ahogy vérpettyes zöld ruhámban határozott léptekkel végigsiettem a

második emeleti folyosón. Bettyt zsúfolt irodájában találtam, éppen kávészünetet tartott. Elég volt egy pillantást vetnie rám, hogy megrémüljön.

- Gond van - mondtam kertelés nélkül.

Ránézett a kartonpapír tartóra, a rajta levo címkére.

- Wingo kítakarította a bizonyítékos hutot. Néhány perce találta ezt.

- Ó, istenem! - Csak ennyit kiáltott.

Miközben követtem a szerológiai laborba, elmagyaráztam, hogy nem emlékszem, hogy Lóri esetében két tartót címkéztem-e fel. Egyszeruen értetlenül állok a dolog előtt, tettem hozzá.

Kesztyut húzott, és igyekezett megnyugtatni, míg egy szekrényből üvegeket vett elo. - Azt hiszem, azok az igaziak, Kay, amiket felküldött nekem. A tárgylemezek kenetei egyeznek a tamponokon lévővel, és minden mással, amit kiszignált. Mind nem szekretórius. Ez csak egy pótminta lehet, aminek a vételére nem emlékszik.

Nem nyugtatott meg. Csak egy lemeztartót készítettem, de tényleg így van-e? Meg is mernék esküdni rá? A múlt szombat elhomályosult az emlékezetemben. Képtelen voltam bizton felidézni minden lépésemet.

- Gondolom, ehhez nincsenek tamponok... - mondta.

- Nincsenek. Csak ez a lemeztartó. Wingo csak ezt találta.

- Hm. - Törte a fejét. - Lássuk, mi van itt. - A lemezeket sorban a fázismikroszkóp alá tette, majd hosszú hallgatás után megszólalt: - Terjedelmes pikkelyes hámsejtek, ami jelenthet orális vagy vaginális sejteket, de análist nem. És... - pillantott fel - nem látok spermát sem.

- Uramatyám! - nyögtem fel.

- Megpróbáltjuk még egyszer - ajánlotta.

Feltépett egy sterilizált csomagot, a tamponokat megnedvesítette vízzel, és egyenként finoman végiggörgette oket a kenetek egy részén, azaz összesen három lemezen, majd a tamponokkal kis körben bekente az odakészített fehér szuopapírt.

Szemcsepegtetot vett elo, és ügyesen naftilsavfoszfátot csöpentett a szuopapírra. Azután következett a szintartó bázissó. Várakozásteljesen lestük, mikor kezd a folt lilára színezodni.

De a foltok nem reagáltak. Kis nedves körben lapítottak, és engem gyötörtek. Még azután sem vettem le a szemem róluk, hogy eltelt az a kis ido, mely alatt a foltoknak reakcióba kell lépniük.

Mintha rájuk tudnám kényszeríteni az akaratomat, hogy pozitívan kimutassák az ondófoliadékot. Hinni akartam, hogy csak egy biztonsági lemezt találtunk. Hinni akartam, hogy Lóri Petersen esetében valóban két sorozatot készítettem, és pillanatnyi emlékezetkiesésen kívül nem történt más. Bármit készséggel elhittem volna, kivéve azt, ami most már szinte kiszúrta a szemem.

A lemezek, amiket Wingo talált, nem Lóri Petersené voltak. Nem is lehettek.

Betty szenvtelen arckifejezése elárulta, hogy o is aggódik, csak mindent elkövet, hogy ez ne látszódjék rajta.

Megráztam a fejem.

Betty most már kénytelen volt beismerni: - Nem tunik valószínűnek, hogy ez a sorozat Lórié. - Csend. - Persze lehetőség szerint megpróbálom csoportosítani oket. Megnézem, jelen vannak-e Barr-testek, hasonlók.

- Kérem. - Mély levegot vettem.

Folytatta, hogy jobban érzem magam. - A gyilkos testnedveit elkülönített nedvek egyeznek Lóri vérmintáival. Szerintem szükségtelen aggódnia. Egy percig sem kétlem, hogy az elso anyag volt az igazi...

- De felmerült a kérdés - szakítottam félbe elkeseredve.

Az ügyvédek odatesznek a gyönyörűségtől. De hogy örülnek majd! Kétséget ébresztenek az esküdtekben, hogy a minták bármelyike, köztük a vérrel teli kémcsövek Lórié volnának. Elbizonytalanítanak az esküdszékét, hogy a New Yorkba DNS-tesztre elküldött minták vajon Lóritól származnak-e.

Ki a megmondhatója, hogy nem egy másik halottól vették le őket?

Nem sok választott el, hogy megremegjen a hangom, amikor megszólaltam: - Hat esetünk volt aznap, Betty. Háromhoz érdekes volt hüvelykenetet levenni, mert felmerült a lehetőség, hogy eroszakot követtek el rajtuk.

- Mind no volt?

- Igen - motyogtam. - Mind a három no volt.

Bili szavait, amiket szerda este italtól megoldódott nyelvel kimondott, mintha csak tüzes vassal égették volna bele az emlékezetembe. Miféle kimenetelre számíthatunk ezekben az esetekben, ha kétség fér a szavahihetőségemhez? Nemcsak Lóri ügyét kérdojelezné meg, hanem a többit is. Sarokba szorítottak, még hozzá a kiút reménye nélkül. Nem tehettem úgy, mintha ez a minta nem létezne. Létezett, és azt jelentette, hogy becsülettel nem esküdhettem meg a bíróság előtt, hogy a bizonyítékláncolat sértetlen.

Nincs másodszori esély. Nem vehetek újra mintát, nem kezdek elölrol. Lóri mintáit már futárral elküldtem a New York-i laborba. Lóri bebalzsamozott testét kedden eltemették. Az exhumálást akár el is felejthetjük. Nem lenne kifizetodo. Ezzel szemben szenzációs esemény lenne, ami felkorbácsolná a közvélemény kíváncsiságát. Mindenki tudni szeretné, miért volt rá szükség.

Bettyvel egyszerre fordultunk az ajtó felé, amikor Marino lazán bekacsázott.

- Támadt egy bolond ötletem, doktoro. - Marino megtorpant, arca megkeményedett, amikor a lemezekre és a pulton fekvő szuropapírokra siklott a tekintete.

Zsibbadtan néztem rá.

- Én a magam részéről elvinném ezt a BMK-t Vanderhez. Talán maga felejtette a hutoben. De az is lehet, hogy nem.

A riadalom áramütését a megvilágosodás döbbenete váltotta fel.

- Micsoda? - kérdeztem, mintha Marinónak elment volna az esze. - Valaki más tette oda?

Vállat vont. - Csak megemlítettem, hogy egyetlen eshetoséget se hagyjon ki.

- De kicsoda?

- Fogalmam sincs.

- Hogy tehette? Hogy fordulhatott ilyesmi elo? Valaki be kellett hogy jusson a boncterembe, hozzá kellett hogy férjen a hutohöz. És a mintán ott a címke.

A címke. Minden eszembe jutott. A számítógépes címkék, amiket nem használtunk fel Lóri boncolásánál. Benne voltak az aktájában. Senki sem tekintett az aktába, csak én... meg Amburgey, Tanner és Bili.

Amikor ok hárman hétfő kora este elmentek az intézetből, a bejárati ajtón már rajta volt a lánc. Mind a halottasházon át távoztak. Amburgey és Tanner mentek el eloször, Bili egy kicsit később.

A boncterem be volt zárva, de a nagy huto nem. Nem zárhatjuk kulcsra, hogy a temetkezési vállalkozók és mentok zárás után is hozzassanak holttesteket. A nagy hutonek két ajtaja van, az egyik az elotérre, a másik a boncterembe nyílik. Átmehetett valamelyik férfi a huton, s aztán a boncterem? Az elso asztal közelében levo polcon halomban állnak a bizonyítékos készle-

tek, köztük vagy egy tucat BMK. Wingo gondoskodott, hogy ne fogyjunk ki semmiből.

A telefon után nyúltam, és utasítottam Rose-t, hogy nyissa ki kulccsal a fiókomat, és vegye elő Lóri aktáját.

- Bizonyítékos címkéknek kell benne lennie - mondtam a telefonba.

Mialatt utánanézett, próbáltam visszaemlékezni. Hat címke volt, talán hét; túl sok mintát is vettem le, a szokott mennyiség kétszeresét, így nem egy, hanem két sorozat címkét nyomtattam ki. Marad tehát szív, tüdő, vese és más szervek címkéje, valamint egy BMK.

- Scarpetta doktornő? - Rose jött vissza a telefonhoz. - Itt vannak a címkék.

- Hány?

- Nézzük csak. Öt.

- Milyen felirattal?

- Szív, tüdő, ép, epe és máj.

- És ez minden.

- Igen.

- Biztos benne, hogy nincs egy BMK?

Csend. - Biztos. Csak ez az öt.

- Rányomta a címkét erre a BMK-ra, tehát szerintem, rajta kell, hogy legyen az ujjlenyomata - szólt közbe Marino.

- Nem, ha kesztyűt viselt - mondta Betty, aki kétségbeesetten figyelte a fejleményeket.

- Rendszerint kesztyű nélkül teszem fel a címkéket - mormoltam. - Mert véres. Véres a kesztyűm.

Marino nyugtatólag folytatta: - Oké. Akkor hát nem volt magán kesztyű, és Dingo...

- Wingo - javítottam ki ingerülten. - Wingónak hívják.

- Egyre megy. - Marino távozni készült. - Lényeg, hogy csupasz kézzel fogta meg a BMK-t, vagyis az ujjlenyomatának rajta kell lennie. - A folyosóról szólt még vissza: - De talán senki másé nem lesz rajta.

10.

Senki másé nem volt rajta. A kartonpapíron egyetlen azonosítható ujjlenyomat volt: az enyém.

Akadtt ugyan pár elmosódott folt, és valami, ami olyan váratlanul ért, hogy egy pillanatra teljesen elfelejtettem, mi az a sajnálatos ügy, ami miatt Vandert felkerestem.

Lézerrel bombázta a tartót, és a kartonpapír úgy ragyogott fel, mint éjszakai égbolton a csillagok.

- Megáll az eszem! - álmélkodott hangosan, ki tudja, hányadszor, Vander.

- Ez az átkozott anyag biztosan a kezemről került rá - mondta hitetlenkedve. - Wingón kesztyű volt. Betty is...

Vander felkattintotta a mennyezeti világítást, és a fejét ingatta. - Ha férfi volna, azt javasolnám a zsaruknak, hogy rögtön vigyék be és hallgassák ki.

- Nem hibáztatnám érte.

Feszült volt az arca. - Gondolja át még egyszer, mit csinált ma reggel, Kay. Meg kell bizonyosodnunk, hogy ez a maradvány magától származik. Ha így van, ismét fontolóra kell vennünk a főtogatásos gyilkosságokkal, a talált maradvánnyal kapcsolatos feltevéseinket...

- Nem - szakítottam félbe. - Kizárt, hogy én hagytam volna a csillogó anyagot a holttesteken, Neils. Munka közben végig kesztyűt viseltem. Akkor húztam csak le, amikor Wingo megtalálta a BMK-t. Pusztán kézzel nyúltam a tartóhoz.

- És mi a helyzet a hajlakkal, kozmetikummal? - eroskődött. -

Valamit, amit rendszeresen használ?

- Kizárt - ismételttem. - Más holttestek vizsgálatánál nem került elő ez az anyag. Csak a megfojtott noknél.

- Igaz.

Gondolatainkba merülve hallgattunk egy sort.

- Betty és Wingo is kesztyubben voltak, amikor ehhez a tartóhoz nyúltak? - kérdezte, hogy biztosra menjen.

- Igen, és ezért is nem hagytak rajta ujjlenyomatot.

- Tehát valószínűtlen, hogy a maradvány az o kezükrol került volna a tartóra?

- Csakis az enyémrol kerülhetett oda. Kivéve, ha hármunkon kívül valaki más is hozzányúlt a tartóhoz.

- Arra gondol, hogy talán az a személy, aki elhelyezte a huto-ben. - Vander hangja szkeptikus volt. - Csak a maga ujjlenyomata van rajta, Kay.

- És az elmosódott foltok, Neils? Bárkitol származhattak.

- Hogyne. De tudtam, hogy nincs meggyozodve róla.

- Pontosan mit is csinált, mielőtt feljött ide? - kérdezte.

- Egy cserbenhagyásos gázolás áldozatát boncoltam.

- És aztán?

- Aztán Wingo odajött a lemeztartóval, amit egyenesen Bettyhez vittem.

Közömbös tekintete végigsiklott vérfoltos munkaruhámon,

úgy jegyezte meg: - Boncolás közben kesztyut viselt.

- Természetesen. És levettem, amikor Wingo odahozta a tartót, ahogy már el is magyaráztam...

- A kesztyu belül hintoporos volt.

- Nem hiszem, hogy arról volna szó.

- Lehet, hogy nem, de kiindulópontnak megteszi.

Visszamentem a boncterembe egy ugyanolyan pár latexkesztyuért. Vander percekkel később már fel is tépte a csomagot, kifordította a pár kesztyut, és ráirányította a lézert.

Semmi. A hintopor nem reagált, nem mintha egy percig is reménykedtünk volna benne. Már eddig is többször próbálkoztunk a halott nok lakásán talált hintoporokkal, hátha sikerül azonosítanunk a csillogó anyagot. A magnéziumpor alapú anyagok sem reagáltak.

Megint felkapcsoltuk a villanyt. Rágyújtottam, és törni kezdtem a fejem. Próbáltam lelki szemeim előtt felidézni minden lépésemet attól fogva, hogy Wingo odajött hozzám a BMK-val. Lettettem a szikét, lehámoztam a kesztyut, és kinyitottam a tartót, hogy megnézzem a tárgylemezeket. Odamentem a mosdóhoz, sietosen kezet mostam, és egy papírtörülközovel szárazra töröltem. Utána felmentem Bettyhez. Hozzányúltam volna valamihez a laborban? Emlékezetem szerint nem.

Az egyetlen, ami szóba jöhetett. - A szappan, amit odalent kézmosáshoz használtam. Az nem lehet?

- Alig hiszem - felelte Vander gondolkozás nélkül. - Pláne, ha leöblítette a kezét. Ha a naponta használt szappanja még öblítés után is reagálna, akkor csillogó maradvány lenne folyton a holttesteken meg a ruhákon. Egész biztos vagyok benne, hogy ez a maradvány valami szemcsés, porszerű anyagból származik. A szappan, amit használ, fertőtlenítő és folyékony, nem?

De igen, csakhogy én nem azt használtam. Siettemben nem mentem vissza az öltözőbe, hogy a mosdók mellett üvegben tartott rózsaszín fertőtlenítővel mossak kezet, hanem a legközelebbi mosogatónál sikáltam kezet, ami ott volt a boncteremben, és ahol egy fémedényben, az egész épületben használt szemcsés, szürke kézmosóport tartották. Olcsó volt, és az állam mázsaszám vásárolt belole. Fogalmam sem volt, mi lehet benne. Jóformán szagtalan volt, nem oldódott és nem habosodott. Olyan érzés volt, mintha nedves homokkal mosnék kezet.

A hall végében volt egy noi mosdó. Kiszettem, és egy perc múlva egy maréknyi szürke porral tértem vissza. Leoltottuk a lámpát, és Vander újra bekapcsolta a lézert.

A kézmosópor megbolondult: neonfehéren világított.

-Az ördögbe is...!

Vander egészen beleelkesült. Engem nem dobott fel annyira.

Elkeseredetten kutattam, mi lehet az a maradvány, amit a holttesteken találtunk. De soha, legmerészebb álmaimban sem reméltem volna, hogy olyasmi lesz, ami dobozsám áll intézetem valamennyi mosdójában.

Még most sem voltam meggyozodve róla. A tartón levo maradvány valóban az én kezemrol került oda? És ha nem?

Kísérletezni kezdtünk.

A fegyverszakértok rutinszeruen egy sor próbálövést végeznek, hogy meghatározzák a távolságot és a röppályát. Vanderrel egy sor próbakézmosást végeztünk, hogy meghatározzuk, milyen alaposan kell leöblítenünk a port, hogy a maradványból semmi se csillanjon fel a lézer fényében.

Vander erosen megszikkalta a kezét a porral, alaposan leöblítette, aztán papírtörülközovel szárazra törölte. A lézer egy-két csillámot villantott fel, de ez volt minden. Próbáltam rekonstruálni a kézmosásom; pontosan úgy csináltam mindent, ahogy odalent. Az eredmény egy rakás csillogó pont volt, amibol került a pultra, Vander köpenyének ujjára, bármire, amihez csak hozzáértem. És minél több tárgyhoz értem hozzá, annál kevesebb maradt a kezeimen.

Visszamentem a noi mosdóba, és hoztam egy kávéscsészényi port. Újra meg újra kezelt mostunk. Lepakcsoltuk, felkapcsoltuk a lámpát, a lézer köpködte a fényt, míg a mosogató környéke úgy festett, mint Richmond a levegobol sötétedés után.

Nyilvánvalóvá vált azonban egy érdekes jelenség. Minél többször mostunk kezelt és szárítottuk meg, annál több csillám halmozódott fel. Körmünk alá ment, csuklónkra, köpenyujjunk kézelőjére tapadt. Átkerült a ruhánkra, hajunkra, arcunkra, nyakunkba, más szóval mindenre, amihez hozzáértünk.

Negyvenöt perchnyi és többtucatnyi kísérleti kézmosást követően Vanderrel tökéletesen normálisnak látszottunk természetes fénynél, a lézer alatt viszont úgy festettünk, mint két karácsonyfa.

- A francba! - kiáltott fel a sötétben. Ezt a káromkodást még sosem hallottam a szájából. - Mit szól ehhez? A pasi tisztaságmániás lehet. Ahhoz, hogy ennyi maradjon utána, napjában legalább hússzor kell kezelt mosnia.

- Már amennyiben a kézmosópor a válasz - emlékeztettem.

- Hogyne, hogyne.

Azért fohászokdram, hogy a laborosok odafent csodát tegyenek. De amit sem ok, sem bárki más nem tud meghatározni, az a tárgylemeztartón levo maradvány eredete, gondoltam. És az, hogy a tartó eleve hogy került a hutobe.

A kínzó belso hang ismét gyötörni kezdett.

Képtelen vagy beletörödni, hogy hibát követtél el, róttam meg magam. Nem tudod elviselni az igazságot. Tévesen címkéztél fel egy BMK-t, és a rajta levo maradvány a kezedrol került át rá.

De mi van, ha nem? Ha egy végzetesebb forgatókönyv szerint zajlott le minden? Némán okoskodtam. Mi van, ha valaki mero rosszakaratból tette a tartót a hutobe, és a csillogó anyag nem az én kezemrol, hanem az övérol került rá? Ijeszto gondolat volt, megvadult képzeletem vérembe fecskendezte a mérgét.

Eddig négy meggyilkolt no testén találtunk hasonló anyagot.

Tudtam, hogy Wingo, Betty, Vander és én hozzányúltunk a tartóhoz. Aki rajtunk kívül még hozzáérhetett, az csak Amburgey, Tanner vagy Bili lehetett.

Arca ellebegett lelki szemeim előtt. Ahogy a hétfő délutánt újra lepergettem magam előtt, valami kellemetlen és dermesztő érzés lett úrrá rajtam. Bili mindvégig távolságtartóan viselkedett velem Amburgey és Tanner társaságában. Képtelen volt rám nézni Amburgey irodájában, vagy később, amikor a három férfi a tárgyalóban átnézte az aktákat.

Láttam, ahogy az akta lecsúszik Bili öléből, és szörnyű összevisszaságban szétszóródik a földön. Tanner azonnal felajánlotta, hogy segít összeszedni. Ösztönös segítőkészség. De végül Bili szedte fel a papírokat, mindazt, ami között maradék címkék is lehettek. Azután Tannerrel rendet raktak. Milyen egyszerű közben letépni egy címkét, és belecsúsztatni a zsebbe...

Amburgey és Tanner később együtt mentek el, de Bili ott maradt velem. Tíz-tizenöt percig beszélgettünk Margaret irodájában. Kedves volt, és egyre azt ígérgette, hogy egy együtt töltött este és pár pohár ital megnyugtatja majd az idegeimet.

Jóval előbb elment, mint én, és senki sem látta, amikor egyedül elhagyta az épületet...

Kitöröltem agyamból az elotóduló képeket, nem akartam többé látni őket. Ez már több a soknál. Kezd kicsúszni a lábam alól a talaj. Bili sosem tenne ilyesmit. Eloszor is semmi értelme. Egy efféle szabotázsakcióból semmiféle elonyt nem remélhet. Tévesen felcímkézett tárgylemezekkel annak az ügynek ártana, amit majd ügyészként a bíróság előtt képvisel. Nemcsak kárt okozna magának, hanem egyenesen öngyilkosságot követne el.

Az ember hajlamos mást okolni, amikor képtelen elfogadni a tényt, hogy elszúrt valamit.

Pályám legbonyolultabb esetei ezek a fojtogatások, és félelemgyötört, hogy túlságosan beléjük bonyolódom. Talán kezdem elveszíteni szokásos racionális, módszeres munkastílusomat. Talán hibázni kezdek.

- Derítsük ki, milyen összetevőkből van ez az anyag - vetette fel Vander.

Mint gondos bevásárlóknak, kerítünk kellett egy dobozzal, hogy az összetevőit elolvashassuk.

- Én megnézem a női mosdóban - ajánlottam.

- Én meg a férfiban.

Keresgélésünk felért egy nagytakarítással.

Miután már számtalan női mosdót végigjártam, az eszem kezdem használni, és megkerestem Wingót. Feladatai közé tartozott az intézet szappantartóinak feltöltése. Útbaigazított a földszinti takarítófülkébe, ami néhány ajtónyira volt az irodámtól. A legfelső polcon, portörörloronyok társaságában egy ipari méretű doboz Borawash kézmosópor volt.

Legfőbb alkotóeleme a bórax volt.

Amikor gyorsan utánanéztam az egyik kémiai kézikönyvemben ennek az anyagnak, rögtön kiderült, miért világít a kézmosópor, mint a tuzijáték. A bórax egy kristályos bórvegyület, ami magas hőmérsékleten úgy vezeti az elektromosságot, mint a fémek. Ipari felhasználása kerámiák készítésétől a különleges üvegeken, mosóporokon és fertőtlenítoszereken át dörzspapírokig és rakéta-hajtóanyagig terjed.

A világ bóraxszükségletének jelentős százalékát - micsoda ironiája a sorsnak! - a Halál völgyében bányásszák.

Eljött a péntek éjszaka, el is múlt, és Marino nem jelentkezett. Másnap reggel hétkor beálltam az intézet mögötti parkolóba, és rossz érzéssel futottam végig a halottasház irodájában lévő munkanaplót.

Szükségtelen volt megerősítést remélnem. Tudhattam volna. Hiszen én lettem volna az elso, akit riasztanak. Egy olyan holttest sem került be, amire ne számítottam volna, de az esemény-

telenség baljósan ülte meg a lelkem.

Nem bírtam szabadulni a gondlattól, hogy valahol egy nő vár arra, hogy foglalozzam vele, hogy ismét megtörtént az elképzelhetetlen. Egyre Marino hívását lestem.

Hét harminckor Vander hívott fel otthonról.

- Van valami? - kérdezte.

- Rögtön hívom, mihelyt lesz.

- Telefonközelben leszek.

A lézert odakészítette a laborjában egy tolókocsira, hogy bármi kor le lehessen hozni a röntgenbe, ha szükségünk lenne rá. Le-foglaltam az első boncasztalt, amit előző délután Wingo tűkőrfé-nyesre suvickolt. Wingo két tolókocsira odakészített minden el-képzelhető orvosi muszert, bizonyítékgyűjtő tégelyt és eszközt. Az asztalra és a kocsikra nem lett szükség.

Két esetem volt csupán: egy kokaintúladagolásban elhunyt Fredericksburgból, és egy baleset következtében vízbe fulladt James City megyéből.

Déli tizenkettő előtt nem sokkal Wingóval kettesben maradtunk, és módszeresen végére jártunk a délelotti munkának.

Wingo tornacipójének talpa nyikorgott a nedves mozaikpadlón, amikor a nyeles felmosóröngyöt a falnak támasztva megjegyezte: - Azt beszélük, hogy tegnap éjjel száz zsaru túlórázott.

Tovább töltöttem a halotti bizonyítvány rubrikáit. - Remélhetoleg célt érnek vele.

- Ha a pasi helyében volnék, így is lenne. - Wingo ráirányította az eros vízugarat a véres asztalra. - Orült volna, ha elöbújna. Egy yardtól hallottam, hogy mindenkit megállítanak az utcán. Igazoltatják azokat, akiket késo éjjel az utcán látnak császkálni. A rendszámot is felírják, ha szokatlan helyen parkoló kocsira lesznek figyelmesek.

- Miféle yardtól? - kaptam fel a fejem. Aznap délelőtt egyetlen esetünk sem volt Richmondból, és richmondi zsaruk sem fordultak meg nálunk. - Ki mesélte ezt magának?

- A vízbe fulladtat kíséző egyik yard.

- James City megyéből? És o honnan tudta, mi volt múlt éjjel Richmondban?

Wingo kíváncsian pislantott rám. - A fivére itt zsaru.

Elfordultam, hogy ne vegye észre rajtam a bosszúságot. Túl sokan jártatják a szájukat. Egy zsaru, akinek a fivére Richmondban rendor, felületes csevegés szintjén ilyesmit mesél Wingónak, egy vadidegennek? És még mi más fogok közszájon? Sokat beszélnek. A kellelénél többet. A legártatlanabb megjegyzésből is mögöttes tartalmat olvastam ki, gyanakvóvá váltam mindennel és mindenkivel szemben.

- Szerintem a hapsi kivonta magát a forgalomból - vélekedett Wingo. - Dekkol, amíg el nem ül a ricsaj. - Elcsendesedett, csak a víz dörömbölt az asztallapon. - Vagy meghúzta magát, vagy múlt éjjel is lecsapott, csak még nem találták meg a holttestet.

Nem válaszoltam, ingerültségem nőttön-nőtt.

- Bár ki tudja... - hangját elnyomta a csobogó víz. - Nehéz elképzelni, hogy megpróbálkozik vele. Ha engem kérdez, túl nagy a kockázat. De ismerem az elméletek többségét. Azt mondják, hogy az ilyen hapsik egy idő után nagyon merésszé válnak. Mindenkit dróton rángatnak, pedig valójában csak azt szeretnék, ha elkapnák őket. Megeshet, hogy nem tehet róla, és szinte könyörög, hogy valaki állítsa meg...

- Wingo...! - figyelmeztettem.

Úgy tunt, nem hallott, mert folytatta: - Valami betegség lehet. O is tudja, hogy beteg. Ebben biztos vagyok. Talán könyörög, hogy valaki mentse már meg önmagától...

-Wingo! - Felemeltem a hangom, és megpördültem a szé-kemmel. Wingo elzárta a vizet, és már túl késo volt. Már kimond-

tam, és szavaim ijesztően élesen csengtek az üres, nyugalmas teremben...

- Nem akarja, hogy elkapják!

Szája tátva maradt a meglepetéstől, arcára keménységtől megbántottság ült ki. - Bocs, Scarpetta doktornő. Nem akartam felizgatni. Én csak...

- Nem izgatott fel - torkoltam le nyersen. - De az ehhez a személtárához hasonló alakok nem akarnak kézre kerülni, megértette? Nem beteg, érte? Antiszociális, gonosz, és azért teszi, amit tesz, mert így akarja, világos?

Halkan nyikorgó cipőben a mosogatóhoz ment, kivette a szivacsot, és kezdte lemosni az asztal oldalát. Kerülte a tekintetemet. Legyőzötten néztem utána.

Nem nézett fel a takarításból.

Kínzott a buntudat. - Wingo? - Eltoltam magam az asztaltól.

- Wingo! - Kényszeredetten odajött hozzám, és én könnyedén megérintettem a karját. - Bocsásson meg. Ok nélkül ripakodtam magára.

- Nem gond - háritotta el, de a tekintetében bujkáló szorongás megrendített. - Tudom, min megy keresztül. Ami itt végbemegy, meg minden. Tudja, engem is kiborít. Folyton csak azon töröm a fejem, mit tehetnék. Annyi szakadt a nyakába mostanában, és nekem nem jut eszembe semmi használható. Szóval bárcsak tehetnék valamit...

Hát erről volt szó! Nem annyira megbántottam, mint inkább megerősítettem korábbi aggodalmait. Wingo miattam aggódott! Tudta, hogy az utóbbi időben nem vagyok önmagam, hogy pattanásig feszültek az idegeim. Lehet, hogy ez már a többieknek is feltűnt. A kiszivárgott információ, a számítógép adatbázisának feltörése, a tévesen felcímkézett tárgylemezek. Talán senkit sem lepne meg, ha végül alkalmatlansággal vádolnának...

„Sejtettük, hogy ez lesz a vége - mondják majd. - Zilált lelkiállapotban volt.”

Eloszor is pocsékul aludtam. Még amikor lazítani próbáltam, a gondolataim akkor is maximális fordulatszámon pörögtek, amíg az agyam túl nem hevült, és az idegeim úgy nem zizegtek, mint a magasfeszültségű villamos vezetékek.

Múlt este vacsorázni és moziba vittem Lucy-t, hogy kicsit felvidítsam. Az étteremben és a moziban mindvégig azt lestem, mikor szólal meg a csipogóm, és időről időre ellenőriztem, hogy nem merült-e le az elem. Nem bíztam a némaságában.

Délután háromig lediktáltam két boncolási jegyzőkönyvet, és végeztem egy halom kisebb diktandóval. Már a liftnél voltam, amikor meghallottam, hogy az irodámban megszólal a telefon. Visszarohantam, és felkaptam a kagylót.

Bili volt az.

- Ahogy megbeszéltük?

Nem fújhattam le. - Már alig várom - feleltem olyan lelkesedéssel, amit távolról sem éreztem. - De nem biztos, hogy a társaságommal mostanság henecegni érdemes.

- Majd nem henecegek.

Távoztam az intézetből.

Napos idő volt megint, de sokkal melegebb. Az épületet körben szegélyező fűsáv sárgulni kezdett, és hazafelé menet az autórádióban hallottam, hogy a paradicsomtermést komoly veszély fenyegeti, ha nem kapunk elég esőt. Furcsa, változékony tavasz volt. Hosszú napsütéses, szeles időszakok váltakoztak hirtelen feltámadó vad viharokkal. Fekete felhők görögtek az égen, a vilámlás városszerte áramkimaradást okozott, és az eso hullámokban söpört végig az utcákon. A felhőszakadás olyan volt, mint amikor egy szomjazónak vödörrel lötytyintenek vizet az arcába: ily gyorsan nem oltja a szomját.

Néha rácsodálkozom az élet különös hasonlóságaira. Bilihez fuzodo kapcsolatom alig különbözött az időjárástól. Bili szinte kegyetlen szépséggel masírozott be az életembe, jöllehet én mindössze egy üdítő záporra vágytam, ami enyhítené szívem sóvárgását. Vártam is, meg nem is az esti találkozást.

Idoben érkezett, mint mindig. Pontban ötör futott be.

- Jó, ugyanakkor rossz is - mondta, amikor már a hátsó teraszon voltunk, a grillsütöt gyújtottuk be.

- Rossz? - kérdeztem vissza. - Ezt azért mégsem mondhatod, Bili.

Éles szögben, még mindig forrón tuzött a nap, de már felhok vonultak el elotte, így hol árnyék borult ránk, hol vakító fehér fény öntött el. Erosödött a szél, a levego feszültségtol vibrált.

Ingujjába törölte a homlokát, és hunyorogva nézett rám. Egy váratlan szélroham meghajlította a fákat, és a teraszon maga elott kergetett egy papírtörülközot. - Azért rossz, Kay, mert a hallgatása azt is jelentheti, hogy szedte a sátorfáját.

Messzebb mentünk a parázsló faszéntol, és üvegbol ittuk a sört. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy a gyilkos esetleg odébbállt. Azt akartam, hogy maradjon. Itt legalább tudtuk, mit muvel. Régóta gyötört a félelem, hogy átteheti más városba a működését, ahol más nyomozók és orvos szakértok dolgoznak majd az ügyeken, akik nem tudják azt, amit mi.

Egy megosztott hatásköru nyomozásnál semmi sem lehet rombolóbb. A zsaruk féltékenyen vigyáznak illetékességükre. A nyomozók mind abban reménykednek, hogy ok tartóztatják majd le a tettest, és úgy vélik, náluk jobban senki sem ért egy bizonyos ügghöz. Eljutnak arra a pontra, amikor azt képzelik, az ügy egyedül csak az övék.

Azt hiszem, én sem állok felette a hírvágynak. Az áldozatok gyámoltjaimmá lettek, a megtorlás egyetlen reménye az volt, hogy gyilkosukat itt kapják el és állítják bíróság elé. Egy embert csak korlátozott számú fobenjáró vétségért lehet perbe fogni, és egy másutt hozott ítélet eleve kizárhatja, hogy itt is feleljen a tetteiért.

Felháborítónak találtam a gondolatát is. Az volt az érzésem, hogy a richmondi gyilkosságokat gyakorlatnak, bemelegítésnek szánta, és ezek a nok hiába haltak meg. Kiderülhet, hogy az is hiábavaló, ami velem történik.

Bili gyújtófolyadékot spriccelt még a faszénre. Elhátrált a sütotol, arca kipirult a forróságtól. - Mi van a komputereddel? - kérdezte. - Történt valami új?

Haboztam. Nem sok értelmét láttam a köntörfalazásnak. Bili nagyon is jól tudta, hogy figyelmen kívül hagytam Amburgey parancsait, nem változtattam a jelszavakon, elmulasztottam megtenni mindazt, ami - idézem - „biztonságba helyezni” az adataimat. Múlt hétfö este Bili mögöttem állt, amikor válasz üzemmódban tettem a gépet, és ismét beállítottam a visszhangot, mintha csak felszólítanám az elkövetot, próbálkozzék újra. Márpedig pontosan ezt tettem.

- Nem úgy fest, mintha bárki is behatolt volna, ha erre célzól.

- Érdekes - mélázott el, és hörpintett a sörébol. - És kissé értetetlen. Az ember azt gondolná, hogy az illeto megpróbál hozzáférni Lóri Petersen aktájához.

- Csakhogy az nincs a komputerben - emlékeztettem. - Nem viszünk be új adatot, amíg folyamatban van a nyomozás.

- Akkor hát az akta nincs a gépben. De ezt honnan tudja az a no, ha nem néz utána?

-No?

- No vagy férfi, egyre megy.

- Nos, ez a no vagy férfi elsore is feltörte az adatbázist, mégsem tudta lekérni Lóri aktáját.

- Akkor sincs sok teteje, Kay - bizonygatta. - Ha jól belegondolsz, annak sincs értelme, hogy eleve megpróbálkozz velem. Aki alaposan tájékozott a számítógépes hozzáférés terén, magától is rájött volna, hogy egy szombaton boncolt eset hétfőre még nem valószínű, hogy bekerül az intézeti adatbázisba.

- Kockázat nélkül nincs nyereség - mormoltam.

Ideges voltam Bili társaságában. Képtelen voltam lazítani vagy átadni magam az egyébként kellemesnek ígérkező estének.

Kétujjnyi vastag szuzérmék pácolódtak a konyhában. A pulton egy üveg bor „levegőzött”. Lucy csinálta a salátát, és egész jó hangulatban volt ahhoz képest, hogy semmi hír nem volt az anyjáról, aki isten tudja, merre csámborgott az illusztrátorával. Lucy tökéletesen elégedettnek tunt.

Kezdte beképzelni, hogy örökre itt marad, és nyugtalanul hallgattam, amikor arról beszélt, milyen jó lesz, amikor majd „Mr. Boltz” és én „összeházasodunk”.

Elobb vagy utóbb szét kell zúznom az ábrándjait a valóság kemény szikláján. Amint az anyja hazatér Miami-ba, vissza kell mennie, Bili és én pedig nem házasodunk össze.

Olyan szemmel méregettem Bilit, mintha most látnám először. Merengve nézte a lángoló szenet, sörét szórakozottan markolta mindkét kezével, karján és lábán a napfényben aranyosan csillantak a szorszálok. Remegő hős és füst ködén át láttam, mely a bennünket egyre inkább elválasztó távolság jelképének tetszett.

Miért az a fegyverével ölte meg magát a felesége? Egyszerűen csak az esett kézre, azzal tudta legkönnyebben kioltani az életét? Vagy így büntette Bilit olyan vétkekért, amelyekről sejtésem sem volt?

Bili felesége mellbe lőtte magát az ágyban, a közös ágyukban. Azon a hétfő reggelen órákkal, vagy talán csak percekkel azután húzta meg a ravaszt, hogy szeretkeztek. BMK-ja ondóra pozitív eredményt mutatott. Amikor a helyszínen először megvizsgáltam, még enyhe parfümillat lengte körül a testét.

Mit mondott neki utoljára Bili, mielőtt aznap reggel elindult munkába?

-Föld hívja Kayt...

Kiélesedett a pillantásom. Bili merőn nézett. - Hol jársz? - kérdezte, fél karral átölelte a derekam, lehelete az arcomat súrolta. - Veled tarthatok?

- Csak elgondolkodtam.

- Min? És most nehogy azt mondd, hogy a bentinél problémákon...

Nem hallgattam tovább. - Bili, néhány papír hiányzik az egyik aktából, amit Amburgeyvel és Tannerrel a minap átnéztetek...

Derekamat simogató keze megdermedt. Hátamnak feszülő ujjain éreztem, mennyire haragszik. - Miféle papírok?

- Nem tudom pontosan - feleltem idegesen. Nem mertem közelebből meghatározni, nem mertem a Lóri Petersen aktájából hiányzó BMK-címkét megemlíteni. - Csak épp megfordult a fejemben, nem vetted-e véletlenül észre, hogy valaki felvesz valamit...

Elkapta a karját, és kifakadt: - A rohadt életbe! Hát egy estérem sem tudsz meglepkezni ezekről az istenverte ügyekről?

-De Bili...

- Elegem van, világos? - Dühösen sortja zsebébe süllyesztette a kezét, és leszegte a fejét. - Jesszusom, Kay. Tisztára kiborítasz. Halottak, érted? Azok a nők meghaltak. Halottak! Hányszor mondjam még? Te és én élünk. Az élet megy tovább. Vagy legalábbis mennie kellene tovább. Kikészít, mindnyájunkat kikészít, ha nem hagysz fel ezzel a megszállottsággal.

De aznap este, míg a vacsoraasztal mellett Bili és Lucy semmiégekkel csevegték, a telefont szuggeráltam. Lestem, mikor csör-

ren meg. Marino hívását vártam.

Amikor kora reggel megszólalt, esó verte a házat, és én nyugtalanul aludtam, álmaim töredékesek, gyötrelmesek voltak.

Kitapogattam a kagylót.

De senki sem szólt bele.

- Halló? - kérdeztem újra, és felkattintottam a lámpát.

A háttérben halkán szólt a tévé. Távoli hangok kivehetetlen szöveget mondtak, és vadul kalapált a szívem, amikor undorral levágtam a kagylót.

Hétfon kora délutánra járt már. Átfutottam az igazságügyi kutatók előzetes laborjelentéseit.

A fojtogatások feltétlen elsobbséget élveztek. Visszaszorítottak minden mást - véralkoholszint-mérést, utcai drogokat, barbiturátokat.

Négy elsorendű tudományos elme csakis annak a csillogó maradványnak a nyomelemeivel foglalkozott, amely nem kizárt, hogy egy városszerte a nyilvános mosdókban található olcsó kézmosóporból származik.

Az előzetes jelentések nem voltak különösebben izgalmasak. Eddig nem sikerült sokat megállapítani a talált mintáról, a Borawash szappanról, amit az intézetben használtunk. Mintegy huszonöt százalékban „semleges hatású alkotóelem, egy dörzsanyag” volt, hetvenöt százalékban pedig szó-daborát. Ezt onnan tudtuk, hogy a gyártó vegyészei közölték velünk. A pásztázó elektronmikroszkóp nem jutott biztos eredményre. A PEM egyöntetűen sima nátriumnak mutatta ki a szó-daborát, a nátrium-karbonátot és a nátrium-nitrátot. A csillogó maradvány mikronyomait is nátriumként határozta meg. Ez annyira pontos, mint ha azt mondanánk, hogy valamiben ólom van, ami ott van mindenütt: a levegőben, talajban, esővízben. Golyók maradványait sosem vizsgáltuk be ólomra, hiszen a pozitív eredmény semmit sem jelentett volna.

Mondhatnánk úgy is, hogy nem volt minden bórax, ami fénylik.

A meggyilkoltak testén talált mikronyom-bizonyítékok valami mástól is származhatnak, így például a mutrágyáktól a dinamit egyik alkotóeleméig széles felhasználási skálán mozgó nátrium-nitráttól. Vagy kristályos karbonát is lehet, ami a fényképészetben alkalmazott elohívószerek összetevője. A gyilkos tehát elméletileg akár egy sötétkamrában, üvegházban vagy egy gazdaságban is dolgozhat.

Hány ott felhasznált anyagban van szóda? Csak Isten a megmondhatója.

Vander lézerrel vizsgált számos nátriumvegyületet, hogy kiderítse, csillognak-e. Így lehetett leggyorsabban kipipálni a listánkon szereplő anyagokat.

Közben nekem is támadtak ötleteim. Kíváncsi voltam, Richmondban és környékén a Közegészségügyi és Tisztiorvosi Szolgáltatón kívül ki más rendel még Borawasht. Felhívtam tehát a New Jersey-i területi képviselőt. Egy titkárnőhöz kerültem, aki átkapcsolt az értékesítéshez, ahonnan a könyveléshez kapcsoltak, onnan az adatfeldolgozóhoz, majd a PR-csoporthoz, végül vissza a könyveléshez.

Innen már csak egy lépés volt, hogy vitába bonyolódjam.

- Vevolistánk szigorúan bizalmas. Nem adhatom ki. Ön miféle szakérto?

- Orvos szakérto - mondtam tagoltan. - Scarpetta doktornő vagyok, Virginia állam vezető igazságügyi orvos szakértoje.

- Ó! Ön adja ki az orvosi engedélyeket, azután...

- Nem. Mi halálesetekben nyomozunk.

Csend. - Úgy érti, ön halottkém?

Nem láttam értelmét, hogy elmagyarázzam: nem, nem vagyok halottkém. A halottkémekek választott tisztségviselők. Rendsze-

rint nem igazságügyi orvos szakértok. Van olyan állam, ahol egy benzinkutast is megválaszthatnak halottkémnek. Hagytam, hadd higgye, jó helyen tapogatózik, de ettől csak rosszabb lett a helyzet.

- Nem értem. Azt akarja mondani, hogy valaki szerint a Borawash halálos kimenetelű balesetet okozott? Az lehetetlen! Tudomásom szerint nem mérgező, a legcsekélyebb mértékben sem az! Soha nem fordult elő hasonló probléma. Valaki megette volna? Kénytelen vagyok átkapcsolni a felettesemhez...

Elmagyaráztam, hogy egy anyag, ami akár Borawash is lehet, több egymással kapcsolatban álló buncselekmény helyszínén is előfordult, de a mosószernek semmi köze a halálesetekhez, a szappan esetleges mérgező mivolta nem rám tartozik. Közöltem, hogy bírósági végzést is hozhatok, de azzal csak az a magam idejét vesztegetném. Billentyűk kattogását hallottam, ahogy a komputeren dolgozott.

- Gondolom, azt kívánja, hogy ezt elküldjem önnek, asszonyom. Hetvenhárom név van a listánkon, mind richmondi vonk.

- Igen. Méltányolnám, ha volna olyan kedves mielőbb elküldeni a nyomtatott listát, de addig is kérem, olvassa be a neveket.

Kifejezetten kényszeredetten tett eleget a kérésemnek, és az eredménnyel nem mentem sokra. A legtöbb céget nem ismerem, kivéve a gépjármű szolgálatot, a városi központi ellátót és természetesen a KTSZ-t. Mindent összevetve ez mintegy tízezer alkalmazottat jelentett, bíraktól és védoktól az ügyészekén és a teljes rendőrségi állományon át az állami és városi szervezeten dolgozó szerelőkig bezárólag. Ebben a hatalmas embertömegben ott volt Mr. Senki is, a maga tisztaságmániájával.

Nem sokkal délután három után ültem le megint az asztalomhoz egy csésze kávéval, amikor Rose jelentkezett, és bekapcsolt egy hívást.

- Egy ideje már halott - mondta Marino.

Felkaptam a táskámat, és már ki is viharoztam az ajtón.

11.

Marino szerint a rendőrök még olyan szomszédokat keresnek, akik a hétféle során láthatták az áldozatot. Egy barátja, akivel együtt dolgozott, szombaton és vasárnap is hívta telefonon, de senki sem vette fel a kagylót. Amikor a déli egykor tartott óráján sem jelent meg, a barátja értesítette a rendőrséget. A kiérkező rendőr hátrament a ház mögé. A második emeleti ablak tárva-nyitva állt. Az áldozatnak lakótársa is volt, aki éppen elutazott a városból.

A cím nem egészen egy mérföldre volt a városközponttól, a Virginiai Nemzetközösségi Egyetem, egy több mint húszezer hallgatóval, hatalmas kiterjedésű intézmény szélén. Az egyetemet kitevő fakultások a West Main mentén, helyreállított viktoriánus magánházakban és barna téglás épületekben kaptak helyet.

A nyári szemeszter javában tartott, hallgatók sétáltak és bicikliztek az utcákon. Éttermek teraszán kis asztaloknál üldögéltek, kávékat ittak, könyöküknél könyvhalmokkal beszélgettek barátaikkal, és élvezték a tüneményes június délután napos melegét.

Henna Yarborough harmincegy éves volt, és újságírást tanított az egyetem hírközlési fakultásán. Mindezt Marinótól tudtam meg. Múlt ősszel Észak-Karolinából költözött ide. Nem tudtunk róla egyebet, mint hogy halott, és több napja halt meg.

Rendőrök, újságírók lepték el a környéket.

A sötétpiros téglából épült kétemeletes ház előtt lassan hömpölygött a forgalom. A bejárat felett kék-zöld kézzel gyártott zászló lebegett. Az ablaklábakban vidáman virított a fehér és ró-

zsaszín muskátli, a kékes vasteton halványsárga szecessziós virág-dísz.

Az utca úgy teli volt, hogy csaknem egysaroknyira tudtam csak parkolóhelyet találni, és az is azonnal feltunt, hogy az újságírók, riporterek a szokottnál visszafogottabbak. Szinte meg sem moc-cantak, amikor elhaladtam mellettük. Nem nyomtak kamerákat és mikrofonokat a képembe. Majdnem katonásan - mereven, csendesen, kifejezetten feszélyezetten viselkedtek. Mintha meg-érezték volna, hogy megint történt egy. Az ötödik. Őt hozzájuk vagy feleségükhöz, kedvesükhöz hasonló no, akit megkínóztak és meggyilkoltak.

Egyenruhás rendor emelte fel elottem a sárga szalagot, amit a kopott gránitlépcsők tetején nyíló bejárati ajtónál feszítettek ki. Beléptem a félhomályos elotérbe, a falépcsőn felkapaszkodtam a legfelső emeletre. Az utolsó lépcsőfordulóban a rendorfonök, több magas rangú rendortiszt, nyomozók és egyenruhás rend-orök álltak. Bili is ott volt, a nyitott ajtó közelében. Benézett, aztán egy futó pillanatra találkozott a tekintetünk. Hamuszürke volt az arca.

Alig vettem tudomást róla, amikor megálltam az ajtóban, és szemügyre vettem a kis hálósobát, amit betöltött az oszlásnak indult emberi test semmihez sem hasonlítható, orrfacsaró buze. Marino háttal volt nekem. A földön guggolt, fiókokat huzigált ki, és gyakorlott kézzel kotort a rendesen összehajtogatott ruhane-mu közé.

A komód tetején elszórtan parfümös üvegek, hidratáló krémes tégelyek, egy hajkefe és elektromos hajcsavarókészlet állt. Bal kéz felöl, a fal mellett volt az íróasztal, rajta papír- és könyvten-ger közepén egy villanyírógép. A falon levo polcon és a kemény-fa padlón is halmokban heverték a könyvek. A gardrób szekrény ajtaja résnyire nyitva volt, odabent sötétség. Sehol egy szonyeg, csecsebecse, fénykép vagy festmény, mintha a szobában csak rö-vid ideje lankának, vagy aki itt lakott, ideiglenesnek szánta volna itt-tartózkodását.

Jobb kéz felöl, tolem távolabb egy franciaágy volt. Az ajtóból is láttam az összegyurt takarót, a sötét, gubancos hajtómeget.

Óvatosan, a lábam elé nézve odamentem hozzá.

Arccal felém fordult, de az oszlástól annyira felpuffedt, hogy véraláfutásos volt, hogy lehetetlen volt megállapítani, életében hogy nézhetett ki, kivéve, hogy fehér volt, és sötétbarna haja vál-láig ért. Meztelen volt, és a bal oldalán feküdt, lábát felhúzta, ke-ze a háta mögött szorosan összekötve. Elso látásra úgy tunt, hogy a gyilkos a relaxa zsinórját használta, a csomók, a kötözés módja mellbevágóan ismerosnek tetszett. Nemtörödöm, kíméletlen megvetésrol árulkodott a no csípojére dobott sötétkék ágytaka-ró. Az ágy lábánál a padlón egy rövidnadrágos pizsama hevert. A felsorész gombbal záródott, és nyaktól az aljáig fel volt hasítva. A nadrágot kétoldalt hasították fel.

Marino lassan átsétált a hálósobában, és mellém lépett. - A lét-rán mászott fel - mondta.

- Miféle létrán? - kérdeztem.

Két ablak volt. Az, amelyikre Marino bámult, nyitva volt és közelebb az ágyhoz. - A téglafal mellett odakint van egy osrégí tuzlétra - magyarázta. - Azon át jutott be. A fokok rozsdásak. A rozsdá lepergett, és egy kevés az ablakdeszkára is jutott, biz-tos a cipójérol.

- Gondolom, ugyanott távozott is - morfondíroztam fenn-hangon.

- Mérget nem vennék rá, de úgy fest. A lenti ajtó be volt zár-va. Fel kellett feszítenünk. De odakint - pillantása megint az ab-lak felé vándorolt - magas a fu a létra alatt. Lábnym nuku. Szombat éjjel szakadt az eso, ezért ez sem könnyíti meg a dol-

gunkat.

- Léghkondicionált ez a hely? - Bizsergett a boröm, a levegotlen szoba forró volt és nyirkos, és bomlástól buzös.

- Nem. Ventilátorok sincsenek. Egy darab se. - Felhevült arcáról tenyerével törölte le az izzadságot. Haja szürke rojtként tapadt nedvesen homlokára, szeme fehérje véres volt, és sötét karikák ültek alatta. Marino úgy nézett ki, mint aki egy hete nem látott ágyat és nem váltott ruhát.

- Zárva volt az ablak? - kérdeztem.

- Egyik sem... - Meglepett arckifejezés ült ki az arcára, ahogy egy emberként fordultunk az ajtó felé.

-Mi az ördög...

A földszinti elotérben egy nő sikoltozni kezdett. Léptek kopantak, férfihangok érveltek.

- Mars ki a házamból! Ó, Istenem... Tunés a házamból, te rohadt strici! - sikította a nő.

Marino elsietett mellettem, léptei hangosan döngtek a fa lépcsőfokokon. Hallottam, hogy odaszól valakinek, és szinte azonnal abbamaradt a sikoltozás. A hangzavar mormogássá csendesült.

Megkezdttem a holttest külső vizsgálatát.

A test hőmérséklete megegyezett a szobahőmérséklettel, a hullamerevség már feloldódott, a halál bekövetkezte után a test kihült és merev lett, majd a külső hőmérséklet emelkedésével felengedett. Merevsége végül elmúlt, mintha idővel túlesett volna halál kezdeti megrázkódtatásán.

Nem nagyon kellett felemelnem a takarót, hogy lássam, mi van alatta. Néhány másodpercig nem vettem levegot, és a szívem is mintha megállt volna. Gyöngéden visszaengedtem a takarót, és kezdtem lehámozni a kesztyűmet. Itt már semmi sincs, amit tehetnék érte. Semmi.

Amikor hallottam, hogy Marino közeledik, odafordultam, hogy megkérjem, a testet a takaróba bugyolálva küldesse az intézetbe. De torkomon akadt a szó. Néma döbbenettel bámultam rá.

Az ajtóban Abby Turnbull állt mellette. Mi az ördögöt képzeli Marino, hogy behozza ide ezt a not? Teljesen elment az esze? Abby Turnbult, a sztárriportert, a cápát, aki mellett egy valódi cápa akvárium aranyhalnak látszik!

Apránként derengett fel, hogy szandálban van, farmert és kívül hagyott fehér vászonblúzt visel. A haját hátrakötötte. Nem volt kifestve. Nem volt nála se magnó, se notesz, csak egy kanavász bevásárlószatyor. Tágra nyílt szeme az ágyra meredt, arcát rémület torzította el.

- Jaj, istenem! Ne! - kiáltotta, és szája elé kapta a kezét.

- Akkor hát o az - mondta Marino halkan.

Abby Turnbull közelebb lépett, szemét le nem vette a halotról. - Istenem, Henna. Ó, Istenem...

- Ez az o szobája volt?

- Igen. Igen. Ó, kérek, Istenem...

Marino az állával intett egy rendornek, akit nem láttam, hogy jöjjön fel és kísérje ki Abby Turnbult. Hallottam távolodó lépteiket a lépcsőn, a nő nyögdecselesét.

Halkan kérdeztem: - Tudja, mit muvel?

- Hé. Mindig tudom, mit teszek.

- O sikoltozott - folytattam szinte dermedten. - A rendörökre kiabált rá?

- Nem. Boltz épp lejött. Vele üvöltözött.

- Boltzcal? - Nem forgott az agyam.

- Ami azt illeti, megértem - mondta hangsúlytalanul. - Végül is ez az o háza. Nem hibáztatom, amiért nem akarja, hogy ennyien nyüzsögjenek itt, és azzal fogadják, hogy kívül tágasabb...

- Boltz? - ismételttem meg ostobán. - Boltz mondta neki, hogy ne jöjjön be?

- Meg egy csomó hapsi. - Vállrándítás. - Nem lesz piskóta elbeszélgetni vele. Tisztára bekattant. - Tekintete az ágyra tévedt, valami megvillant a szemében - Ez a hölgy itt a húga.

A nappalit megtöltötte a napsütés és a rengeteg szobanövény. Az első emeleten volt. És frissen, költséget nem kímélve újították fel. A fényezett keményfa padlót fehér háttéren halványkék és zöld mértani mintás vastag indiai szonyeg takarta, a bútorok fehérek és szögletesek voltak, és sok apró paszteliszínű párna hevert mindenfelé. A fehérre meszelt falon Gregg Carbo, richmondi művész absztrakt monotype nyomataiból irigylésre méltó gyűjtemény lógott. Hasznavehetetlen szoba volt, amit sejtésem szerint Abby pusztán önmagára gondolva tervezett meg. A lenyugözoen fagyos hangulat sikerrel, érzelemmentességről árulkodott, és tökéletesen egybevágott azzal, amit megalkotójáról mindig is gondoltam.

A fehér borkanapé sarkában összekucorodva Abby idegesen szívta hosszú, vékony cigarettáját.

Még sosem láttam közelről; különlegessége egyenesen elképesztő volt. Szemei szabálytalanok, egyik kicsit zöldebb, mint a másik, telt ajkait mintha más arcra szánták volna, mint keskeny, kiugró orrát. Barna, enyhén oszülő haja a vállát súrolta, arcsontja széles volt, borét finom ráncok szabdalják a szemek és a száj sarkában. Hosszú lábú, karcsú nő volt, velem egykorú, talán pár évvel fiatalabb.

Egy rémült öz rezzenetlen, üveges tekintetével meredt ránk. Az egyenruhás rendőr távozott, Marino pedig halkán betette mögötte az ajtót.

-Végtelenül sajnálom. Tudom, mennyire nehéz... - indított Marino a szokásos bevezetővel. Higgadtan elmagyarázta, milyen fontos, hogy Abby minden kérdésre válaszoljon, részletekbe menően felidézze, amire a testvérével kapcsolatban emlékszik - szokásaira, barátaira, napi rutinjára. Abby ková válna ült, és nem szólt semmit. Én vele szemben ültem.

- Úgy tudom, nem tartózkodott a városban - mondta Marino.

- Nem. - Megremegett a hangja, és borzongott, mintha fázna.

- Péntek délután utaztam el egy New York-i megbeszélésre.

- Miféle megbeszélése volt?

- Könyvvel kapcsolatos. Éppen a szerződésemmel tárgyalok. Az ügynökömmel volt találkozó. Egyik barátomnál szálltam meg.

Az üveglapos dohányzóasztalon némán forgott a mikrokozetta. Abby vakon meredt rá.

- Szóval nem beszélt a testvérével, amíg New Yorkban volt?

-Tegnap éjjel próbáltam hívni, hogy megmondjam, mikor érkezik a vonatom. - Mélyen beszívta a levegot. - Amikor nem vette fel a kagylót, azt hiszem, tanácstalan lettem. Aztán arra a következtetésre jutottam, hogy biztos elment valahova. Nem is hívtam újra, míg be nem értem az állomásra. A vasútállomásra. Tudtam, hogy ma délután órái vannak. Taxiba ültem. Fogalmam sem volt. Csak amikor ideértem, és láttam a kocsikat, a rendőröket...

- Mióta lakik magánál a testvére?

- Tavaly döntött úgy, hogy elköltözik a férjétől. Változásra vágyott, gondolkodni akart. Mondtam, hogy jöjjön ide. Hogy itt lakhat, míg nem rendeződnek a dolgai, vagy amíg vissza nem megy hozzá. Ez ősszel történt. Tavaly augusztusban költözött be hozzám, és kezdett el az egyetemen tanítani.

- Mikor látta utoljára?

- Péntek délután. - Élesebbé vált a hangja, elcsuklott. - Kivitt kocsival az állomásra. - Könnyes lett a szeme.

Marino gyűrött zsebkendőt halászott elő a farzsebéből, és átnyújtotta neki. - Van valami elképzelése, hogy mit tervezett a

hétvégére?

- Dolgozni akart. Azt mondta, hogy nem megy el sehova, az óráira készül fel. Amennyire tudom, nem tervezett semmit. Henna nem volt különösebben társas lény, csak egy-két jó barátja volt, tanárok, mint ő. Sokat kellett készülnie, ezért szombaton akart bevásárolni. Ez minden.

- És hova járt? Melyik boltba?

- Fogalmam sincs. Nem is fontos. Tudom, hogy nem ment el. Egy perce csak, hogy egy másik rendőr megnézte velem a konyhát. Nem volt bevásárolni. A huto olyan üres, mint amikor elmentem hazulról. Pénteken kellett történnie! Mint az előző esetekben. Egész hétvégén New Yorkban voltam, ő meg itt. Így feküdt itt.

Egy percig egyikünk sem szólt. Marino körülnézett a nappaliban, az arca nem árult el semmit. Abby reszketo kézzel rágyújtott, és hozzám fordult.

Tudtam, mit akar kérdezni, még mielőtt kimondta volna.

- Olyan, mint a többi? Tudom, hogy megvizsgálta. - Tétovázott, igyekezett összeszedni magát. Kitérni készülő heves viharról árulkodott a hangja, amikor végül csendesen kibökte: - Mit tett vele?

Akaratom ellenére is az „Addig nem tudok pontos választ adni, amíg megfelelő fénynél alaposabban meg nem néztem” választ adtam.

-Az isten szerelmére, hiszen a húgom! - fakadt ki. - Tudni akarom, mit művelt vele az a vadállat! Ó, Istenem! Szenvedett? Kérem, mondja, hogy nem...

Hagytuk, hadd sírja ki magát. A leplezetlen kín mélyről jövő, jajongó zokogása tört fel belőle. Fájdalma oly messzire ragadta, ahova halandó már nem követhette. Ültünk. Marino állhatatosan, kifürkészhetetlen pillantással figyelte.

Undorodtam magamtól az ilyen pillanatokban, amikor a hideg fejjel gondolkodó, szigorúan objektív, maga a tökély orvos meg sem rezdül egy másik ember fájdalma láttán. De hát mit várt tolem, mit mondjak? Szenvedett, hogyne szenvedett volna! Akkor, amikor rájött, hogy valaki van a szobájában, amikor ráébredt, mi fog történni; rettegését csak fokozhatta a többi meggyilkolt nőről olvasott hátborzongató beszámoló, amiket a saját testvére írt. És akkor még ott volt maga a fájdalom, a fizikai gyötrelmem.

- Helyes. Persze, hogy nem mond semmit - kezdte Abby kurta, szaggatott mondatokban. - Tudom, hogy van ez. Nem fogja elmondani. Pedig Henna a húgom. Mégsem mondja el. Megtartja az igazságot magának. Tudom, hogy megy ez. És mégis mi végre? Hányat kell még megölnie annak a gazembernek? Hatot? Tízet? Ötvenet? Akkor majd talán nyomára akadnak a rendőrök?

Marinót nem hozta ki a sodrából. - Ne hibáztassa a rendőrséget, Miss Turnbull - mondta higgadtan. - Az ön oldalán állunk, segíteni szeretnénk...

- Úgy ám! - szakította félbe Abby. - Maga meg az a nagy segítség! Múlt héten is sokra mentem vele! Hol a rohadt életben volt akkor?

- Múlt héten? Pontosabban mire céloz?

- Arra a bunkóra, aki az újságtól hazáig követett! - kelt ki magából Abby. - A sarkamban járt, követett mindenhol, ahol csak megfordultam. Megálltam egy üzletnél, hogy lerázzam. Amikor hús perccel később kijöttem, hát nem ott volt megint? Ugyanaz az istenverte kocsi! Követett! Hazajöttem, és rögtön hívtam a zsarukat. És mit tettek? Semmit. Két órával később valami rendőr felbukkant, hogy megbizonyosodjék, minden a legnagyobb rendben. Leírtam, amit láttam, még a rendszámot is megadtam. Utánanézett? Értesített? Egy ördögöt, soha többé nem hallottam felől! Tole akár a kocsiban ülo disznó is lehetett a gyilkos!

Halott a húgom. Meggyilkolták. Mert valami rendor nem vette a fáradságot!

Marino érdeklődő pillantással méregette: - Pontosan mikor történt ez?

Abby elbizonytalanodott. - Talán kedden. Egy hete. Késő este, lehetett tíz, sőt fél tizenegy is. Későig dolgoztam a szerkesztőségben, egy sztorit fejeztem be...

Marino zavartnak látszott. - Hm, javítson ki, ha tévednék, de úgy tudtam, hogy az éjszakai muszakban dolgozik, hattól úgy hajnali kettoig.

- Azon a kedden valaki más vette át tolem. Korán kellett befejeznem, még napközben, mert be kellett fejeznem valamit, amit a szerkesztők a következő számban akartak lehozni.

- Igen - bólintott Marino. - Jó, akkor térjünk vissza ehhez a kocsihoz. Mikor kezdte követni?

- Nehéz megmondani. Nem is figyeltem fel rá rögtön, csak pár perccel azután, hogy kihajtottam a parkolóból. Lehet, hogy várt rám. Talán valahol meglátott. Nem tudom. De szorosán ott lihegett felkapcsolt fényszóróval a nyomomban. Lassítottam, remélve, hogy megelőz. O is lassított. Gyorsítottam. Azt tette o is. Képtelen voltam lerázni. Elhatároztam, hogy benézek a Falusi Frissbe. Nem akartam, hogy hazáig kövessen. Mégis ez történt. Biztos továbbment, aztán visszajött, megvárta a parkolóban vagy egy közeli mellékutcában. Lesett, amíg ki nem jöttem és el nem hajtottam.

- Száz százalék, hogy ugyanaz a kocsi volt?

- Egy új Cougar, fekete. Egészen biztos vagyok benne. Van egy kapcsolatom a rendszámnyilvántartóban, aki lefuttatta a rendszámot, miután a rendőrök nem emelték fel a feneküket. Bérelt kocsi. Megvan a márkakereskedés címe, a kocsi rendszáma, ha netán érdekelné.

- De mennyire, hogy érdekel - mondta Marino.

Abby beletúrt a szatyrába, és kihúzott egy összehajtogatott noteszlapot. Reszketett a keze, amikor átnyújtotta Marinónak.

Marino futó pillantást vetett a lapra, aztán egyik zsebébe süllyesztette. - És aztán mi történt? Követte az a kocsi. Egészen hazáig?

-Nem maradt más választásom. Nem furikázhattam körbe-körbe egész éjjel. Bejöttem, és egyenesen a telefonhoz siettem. Gondolom, továbbhajtott, elment. Amikor kinéztem az ablakon, már sehol sem láttam.

- Korábban látta ezt az autót?

- Nem is tudom. Láttam már fekete Cougarokat. De azt nem állítanám, hogy pontosan ugyanezt a kocsit láttam már máskor is.

- Meg tudta nézni a vezető?

- Túl sötét volt, és különben is mögöttem volt. De biztos, hogy csak egy ember ült benne. Egy férfi, a sofőr.

- Férfi? Biztos benne?

- Csak egy nagydarab alakot láttam, akinek rövid volt a haja, világos? Persze, hogy férfi volt! Borzalmas érzés volt. Ott ült me-reven, és egyenesen a tarkómat bámulta. Csak egy alak körvonalait láttam, ahogy bámult. A kocsimra tapadva. Hennának is szóltam. Elmeséltem, mi történt. Mondtam, hogy legyen nagyon óvatos, figyeljen, nem lát-e egy fekete Cougart, és ha ilyen autó felbukkanna a ház körül, azonnal hívja a 911-et. Tudta, mi folyik a városban. Tudott a gyilkosságokról. Beszélgettünk róla. Jaj, Istenem! Nem bírom felfogni! Tudta! Mondtam neki, hogy ne hagyja nyitva az ablakát! Hogy legyen körültekintő!

- Ezek szerint szokása volt, hogy egy-két ablakot nem rögzített, esetleg nyitva hagyott.

Abby bólintott, és megtörölte a szemét. - Mindig nyitott ablaknál aludt. Itt idonként nagy a forróság. Tervbe vettem a lég-

kondicionálót, júliusig akartam beszereltetni. Közvetlen Henna érkezése előtt költöztem be. Augusztusban. Ezernyi tennivalóm volt, közeledett az osz, a tél sem volt már messze. Ó, Istenem. Hányszor figyelmeztettem. De mindig bezárkózott a maga világába. Megszunt számára minden más. Egyszeruen képtelen voltam megértetni vele. Mint ahogy azért is hiába papoltam, hogy kösse be a biztonsági övét. Henna az én kishúgom. Soha nem szerette, ha megmondtam neki, mit tegyen. Minden elszállt a füle mellett, mintha meg sem hallotta volna. Pedig beszéltem vele. Elmondtam, mi folyik itt, beszéltem a buncselekményekről. Nemcsak a gyilkosságokról, hanem a nemi eroszakokról, rablásokról, hasonlókorról. De csak türelmetlen lett tole. Hallani sem akart rólok. „Jaj, Abby, nem beszélhetnénk másról?“, kérdezte. „Te csak a szörnységeket veszed észre.“ Van egy pisztolyom. Ajánlottam, hogy tartsa az ágya mellett, amikor elutazom. De hozzá sem nyúlt. Nincs az az Isten, hogy magához vette volna. Gyozkódtam, hogy megtanítom Ioni, hogy szerzek neki egy saját fegyvert. De o nem volt hajlandó egyikre sem. Egyikre sem! És most ez történt. Meghalt! Ó, Istenem! És mindaz, amit el kell mondanom róla, a szokásai meg a többi, ez sem számít már!

- Dehogynem számít. Bármi fontos lehet...

- Semmi sem fontos, mert tudom, kire pályázott az az állat! Róla fogalma sem volt! Engem akart elkapni!

Csend.

- Mibol gondolja? - kérdezte nyugodtan Marino.

- Ha o ült a fekete autóban, akkor tudom, hogy engem szemelt ki. Mindegy, hogy ki o, én vagyok az, aki cikkeztem róla. Láta a nevemet a cikkek alatt. Tisztában van vele, ki vagyok.

- Megeshet.

- Engem akart megölni! Engem!

- Lehet, hogy maga volt a célpontja - mondta Marino tárgyilagosan. - De ebben nem lehetünk százszázalékosan biztosak, Miss Turnbull. Nekem, tudja, minden eshetőséggel számolnom kell, például azzal, hogy valahol megpillantotta a hógát, esetleg az egyetemen vagy egy étteremben, üzletben. Talán nem tudta, hogy nem egyedül él, kivált, ha olyankor követte, amikor maga dolgozott, vagy éjjel látta bejönni ebbe a házba, amikor maga nem volt itthon. Lehet, hogy halvány fogalma sem volt arról, hogy az ön húga. Egyszeru véletlen is lehetett. Volt a hógának kedvenc étterme, bárja, más hely, ahova gyakran eljárt?

Abby megint megtörölte a szemét, és megpróbált visszaemlékezni. - Van egy csemege a Fergusonon, nem messze az egyetem-től. Az újságíró-fakultástól. Azt hiszem, hetente egyszer-kétszer ott ebédelt. Bárókba nem járt. Idonként eljártunk vacsorázni a Southside-on levo Angéla étterembe, de olyankor mindig kettesben voltunk, nem volt egyedül. Úgy értem, ettol persze még mehetett más helyekre, üzletkebe. Nem tudom. Nem is tudhatok minden apróságról, amit a nap bármely percében csinált.

- Azt mondta, hogy a húga augusztusban költözött be. Elment innen valahova, töltötte-e másutt a hétvégét, utazgatott-e vagy ilyesmi?

- Miért? - kérdezte Abby zavarodottan. - Azt hiszi, talán követte valaki, aki nem itt a városban lakik?

- Csupán azt próbálok meg pontosítani, hogy mikor volt itt és mikor nem.

Abby reszketo hangon válaszolt: - Múlt csütörtökön visszament Ghapel Hillre, meglátogatta a férjét, és egy barátjánél is idozott. A hét elején sem volt itt, csak szerdán jött vissza. Ma indult a tanítás, ez volt a nyári szemeszter első tanítási napja.

- És a férj? Meglátogatta itt?

- Nem - felelte Abby óvatosan.

- Elofordult-e a múltban, hogy durván bánt a feleségével, hogy

eroszakos lett volna...

- Nem! - csúszott ki Abby száján. - Jeff nem tett velem ilyet!
Közös megegyezéssel költöztek egy időre külön! Nem volt közöttük semmi ellenséges érzés! Az az állat, aki ezt tette Hennaival, ugyanaz volt, aki a többit is megölte!

Marino az asztalon levo magnóra pillantott. Apró piros lámpa villogott rajta. Marino megtapogatta a zsebeit, majd bosszúsan csak annyit mondott: - Egy percre ki kell mennem a kocsimhoz.

Kettesben hagyott minket a ragyogó hófehér nappaliban.

Hosszú, nyomasztó csend telepedett ránk, míg Abby rám nem emelte a pillantását. Piros volt a szeme, az arca felpuffadt. - Hányszor, de hányszor akartam magával beszélni - mondta végül keserűen, szájalomra méltóan. - És most itt van ez. Ez történt. Titkon biztos még örül is neki. Tudom, milyen véleménnyel van rólam. Biztos azt gondolja, hogy megérdemlem. Le kell nyelnem a keserű pirulát, amit azokkal etetek meg, akikről írok. Költői igazságszolgáltatás.

Elevenembe vágott a megjegyzése. - Ezt nem érdemli meg, Abby - válaszoltam mély érzéssel. - Ilyesmit se magának, se másnak nem kívánnék soha.

Görcsösen összekulcsolt kezeire bámulva kínnal folytatta: - Kérem, vigyázzon rá. Kérem. A húgom. Ó, Istenem... Kérem, vigyázzon Hennaára...

- ígérem, hogy gondját viselem...

- Nem engedheti, hogy ezt megússza! Ígérje meg!

Nem találtam megfelelő választ.

Felnézett rám, a tekintetében tükröződő rémület megdöbbenett. - Már semmit sem értek. Nem értem, mi folyik itt. Ez a sok minden, amirol hallok. És akkor ez történik. Pedig megpróbáltam. Megpróbáltam kideríteni, magától megtudni. És most ez! Képtelen vagyok különbséget tenni magunk és ő közöttük!

- Nem értem, Abby - szóltam csendesen. - Mit próbált tolem megtudni?

Kapkodva felelt: - Aznap este. A hét elején. Beszélni akartam magával erről. De ő is ott volt...

Lassan derengeni kezdett. - Melyik este? - kérdeztem tompán.

Zavartnak tunt, mint aki nem bír visszaemlékezni. - Szerdán - válaszolta végül. - Szerda este.

- Szerda késő éjjel a házamhoz hajtott, és aztán gyorsan elhajtott? De miért?

- Mert... mert nem volt egyedül - dadogta.

Bili. Emlékeztem, hogy a homlokzati veranda lámpájának fényében álltunk. Bárki megláthatott minket, Bili kocsija pedig ott állt a felhajtómon. Szóval Abby volt ott akkor éjjel! Ő hajtott oda a házamhoz, meglátta Bilit, de ez még nem magyarázza rémült menekülését. Mitől esett pánikba? Ezelos zsigeri reakciónak tunt, ahogy a világítást kikapcsolva kapkodva hátramenetbe kapcsolott.

- Ezek a nyomozások - mondta. - Mindenfélét hallottam. Szóbeszédet. A zsaruk nem hajlandók szóba állni az emberrel. Valamit elszúrtak, ezért most minden hívást Amburgeyhez irányítanak. Magával kellett beszélnem! És most hallom, hogy elszúrta a szerológiai tesztet az orvosno... Lóri Petersen esetében. Hogy a maga intézete miatt siklott ki a nyomozás, és ha ez nincs, a zsaruk mostanra már rég elkapták volna a gyilkost... - Dühös volt és bizonytalan, eszelos tekintettel nézett rám. - Tudnom kell, hogy ez igaz-e. Muszáj tudnom! Tudnom kell, mi történik a húgommal!

Honnan szerzett tudomást a tévesen felcímkézett BMK-ról? Betty nem árulhatta el. De Betty elvégezte a tárgylemezeken a szerológiai tesztet, és a jelentés másolatait - egytol egyig - átküldte Amburgeynek. Amburgey beszélt volna Abbyvel? Vagy valaki

a beosztottjai közül? Amburgey talán beszélt Tannerrel? Vagy Bill-lel?

- Hol hallotta ezt?

- Hallok én sok mindent. - Megremegett a hangja.

Megkínt arcát néztem, bánattól, rettenettől összezsugorodott testét. - Abby - kezdtem rendkívül nyugodtan. - Elhiszem, hogy sok mindent hall. Abban is egész biztos vagyok, hogy a hallottak egy része nem igaz. Vagy ha van is bennük egy szemernyi igazság, az értelmezés módja félrevezető. Feltehetően önmagának a kérdést, miért mond el magának valaki ilyesmit, mi lehet az illeto valódi indítéka.

Megingott. - Csak azt akarom tudni, igaz-e, amit hallottam.

Hogy a maga intézete a hibás.

Nem tudtam eldönteni, hogy reagáljak.

- Amúgy is kiderítem, ezt itt most megígérhetem. Ne becsüljön le, Scarpetta doktornő. A zsaruk is alaposan elszúrták a dolgot. Ne higgye, hogy nem tudom. Elcseszték velem kapcsolatban, amikor az a bunkó hazáig követett. És Lóri Petersen esetében, aki felhívta a 911-et, és csak egy óra múlva ment ki valaki a házához. És addigra már megölték!

Arcomra kiült a meglepetés.

- Ha ez kitudódik - folytatta, és könnyes szeme haragosan villogott -, a város keservesen megbánja, hogy egyáltalán megszülettem! Ezek az emberek fizetni fognak! Gondoskodom róla, hogy megfizessenek, és tudja miért?

Némán meredtem rá.

- Mert azok közül, akik számítanak, senkit sem érdekel, hogy nokedi eroszakolnak és gyilkolnak meg! Azok az aljas disznók, akik ezekben az ügyekben nyomoznak, utána szórakozásképp olyan filmekre ülnek be, ahol nokedi eroszakolnak és fojtanak meg, szabdalnak összevissza! Felhúzza őket az ilyesmi! Ilyen fotókat nézegetnek a képeklapokban. Errel fantáziálnak. Nem ki-zárt, hogy begerjednek a helyszínen készült fényképek nézegetése közben. És a zsaruk... Viccelődnek a gyilkosságokon. Én is hallom őket. Hallom, hogy nevetgélnek a helyszínen, a sürgősségi osztályon!

- Nem úgy gondolják! - Kiszáradt a szám. - Így próbálják meg feldolgozni.

Közeledő léptek dobbantak a lépcsőfokokon.

Sanda pillantást vetett az ajtó felé, majd benyúlt a szatyrába, ügyetlen kapkodással kihúzott egy névkártyát, és lefirkantott rá egy telefonszámot. - Kérem. Ha lenne valami, amit elmondhat nekem, amint ennek... itt vége van... - Mély lélegzetet vett. - Felhívna? - Átadta a névkártyát. - Ez a csipogóm száma. Nem tudom, merre leszek. De nem ebben a házban. Egy darabig biztos nem. Talán soha többé.

Marino lépett be.

Abby haragosan meresztette rá a szemét. - Tudom, hogy mit akar kérdezni - mondta, amikor Marino becsukta az ajtót. - És a válaszom nem. Henna életében nem voltak férfiak, senkije sem volt Richmondban. Nem randevúzott senkivel, nem feküdt le senkivel.

Marino szótlanul illesztette helyére az új kazettát, és nyomta le a Felvétel gombot.

Aztán lassan Abbyre emelte a tekintetét. - És maga, Miss Turnbull?

Abbynek elakadt a lélegzete. - Van egy közeli kapcsolatom - mondta remegő hangon. - Van valakim New Yorkban. - De itt nincs senki. Csak egy csomó üzleti kapcsolat.

- Értem. És ön közelebből mit ért üzleti kapcsolaton?

- Mire akar kilyukadni? - Abby szeme kitért a félelemtől.

Marino egy pillanatra mintha gondolataiba mélyedt volna,

majd könnyedén így szólt: - Szóval én csak azon tudodtem, vajon tudja-e, hogy az a „bunkó”, aki valamelyik este hazáig követte magát, valójában már hetek óta szemmel tartja. A fekete Cougarban ülo hapsi. Nos, az a pasi zсарu. Az erkölcsrendészetnél nyomozó.

Abby hitetlenkedve hallgatta.

-Nézzе, ezért nem csipkedték magukat a fiúk, amikor ön, Miss Turnbull, jelentette az esetet - folytatta Marino lakonikusan. - Nem voltak meglepve. Én már inkább, ha akkor tudomásomra jut, ugyanis a pasinak ennél ügyesebbnek kellett volna lennie. Úgy értem, ha azt adják ki neki, hogy kövesse magát, akkor nem lett volna szabad észrevennie.

Percrol percre huvösebb lett a hangja, bántóbbak a szavai.

- Csak hát ez a yard nem rajong magáért. Tény, hogy amikor egy percre kimentem, és rádió n felhívtam, azonnal leadta a drótot. Beismerte, hogy szándékosan macerálta magát; aznap este, amikor követte magát, kissé elvesztette a fejét.

- Mi ez? - kiáltott fel rémülten Abby. - Azért molesztált, mert újságíró vagyok?

- Hát ennél azért személyesebb a dolog, Miss Turnbull. - Marino lazán cigarettára gyújtott. - Emlékszik, hogy pár éve nagy cikksorozatot írt egy zсарuról, aki az erkölcsrendészetnél szolgált, csempészárut nyúlt le, és rászokott a kokóra? Hogyne emlékezne. Végül bekapta a revolverét, és szétloccsantotta az agyát. Biztos emlékszik rá, naná. Hát ez az erkölcsrendészetis zсарu a magát követő nyomozó társa volt. Gondoltam, a maga iránt tanúsított személyes érdeklődése motiválja majd, hogy jó munkát végezzen. Úgy látszik, átesett a ló túlsó oldalára...

- Maga! - Abby hitetlenkedve kiáltott fel. - Maga kérte meg, hogy kövessen? De miért?

- Megmondom. Mivel a barátom ezek szerint túlzásba vitte a dolgot, kitudódott a balhé. Maga elobb-utóbb úgyis rájött volna, hogy zсарu. Talán jobb, ha szépen kiterítjük a kártyáinkat ide az asztalra, a doktor n elott, mivel bizonyos szempontból ez az egész ot is érinti.

Abby kétségbeesetten nézett rám. Marino ráérosen verte le a hamut a cigarettájáról.

Szívott egy slukkot, majd így folytatta: - Az a helyzet, hogy az orvos szakértoi intézetnek nagyon alápörköltek a sajtónak állítólag kiszivárogtatott információ miatt. A sajtón inkább csak magát értem, Miss Turnbull. Valaki belenyúlt a doktor n számítógépébe. Amburgey megforgatja a kést a doktor n hátában, alaposan befut neki, és vádolja, amivel csak bírja. Én máshogy látom a helyzetet, mint Amburgey. Szerintem a kiszivárgásnak semmi köze a komputerhez. Amondó vagyok, hogy csak azért törtek be a gépbe, hogy úgy nézzen ki, mintha az információ onnan jönne, ezzel palástolják a tény t, hogy az egyetlen adatbázis, amihez hozzáférnek, az Bili Boltz két füle között található.

- De hisz ez orület!

Marino szívta a cigarettáját, és meron nézte Abby t. Élvezettel figyelte a vergodését.

- Semmi, de semmi közöm a számítógép feltöréséhez! - robant ki Abby. - Még ha tudnám is, hogy kell ilyen csinálni, akkor sem tennék soha ilyen t! Ezt egyszeruen nem hiszem el! Halott a húgom... Jézusom... - Tébolyult volt a tekintete, szeme könnyben úszott. - Ó, Istenem! Mi köze ennek Hennához?

- Hát éppenséggel itt most nem az a lényeg, hogy kinek, minek mihez van köze - jegyezte meg huvösen Marino. - Azt azonban tudom, hogy sok minden, amit maga megír a lapjában, nem fog közszájon. Egy bennfentes madárka csicsereg, méghozzá magának. Valaki a kulisszák mögött szépen betesz a nyomozásnak. Kíváncsi volnék, miért tesz ilyen bárki is, hacsak nincs takargatni-

valója, vagy nem remél hasznót húzni belole.

- Nem értem, mire akar...

- Nézze - szakította félbe Marino -, én egy kicsit furcsállom, hogy úgy öt hete, közvetlenül a második gyilkosság után írt egy többhasábos cikket Boltzról, egy amolyan „egy nap a nagy ember életében”-félé. Életrajzi riport a város szépreményu ifjújával.

Azt a napot együtt is töltötték, igaz? Micsoda véletlen, hogy aznap éjjel épp a városban kószáltam, és láttam, hogy maguk ketten tíz körül elhajtanak Francótól. A zsarú kíváncsi fajta, kivált, ha nincs jobb dolga, tudja, ha nagy a nyugi a városban. Szóval szépen a nyomukba eredtem...

- Hagyja abba! - suttogta Abby, és jobbra-balra ingatta a fejét.

- Hallgasson!

De Marino tudomást sem vett a közbeszólásáról. - Boltz nem tette le a lapnál. Hazahozta, és amikor pár házzal arrébb elporzok, lám csak, mit látok: a csicsás fehér Audi még mindig ott posztol a ház előtt, a házban meg nem ég sehol a villany. Érdekes, mi? Aztán közvetlen ezután felbukkannak a cikkeiben a zafatos kis részletek. Gondolom, ezt érti maga üzleti kapcsolat-on.

Abby egész testében reszketett, arcát a tenyerébe temette. Nem bírtam ránézni. Marinóra sem. Annyira kihozott a sodromból, hogy alig hatolt el a tudatomig: Marino oktalanul éppen most, e szörnyu tragédia után sújt le rá ezzel.

- Nem feküdtem le vele. - Abby hangja úgy remegett, hogy alig értettem, mit mond. - Nem. Nem akartam.... O... visszaélt a helyzettel.

- No persze - horkantott Marino.

Abby felnézett, és egy pillanatra lehunyta a szemét. - Vele voltam reggeltől estig. Az utolsó megbeszélés, amire elmentünk, hét után ért véget. Meghívtam vacsorázni, mondtam, hogy a költséget az újság állja. Francóhoz ültünk be. Összesen egy pohár bort ittam. Egy pohárral, nem többet. Mégis kótyagos lettem, szörnyen kábult. Alig emlékszem, hogy jöttünk el az étteremből. Az utolsó, amit fel tudok idézni, hogy beszálltam a kocsijába. A kezem után nyúlt, és azt mondta, hogy rendorségi tudósítóval még sosem feküdt le. Semmire sem emlékszem abból, ami azon az éjszakán történt. Másnap reggel felébredtem. O még ott volt...

- Jut eszembe, hol volt ezalatt a húga? - kérdezte Marino, és elnyomta a cigarettáját.

- Itt. Felteszem a szobájában. Nem emlékszem. Nem is fontos. Mi idelent voltunk. A nappaliban. A kanapén, a padlón, nem emlékszem... abban sem vagyok biztos, hogy Henna tudott róla! Marinón undor látszott.

Abby hisztérikusan folytatta: - Alig bírtam elhinni! Rettenetesen megijedtem, felfordult a gyomrom, mintha megmérgezték volna. Nem tudok más magyarázatot, csak azt, hogy amikor vacsora közben kimentem a noi mosdóba, valamit tett az italomba. Tudta, hogy nem dobom fel. Nem fordulok a rendorséghez. Ki hinne nekem, ha azt mondom, hogy a nemzetközösségi ügyész... ilyesmit követett el? Senki! Egy szavamat sem hitték volna!

- Fején találta a szöveget - szúrta közbe Marino. - Jóképu fickó. Nem kell leitatnia egy not, hogy az széttegye neki a lábát.

-Az egy geci! - sikoltotta Abby. - Lefogadom, vagy ezerszer csinálta már, és mindig megúszta! Megfenyegetett, azt mondta, hogy ha egy szót szólok, kurvának állít be ország-világ előtt, tönkretesz!

- És aztán? - nógatta Marino. - Hirtelen rájön a buntudat, és kiszivárogtat magának ezt-azt?

- Nem! Semmi dolgom nem volt tovább azzal a disznóval! Ha a közelemben jönne, istenemre, félek, hogy kiloccsantanám az agyát! Semmilyen adatot nem kaptam tole.

Nem lehet igaz.

Amit Abby állít. Nem lehet igaz. Próbáltam elhessegetni a kijelentéseit. Iszonyatosak voltak, de elkeseredett tiltakozásom elenére is kezdtek képpé összeállni.

Biztos felismerte Bili fehér Audiját a házam előtt. Ezért esett pánikba, amikor látta, hogy a felhajtómon parkol. Amikor most szembetalálkozott Bill-lel a házában, ráüvöltött, hogy azonnal takarodjék, mert látni sem bírja.

Bili figyelmeztetett, hogy Abby bármire képes, bosszúszomjas, megalkuvó és veszélyes. Miért hívta fel erre a figyelmemet? Tényleg, miért is? Talán épp saját védelmét alapozta meg, ha netán Abby megvádolná valamivel?

Bili hazudott nekem. Nem utasította gorombán vissza Abby állítólagos közeledését, amikor az interjú után kocsin hazavitte. Másnap kora reggel még mindig ott parkolt a kocsija...

Képek villantak elém. Az a pár alkalom, amikor Bill-lel kettesben voltam a nappali kanapéján. Undor fogott el váratlan eroszakossága, nyers brutalitása emlékével, amit akkor a whiskynek tulajdonítottam. Ez volna a rejtett árnyoldala? Az volna az igazság, hogy abban leli élvezetét, ha leteperhet egy not? Ha eroszakkal teszi magáévá?

Amikor megérkeztem, itt volt, ebben a házban, a gyilkosság helyszínén. Nem csoda, hogy olyan gyorsan kiért. Szakmai érdeklődésnél több vezérelte. Szó sincs róla, hogy pusztán a munkáját végezte volna. Biztos ráismert Abby címére. Valószínűleg mindenki másnál hamarabb tudta, kinek a háza. Látni akarta, biztosra akart menni.

Talán még reménykedett is, hátha Abby az áldozat. Akkor többé nem kellene aggódnia, hogy elérkezik ez a mostani pillanat, amikor Abby elmondja.

Mozdulatlanul ültem, vigyáztam, hogy arcom ne áruljon el semmit. A szívet tépo hitetlenkedést. A pusztító kétségbeesést. Istenem, csak ne látszódjék!

Valahol távolabb, egy másik szobában megszólalt a telefon. Csengett, csak csengett, de nem vette fel senki.

Léptek közeledtek a lépcsőn, fém döndült a fán, egy rádióból kivehetetlen recsegés hallatszott. Mentok cipelték fel a másodikra a hordágyat.

Abby cigarettát keresett, aztán hirtelen a hamutartóba dobta azt is meg az égo gyufát is.

- Ha igaz, hogy rám állított valakit... - lehalkította a hangját, de ettől még kézzelfoghatóan érezhető volt a megvetése -, és ha ezt azért tette, hogy megtudja, találkozom-e vele, lefekszem-e vele, hogy információhoz jussak, akkor tudnia kell, hogy igazat mondok. Azután, ami akkor éjjel történt, a közelébe sem mentem annak a személtládának.

Marino egy szót sem szólt.

Hallgatása maga volt a beismerés.

Abby azóta nem volt együtt Bill-lel.

Később, amikor a mentok levitték a hordágyat, Abby az ajtófélfának támaszkodott és úgy szorította, hogy ujjbütykei kifehéredtek. Figyelte, ahogy elviszik mellette a testvére fehér lepedovel letakart testét, a távozó férfiak után bámult, arca nyomorúságos bánat fakó maszkja.

Kimondhatatlan érzéssel szorítottam meg a karját, és kimentem a szobából. A buz ott lebegett még a lépcsőházban, és amikor kiléptem az utcára, a kápráztató napsütésbe, egy pillanatra szinte megvakultam.

voltam vele a halottasházban, a szeméremcsontjától a szegycsontjáig haladó, és a mellkasán kettéágazó Y metszésen végeztem el az utolsó öltéseket.

Wingo rendbe tette a fejét, mielőtt hazament. Helyre rakta a koponyatetőt, a hajas fejbor hátsó részén levo bemetszést csinosan összezárta és eltakarta a hajjal, de a hurok nyoma a nyak körül olyan volt, mintha kötél dörzsölte volna fel a borét. Arca puffadt volt és lila, és ezen már sem az én, sem a temetkezési vállalat alkalmazottainak erőfeszítései nem fognak változtatni.

Az elocsarnokból fülsértoen szólt a jelzocsengo. Felpillantottam az órára. Este kilenc múlt pár perccel.

Szikével elvágtam a fonalat, a holttestet letakartam egy lepedovel, és lehámoztam a kezemről a kesztyut. Hallottam, hogy Fred, a biztonsági or valakivel beszélget az elotér végében. Áthúztam a testet egy kerek hordágyra, és tolni kezdtem a huto felé.

Amikor kiléptem, és becsuktam a nehéz acélajtót, Marino már az íróasztalnak dolve füstölt.

Némán figyelte, ahogy összeszedem a bizonyítékokat, a vérrel teli kémcsöveket, és kezdem felcímkézni oket.

- Talált valamit, amiről tudnom kellene?

- A halál oka fojtogatás következtében beállt fulladás, amit a nyak köré tekert hurok okozott - feleltem gépiesen.

- Mikronyomok? - Földre pöckölte a hamut.

- Néhány elemi szál...

- Helyes - szakított félbe. - Van még pár dolog.

- Helyes bizony - vágtam rá ugyanolyan hangon. - Én viszont átkozottul elkívánkozom innét.

- Jól van, doktoro. Pontosan ezt akartam javasolni én is. Egy kis kocsikázásra gondoltam.

Abbahagytam, amit csináltam, és rábámultam. Haja nyirkosan a kobakjához tapadt, nyakkendőjét meglazította, rövid ujjú fehér inge hátul olyan gyurött volt, mintha sokat ült volna autóban. Bal hónalja alatt ott volt nyersbor pisztolytáskája, benne hosszú csövu revolvere. A mennyezeti lámpa kíméletlen fényénél csaknem fenyegeto látványt nyújtott: mélyen ülo szeme árnyékban maradt, arcizmai rángatóztak.

- Szerintem nem ártana, ha velem tartana - tette hozzá közbömbös hangon. - Ezért szépen megvárom, míg átöltözik, és hazaszól telefonon.

Hazaszólok? Honnan tudja, hogy van otthon bárki is, akinek haza kell szólnom? Soha nem említettem neki az unokahúgomat. Sem Berthát. Ami engem illet, Marinónak semmi köze hozzá, hogy egyáltalán van-e otthonom.

Már éppen a nyelvem hegyén volt, hogy nem áll szándékomban autókázni vele, amikor jeges tekintete láttán belém fagyott a szó.

- Rendben - motyogtam. - Ahogy óhajtja.

Továbbra is az asztalnak dolve dohányzott, míg átsétáltam a termen, és bementem az öltözobe. Arcot mostam, kibújtam a sebészruhából, szoknyát, blúzt vettem fel. Gondolataim annyira máshol jártak, hogy kinyitottam az öltözőszekrényemet, és már majdnem leakasztottam a köpenyemet, amikor ráeszméltem, mit muvelek. Most nincs szükségem köpenyre. Retikülöm, aktatáskám és kosztümkabátom fent vannak az irodámban.

Végül csak összeszedtem mindent, és követtem Marinót a kocsijához. Kinyitottam az anyósülés feloli ajtót, de a belso világítás nem gyulladt fel. Becsusszantam az ülésre, kitapogattam az övet, lesöpörtem az ülésről a morzsákat meg egy vastag papírszalvétát.

Mialatt kitolatott a parkolóból, egy szót sem szólt hozzám.

A kereso fénye csatornáról csatornára ugrált, miközben a diszpécsekek olyan üzeneteket közvetítettek, amik láthatóan nem izgat-

ták Marinót, és amiket gyakran nem értettem. A zsaruk motyogtak a mikrofonba. Némelyik úgy beszélt, mintha a szájába vette volna.

- Három-negyvenöt, tíz-öt, egy-hatvankilenc a hármashatvanhárman.

- Egy-hatvankilenc, kapcsolj át.

- Szabad vagy?

- Tíz-tíz. Tíz-tizenhét a szondázatóban. Alannyal.

- Szólj ide, ha tízhúsz-négy.

- Tíz-négy.

- Négy-ötvenegy.

- Négy-ötvenegy iksz.

- Tíz-huszonnyolc az Adam Ida Lincolnon egy-hét-nulla...

Hívások mentek, riadó bömbölt az éterben, mint villanyorgonán a basszus hang. Marino némán vezetett, átszelte a belvárost, ahol éjszakára lehúzták az üzletek vasredonyeit. Kirakatok zöldvörös neonfényei csiricsárén zálogházakat, cipőjavítót és olcsó étkezdéket reklámoztak. A Sheraton és a Mariottot úgy kivilágították, mint az óceánjárókat, de az utcán alig járt autó vagy gyalogos, csak utcai árusok árnyaszerű csoportjai lézengtek a sarkokon. Ahogy elhaladtunk előttük, szemük fehérje lassan fordult utánunk.

Percekbe telt, hogy rájőjjenek, hova tartunk. A Winchester Place-en csigamenetbe kapcsolta a 498-as szám, Abby Turnbull háza előtt. A barna téglás épület fekete tömbként sötétlett, a bejárat feletti zászló ernyedő árnyékként moccant. Senki sem parkolt az utcán. Abby nem tartózkodott otthon. Arra gondoltam, vajon hol lehet most.

Marino lassan bekanyarodott a barna téglás és a mellette lévő ház közötti keskeny átjáróba. A kocsit dülöngélve bukdácsolva a keréknyomok gerincén, fénycsóvája a házak oldalán ugrált, oszlophoz láncolt szemetesekukákat, törött üvegeket, más szemetet világított meg. A klausztrófóbiás behajtón megtett pár méter után Marino leállította a kocsit, kikapcsolta a motort, leoltotta a fényszórót. Közvetlenül balra mellettünk Abby házának hátsó udvara látszott, egy keskeny fusáv, amit drótkerítés vett körbe, rajta tábla, mely arra figyelmeztette a világot, hogy „Vigyázat! A kutya”, amelyről tudtam, hogy nem létezik, „harapós”.

Marino elvette a kocsit keresolámpáját, amelynek fénye végigsiklott a ház hátának támaszkodó rozsdásodó tuzlétrán. Minden ablak csukva volt, az üveg sötétben csillant. Marino alatt megreccsent az ülés, ahogy körbehordozta a fénycsóvát az üres udvaron.

- Gyerünk - biztatott. - Alig várom, hogy halljam, arra gondol-e, amire én.

Kimondtam, ami nyilvánvaló volt. - A tábla. A kerítésen. Ha a gyilkos azt hiszi, hogy van kutya, esetleg kétszer is meggondolja, hogy átmászik-e. Egyik áldozata sem tartott kutyát. Ha tartott volna, talán még ma is élnének.

- Maga nyert.

- És - folytattam -, ha jól gyanítom, maga arra a következtetésre jutott, hogy a gyilkosnak tudnia kellett, hogy a tábla semmit sem jelent, hogy Abbynek - vagy Hennának - nincs kutya! És ezt honnan tudhatta?

- Honnan bizony - visszhangozta lassan Marino -, hacsak nem volt jó oka rá, hogy tudja?

Nem feleltem.

Marino benyomta az elektromos öngyújtót. - Mondjuk, onnan, hogy korábban már járt a házban.

- Azt hiszem, nem...

- Elég a süketelésből, doktorom - mondta csendesen.

Én is elvettem a cigarettámat. Remegett a kezem.

- Magam előtt látom. Szerintem maga is. Egy hapsi, aki járt már Abby Turnbull házában. Nem tudja, hogy itt lakik a no testvére, de azt igen, hogy egy nyavalyás kutya sincs a háznál. És Miss Turnbull olyasvalaki, akiért nem eszi a fene, mert tud róla valamit, amiről azt akarja, hogy a világon senki se tudja.

Szünetet tartott. Éreztem, hogy oldalvást rám néz, de nem voltam hajlandó sem viszonzni a pillantását, sem megszólalni.

- Nézze, már volt vele dolga, igaz? És talán nem bírt uralkodni magán, amikor tekert vele, mert ez valamiféle kényszer nála, hogy úgy mondjam, meglazult egy csavar az agyában. Rágja magát a dolgon. Szorong, hátha a no világgá kürtöli. A rohadt életbe is. Hiszen egy kibaszott újságíró! Azért kapja a zsozsót, hogy megszelletesse mások piszkos kis titkait. Ki fog derülni, amit csinált.

Újabb oldalvágás felém, de én hallgattam, mint a sír.

- Na, mit csinál erre? Elhatározza, hogy megnyuvasztja a not, és úgy állítja be, mint a többi gyilkosságot. Egy apró bibi van csak, hogy nem tud Hennáról. Azt sem tudja, melyik Abby hálószobája, mert amikor korábban bent jár a házban, egyszer sem jutott a nappalinál messzebbre. Ezért aztán rossz szobába téved. Hennához nyit be, amikor múlt péntek éjjel betör a házba. Hogy miért? Mert ott ég a villany, hiszen Abby elutazott. De akkor már késő. Nincs visszaút. Muszáj végigcsinálnia. Meggyilkolja a not...

- Lehetetlen, o nem tehettem! - Igyekeztem, hogy ne remegjen a hangom. - Boltz sosem tenne ilyet! Az isten szerelmére, hiszen nem gyilkos!

Néma csend.

Aztán Marino lassan rám emelte a tekintetét, és lepöccintette cigarettájáról a hamut. - Érdekes. Nem említettem neveket. De ha már maga nevet mondott, talán nem ártana elidőznünk a témánál, hogy egy kicsit mélyebbre ássunk.

Nem szóltam. Most szakadt csak rám teljes súlyával, amiről beszélt, és éreztem, hogy sírás fojtogatja a torkomat. De azért sem sírom el magam. A fenébe is. Nem hagyhatom, hogy Marino sírni lásson.

- Figyeljen ide, doktoro - kezdte, és a hangja sokkal nyugodtabb volt. - Nem akarok és germózni magával, világos? Nézze, amit magánemberként csinál, ahhoz nekem semmi közöm, érti? Mindketten szabad elhatározásukból vannak együtt, független emberek. De tudni azért tudok róla. Láttam a kocsiját a háza előtt...

- A házam előtt? - képedtem el. - De hát hogy...?

- Jaj, ne izéljen már, doktoro. Összevissza császkálok ebben a rohadt városban. Maga is itt él, nem? Ismerem a szolgálati kocsiját, meg az o fehér Audiját is. Tudom, hogy amikor az elmúlt pár hónapban a maga háza előtt láttam állni, nem azért volt ott, mert maga tanúvallomást akart tenni...

- Helyes. Talán nem azért volt ott. Ez egyébként nem tartozik magára.

- Dehogynem. - Kidobta a csikket az ablakon, és rágyújtott egy másik cigarettára. - Most már rám is tartozik, azok után, amit Miss Turnbull-lal tett. Mert akaratlanul is megfordul a fejében, vajon mi egyebet tett még.

- Henna gyakorlatilag ugyanúgy halt meg, mint a többiek - mondtam hűvösen. - Egy szemernyi kételyem sincs, hogy ugyanaz gyilkolta meg.

- És mi a helyzet a mintáival?

- Betty mindjárt reggel azokkal kezd. Nem tudom...

- Nos, majd én megspórolom magának, doktoro. Boltz nem szekretórius. És azt hiszem, ezt maga is tudja, ráadásul már hónapok óta.

- Több ezer ember él a városban, aki szintén nem szekretórus. Tolem akár maga is az lehet.

- Bizony - felelte kimerően. - Maga felol akár én is az lehetek. Csakhogy rólam nem tudja. Boltzról viszont igen. Amikor tavaly a feleségét boncolta, vett BMK-t is tole, és spermát talált, a férje spermáját. Oda van írva a kibaszott laborjelentésre, hogy a pasi, akivel közvetlen azelőtt, hogy kipurcantotta magát, együtt hált, nem szekretórus. Az ördögbe is, még én is emlékszem rá. Ott voltam a helyszínen, nem emlékszik?

Hallgattam.

- Nem zártam ki semmit, amikor eloször beléptem a hálószobájukba, és ott ült az asszony a csinos kis hálóingében, a mellkasán egy bazi nagy lyukkal. Tudja, én elsore mindig gyilkosságra gondolok. Az öngyilkosság nálam utolsó a sorban, mert ha elsore nem gyilkosságból indulok ki, később már cseszhetem. Elkövettem azonban egy rohadt hibát: nem vettem gyanúsított mintát Boltztól. Miután maga végzett a postmortemmel, olyan nyilvánvaló volt az öngyilkosság, hogy kivételesen tisztázottnak tekintetem az ügyet. Talán nem kellett volna. Akkoriban jó okom volt vért venni tole, hogy kiderítsük, a noben levo sperma az övé-e. Boltz persze állította, hogy igen, mondta is, hogy kora reggel szerkeztek. Annyiban hagytam a dolgot. Nem vettem tole semmit. Most aztán már nem is kérhetem meg rá. Nincs alapos gyanúm.

- Vérnél többre van szüksége - hadartam ostobán. - Ha A negatív, a Lewis-vércsoport szerint B negatív, akkor nem tudja megállapítani, hogy nem szekretórus, hacsak nem vesz tole nyálmintát...

- Igen. Ne strapálja magát, hisz tudom, hogy kell mintát venni, világos? Különbben sem számít. Tudjuk, hogy az, igaz?

Nem válaszoltam.

-Tudjuk, hogy a pasi, aki ezeket a nokat kinyiffantja, nem szekretórus. És tudjuk, hogy Boltz ismerheti a gyilkosságok részleteit, még hozzá olyan jól, hogy nem kerül különösebb fáradságába Hennával végezni, és úgy állítani be, mintha a sorozatgyilkos tette volna.

- Nos, akkor fogja a mintavételi készletét, és csinálunk nála DNS-tesztet - mérgeledtem. - Tessék csak. Akkor majd vitán felül tudja.

- Hé. Lehet, hogy szaván fogom. Még az sem kizárt, hogy végignézem a kibaszott lézer alatt, hogy nem csillog-e.

Eszembe villant a tévesen felcímkézett BMK-n levo csillogó maradvány. Tényleg az én kezemről került rá? Vajon Bili nem mos-e állandóan Borawashsal kezét?

- Talált sziporkát Henna testén? - kérdezte épp Marino.

- A pizsamáján. És a takarón is.

Egy darabig egyikünk sem szólt.

Én törtem meg a csendet. - Ugyanaz az ember. Tudom, mirol árulkodnak az eredmények. Ugyanaz az ember.

- Igen. Meglehet, hogy igaza van. De ettol még nem érzem jobban magam.

- Biztos abban, hogy Abby igazat mondott?

- Ma késo délután beugrottam Boltz irodájába.

- Hogyan? Elment hozzá? - dadogtam.

- De el ám.

- És bizonyosságot szerzett? - A hangom élesebbé vált.

- Igen. - Marino rám nézett. - Többé-kevésbé.

Nem mondtam semmit. Féltem bármit is mondani.

- Persze tagadott, ahogy a torkán kifért, és alaposan fel is húzta magát. Megfenyegetett, hogy beperel rágalmazásért, meg amit csak akarok. De nem fog, tudom. Kizárt, hogy akár csak megnyikkanna, mert hazudik, és ezt én is tudom, és o is tudja, hogy én tudom.

Láttam, hogy keze a bal combja külso feléhez közeledik, és pánik lett úrrá rajtam. A mikrokozettás magnója!

- Ha arra vetemedett, amire gondolok... - szakadt ki belólem.

- Micsoda? - bámult rám meglepve.

- Ha bekapcsolt itt nekem valami átkozott magnót...

- Hé! - tiltakozott. - Csak vakaródtam, világos? A szentségít, motozson csak meg nyugodtan. Még le is vetkozthet, ha attól megnyugszik.

- Nem tud annyit fizetni.

Elnevette magát. Oszintén mulatott rajta.

- Tudni akarja az igazat? - folytatta. - Ezek után kíváncsi lennék, mi történt a feleségével.

Nyeltem egy nagyot. - Az eredmények nem adtak gyanúra okot - mondtam végül. - Lopornyom volt a kezén...

Nem hagyta, hogy végigmondjam. - Persze. O húzta meg a rvaszt. Ezt nem kétlem, de most már talán azt is tudjuk, hogy miért, nem? Boltz talán már évek óta uzi kisded játékait. Megeshet, hogy az asszony rájött.

Beindította a motort, felkapcsolta a világítást. Percekig házak közt billegtünk, majd kiértünk az utcára.

- Nézze. - Csak nem hagyta annyiban. - Nem akarok kíváncsiskodni. Pontosabban, nem lelem öröömömben, érti? De maga ismeri Boltzot, doktorno. Randevúzott vele, igaz?

Transzvesztita sasszézott a járdán, sárga szoknyája suhogott formás lába körül, mumellei keményen, peckesen ágaskodtak, a testhezálló fehér melltartón átlátszóttak merev mu mellbimbói. Úveges tekintete felénk fordult.

- Találkozgatott vele, igaz? - ütötte a vasat Marino.

- Igen - feleltem alig hallhatóan.

- És múlt péntek éjjel?

Eloször nem is emlékeztem. Beragadtak a gondolataim. A transzvesztita bágyadtan elfordult, és más irányban folytatta az útját.

- Vacsorázni vittem az unokahúgomat, aztán moziba.

- O is magukkal volt?

-Nem.

- Tudja, hol volt múlt péntek éjjel?

Csak a fejemet ráztam.

- Nem is hívta vagy valami?

- Nem.

Csend.

- A szentségít - mormolta Marino elkeseredve. - Bárcsak már tudtam volna, tudtam volna azt, amit most tudok, akkor elcsalin-kázok a kéglije mellett. Érti, ugye. Ellenorizni, hogy hol az ördögben van. A szentségít.

Csend.

Kidobta a csikket, és rágyújtott egy friss cigarettára. Megállás nélkül szívta egyiket a másik után. - Szóval mióta is találkozgat vele?

- Hónapok óta. Áprilistól kezdve.

- És más nokkel is jár vagy csak magával?

- Azt hiszem, nem jár mással. De nem tudom. Szemmel láthatóan sok mindent nem tudok róla.

Egy buldózer megállíthatatlanságával nyomult előre. - Észre-vett valamit? Úgy értem, valami szokatlant"?

- Nem tudom, mire gondol. - Nehezen forgott a nyelvem. Elnyeltem a szavakat, mintha félálomban volnék.

- Hát szokatlant - ismételte. - Szexuális szempontból.

Nem feleltem semmit.

- Nem volt durva magával? Nem eroszakoskodott? - Kis szünet. - Milyen szokott lenni? Az a vadállat, amilyennek Abby Turnbull leírta? El tudja képzelni róla, hogy olyasmit tegyen,

amit vele tett?

Hallottam is meg nem is, amit kérdezett. Gondolataim dagálya és apálya öntudat és ájulás különös váltakozására emlékeztetett.

- ...az agresszivitás. Úgy értem, volt-e magával agresszív? Felfigyelt-e valami különösre...

A képek. Bili. Ahogy belém markol, a ruhám szaggatja, keményen leteper a kanapéra.

- ...az ilyen hapsik a megszokott módon járnak el. Valójában nem a szexet keresik. Eroszakkal kell, hogy hozzájussanak. Érti, ugye. Le kell gyoznie...

Nagyon durván bánt velem. Fájdalmat okozott. Nyelvét mélyen a számba dugta. Teljesen kivetkozött önmagából. Mintha nem is o, hanem valaki más lett volna.

- Az sem számít, hogy jóképu, megkaphatná, amikor csak kedve szottyan rá. Ugye belátja? Az ilyenek egyszeruen nem normálisak. Nem normálisak...

Akárcsak Tony, amikor részeg volt, és haragudott rám.

- ...úgy értem, ez egy istenverte eroszaktevo, doktorno. Tudom, hogy nem szívesen hallja. De a szentségít is, attól még igaz. Úgy látszik, valamibe véletlenül belebotlott...

Túl sokat ivott. Mármint Bili. Elviselhetetlenebbé vált, amikor felöntött a garatra.

- ... számtalanszor elofordul. Nem is hinné, micsoda jelenségeket kapok. Fiatal hölgyek két hónappal az eset után hívnak el a kégljűkre. Végre elszánják magukat, hogy beszéljenek róla. Talán valamelyik barátjunkt veszi rá oket, hogy tegyenek tanúvallomást. Bankárok, üzletemberek, politikusok az elkövetok. Megismerkednek egy kis csajjal valami bárban, fizetnek neki egy italt, amibe belecsempésznek egy kis klór-hidrátot. Hoppá! Mi-re legközelebb magához tér, ezzel a vadállattal találja magát egy ágyban, és úgy érzi, mintha egy istenverte tank hajtott volna át rajta...

Soha nem tenne velem ilyesmit. Hiszen fontos vagyok neki. Nem egy tárgy, egy idegen vagyok számára... Túl sokat tudok. Ezt sosem úszná meg.

- ... a varangyok kiseded játékaira évekig nem derül aztán fény. Némelyikük egy életen át megússza. Annyi skalppal szállnak sírba, mint a Nagy Gyilkos Jack...

Megálltunk egy tilos jelzésnél. Fogalmam sem volt, mióta ülünk ott mozdulatlanul.

-Beletaláltam, mi doktorno? A semmirekello, aki legyeket csapott agyon, mindegyik után húzott egy strigulát az övére...

A piros lámpa dühösen vöröslo szemként hipnotizált.

- Boltz magával is csinálta, doktorno? Megeroszakolta?

- Micsoda? - Lassan felé fordultam. Egyenesen maga elé bámult, arca sápadt volt a piros lámpa fényénél.

- Micsoda? - kérdeztem ismét. Hevesen dobogott a szívem.

A jelzólámpa vörösrol zöldre váltott, és Marino elindult.

- Megeroszakolta? - akarta tudni Marino, mintha idegen volnék, egyike azoknak a „csajoknak”, akiknek „kégljén” a múltban megfordult.

Éreztem, ahogy a forróság kúszik fel a nyakamon.

-Okozott-e fájdalmat, fojtogatta-e, tett-e ehhez hasonlót...

Kitört belólem a düh. Fénypontok táncoltak a szemem előtt. Mintha rövidre zártak volna egy áramkört a fejemben. A fejembe toluló vér szinte megvakított. - Nem! Elmondtam magának minden rohadt ténytet, amit csak tudok róla! Minden istenverte dolgot, amit csak hajlandó vagyok elmondani! PUNKTUM!

Marino a döbbenettol szólni sem bírt.

Eleinte azt sem tudtam, hol vagyunk.

Az óra nagy fehér tányérja közvetlen elottem lebegett, ahogy

árnyakból és formákból apránként kirajzolódott a hátsó parkolón túli mozgó laborok kis trélerparkja. Egy lélek sem volt ott rajtuk kívül, amikor Marino lassan beállt szolgálati kocsim mellé.

Kikapcsoltam a biztonsági övet. Egész testemben remegtem.

Kedden esett. A szürke ég egyre ontotta a vizet, ablaktörloim legnagyobb fordulaton sem birkóztak meg vele. Csak egy voltam az államközín csigalassúsággal haladó végtelen kocsisorban.

Az időjárás hűen tükrözte a hangulatomat. A Marinóval folytatott társalgás fizikai rosszullétet, másnaposságot okozott. Mióta tudhatja? Hányszor látta a fehér Audit a behajtómon parkolni? Pusztá kíváncsiságnál vajon több készítette arra, hogy elhajtson a házam mellett? Látni akarta, hogy él a megjárásos vezető orvos szakérto. Valószínűleg azt is tudja, mekkora fizetést kapok a nemzetközösségtől, és mennyi jelzálogkölcstől fizetek havonta.

Villogó jelzőfények arra kényszerítettek, hogy átsoroljak a bal sávba, és amikor egy mentokocsi, a forgalmat egy csúnyán összetört furgontól elirányító rendor mellett elaraszoltam, sötét gondolataimba belerecsegett a rádió.

-...Henna Yarborought szexuálisan bántalmazták és megfojtották. Úgy vélik, ugyanaz a férfi gyilkolta meg, aki az elmúlt két hónap során másik négy richmondi novel végzett...

Feljebb tekertem a hangerot, és hallgattam, amit azóta, hogy eljöttem otthonról, már jó párszor meghallgattam. Az utóbbi idoben Richmondban a gyilkosságon kívül mintha nem létezett volna más hír.

- ...a legfrissebb fejlemények. A nyomozáshoz közel álló forrás szerint dr. Lóri Petersen megpróbálta felhívni a 911-et, mielőtt a gyilkos végzett vele...

Ez a zafos bejelentés már szerepelt a reggeli újság címlapján is.

- ... Norman Tanner, a közbiztonsági igazgatót otthon értük el...

Tanner egy nyilvánvalóan előre megírt nyilatkozatot olvasott fel. - A rendorségnek tudomására jutott a helyzet. A gyilkosságok bizalmas mivolta kizárja, hogy bovebben nyilatkozzam...

- Van valami elképzelése, kitől származhat az információ, Mr. Tanner? - kérdezte a riporter.

- Nem áll jogomban errol nyilatkozni...

Nem nyilatkozhatott, mert nem tudta.

De én igen.

A nyomozáshoz közel álló ügynevezett forrás csak Abby lehetett. Egyetlen cikk alatt sem szerepelt a neve. Szerkesztoi minden bizonnal elvették tole a témát. Mivel már nem o ismertette a híreket, hát o csinálta, és nem felejtettem el a fenyegetését sem: „Valaki még megfizet ezért...” Bill-lel, a rendorséggel, a várossal, Istennel magával akarta megfizettetni. Vártam már, mikor jelentik be a számítógépes adatbázisom feltörését és a rosszul felcímkézett BMK-t. Az, aki mindenért megfizet, én leszek.

Nyolc harmincig nem is értem be az intézetbe, de akkor már az emeleten minden telefon úgy csörgött, mintha megbolondultak volna.

- Újságírók - panasolta Rose, amikor belépett a szobámba, és letett elém egy halom rózsaszín telefonüzenetes cédulát. - Hírügynökségek, képeslapok, és egy perce hívta egy pasas New Jerseybol, aki azt mondta, könyvet ír.

Rágyújtottam.

- Az a hír, hogy Lóri Petersen felhívta a rendorséget - folytatta, arcát aggodalom felhozta. - Milyen borzasztó, ha igaz...

- Csak küldjön át továbbra is mindenkit az utca túloldalára -

vágtam a szavába. - Bárki, aki ezekről a gyilkosságokról érdeklődik, forduljon Amburgeyhez.

Amburgey már nem egy elektronikus emlékeztetőt hagyott a gépemen, miszerint „azonnal” küldjem át neki Henna Yarborough boncolási jegyzőkönyvét. A legfrissebb emlékeztetőben az „azonnal”-t aláhúzta, és egy sértő „Várom a Times-ban közzétett hírrel kapcsolatos magyarázatát” megjegyzést is hozzáfűzött.

Arra utal tán, hogy engem tart felelősnek a sajtónak kiszivárogtatott legújabb „fülesért”? Vagy talán azzal vádol, hogy én közöltem valamelyik újságíróval az elszúrt 911-es hívást?

Amburgey nem kap tolem magyarázatot. Egy nagy semmit kap ma, még ha hűsz emlékeztetőt küld és ráadásul személyesen is megjelenik.

- Marino ormester van itt. - Rose egészen kihozott a sodromból, amikor hozzáfűzte: - akar vele beszélni?

Tudtam, miért jött. Ami azt illeti, már csináltam is másolatot a jelentésemről. Feltehetően abban reménykedtem, hogy később ugrik be érte, amikor én már elmentem.

Éppen egy halom toxikológiai jelentést szignáltam ki, amikor a folyosón meghallottam súlyos lépteit. Amikor belépett, csuromvizes tengerészkek esokabát volt rajta. Ritkás haja fejéhez tapadt, arca nyúzott volt.

- A tegnap estével kapcsolatban... - próbálkozott az asztalom felé közeledve.

Pillantásommal belefojtottam a folytatást.

Egyik lábáról a másikra állva körülnézett, aztán kigombolta a kabátját, és belső zsebéből cigarettát kotort elő. - Ugy esik, mint ha dézsából öntenék - motyogta. - Jelentsen bármit is. Ha az ember jobban belegondol, nem sok teteje van. - Némi szünet után folytatta: - Azt mondják, délre lecseng.

Szó nélkül adtam át a Henna Yarboroughról készült boncolási jegyzőkönyv fénymásolatát, amihez Betty elozetes szerológiai eredményeit is csatoltam. Marino nem ült le az íróasztal túloldalán levo székre, hanem ott olvasta el helyben, és a szonyegemre csöpögött.

Amikor az undorító leíráshoz ért, láttam, hogy pillantása az oldal felé felmegakad. Kemény arckifejezéssel nézett rám. - Ki tud még erről?

- Jóformán senki.

- A tisztii foorvos látta?

- Nem.

- És Tanner?

- Nemrég telefonált. Csak a halál okát árultam el. A sérülésekről nem tettem említést.

Marino egy darabig még tanulmányozta a jelentést. - Még valaki? - kérdezte a papírokba mélyedve.

- Senki sem látta.

Csend.

- Az újságokban semmi - morfondírozott. - Se a rádióban, se a képládában. Más szóval, a mi kis madarunk odakint semmit sem tud ezekről a részletekről.

Mereven bámultam, mint egy koszobor.

- A szentségit. - Összehajtotta a jegyzőkönyvet, és a zsebébe dugta. - A pasi egy nyavalyás. Hasfelmetszo Jack. - Rám nézve tette hozzá: - Ha jól sejtem, egy hangot sem hallott Boltz felől. Ha mégis, kerülje, vonja ki magát a forgalomból.

- Ezt meg hogy értsem? - Bili nevének említése valóságos fizikai fájdalomt okozott.

- Ne fogadja a hívását, ne találkozzon vele. Tegye, amit ilyenkor tenni szokott. Egyelőre nem akarom, hogy ebből másolatot kapjon. Nem akarom, hogy lássa ezt a jegyzőkönyvet vagy többet tudjon annál amit eddig megtudott.

- Még mindig gyanúsítottként kezeli? - kérdeztem tolem tel-heto nyugodtsággal.

- Az ördögbe is, jószerivel azt sem tudom, mit minek tekintek - vágott vissza. - Tény, hogy o a nemzetközösségi ügyész, és joga van bármihez, amire fáj a foga, igaz? Mint ahogy tény az is, hogy magasról teszek rá, még ha o a nyomorult kormányzó, akkor is. Nem akarom, hogy infóhoz jusson. Ezért arra kérem, kövessen el mindent, hogy ne kelljen találkoznia vele. Léceijen le.

Bili nem jelentkezik. Ebben biztos voltam. Tudja, mit mondott róla Abby, és azt is, hogy jelen voltam, amikor ezeket közölte.

- És még valami - folytatta Marino. Becsattintotta a kabát pamentjait, gallérját körben felhajtotta. - Ha pipa rám, ám legyen. De tegnap este csak a dolgom végeztem, és ha azt képzeli, hogy élveztem, hát mélységesen téved.

Sarkon fordult, amikor valaki a torkát köszörülte. Wingo áll-dogált az ajtónyílásban, kezét divatos nadrágja zsebébe süllyesz-tette.

Marino arcán utálat futott át, durván átnyomakodott mellette, és már ott sem volt.

Wingo elővakodott az asztalomig, s ott megállt. Idegesen csör-gette zsebében az aprót. - Izé... Scarpetta doktornó, az elocsar-nokban megint várja egy forgatócsoport...

- Hol van Rose? - kérdeztem, és levettem a szemüvegem. Úgy éreztem, mintha a szemhéjamat dörzspapírral bélelték volna ki.

- A noi mosdóban, azt hiszem. Izé... szóval mondjam, hogy tá-vozzanak, vagy hogy szeretné?

- Küldje át oket az utca túlsó oldalára - mondtam, majd inge-rülten tettem hozzá, - ahogy az elozo meg az azt megelozo cso-porttal tettük.

-Jó - mormolta, de kísérletet sem tett a távozásra. Megint idegesen csörgette az apróját.

- Van más is? - kérdeztem kényszeredett türelemmel.

- Hát, van valami, ami nagyon érdekel. Amburgeyvel kapcso-latos. Igaz, hogy dohányzásellenes, és ezt úton-útfélen fennen hangoztatja is, vagy tévednék?

Pillantásom elidőzött komor arcvonásain. Nem tudtam, mit számít ez, de azért így válaszoltam: - Eroteljesen ellenzi, és nyil-vánosan is ki szokott mellette állni.

- Gondoltam. Mintha vezércikkekben olvastam is volna errol, meg a tévében is hallottam beszélni. Ha jól tudom, jövo évtol el akarja rendelni, hogy a KGTSZ egyetlen épületében se lehessen dohányozni.

- Így van - jelentettem ki hirtelen fellobbanó bosszúsággal. - Jövo ilyenkor a fonöknoje kint áll majd esoben, hóban, és füstöl, mint valami buntudatos tinédzser. Kutató pillantást vetettem rá. - Miért?

Vállrándítás. - Csak kíváncsi voltam. - Újabb vállrándítás. - Gondolom, régebben dohányzott, de aztán leszokott.

- Tudomásom szerint soha nem is dohányzott - feleltem.

Ismét csörgött a telefonom, és amikor a telefonüzenetes papí-romból felnéztem, Wingo már elment.

Ha másban nem is, de az idójárás tekintetében Marinónak igaza lett. Aznap délután ragyogó kék ég alatt suhantam a kocsimmal Charlottesville felé. A délelotti viharra csupán a mellettem két-felol elmaradó legelokön megülő pára emlékeztetett.

Amburgey vádaskodásai tovább mardostak, ezért elhatároz-tam, személyesen járok utána, hogy mit beszélt dr. Spiro Forto-sisszal. Magam előtt legalábbis ezzel indokoltam az igazságügyi elmeszakértovel megbeszélt találkozót. Valójában nem csak ez indított arra, hogy felhívjam.

Pályám kezdete óta ismertük egymást, és sosem felejtettem el,

hogy éppen azokban a dermeszto idokban ajánlotta fel a barátságát, amikor országos orvos szakértői konferenciákra jártam, és egy lelket sem ismertem. A vele folytatott beszélgetés során nyugodtan kiönthettem a szívem, s nem kellett pszichiáterhez fordulnom.

A tanszékének helyet adó téglapépület homályosan megvilágított harmadik emeleti eloterében várt. Mosoly derítette fel az arcát; atyaián megölelt, fejem búbjára könnyű csókot nyomott.

A Virginia Egyetem orvos- és pszichiáterprofesszora volt, nálam tizenöt évvel idosebb, haja két hófehér szárnyként meredezett a füle mögött, keret nélküli szemüvege mögül joviális tekintet nézett a világba. Szokás szerint sötét öltönyt, fehér inget és olyan keskeny csíkos nyakkendőt viselt, ami pontosan annyi ideje volt divatjamúlt, hogy már ismét divatba jött. Mindig is azt gondoltam róla, hogy olyan, mint egy Norman Rockwell-festmény: a „jóságos házi orvos”.

- Festik az irodámat - magyarázta, és a folyosó felénél kinyitott egy sötét faajtót. - Ha nem zavarja, hogy úgy bánok magával, mint egy beteggel, ide is bemehetünk.

- E percben pontosan annak érzem magam - mondtam, amikor becsukta mögöttünk az ajtót.

A tágas szoba egy nappali kényelmét kínálta, noha némileg semleges, érzelmileg feszültségmentes kivitelben.

Egy cserszínu borkanapéra telepedtem le. Pasztellszínu absztrakt vízfestmények lógtak a falon, imitt-amott zöld szobanövényeket helyeztek el, viszont nem voltak képeslapok, könyvek és telefon. A kanapék végében levo asztalokon álló lámpák nem világítottak, a finom fehér rolót annyira húzták le, hogy békésen beszurodhessen a napfény.

- Hogy van az édesanyja, Kay? - kérdezte Fortosis, és odahúzott egy bézsszínu füles karosszéket.

- Éldegél. Szerintem túlél valamennyiünket.

Elmosolyodott. - Mindig ezt hisszük az anyákról, de sajnos ritkán bizonyul igaznak.

- És az ön felesége, lányai?

- Jól megvannak. - Tekintete fogva tartotta az enyémet. - Fáradtnak látszik.

- Azt hiszem, az is vagyok.

Egy percre nem szólt.

- Ön a VOE fakultásán tanít - kezdte szelíd, megnyugtató modorában. - Megfordult a fejemben, hogy talán ismerte Lóri Petersent.

Több sem kellett, már ömlött is belőlem mindaz, amit senki mással nem osztottam meg. Mindent elsőpro vágy lett úrrá rajtam, hogy szavakba öntsem az érzéseimet.

- Egyszer találkoztunk - vallottam be. - Vagy legalábbis majdnem biztos vagyok benne.

Végkimerülésig vájkáltam az emlékeimben, kivált azokban a nyugalmas, befelé forduló időszakokban, amikor a munkába mentem vagy jövet kocsiban ültem, vagy a kertben a rózsáimat gondoztam. Magam előtt láttam Lóri Petersen arcát, és próbáltam a laborokban körém gyulo vagy eloadások alkalmával a hallgatóság soraiban helyet foglaló számtalan VOE-hallgató homályos arcmásával összemenni. Mostanra már meggyoztem magam, hogy amikor a házában a fényképeket néztem, valami kattant az agyamban. Ismerosnek tetszett.

Múlt hónapban Nok az orvostudományban címmel eloadásorozatot tartottak. Emlékszem, hogy a pódiumon álltam, elottem fiatal arcok tengere az auditórium lépcsőzetesen emelkedő széksoraiban. A hallgatók kényelmesen hátradoltek a piros támlás székeken, szendvicset majsoltak, üdítőjüket iszogatták.

Olyan alkalom volt, mint elotte sok más, semmi szokatlan vagy emlékezetes nem történt, hacsak nem így visszatekintve.

Esküdni nem mernék rá, de úgy hiszem, Lóri azok közt a nok közt volt, akik az eloadás után odajöttek hozzám, hogy kérdést tegyenek fel. Homályosan emlékszem egy fehér köpenyes csinos szokéere. Tisztán csak a szeme volt elottem, sötétzöld és kutató, miközben a véleményemet kérte, hogy szerintem egy no összeegyeztetheti-e a családot egy olyan sokat követelo pályával, mint az orvosi. Azért ragadt csak meg az emlékezetemben, mert egy pillanatra elbizonytalanodtam. Az egyikkel boldogultam, de a másikban kudarcot vallottam.

Megszállottan játszottam le újra meg újra ezt a jelenetet, mint-ha az arc az ismétléstől kiélesedne, ha sikerülne eléggé elovarázsolnom. O volt vagy nem o volt? Soha többé nem mehetek úgy végig a VOE folyosóin, hogy ne azt a szoke orvosnot keresném. Azt hiszem, nem fogok rátalálni. Hiszem, hogy akkor Lóri jelent meg elottem, mint kísértet egy jövendo rémregénybol, mely egyetlen helyre, a múltba számuzi.

-Érdekes - jegyezte meg elgondolkodva Fortosis. - Miért tartja fontosnak, hogy akkor vagy máskor találkozott-e vele?

A cigarettámról felszálló füstbe merengtem. - Nem is tudom, csak talán ettől valóságosabbá válik a halála.

- Ha lehetséges volna, visszatérne ahhoz a naphoz?

- Igen.

- Mit csinálna?

- Valahogy figyelmeztetném - mondtam. - Valahogy meg nem történtté tenném, amit tett.

- Amit a gyilkosa tett?

- Igen.

- Gondol rá?

- Nem akarok rágondolni. Csak képességeimhez mérten mindent el akarok követni, hogy elkapják.

- És megbüntessék?

- Nincs a bunével feléro büntetés. Egyetlen büntetés sem elég súlyos...

- Ha kivégzik, az maga szerint nem lenne elég büntetés, Kay?

- Csak egyszer halhat meg.

- Akkor hát azt akarja, hogy szenvedjen. - Tekintete továbbra is fogva tartotta az enyémet.

- Igen - feleltem.

- Hogyan? Fájdalmat okozna neki?

- Nem, hanem félelmet - mondtam. - Azt akarom, hogy azt a félelmet érezze, amit az áldozatai, amikor ráeszméltek, hogy meg fognak halni.

Meddig beszélhettem, nem tudom, de mire elhallgattam, már sötétebb volt.

- Valószínűleg jobban felboszít, mint más ügyek - ismertem be.

- Olyanok, akár az álmok. - Hátradolt a székében, és könnyedén összeérintette az ujjait. - Az emberek gyakran állítják, hogy nem álmodnak, pedig az felelne meg jobban az igazságnak, hogy nem emlékeznek az álmaikra. Az idegeinkre megy, Kay. Ez az egész mindenség. Indulataink többségét úgy-ahogy sikerül elfojtanunk, nehogy elevenen felfaljanak minket.

- Úgy fest, hogy mostanában alul maradok ebben a küzdelemben, Spiro.

- Miért?

Gyanítottam, hogy tudja, de azt akarja, hogy én mondjam ki.

- Talán azért, mert Lóri Petersen orvos volt. Személyesen kötődöm hozzá. Talán beleképzelem magam a helyébe. Egyszer én is voltam annyi idos, mint o.

- Bizonyos értelemben maga o volt.

- Igen.
- És ami vele megesett, az magával is megtörténhetett volna?
- Nem biztos, hogy ilyen messzire merészkedtem.
- Szerintem meg igen. - Halványan elmosolyodott. - Azt hiszem, sok mindenben elég messzire ment. Miben még?
- Amburgey. Igazából mit mondhatott neki Fortosis?
- Nagy nyomás nehezedik rám más oldalról is.
- Mint például?
- Politikai vonalon. - Mégis belevágtam.
- Ó, igen. - Még mindig összeérintette az ujjait. - Elengedhetetlen velejárója.
- A sajtónak kiszivárogtatott információ. Amburgeyt aggasztja, hogy esetleg az intézetemből származik. - Haboztam. Egy jelt vártam, hogy van-e tudomása róla.
- De szenttelen arca semmit sem árult el.
- Amburgey szerint az ön elmélete úgy szól, hogy a tettes emberölési kényszere az újságcikkek hatására gyorsabban csúcsosodott ki, ennél fogva a kiszivárgó információ közvetlen felelős Lóri haláláért. És most Henna Yarborough haláláért is. Legközelebb ezt vágják majd a fejemhez.
- Elképzelhető, hogy az információ az ön intézetéből jut ki?
- Valaki, egy idegen behatolt a számítógépes adatbázisunkba.
- Igen, elképzelhető. Jobban mondva, ettől meglehetősen védhetetlen helyzetbe kerülök.
- Hacsak ki nem deríti, hogy ki a felelős - jelentette ki tárgyilagosan.
- Fogalmam sincs, mi módon tehetném. - Tovább szorongattam: - Ön beszélt Amburgeyvel.
- A szemembe nézett. - Igen. De azt hiszem, túlzott jelentőséget tulajdonít annak, amit mondtam, Kay. Sosem mennék el addig, hogy kijelentse: az ön intézetéből állítólag kiszivárogtatott információ tehető felelőssé a két legutóbbi gyilkosságért. Vagy más szóval, a két nő még ma is élne, ha nem lettek volna azok az újságcikkek. Ilyet nem mondhatok. Nem is mondtam.
- Biztosra vettem, hogy látható rajtam a megkönnyebbülés.
- Ha azonban Amburgey vagy más elefántot akar az úgynevezett kiszivárogtatásból csinálni, aminek lehetséges forrása a maga intézeti számítógépe, akkor attól tartok, nem sokat tehetek ellene. Az igazat megvallva, úgy érzem, fontos kapocs van a hírverés és a gyilkos működése között. Ha a bizalmas információ felbujtó cikkeknek és szenzációhajásabb újságcímeknek ad tápot, akkor kénytelen vagyok elismerni, hogy Amburgey vagy akár más fegyverként használhatja az intézete ellen, amit objektíven kijelentettem. - Hosszan nézett. - Érti, mire célzok?
- Arra, hogy nem tudja hatástalanítani az idozított bombát - feleltem lelombozódva.
- Elorehajolt, és kerekén kimondta: - Azt mondom, hogy képtelen vagyok olyan bombát hatástalanítani, amit még csak nem is látok. Egyáltalán, miféle bombáról van szó? Azt akarja mondani, hogy valaki kelepcét állít magának?
- Nem is tudom - válaszoltam óvatosan. - Csak annyit mondhatok, hogy a város vezetésén elverik a port, mert Lóri Petersen felhívta a rendsereget, mielőtt meggyilkolták. Olvasott erről?
- Bólintott, a szemében érdeklődés csillant.
- Jóval a ma reggeli sztori előtt Amburgey magához rendelt, hogy ezt megvitassuk. Tanner is ott volt. Meg Boltz. Azt sulykolták belém, hogy botrány, pereskedés várható. Amburgey erre úgy rendelkezett, hogy ettől fogva csakis o nyilatkozhat a sajtónak. Én nem fuzhetek megjegyzést semmihez. Kijelentette, hogy ön szerint a sajtónak kiszivárogtatott információ, az ennek következtében megjelenő cikkek fokozzák a gyilkos emberölési kedvét. Hosszan faggattak annak a lehetőségéről, hogy esetleg az én

intézetemből erednek a fülesek. Nem volt más választásom, mint elismerni, hogy valaki bejutott az adatbázisomba.

- Értem.

- Mindeközben az a nyugtalanító benyomásom támadt - folytattam, - hogy ha kitör a botrány, akkor az amiatt lesz, ami állítólag az én intézetemben folyik. Értsd: hátráltattam a nyomozást, az is lehet, hogy közvetve még több no halálát okoztam... - Elhallgattam, majd hisztérikusabb hangon folytattam. - Más szóval, lelki szemeim már láttam, hogy mindenki megfélemedezik arról, hogy a város elszúrta a segélyhívást, mert a VIOSZI-t, azaz engem ócsárolnak majd.

Nem fuzótt hozzá semmit.

- Talán csak felfújom az egészet - jegyeztem meg után.

- Talán nem.

Nem igazán ezt akartam hallani.

- Elméletileg van esély rá, hogy úgy történjen, ahogy előreveltette - magyarázta. - Ha bizonyos személyek ezt a forgatókönyvet részesítik elonyben, mert a saját borüket próbálják menteni. Az orvos szakérto könnyu préda. A nagyközönségnek - tisztelet a kivételnek - fogalma sincs, mivel foglalkozik az orvos szakérto; hátborzongató, nem szalonképes elképzeléseik, feltevéseik vannak róla. Az emberek ellenszenvvel viseltetnek valaki iránt, aki felvágja szeretteik testét. Csonkításnak, végső megbecstelenítésnek tartják...

- Kérem! - szakítottam félbe könyörögve.

Szelíden fejezte be: - Eszerint érti, mire gondolok.

- Nagyon is.

- Felháborító, hogy feltörték az adatbázisát.

-De mennyire. Sokszor azt kívánom, bárcsak még írógépet használnánk.

Kibámult az ablakon. - Hadd beszéljek magával úgy, mint egy ügyvéd, Kay. - Lassan rám siklott a pillantása, az arca elkomorodott. - Azt ajánlom, legyen nagyon óvatos. De ne feledje, hogy nem szabad annyira belebonyolódnia ebbe, hogy az elvonja a figyelmét a nyomozásról. A politikai cselszövés vagy az attól való félelem egy ponton annyira nyugtalanítóvá válhat, hogy az ember hibát követhet el, s ezzel megkíméli ellenfeleit, hogy ürügyet kelljen fabrikálniuk.

A tévesen felcímkézett lemezek villantak elém. Görcsbe rándult a gyomrom.

- Olyanok, mint süllyedo hajón az emberek - folytatta Fortosis. - Kivetkoznak önmagukból. Mindenki menti a borét. Igyekeznek, hogy ne legyenek támadhatók, amikor kitör a pánik. És Richmondban egyesek már pánikba estek.

- Úgy bizony - helyeselttem.

- Ami értheto is. Lóri Petersen halálát meg lehetett volna akadályozni. A rendőség megbocsáthatatlan hibát követett el, amikor segélyhívását nem kezelte kiemelten. Nem kapták el a gyilkost. Nok halnak meg. Az emberek a város vezetését hibáztatják, akik keresnek valakit, akire rákenhetik az egészet. Az emberi állat már csak ilyen. Ha a rendőség, a politikusok lejjebb tudják passzolni a labdát, nem fognak habozni.

- Hanem egészen az én ajtóig rúgják - mondtam keseruen, és automatikusan Cagney jutott az eszembe.

Vajon vele is megtennék?

Tudtam jól a választ, és ki is mondtam. - Akaratlanul is az jár a fejemben, hogy azért vagyok könnyu célpont, mert no vagyok.

- No a férfiak világában - toldotta meg Fortosis. - Mindig is elsorendu bunbak lesz, amíg az öregfiúk klubja fel nem fedezi, hogy harapni is tud. Márpedig maga tud. - Rám mosolygott. - Hozza tudomásukra.

- Hogyan?

- Van valaki az intézetben, akiben feltétlen megbízik? - kérdezett vissza.

- A beosztottaim igen huségesek...

Elhessentette a megjegyzésemet. - Bizalomról beszélek, Kay. Olyasvalakire gondoljon, akire az életét rábízna. Mondjuk, a számítógépes elemzőjére?

- Margaret mindig huséges volt - feleltem bizonytalanul. - De hogy az életemet rá merném-e bízni? Nem hiszem. Alig ismerem, már legalábbis mint magánembert.

- Arra akarok kilyukadni, hogy a biztonsága - ha ilyen értelemben gondol rá, akkor a legerősebb védelme - az lenne, ha sikerülne kiderítenie, ki töri fel az adatbázisát. Lehet, hogy ez nem fog menni. De ha egyetlen esély is van rá, gondolom, csakis olyanra bízhatja, aki rendelkezik megfelelő számítógépes ismerettel ahhoz, hogy kiokoskodja. Egy nyomozó, akiben megbízhat. Úgy vélem, nem lenne bölcs dolog olyasvalakit bevonni, akit alig ismer, akinek esetleg eljárna a szája.

- Így hirtelen nem jut eszembe senki - mondtam. - És még ha esetleg még rosszabb fényt vetne rám. Ha, mondjuk, egy újságíró dézsmálja az adataimat, nem látom be, hogy ennek a napvilágra kerülése, hogy oldaná meg a problémámat.

- Talán nem oldaná meg. De ha a maga helyében volnék, én megkockáztatnám.

Kíváncsi voltam, milyen irányba terel. Ha szimatom nem csalt, valakit o is gyanúsna tart.

- Észben tartom, amit mondott - ígérte -, ha és amennyiben megkeresnek ebben az ügyben, Kay. Ha valaki például nyomást gyakorol rám a gyilkost felajzó újságcikkkel vagy hasonlókkal kapcsolatban. - Kis szünetet tartott. - Nem hagyom, hogy manipuláljanak. De hazudni sem tudok. Tagadhatatlan, hogy a gyilkos reagálása a nyilvánosságra, más szóval a modus operandi-ja kissé szokatlan.

Csak figyeltem.

-Az az igazság, hogy nem minden sorozatgyilkos szeret saját magáról olvasni. Az emberek többsége azt hiszi, hogy a világraszóló buntettek elkövetői ismertségre szomjaznak, fontosnak akarják érezni magukat. Mint például Hinckley. Az ember rálo' az elnökre, és egy csapásra híressé válik. Egy beilleszkedni nem tudó embert, aki képtelen megmaradni az állásában vagy bárkivel is normális kapcsolatot tartani, egyik napról a másikra az egész világ megismeri. Véleményem szerint ezek a kivételek. Az egyik véglet.

A másik viszont a Lucasok és Toole-ok. Elkövetik, amit elkövetnek, és sok esetben annyi ideig sem maradnak egy helyben, hogy olvashatnának magukról. Nem akarják, hogy bárki is megtudja, mit tettek. Elrejtik a holttesteket, és eltüntetik a nyomait. Jórészt úton vannak, egyik helyről a másikra csámborognak, s közben kiszemelik a következő áldozatot. A richmondi gyilkos MO-jának beható vizsgálata azt a benyomást keltette bennem, hogy o valahol a két véglet között helyezkedik el: azért ő, mert kényszerűen érez rá, és maximálisan nem óhajtja, hogy elkapják. Ugyanakkor éltető eleme a rá irányuló figyelem, és mindenkivel tudatni szeretné, mit követett el.

- Ezt mondta Amburgeynek is? - kérdeztem.

-Azt hiszem, ennyire nem kristályosodott még ki bennem, amikor a múlt héten vele vagy bárki mással beszéltem. Henna Yarborough meggyilkolása győzött meg végleg.

- Abby Turnbull miatt.

- Igen.

- Ha o volt a kiszemelt áldozat - folytattam -, akkor mi rázhatná meg jobban a várost, és mi lehetne országos szenzáció, mint a díjnyertes és a gyilkosságokról tudósító újságíró meggyilkol-

lása.

- Ha Abby Turnbullt akarta megölni, a választását meglehetősen személyesnek érzem. Az első négy gyilkosság személytelen, idegengyilkosságnak tunik. A támadó nem ismerte a nököt. Becserkészte őket. Alkalom szülte célpontok voltak.

-A DNS-vizsgálat eredménye igazolja majd, hogy ugyanaz-e az elkövető - vettem fel, mert megéreztem, merre kapiskál. - De biztos vagyok benne. Egyáltalán nem tartom valószínűnek, hogy Hennát valaki más ölte meg, olyasvalaki, aki a novérére pályázott.

- Abby Turnbull híresség - mondta Fortosis. - Ugyanakkor felteszem magamnak a kérdést, hogy ha ő volt a kiszemelt áldozat, illik-e képbe, hogy a gyilkos hibát kövessen el, és helyette a hűgát ölje meg? Ha viszont Hennát választotta ki, nem túlzott-e a véletlen egybeesés?

- Ennél furcsább dolgok is megtörténtek már.

- Hogyne. Semmi sem biztos. Életünk végéig találgathatunk, mégsem sikerül beletrafálnunk. Miért ez vagy miért az? Ott van példának okáért az indíték. Durván bánt vele az anyja, zaklatták és így tovább és így tovább? Megfizet a társadalomnak, így mutatja ki a világ iránti megvetését? Minél régebb óta foglalkozom pszichológiával, annál erősebben él bennem a meggyőződés, hogy igaz, amit a legtöbb pszichiáter nem szívesen hall, miszerint sokan azért ölnek, mert élvezik.

- Már régen erre a következtetésre jutottam - fakadtam ki dühösen.

- Szerintem a richmondi gyilkos jól szórakozik - folytatta nyugodtan. - Nagyon körmönfont, nagyon megfontolt. Ritkán követ el hibát. Nem valami szellemileg félresikerült alakkal van dolgunk, akinek károsodott a frontális lebenye. Szó sincs róla, hogy pszichotikus volna. Pszichopata szexuális sadista, aki átlagon felüli intelligenciával rendelkezik, és olyan jól boldogul a társadalomban, hogy a nyilvánosság felé fenn tud tartani egy elfogadható személyiséget. Merem állítani, hogy jövedelmező állása van Richmondban. Cseppet sem lepne meg, ha olyan foglalkozása, hobbjaja volna, melynek révén zavart vagy sérült emberekkel kerül kapcsolatba, vagy olyanokkal, akiket könnyen irányíthat.

- Közelebből milyen foglalkozásra gondol? - kérdeztem feszengve.

-Bármilyen lehet. Megkockáztatnám, hogy elég agyafúrt, elég hozzáértő ahhoz, hogy jóformán bármivel foglalkozzék, amihez kedve van.

„Orvos, ügyvéd, indián fonók” - csengett a fülemben Marino hangja.

- Ezek szerint meggondolta magát - emlékeztettem Fortosist.

- Eredetileg abból indult ki, hogy a tettesnek priusza van vagy elmebajjal kezelték, esetleg mindkettő előfordulhat nála. Olyan emberrel van szó, akit nemrégiben engedtek ki egy elmegyógyintézetből vagy börtönből...

- Az utolsó két gyilkosság fényében, kivált, ha Abby Turnbull is belejátszik a képbe, ezt egyáltalán nem tartom lehetségesnek - szakított félbe. - Pszichotikus elkövetőknek ritkán, ha ugyan valaha is sikerül ismételtelen kijátszaniuk a rendőrséget. Azon a véleményen vagyok, hogy a richmondi gyilkos tapasztalt, nagy valószínűséggel másutt már évek óta követ el gyilkosságokat, és most ugyanolyan sikeresen kerül el a letartóztatást, mint ahogy korábban tette.

- Arra gondol, hogy új helyre költözik, ott hónapokon át gyilkol, aztán továbbáll egy házzal?

- Nem feltétlen - válaszolta. - Lehet, hogy van annyira fegyelmezett, hogy amikor új helyre költözik, előbb bedolgozza magát az állásába. Akár jó darabig nem tesz semmit, és csak aztán fog

bele. De amikor elkezd, nem bírja abbahagyni. És minden új területtel egyre több elégtételt csak ki. Fokozottan merésszé, irányíthatatlanná válik. Csúfot uz a rendőrségből, élvez, hogy a város központi problémájává nő ki magát a sajtón és esetleg az áldozatok kiválasztásán keresztül.

- Abby - mormoltam. - Ha valóban ott szemelte ki.

Bólintott. - Egy igencsak szem előtt lévő rendőrségi tudósító megölése - ha valóban erre vállalkozott - újdonság nála, mindaddig a legmerészebb, sőt legvakmerőbb cselekedete. A legszenzációsabb teljesítmény lehetett volna. Közrejátszhatnak más dolgok, vonatkozási pontok, elképzelések. Abby ír róla, és ő azt hiszi, hogy ettől személyes köze van hozzá. Kapcsolatba kerül vele. Dűhe, fantáziálása körülötte összpontosul.

- De elszúrta - vágtam vissza dühösen. - Itt az úgynevezett kiugró lehetősége, és teljesen elszúrja.

- Pontosan. Könnyen lehet, hogy nem ismerte Abbyt annyira, hogy tudja, hogy néz ki, vagy hogy múlt ősszel odaköltözött hozzá a húga. - Rezzentlenül állta a pillantásomat. - Meglehet, hogy amíg nem látta a híradót vagy nem olvasta az újságot, nem is sejtette, hogy akit megölt, az nem Abby.

Megdöbbenett ez a felvetés. Eddig meg sem fordult a fejében.

- És ez nagyon aggaszt. - Hátradol a székében.

- Miért? Mert megint megpróbálhatja Abbyt megölni? - Ebben erosen kételkedem.

- Aggaszt. - Nem úgy történt, ahogy eltervezte. Az ő észjárása szerint bolondot csinált magából. És ettől talán még elvetemültebbé válik.

- Milyen brutálissá kell ahhoz válnia, hogy ráaggathassuk az „elvetemültebb” jelzót? - tört fel belőlem. - Tudja, mit tett Lóri-val. És most Henna-val...

Arckifejezése láttán bennem akadt a szó.

- Nem sokkal azelőtt, hogy ideért, Kay, felhívtam Marinót.

Fortosis tehát tudta.

Tisztában volt vele, hogy Henna Yarborough vaginális mintái negatívak.

A gyilkos valószínűleg csütörtököt mondott. Az ondó jó része, amit összegyujtöttem, a takaróra és Henna lábára került. Úgy is mondhatnánk, hogy az egyetlen, amit a hüvelybe illesztett, a kése volt. Henna alatt sötét és kemény volt a lepedő a rászáradt vértől. Ha a gyilkos nem fojtotta volna meg, akkor biztos elvérzik.

Nyomott csendben ültünk, és arra az iszonyatos lényre gondoltunk, aki egy másik embernek okozott szörnyűséges fájdalomból merít élvezetet.

Amikor felpillantottam, Fortosis tekintete tompa, arckifejezése kimerült volt. Ha nem tévedek, akkor eloször eszméltem rá, hogy idosebbnek látszik a koránál. Hallotta és látta, ami Henna-val történt. Nálam is élénkebben tudta elképzelni ezeket a rémségeket. A szoba bezárult körülöttünk.

Egyszerre álltunk fel.

A hosszabb úton mentem vissza a kocsimhoz. Nem a parkolóhoz vezető keskeny egyenes utat, hanem az egyetem területén kanyargót választottam. A Blue Ridge-hegység ködös, megfagyott óceán volt a távolban, a rotunda kupolája ragyogó fehér, és a pázsiton már hosszú árnyékujjak kapkodtak utánam. Orromat megütötte a naptól meleg fák és fű illata.

Csoportokba verődött hallgatók mentek el mellettem, nevetgéltek, csevegtek, és oda sem figyeltek rám. Amint egy hatalmas öreg tölgy kinyúló ága alatt mentem el, futó lábak dübörgésétől hirtelen torkomba ugrott a szívem. Ijedten fordultam meg, és rémült pillantásom egy fiatal kocogóval találkozott. Meglepetésében elnyílt a szája. Ahogy átvágott a járdán, csak piros sortja és

hosszú barna lábszára villanását láttam, majd a következő pillanatban ott sem volt.

13.

Másnap reggel már hatkor bementem az intézetbe. Senki sem volt ott rajtam kívül, a kinti telefonok is még az állami telefonközpontra voltak kapcsolva.

Míg csepegett a kávé, átmentem Margaret irodájába. A válasz üzemmódban levo komputer még mindig újbóli próbálkozásra tüzelte a behatolót. De az lapított.

Ennek így semmi értelme, gondoltam. Tudja tán, hogy felfedeztük a behatolást, miután múlt héten megpróbált hozzáférni Lóri Petersen aktájához? Inába szállt volna a bátorsága? Gyanítja, hogy nem vittünk fel a gépre semmi újat?

Vagy más oka van? A sötét képernyőre meredtem. Ki vagy?, tunodtem. Mit akarsz tolem?

Megszólalt a telefon a folyosó túlsó végén. Három csöngetés után csend lett, amikor felvette a központos.

„Nagyon körmönfont, nagyon megfontolt...”

Ehhez nem kellett Fortosis, hogy tudjam.

„Nem valami szellemileg félresikerült alakkal van dolgunk...”

Nem számítottam rá, hogy ránk hasonlít. De attól még elofordulhat.

Talán mégis olyan, mint mi.

„...olyan jól boldogul a társadalomban, hogy a nyilvánosság felé fenn tud tartani egy elfogadható személyiséget...”

Van annyira értelmes és képzett, hogy bármilyen állást betöltsön. Lehet, hogy a munkahelyén vagy otthon számítógépen dolgozik.

Megpróbálhat olvasni a gondolataimban. Be akar hatolni a koponyámba, ahogy én is az övébe. Én vagyok az egyetlen kézzelfogható kapocs közte és az áldozatai között. Az egyedüli élő tanú. Amikor a zúzódásokat, törött csontokat, a testszöveteken ejtett mély vágásokat vizsgáltam, kizárólag én láttam át, micsoda ero és brutalitás kellett, hogy ilyen sérüléseket okozzon. A fiatal, egészséges embereknek ruganyosak a bordái. Lóri bordáit úgy törte el, hogy teljes erovel beletérdelt a mellkasába. Lóri akkor a hátán feküdt. Tette ezt azután, hogy kitepte a telefonzsinórt a falból.

Lóri ujjait úgy törte el, hogy vadul kicsavarta, kifecamította oket. Betömte a száját, megkötözte, aztán egyenként eltörte az ujjait. Erre semmi oka nem volt, hacsak az nem, hogy kínozza, s ezzel a fájdalommal ízelítot adjon a rá váró gyötrelmekből.

Lóri eközben pánikszereuen küzdött levegoért. Pánik kerítette hatalmába, mialatt a leszorított ereket a továbbfolyni nem tudó vér úgy pukkasztotta ki, mint kis luftballonokat, és ettol úgy érezhette, mintha fel akarna robbanni a feje.

A gyilkos ezután megeroszakolta, kényszerrel behatolt szinte minden testnyílásába.

Minél jobban küszködött, annál erosebben szorult a nyakára a villanyzsinór, amíg utoljára el nem ájult és meg nem halt.

Rekonstruáltam az egészet. Azt, amit az áldozataival tett.

Biztos megfordul a fejében, mennyit tudok. Pimasz. És paranoiás.

Minden megvan a számítógépen, minden, amit Pattyvel, Brendával, Cecile-lel tett... Minden sérülés leírása, minden apró bizonyítéké, amit találtunk, minden laborvizsgálaté, amit kezdeményeztem.

Elolvassa-e, amiket lediktáltam? Olvas-e a gondolataimban?

Lapos sarkú cipom élesen csattogott az üres folyosón, amikor visszafutottam az irodámba. Kétségbeesett tettvágytól sarkallva

kiürítettem a levéltárcámat, hogy elokaparjam a törtfehér névkártyát, amelynek közepén a Times címfeje emelkedett ki dombornyomott gótikus fekete betűkkel. Hátán remego kézzel írt számok.

Tárcsázni kezdtem Abby csipogójának a számát.

Délutánra beszéltem meg találkozót, mert amikor Abbyvel beszéltem, a húga testét még nem adtuk ki. Azt akartam, hogy addig ne jöjjön be, amíg Hennát el nem szállították a temetkezési vállalat alkalmazottai.

Abby pontosan érkezett. Rose tapintatosan betessékelte az irodámba, én meg ugyanolyan tapintatosan becsuktam mindkét ajtót.

Borzalmasan nézett ki. Az arcán még inkább elmélyültek a ráncok, a bőre valósággal megsűrűlt. Haja szabadon és kócosan hullott a vállára, gyűrött fehér vászonblúzt és khakiszoknyát viselt. Amikor cigarettára gyújtott, észrevettem, hogy remeg. Üres tekintete mélyén bánat, harag csillant.

Azzal kezdtem, hogy elmondtam ugyanazt, amit az eddigi áldozatok szeretteinek is: - A testvére halálát fojtogatás okozta, Abby, amit a nyaka köré tekert hurokkal követte el.

- Mennyi ideig tartott? - Reszkető füstcsíkot fújt. - meddig élt még azután... hogy az az ember bement hozzá?

-Nehéz pontosan megmondani. De a vizsgálat eredményei arra engednek következtetni, hogy nem soká.

De nem halt meg elég hamar, tettem hozzá gondolatban. Henna szájában szövetrostokat találtam. Betömték a száját. Az a szörnyeteg azt akarta, hogy eléljen egy darabig, és az alatt is csöndben legyen.

A vérvesztés mennyisége alapján a vágott sebeket perimortem-re, tettem, ami annyit tesz, hogy csupán annyit állíthattam bizonyossággal: a halál bekövetkeztéhez közeli időpontban keletkeztek. A késelés után igen kevés vér jutott a környező szövetekbe. Lehet, hogy akkor már nem élt. Remélhetőleg már nem volt öntudatánál.

De valószínűbb, hogy ennél rettenetesebb volt. Gyanítottam, hogy a roló zsinórja akkor feszült meg a nyakán, amikor a fájdalom kiváltotta önkéntelen reflexként kinyújtotta a lábát.

- A kötohártyákban, az arc és nyak hámszövetében bevérvések támadtak - folytattam. - Más szóval, a szem és az arc kis, felületi erei megpattantak. Ezt a szorítás, a nyak köré tekert hurok miatt a nyaki vénák elzáródása okozta.

- Meddig élt? - kérdezte ismét tompán.

- Percekig - ismételtem.

Ennél többet nem szándékoztam a tudomására hozni. Abby megkönnyebbültnek látszott. Vigaszt keresett a reményben, hogy a húga a lehető legkevesebbet szenvedett. Egy nap, amikor az ügy lezárul, és Abby visszanyeri a lelkierejét, majd megtudja. És Isten legyen irgalmas hozzá, amikor a késről hall.

- Ennyi az egész? - kérdezte remego hangon.

- Ennyi, amit elmondhatok - feleltem. - Sajnálom. Végtelenül sajnálom, ami Hennával történt.

Némán dohányzott egy ideig. Ideges, szaggatott slukkokat szívott a cigarettájából, mintha nem tudná, mit kezdjen a kezével. Alsó ajkát harapdálta, hogy ne remegjen.

Amikor végül a szemembe nézett, nyugtalanság, gyanakvás bujkált a tekintetében. Tudta, hogy nem ezért kérttem ide. Megérezte, hogy van még más is.

- Valójában nem ezért hívtam ide, ugye?

- Nem - válaszoltam oszintén.

Csend.

Láttam, hogy no benne a neheztelés, a harag.

- Mirol van szó? - kérdezte. - Mit akar tolem?

- Szeretném tudni, mit szándékozik tenni.

Dühösen villogott a szeme. - Á, értem már! A borét félti. Istenem! Maga sem különbözik a többiektől!

- Egyáltalán nem érdekel, mi lesz velem - feleltem rendkívül higgadtan. - Ezen már túltettem magam, Abby. Elég van a tarso-lyában, hogy bajt keverjen nekem. Ha engem és az intézetet le akarja járattatni, ám tegye. Öné a döntés joga.

Elbizonytalanodott, pillantása kerülte az enyémet.

- Megértem a dühét.

- Kizártnak tartom.

- Jobban értem, mint képzelné. - Bilire gondoltam. Nagyon is értettem Abby felháborodását.

- Nem értheti. Senki sem értheti! - kiáltott fel. - Ellopták tolem a testvéreimet. Az életem részét. Elegendem van abból, hogy mások elveszik tolem, ami az enyémet! Micsoda világ ez... - elcsuklott a hangja -, ahol valaki ilyesmit követhet el? Jézus. Egyszerűen fogalmam sincs, mit teszek...

Határozottan vágtam bele: - Tudom, hogy egyedül akar nyomozni a húga halála ügyében, Abby. Ne tegye.

- Valaki meg kell, hogy tegye! - kiabálta. - Miért, talán hagyjam azokra a bazári majmokra?

- Van, amit jobb, ha a rendőrökre hagy. - De segíthet. Ha tényleg segíteni akar.

- Ne bánjon velem ilyen lekezelően!

- Szó sincs róla.

- A magam módján járok el...

- Nem. Ne a maga szakállára nyomozzon, Abby. Tegye a testvééréért.

Elképedten meredt rám kivörösödött szemével.

- Azért kérttem ide, mert hazardírozni fogok. És ebben a segítségére lesz szükségem.

- Helyes! Biztos azt akarja, hogy hagyjam el a várost, és tart- sam minél távolabb magam a...

Lassan csóválni kezdtem a fejem.

Meglepedött.

- Ismeri Benton Wesleyt?

- A profilos - vágta rá habozva. - Tudom, ki az.

Felnéztem az órára. - Tíz perc múlva itt lesz.

Hosszan nézett rám. - Mirol van szó? Tulajdonképpen mit akar tolem?

- Újságírói kapcsolatai révén segítsen nekünk megtalálni a gyilkost.

- Megtalálni? - kerekedett el a szeme.

Felálltam, hogy utánanézzek, maradt-e még kávé.

Wesley nehezen adta be a derekát, amikor a telefonban elmagya- ráztam a tervem, de most, amikor hármásban ültünk az irodám- ban, világossá vált, hogy belement.

- Feltétlen együttműködése nem képezheti vita tárgyát - kö- zölte határozottan Abbyvel. - Biztosítékot akarok, hogy pontos- san azt teszi, amiben megegyezünk. Bármilyen rögtönzés vagy önálló megnyilvánulás azonnal betesz a nyomozásnak. A diszkrét- ciónja elsorendű fontosságú.

Abby bólintott. - Ha a gyilkos hatol be az adatbázisba, miért csak egyszer tette? - kérdezte aztán.

- Legalábbis mi egy alkalomról tudunk - javítottam ki.

- Mégsem csinálta azóta, hogy felfedezte.

- Versenyt fut az idővel - vetette fel Wesley. - Két hét alatt két- not gyilkolt meg, és az újságok bizonyára elég információval szol- gálnak, ami kielégítheti a kíváncsiságát. Most ül a babérajain, elé- gedett magával, mert a sajtó értesülései szerint nincs bizonyíté- kunk ellene.

- Fel kell heccelnünk - tettem hozzá. - Annyira paranoiássá

kell tennünk, hogy meggondolatlaná váljon. Ennek egyik módja, ha elhitjük vele, hogy az intézetem megtalálta azt a bizonyítékot, ami meghozhatja a várva várt áttörést.

- Ha o az, aki feltörte a komputert - foglalta össze Wesley -, akkor ez elég indíték lesz, hogy megint megpróbálja kideríteni, mit tudunk. - Rám nézett.

Az igazság az volt, hogy szó sem volt áttörésről. Margaretet meghatározatlan időre kitiltottam az irodájából, a gépét válaszüzemmódban hagytuk. Wesley hívóazonosítóval látta el Margaret mellékét, hogy minden hívást lenyomozhassunk. A számítógéppel akartuk csapdába csalni a gyilkost, családoknak pedig Abby újságcikkét szántuk, miszerint az orvos szakértő „fontos nyom”-ra akadt.

- Paranoiás lesz, és annyira felizgatja magát, hogy el is hiszi - jövendöltem. - Ha, mondjuk, egyszer is kórházban kezelték a környéken, most ezért aggódik majd, hogy a régi kórlapok alapján a nyomára jutunk. Nyugtalaníthatja az is, ha valami különleges gyógyszert vásárol az egyik gyógyszertárban.

Minden azon a szokatlan szagon állt vagy bukott, amit Matt Petersen említett a rendőségnek. Nem volt más „bizonyíték”, amire bizvást hivatkozhattunk volna.

Az egyetlen bizonyíték, amitől a gyilkosnak tartania kellett, a DNS volt.

Ezzel a blöff el kiugrasztottam a rejtekhelyéről, és igazán még csak blöff sem lett volna.

Pár napja kaptam meg az első két esetről készült jelentést. Tanulmányoztam a függőlegesen elhelyezkedő, változó árnyalatú és szélességű csíkokat, amelyek mintája döbbenetesen emlékeztetett a szupermarketek előrecsomagolt áruira nyomott vonalkódra. Mindegyik esetben három radioaktív szondázást végeztek, és Patty Lewis csíkjainak helyzete mind a három esetben házpontosan egyezett Brenda Steppe csíkjainak helyzetével.

- Ebből persze nem deríthetjük ki a személyazonosságát - magyaráztam Abbynek és Wesleynek. - Annyit mondhatunk, hogy ha fekete, akkor százharmincötmillió férfi közül elméletileg csak egyre illik ez a minta. Ha fehér, akkor ötszázmillióból egyre.

A DNS az ember egészének mikrokozmosza, életkódja. A New York-i magánlaborban dolgozó géntechnológusok azokból az oldómintákból izolálták a DNS-t, amiket én vettem. Meghatározott helyeken elcsippentették a mintákat, és az így kapott töredékek egy sűrű géllal borított, villamos töltésű felület különálló területeire vándoroltak. A felület egyik végén volt a pozitív töltésű pólus, a másikon a negatív.

- A DNS negatív töltést hordoz - folytattam. - Az ellentétek vonzzák egymást.

A rövidebb töredékek pozitív irányba messzebb jutottak és gyorsabban, mint a hosszabbak, és a gélben szétszóródó töredékek létrehozták a vonalmintát. Ezt azután átvitték egy nejlonhártyára, és szondázásnak vetették alá.

- Nem értem - szakított félbe Abby. - Milyen szondának?

- A gyilkos kettős spirális DNS-töredékeit egyes spirális töredékekre bontották fel, illetve denaturálták - magyaráztam. - Egyeszerűben fogalmazva, lehúzták a cipzárat. A szonda egy egyes spirális, specifikus bázis szekvenciájú DNS-oldatot, amit radioaktív nyomjelző izotóppal láttak el. Amikor az oldatot vagy szondát rákenték a nejlonhártyára, a szonda kikereste és összekötötte az egymást kiegészítő egyes spirálokat a gyilkos kiegészítő egyes spiráljaival.

- Vagyis a cipzárat megint felhúzták? - kérdezte Abby. - De most radioaktív?

- A lényeg, hogy a mintáját most röntgenfilmen láthatóvá lehet tenni - mondtam.

- Igen, a vonalkódját. Kár, hogy nem lehet egy adatbázison átfuttatni, ami aztán kidobná a nevét - jegyezte meg szárazon Wesley.

- Minden megvan benne, amit tudni lehet a gyilkosról - folytattam. - Az a gond, hogy a technológia még nem olyan fejlett, hogy leolvassa a specifikumokat, például a genetikai fogyatékoságokat, szem- és hajszínt, ilyesfélét. Annyi csík van jelen, melyek az egyén genetikai összetételében oly sok pontnak felelnek meg, hogy egyszerűen túl bonyolult az egész, és csak azt jelenthetjük ki határozottan, hogy egyezésről vagy nem egyezésről van szó.

- De a gyilkos ezt nem tudja - nézett rám töprengve Wesley.

- Nem bizony.

- Hacsak nem tudós vagy hasonló - szólt közbe Abby.

- Induljunk ki abból, hogy nem az - javasoltam. - Az a gyanúm, hogy amíg nem olvasott róla az újságokban, meg sem fordult a fejében a DNS-profilozás. Kétlem, hogy tisztában volna ezzel a fogalommal.

- A cikkemben majd szépen elmagyarázom az eljárást - fuzte a gondolatait fennhangon Abby. - Épp csak annyira, hogy bedilizzen tőle.

- Csak annyira, hogy elhitessük vele, tudunk a fogyatékoságáról - értett egyet Wesley. - Már ha van fogyatékosága... És épp ez aggaszt, Kay. - Józan pillantást vetett rám. - Mi van, ha nincs?

Türelmesen foglaltam újból össze. - Továbbra is szembeszökőnek találok Matt Petersen utalását a „palacsintára”, a szagra, ami a hálószobában megütötte az orrát, és palacsintáéra, valami édes, de verejtékhez hasonló szagra emlékeztette.

- Juharszirupra - jutott Wesley eszébe.

- Így van. Ha a gyilkosnak juharszirupra emlékeztető testszaga van, akkor valami rendellenességben, egy bizonyos anyagcsereszavarban szenved. Közelebből „juharszirupvizelet-betegség”-ben.

- És ez genetikai? - Wesley ezt már másodszor kérdezte.

- Épp ez a szép benne, Benton. Ha ez a betegsége, akkor ez valahol megvan a DNS-ében.

- Az életben nem hallottam róla - közölte Abby. - Errol a betegségről.

- Hát nem mindennapos, az biztos.

- Pontosan mégis mi ez?

Felálltam az asztalomtól, és a könyvszekrényhez léptem. Kihúztam a vaskos Belgyógyászat címu tankönyvet, kinyitottam a megfelelő oldalnál, és eléjük tettem.

- Enzimhiány - magyaráztam, miközben ismét helyet foglaltam. - A hiány következtében méregként halmozódnak fel a szervezetben az aminosavak. Klasszikus vagy akut formájában a betegnél súlyos szellemi visszamaradottságot és/vagy a csecsemő korai halálát okozzák, s éppen ezért ritkán találkozhatunk olyan normális felnőtellel, aki ebben a betegségben szenved. Ettől persze még elofordulhat. Enyhébb formájában, ami a gyilkos esetében is fennállhat, ha ugyan ez a baja, a születést követő fejlődés normális, a tünetek időszakosak, és a betegség alacsony fehérjetartalmú étrenddel, valamint étrendkiegészítőkkel, főként a tiamin azaz B, vitamin átlagos napi szükségletének tízszeresével kezelhető.

- Más szóval az enyhe fajtában szenvedhet - hajolt előre Wesley, és összeráncolt szemöldökkel tanulmányozta a könyvet -, viszonylag normális életet élhet, a zsenialitás határát súrolhatja, csak bűdös?

Bólintottam. - A juharszirupvizelet-betegség legáltalánosabb jellemzője egy jellegzetes szag, a vizelet és izzadság erős „juharszirup”-szaga. A tünetek erősebben jelentkeznek, ha stressz alatt van, a buz erősebbé válik, amikor olyasmit csinál, ami a leg-

eresebb stresszt váltja ki nála, vagyis gyilkol. A szag beleivódik a ruháiba. Valószínűleg hosszú ideje feszélyezi a betegsége.

- De az ondóban nem érezhető a szag? - kérdezte Wesley.

- Nem feltétlenül.

- Nos, ha ilyen testszaga van - mondta Abby, - akkor gyakran zuhanyozhat. Már ha emberek között dolgozik. Ugyanis megéreznék a szagot.

Nem feleltem.

Abby nem tudott a csillogó maradványról, én pedig nem óhajtottam felvilágosítani róla. Ha a gyilkos állandóan buzlik, cseppet sem meglepo, ha mániákusan mossa a hónalját, arcát és kezét, mégpedig napjában többször is, míg olyanok társaságában van, akik a betegségére figyelhetnek. Minden bizonnyal a munkahelyén is mosakszik, ahol a férfimosdóban bóraxszappan van.

- Hazárdjáték - dolt hátra a székből Wesley. - Jézusom. - Megcsóválta a fejét. - Ha a szag, amit Petersen említett, olyasmi volt, amit csak képzelt, vagy más szaggal, esetleg a gyilkos arcvízének illatával kevert össze, akkor bolondot csinálunk magunkból. A rohadék még biztosabb lesz abban, hogy fogalmunk sincs, mit muvelünk.

- Kizártnak tartom, hogy Petersen csak képzelte volna a szagot - jelentettem ki meggyozodéssel. - Abban a sokkos állapotban, amibe került, amikor megtalálta a felesége holttestét, a szag szokatlan és eros kellett, hogy legyen, hogy Petersennek feltunjön és megragadjon az emlékezetében. Mint ahogy azt sem tartom valószínűnek, hogy egyetlen arcvíz is juharszirup szagára emlékeztessen. Megkockáztatom, hogy a gyilkosról dolt az izzadás, és csupán percekkel Petersen érkezése előtt hagyta el a hálszobát.

-A betegség gyengeelméjúséget okoz... - mondta Abby a könyvben lapozva.

- Ha születés után nem kezdik azonnal gyógyítani - ismételttem.

- Hát ez a gazember nem hülye, az biztos - nézett rám keményen.

- Persze, hogy nem - helyeselt Wesley. - Egy pszichopata minden, csak nem hülye. Hiszen éppen azon mesterkedünk, hogy elhitessük a hapsival, hogy gyógyósnak tartjuk. A legérzékenyebb pontját, a büszkeségét célozzuk meg, ami a nem hivatalos IQ-járól alkotott falrengeto elképzelésén alapul.

- Ez a betegség - magyaráztam neki - okozhat ilyesmit. Ha ebben szenved, o is tud róla. Bizonyára öröklodik a családjában. Túlérzékenyen reagálhat nemcsak a testszagára, de a betegség által tudottan eloidézett gyengeelméjúség említésére is.

Abby jegyzetelt. Wesley feszült arccal a falat bámulta. Nem látszott elégedettnek.

Végül kirobbant belole a tehetetlenség miatti csalódottság:

- Hát nem is tudom, Kay. Ha a pasinak nincs ez a juharszirupos micsodája... - A fejét ingatta. - Azonnal rájön a turpisságra. És ez visszavetheti a nyomozást.

- Lehetetlen visszavetni olyasmit, ami már úgyis a bányászék feneké alatt van - feleltem hidegvérrel. - Nem áll szándékomban a betegség nevét közölni a cikkben. - Abbyhez fordultam. - Anyagcsere-rendellenességként említjük. Az pedig sok mindent takarhat. Aggódni kezd. Talán olyasmi, amirol nem tudja, hogy van-e neki. Azt képzeli, hogy kutya baja? Honnan tudhatná biztosan? Korábban nem vizsgálta a testnedveit egy géntechnológusokból álló csoport. De még ha orvos is, akkor sem hagyhatja figyelmen kívül a lehetőséget, hogy egy latens nyavalyája van, ami élete jó részében nem jelentkezett, hanem csak idozított bombaként várt, hogy mikor robbanhat. Bogarat te-

szünk a fülébe. Hadd rágódjon rajta. A pokolba is, hadd higgye, hogy valami halálos betegsége van! Lehet, hogy elrohan a legközelebbi kórházba, hogy kivizsgáltassa magát. Vagy beugrik a legközelebbi orvosi könyvtárba. A rendőség meg ellenorizheti, ki keresi fel lóhalálában a körzeti orvosát vagy nyálazza végig az orvosi szakkönyveket. Ha o az, aki feltöri az itteni komputert, elképzelhető, hogy ismét megteszi. Bármilyen lesz is, a csontjaimban érzem, hogy valami történni fog. Ezzel kiugrasztjuk a bokorból.

Egy órán át fogalmazzuk hármásban Abby cikkének nyelvezetét.

- Nem nevezhetünk meg senkit - eroskődött Abby. - Ki van zárva. Ha ugyanis ezeket a kijelentéseket a vezető igazságügyi orvos szakértőnek tulajdonítjuk, rögtön kilóg a lóláb, mivel korábban nem volt hajlandó nyilatkozni. Most meg magára parancsoltak, hogy nem teheti. Úgy kell feltüntetni, mintha kiszivárgott információról volna szó.

- Nos - jegyeztem meg szárazon -, azt hiszem, most elovarázsolhatja a híres „orvosi forrást” a kalapból.

Abby hangosan felolvasta a vázlatot. Sehogy sem volt ínyemre. Túl homályosra sikeredett. „Állítólagos” ez, „lehetséges” amaz.

Bárcsak megvolna a vére, foháskodtam magamban. Az enzimerendellenesség - ha ugyan létezik - csak a leukocitákból, a fehérvérséjtekből mutatható ki. Bárcsak valami volna a kezünkben!

Mintegy végszóra megcsörrent a telefon. Rose volt az. - Scarpetta doktoro, Marino ormester van itt. Azt mondja, sürgös.

Kimentem hozzá az elocsarnokba. Zsákot cipelt, az ismeros szürke muanyag zsákot, amibe a bunügyekkel kapcsolatos ruhákat szoktuk tenni.

- Nem fogja elhinni - vigyorgott kipirult képpel. - Ismeri Szarkát?

Látható zavarban meredtem a teli zsákra.

- Tudja, Szarkát! Egy valahonnét megfújtt áruházi bevásárlókosciban tologatja városzerte minden e világi tulajdonát. Amúgy kuka- és konténerbúvárkodással múlatja az idejét.

- Egy hajléktalan? - Mi az ördögrol beszél Marino?

- Úgy ám. A hajléktalanok nagymestere. Szóval a hétvégén egy konténerben turkál, ami úgy egy sarokra lehetett attól a helytol, ahol Henna Yarborough-öt kinyírták, és sosem találja ki, mire akadt. Egy szép tengerészkek overallt halászott elo magának, doktoro! Csak hát teljesen kiakadt, mert az egész úszott a vérben. Tudja, mellesleg nekem szokott sügni. Lényeg, hogy volt annyi gógyija, hogy egy szemeteszákba gyömszölje, aztán napokig tekergett a városban, és rám vadászott. Kis ideje lemeszelt az utcán, megvágott a szokásos tízesre, aztán aló mars.

Letekerte a zsákot összefogó madzagot.

- Szimatoljon csak bele.

Csaknem hanyatt estem, de nemcsak a többnapos véres ruha buzétol, de az eros juharszirupszagtól is.

- Útközben beugrottam Petersenhez, mielőtt idejöttem - folytatta Marino. - Vele is megszagoltattam.

- Ez az a szag, amire emlékezett?

Marino magasba tartotta a hüvelykujját, és rám kacsintott. - Maga nyert!

Vanderrel két órán át vizsgáltuk a kék overallt. Idobe telik, míg Betty kielemezti a vérfoltokat, de nemigen maradt kétségünk, hogy a ruhát a gyilkos viselte. Úgy sziporkázott a lézersugár alatt, mint egy csillámpalás útburkolat.

Úgy okoskodtunk, hogy amikor késsel támadt Hennára, nagyon véres lett, és a combjába törölte a kezét. Az ujj kézeloire is rákeményedett az alvadt vér. Nagyon valószínű, hogy ruhája fölé overallt szokott húzni, amikor lecsap az áldozataira. Talán rutin-

szeruen egy konténerbe dobja a gyilkosság után. De ebben kételkedtem. Azért dobta el az overallt, mert ezt az áldozatát megkéselte.

Akár le is mertem volna fogadni, hogy van annyira okos, hogy tudja, a vérfolt nem távolítható el. ha valaha is elkapják, nem akarja, hogy régi vérfoltos ruha lógjon a szekrényében. Azt sem akarta, hogy kinyomozzák, hol vette. A címkét ugyanis eltávolította a ruhából.

Pamut és muszál keverékének tunt az anyaga, sötétkék volt, nagy vagy extranagy méret. Eszembe jutottak a Lóri Petersen ablakpárkányán és testén talált sötét szálak. Henna testén is voltak sötét szálak.

Egy szóval sem említettük Marinónak, hogy mi hárman miben mesterkedünk. Marino kint császokált valahol az utcán, vagy a tévé előtt sört ivott. Fogalma sincs, mi készül. Amikor majd a hír napvilágot lát, azt hiszi, hogy minden helyénvaló, az információ kiszivárgott és azzal az overallal kapcsolatos, amit behozott, valamint a DNS-jelentéssel, amit nemrégiben kaptam kézhez. Azt akartuk, hogy mindenki hitelesnek higgye a cikkben leírtakat.

Aminthogy azok is voltak. Nem tudtam más okát, hogy a gyilkosnak ilyen jellegzetes testszaga legyen, hacsak Petersen nem képzelődött, és az overallt véletlenül egy juharszirupos üvegre hajították a konténerben.

- Tökéletes - örvendezett Wesley. - Meg sem fordult a fejében, hogy megtaláljuk. A mocsok mindent szépen kitervelt, talán még aznap éjjel, a gyilkosság előtt annak is utánajárt, hol a konténer. Nem gondolta, hogy megtaláljuk.

Lopva Abbyre pillantottam. Meglepoen jól tartotta magát.

- Ennyivel már nekifoghatunk - tette hozzá Wesley.

Már láttam is lelki szememmel a focímet:

DNS, ÚJ BIZONYÍTÉK:
A SOROZATGYILKOS
ANYAGCSEREZAVARBAN SZENVEDHET

Ha valóban juharszirupvizelet-betegsége van, a címlapsztori ki kell, hogy borítsa.

- Ha az a célja, hogy a VIOSZI számítógépével csalogassa elo, akkor valahogy annak is szerepelnie kell - vetette fel Abby. - Érti, ugye. Az adatok összefüggnek.

Egy pillanatra elgondolkoztam. - Rendben. Mondhatjuk például azt, hogy a számítógépes adatbázisban utalás történik az egyik helyszínen felfedezett furcsa szagra, és ez a szag egyébként egy szintén nemrégiben talált bizonyítékkal is összefügg. A vizsgálatok során fény derült egy ritka enzimhiányos betegsége, amely hasonló szaggal jár, de a nyomozáshoz közel álló források nem közölték, pontosan mi is ez a betegség, vagy hogy a mostanában elvégzett DNS-tesztek eredményei alátámasztják-e az enzimhiányt.

Wesleynek tetszett az ötlet. - Hadd izzadjon.

Nem kapcsolt a szóviccre.

- Hadd törje a fejét, hogy megtaláltuk-e az overallt - folytatta.

- Ne szolgáljunk részletekkel. Talán elég, ha annyit ír, hogy a rendőség nem volt hajlandó elárulni a bizonyíték jellegét.

Abby tovább körmölt.

- Az „orvosi forrásra” visszatérve esetleg jó ötlet lenne, ha e személytől elevenbe vágó megjegyzéseket idézne - javasoltam.

- Mint például? - pillantott fel rám.

Wesleyt néztem, és azt mondtam: - Ez az orvosi forrás ne hozza nyilvánosságra, hogy pontosan miféle anyagcserezavarról van szó, úgy, ahogy megegyeztünk. De mondja azt, hogy az anyagcserezavar a szellemi képességek gyengülését, akut stádiumban

gyengeelméjúséget okoz. Aztán tegyük hozzá... - Fennhangon fogalmaztam: - „Egy humángenetikai szakértő kijelentette, hogy bizonyos típusú anyagcserezavarok súlyos értelmi fogyatékossgot idézhetnek elő. Bár a rendőség azon a véleményen van, hogy a sorozatgyilkos nem gyengeelméjű, a bizonyítékok arra mutatnak, hogy bizonyos mértékű fogyatékossg nála is fennáll, ami szétszórtságban és idonkénti zavarodottságban nyilvánul meg.”

- Ettől biztos kiakad - mormolta Wesley. - Fel fogja dühíteni.

- Fontos, hogy ne kérdojelezzük meg az épelméjúségét - folytattam. - Ez ugyanis a bíróság előtt még visszaüthet.

- Egyszeruen ezt adjuk a forrás szájába - ajánlotta Abby. - A forrás majd különbséget tesz szellemi lassúság és elmebaj között.

Mostanra már vagy fél tucat lapot írt tele a noteszében.

Írás közben kérdezte: - Ez a juhar szirupügy. Nevezzük nevén a szagot?

- De mennyire - mondtam habozás nélkül. - Ez a pasi sok emberrel érintkezik. Ha más nem, kollégái vannak. Valaki jelentkezhethet.

Wesley eltöprengett. - Egyvalami halálbiztos: ez még inkább kiakasztja majd. Olyan paranoiás lesz tole, mint annak a rendje.

- Mármint ha tényleg van valami fura testszaga - morfondírozott Abby.

- Talán nem is tud róla - jegyeztem meg.

Mindketten meglepetten kapták fel a fejüket.

- Hallották már a kifejezést, hogy „egy róka sosem érzi a saját buzét”?

- Úgy érti, hogy buzlik, és nem érzi? - csodálkozott el.

- Ezen hadd tudodjön el o - feleltem.

Abby bólintott, és ismét a notesze fölé hajolt.

Wesley hátradolt. - Mit tud még errol az enzimhiányról, Kay?

Nézzünk körül a helyi patikákban, hátha valaki egy rakás szokatlan vitamint vagy receptre kapható gyógyszereket vesz?

- Ellenorizheti, hogy nem vásárol-e valaki nagy mennyiségben B, vitamint - ajánlottam. - Van egy JSZVB-re javasolt por, egy étrendi kiegészítő. Ha nem tévedek, vény nélkül kapható fehérjepótló. A betegséget étrenddel, a megszokott magas fehérjetartalmú ételek korlátozásával tarthatja kordában. De azt hiszem, rafináltabb annál, semhogy ilyen nyomot hagyjon maga után, és oszintén szólva nem is tartom valószínűnek, hogy betegsége annyira akut legyen, hogy igen szigorú diétát kellene tartania. Szerintem ahhoz, hogy olyan jól beilleszkedhessen, ahogy teszi, meglehetősen normális életvitelt folytat. Egyetlen gondja a furcsa testszag, amikor stresszes állapotban észrevehetővé válik.

- Érzelmi stressznél?

- Nem, fizikainál. A JSZVB fizikai stressz esetében intenzívebbé válik, így például olyankor, ha az illeto légúti fertőzésben, influenzában szenved. Fiziológiai jelenség. Elképzelhető, hogy nem alszik eleget. Az áldozatok becserkészése, a házba való behatolás, mindaz, amit muvel jelentos fizikai energiát igényel. Az érzelmi és fizikai stressz összefügg, egyik a másikat erősíti. Minél intenzívebb az érzelmi stressz, annál jobban erősödik a fizikai stressz és fordítva.

- És aztán?

Egykedvuen néztem rá.

- És aztán mi történik, ha intenzívebbé válik a betegsége? - ismételte meg Wesley.

- Attól függ, hogy akuttá válik-e.

- Tegyük fel, hogy igen.

- Akkor súlyos probléma szakad rá.

- Éspedig?

- Éspedig az aminosavak felhalmozódnak a szervezetében. Letargikus, ingerlékeny, ataxiás lesz. Az elorehaladott magas

vércukorszinthez hasonló tünetek lépnek fel. Eloffordulhat, hogy be kell feküdni.

- Angolul legyen kedves - kérte Wesley. - Mi az ördögöt jelent az, hogy ataxiás?

- Bizonytalanságot. Dülöngél, mintha részeg volna. Nem képes felmérni, hogy juthatna át kerítéseken, mászhatna be ablakon. Ha akuttá válik, ha tovább emelkedik a stressz szintje, és nem részesül kezelésben, az állapota kontrollálhatatlanná válik.

- Kontrollálhatatlanná? - kérdezte szívósan Wesley. - Streszes állapotba hozzuk, ez a célunk, igaz? A betegsége tehát kontrollálhatatlanná válik?

- Elofordulhat.

- Rendben. - Egy pillanatig habozott. - Mi a következő lépés?

- Súlyos hiperglikémia, no a szorongása. Ha ezen nem segítenek, zavart, elcsigázott lesz. Hátrányosan befolyásolja az ítélőképességét. Hangulatváltozások kínozzák.

Nem folytattam.

De Wesleyt nem lehetett eltántorítani. Eloredolt, és meron fürkészte az arcomat.

- Ez a juharszirupvizelet-betegség nem egyszeruen csak úgy eszébe jutott, igaz? - eroltette.

- Megkülönbözteto kórismémbe ezt is belevettem.

- De nem szólt róla.

- Nem voltam biztos benne - válaszoltam. - Mostanáig nem láttam okát, hogy megemlítsem.

- Helyes. Rendben van. Azt mondja, hogy ugrasszuk ki a bokorból, húzzuk fel annyira, hogy elveszítse a józan eszét. Helyes, csináljuk. Mi a végso stádium? Úgy értem, mi történik, ha a betegsége valóban rosszra fordul?

- Elveszítheti az eszméletét, görcsök léphetnek fel. Ha ez hosszan tart, súlyos szervi elégtelenséghez vezet.

Hitetlenkedve nézett rám, miközben tekintetében lassan megértés derengett fel. - Jesszusom. Megpróbálja megölni a rohadékot!

Abby tolla megállt a levegoben. Elképedve kapta fel a fejét.

- Ez csupán elméleti feltevés. Ha ez a betegsége, akkor is enyhe lefolyású formájában szenved. Születésétől megtanult együtt élni vele. Igencsak valószínűtlen, hogy a JSZVB végezne vele.

De Wesley tovább fürkészte az arcomat. Nem hitt nekem.

14.

Nem aludtam egész éjjel. Az agyam egyre csak pörgött, nyugtalanító valóság és vad álmok közt hánykolódtam. Lelottem valakit, és Bili volt az orvos szakérto, akit a helyszínre hívtak. Amikor fekete táskájával kiérkezett, egy gyönyöru no kíséerte, akit nem ismertem...

Kipattant a szemem a sötétben, a szívem összeszorult, mintha jeges kéz markolta volna meg. Hamarabb felkeltem, minthogy az óráam megszólalt volna, és lehangoltság kódében mentem munkába.

Nem is tudom, életem során mikor voltam ilyen magányos és zárkózott. Az intézetben alig szóltam valakihez, beosztottjaim ideges, furcsálkodó pillantásokat vetettek rám. | : '|

Többször is azon a ponton voltam, hogy felhívom Bilit, elhatározásom úgy remegett, mint egy kialudni készülo gyertyaláng. Végül dél előtt kilobbant. A titkárnoje csicseregve közölte, hogy „Mr. Boltz” szabadságra ment, és július elsejéig nem lesz az irodájában.

Nem hagytam üzenetet. Tudtam, hogy nem tervezett nyaralást. | .
Mint ahogy azt is, miért nem szólt egy szót sem róla. Régen biztos megmondta volna. De az régen volt. Nem lesznek szent elha- ['

tározások, átlátszó ürügyek vagy leplezetlen hazugságok. Örökre kizárt az életéből, mert nem tud szembesülni a saját buneivel.

Ebéd után felmentem a szerológiai laborba, és meglepetten láttam, hogy Betty és Wingo nekem háttal, fejüket összedugva néznek valami fehérét egy kis muanyag zacskóban.]

- Jó napot - szólaltam meg, és beljebb kerültem. Wingo kapkodva Betty köpenyzebébe gyömöszölte a zacskót, mintha borralót adna neki.

- Kész odalent? - kérdeztem, úgy téve, mint aki gondolataiba merülve észre sem veszi ezt a különös tranzakciót.

- Á, persze. Hogyne volnék, Scarpetta doktornő - felelte sietve Wingo, és már ment is kifelé. - McFee-t, a pasit, akit múlt éjjel lotték le, nemrég adtam ki. Az albemarle-i tüz áldozatai csak négy körül vagy azután érnek ide.

- Helyes. Holnap reggel vesszük sorra őket.

- Ahogy akarja - szólt vissza már a folyosóról.

A szoba közepén lévő széles asztalon feküdt kiterítve jövetelem oka. A sötétkék overall. Teljesen hétköznapi tunt, ahogy szépen kisimítva, gallérig felhúzott cipzárral hevert ott. Bárkié lehetett volna. Sok zsebe volt, amiket emlékezetem szerint már vagy fél tucatszor átkutattam, hátha ráakadok valamire, ami felfedné gazdája kilétét, de üres volt mind. A nadrágszáron és az ujjakon nagy lyukak éktelenkedtek, ahol Betty eltávolította a vér áztatta szövetdarabokat.

- Sikerült azonosítani a vércsoportot? - kérdeztem, és próbáltam nem a köpenyzebéből kikandikáló zacskót bámulni.

- Igen. - Intett, hogy kövessem az irodájába.

Íróasztalán egy mappa volt, rajta feljegyzések és számok, melyek hieroglifáknak tunnek az avatatlanok szemében.

- Henna Yarborough vércsoportja B - kezdte. - Nagy szerencse, mert ez korántsem gyakori. Virginiában a lakosság tizenkét százaléka B vércsoportú. PGM-je egy-plusz, egy-mínusz. PEP-je A-egy, az EAP CB, ADA-egy és AK-egy. Az alrendszerek sajnálatos módon igen gyakoriak, Virginia népességét tekintve nyolcvankilenc százalékos körülílek, illetve afelettiek.

- Mennyire gyakori a tényleges konfiguráció? - A zsebéből kikandikáló átlátszó zacskósarok kezdett az idegeimre menni.

Számokat pötyögtetett be egy számítógépbe, megszorozta a százalékokat, és elosztotta a meglevo alrendszerekkel. - Úgy tizenhét százalékos. Százból tizenhétnek lehet ilyen konfigurációja.

- Nem éppen ritka - mormoltam.

- Nem, hacsak nem ritka madár a fecske.

- És mi a helyzet az overallon levo vérfoltokkal?

- Ott szerencsénk volt. A ruha addigra már légszáraz lett, mire a hajléktalan megtalálta. Meglepoen jó állapotban van. Megvan mindegyik alrendszer, az egy EAP kivételével. Nagy valószínűséggel Henna Yarborough vére. A DNS-teszt biztosabb eredményt adhat, de arra egy hónapot-hat hetet kell várni.

Szórakozottan jegyeztem meg: - Érdemes lenne tozsdézniük a laborban.

Pillantása elidőzött az arcomon, aztán ellágyult. - Rettenetesen nyüzötnak látszik, Kay.

- Ilyen nyilvánvaló?

- Csak nekem.

Nem feleltem.

- Ne hagyja, hogy így megviselje. Harmincévnvi nyomorúság után saját káromon tanultam meg...

- Miben sántikál Wingo? - szaladt ki ostobán a számon.

Meglepetésében torkán akadt a szó. - Wingo? Nos...

A zsebére meredtem.

Feszélyezetten nevetett, és megveregette a zsebét. - Ja, ez! Egy kis privát munkára kért meg.

Láttam, ennél többet nem tudok meg tole. Talán Wingónak komoly gondjai vannak. Esetleg stikában HIV-tesztet csináltat. Adja az ég, hogy ne legyen AIDS-e.

Szétszórt gondolataimat összeszedve kérdeztem: - És mi van az elemi szálakkal? Nincs eredmény?

Betty összevetette az overall elemi szálait a Lóri Petersen-gyilkosság helyszínén és a Henna Yarborough testén találtakkal.

- A Petersen-párkányon talált szálak származhatnak ebből az overallból - mondta, - vagy bármilyen pamut-muszál keverék köpเปอร์anyagból.

A tárgyaláson ez fabatkát sem ér majd, gondoltam elkeseredve, mert a köpเปอร์ olyan mindennapos, mint a filléres géppapír: amint az ember keresni kezd, máris százszámra talál a környezetében. Lehet munkaruha. Sőt ami azt illeti, akár egy mentos vagy zsaru egyenruhája.

És még egy csalódás várt. Betty biztosra vette, hogy a Henna Yarborough testén talált szálak nem ebből az overallból származnak.

- Pamutszálak - magyarázta. - Olyasmiből maradhattak rajta, amit a nap során viselt vagy akár egy törülközőből. Ki tudja? Az emberek egy csomó szálát hurcolnak a testükön. De nem csodálkozom, hogy az overall nem hagyott szálát.

- Miért?

- Mert a köpเปอร์, amiből ez is készült, nagyon sima. Ritkán hagy szálát, hacsak az anyag nem kerül valami olyannal érintkezésbe, ami kidörzsöli.

- Mint mondjuk, egy téglá vagy egy érdes fa ablakpárkány, mint Lóri esetében.

- Elofordulhat, és az o esetében talált szálak valóban származhatnak overallból. Talán még ebből is. De tartok tole, hogy ezt sosem fogjuk megtudni.

Olyasmit kerestem, amit elnézhettem. Még egyszer valami összefüggést próbáltam elokaparni.

Mi lehetett a közös ezekben a nőkben? Miért választotta éppen őket a gyilkos? Hogy került velük kapcsolatba?

Kellett, hogy legyen valami kapcsolat. Lelkem mélyén nem hittem, hogy találomra választotta ki az áldozatait, hogy a városban cirkálva keresett megfelelő jelöltet. Meggyozódésem volt, hogy okkal esett rájuk a választása. Eloször valamilyen kapcsolatba került velük, s azután hazáig követte őket.

Földrajzi elhelyezkedés, munkahely, külso megjelenés. Nem volt közös neve. Megpróbálkoztam az ellenkezőjével, a kivétellel, és megint csak Cecilé Tylerhez lyukadtam ki.

Fekete volt, ellentétben a többiekkel, akik fehérek voltak. Ez már az elején is zavart, és még most sem sikerült magyarázatot találnom rá. Tévedett volna a gyilkos? Talán nem tudta, hogy fekete. Vagy valaki mást szemelt ki? Például Cecilé barátját, Bobbit?

Lapoztam, a lediktált boncolási jegyzőkönyvet futottam át. Bizonyítékról szóló nyugtákat, telefonüzenetes papírokat és a Szent Lukács régi kórlapjait böngészttem - Cecile-t öt éve itt kezelték méhen kívüli terhességgel. Amikor a rendőrségi jegyzőkönyvhöz jutottam, megnéztem az egyetlen hozzátartozó, az Oregon állambeli Madrasban lakó hűg nevét. Marino tole értesült Cecilé családi hátteréről, a most Tidewaterben élő fogorvossal kötött házassága kudarcáról.

A röntgenfelvételek furészlapként zizegtek, ahogy elohúztam őket a sárga borítékokból, és egyenként feltartottam asztali lámpám fényébe. Cecile-nek nem volt más törése, mint a bal könyökén látható gyógyult impaktált csonttörés. Hogy mikor történt, nehéz lett volna megállapítani, de tudtam, hogy nem lehetett friss. Régebbi sérülés, semhogy számítana.

Ismét a VOE-kapcsolaton töprengtem. Lóri Petersen és Brenda Steppe is nemrégiben megfordult a sürgősségi osztályon. Lóri akkor volt ott, amikor baleseti sebészeti gyakorlatra került oda. Brendát az autóbalesete után kezelték ott. Lehet, hogy légből kapott arra gondolni, hogy Cecile-t is ott kezelték a törött könyökével. De e pillanatban hajlandó voltam minden ötletnek utánajárni.

Feltárcsáztam Ccile húgának a Marino jelentésében szereplő számát.

Ötödik csöngetésre vették fel.

- Halló.

Rossz volt a vonal, és biztosra vettem, hogy mellétárcsáztam.

- Sajnálom, de bizonyára rossz számot hívtam - mondtam gyorsan.

- Tessék?

Megismételtem, ezúttal hangosabban.

- Milyen számot hívtott? - A hang kulturált volt, virginiai accentussal beszélt, és húszas éveiben járó nő lehetett.

Bemondtam a számot.

- Jó számot hívtott. Kivel akar beszélni?

- Fran O'Connorról - olvastam le a jelentésről.

- Az beszél - mondta a fiatal, kulturált hang.

Mondtam, ki vagyok, amitől elakadt a hangja. - Ha jól tudom, ön Cecilé Tyler húga.

- Igen. Ó, Istenem. Nem akarok erről beszélni. Kérem!

- Mrs. O'Connor, nagyon sajnálom, ami Cecile-lel történt. Én vagyok az ügyével foglalkozó orvos szakértő, és azért keresem, hogy megkérdezzem, nem tudja-e, hogyan törte el a novére a bal könyökét. Épp most néztem át a röntgenfelvételeit.

Habozás. Szinte hallottam, ahogy gondolkodik.

- Kocogás közben érte baleset. Járdán kocogott, megbotlott, a kezére esett. Az ütéstől eltört az egyik könyöke. Emlékszem, mert három hónapig volt gipszben, épp az egyik legforróbb nyáron. Szörnyen szenvedett tőle.

- Melyik nyáron? Ez Oregonban történt?

- Nem, Cecilé sosem élt itt. Fredericksburgban volt, ahol felnőttünk.

- Mikor volt ez?

Újabb szünet. - Kilenc, esetleg tíz éve.

- Hol látták el?

- Nem tudom. Egy fredericksburgi kórházban. Nem emlékszem a nevére.

Cecilé impaktált csonttörését nem a VOE-n kezelték, és a törés túl régi volt, hogy számításba jöhetne. De ez már nem is érdekelt.

Nem ismertem Cecile-t, míg élt.

Sosem beszéltem vele.

Egyszerűen csak úgy gondoltam, hogy „fekete” a beszédmódora.

- Mrs. O'Connor, ön fekete?

- Hát persze. - Feldúlt volt a hangja.

- A testvére úgy beszélt, mint ön?

- Hogy érti ezt? - kérdezte élesebb hangon.

- Tudom, hogy furcsán hangzik...

- Arra gondol, hogy fehér módra beszélt, mint én? - folytatta most már felháborodottan. - Igen! Úgy beszélt! Hát nem erre találták ki a tanulást? Hogy a feketék fehérén beszéljenek?

- Kérem - mondtam érzéssel. - Eszemben sem volt megbántani önt. De nagyon fontos, hogy...

A búgó hangnak mentegedtem.

Lucy tudott az ötödik áldozatról. Mindent tudott a meggyilkolt

fiatal nokrol. Azzal is tisztában volt, hogy egy 38-ast tartok a hálszobámban, és vacsora közben kétszer is visszatért rá.

- Lucy - kezdtem, mialatt leöblítettem a tányérokat, és beraktam őket a mosogatógépbe -, gondolni sem akarok fegyverre. Ha nem élnék egyedül, nem is tartanék pisztolyt.

Nagy volt a kísértés, hogy olyan helyre rejtsem el, ahol eszébe sem jutna keresni. De a modemes eset óta megfogadtam, hogy nyílt leszek vele - a modemet egyébként buntudattól gyötörve pár napja visszadugtam az otthoni komputerembe. A 38-as ott maradt a magasban, a szekrényem polcán, egy ciposdobozban, míg Lucy nálam volt. A pisztoly nem volt megtöltve. Az utóbbi időben reggel kivettem belőle a töltényeket, lefekvés előtt megújratöltöttem. Ami a Silvertip töltényeket illeti, nos, azokat olyan helyre dugtam el, ahol életében nem jutna eszébe kurkászni.

Amikor visszafordultam hozzá, Lucy szeme hatalmasra tágult:
- Tudod, miért van fegyverem, Lucy. És azt hiszem, megérted, milyen veszélyes...

- Embert lehet ölni vele.
- Igen - mondtam a nappaliba menet. - Bizony így van.
- Azért tartod, hogy megölhess vele valakit.
- Erre gondolni sem szeretek - mondtam komolyan.
- Pedig igaz! - eroskodott. - Ezért is tartod. A rossz emberek miatt! Úgy ám.

Felvettem a távirányítót, és bekapcsoltam a tévét.

Lucy felturte rózsaszín pulóvere ujját, és panaszosan megjegyezte: - Kész kemence ez a lakás, Kay néni! Miért van mindig olyan meleg?

- Szeretnéd, hogy bekapcsoljam a légkondicionálót? - kérdeztem, és szórakozottan átlapoztam a tévémusort.

- Nem. Utálok a légkondit.

Cigarettára gyújtottam, mire megint méltatlankodni kezdett.

- A dolgozószobád olyan, mint egy melegház, és buzlik a cigifüsttől. Kinyitottam az ablakot, mégis büdös van. Mami azt mondja, hogy nem kellene dohányoznod. Orvos vagy, mégis szívd a cigit. Mami szerint több eszed is lehetne.

Dorothy elozo este hívott fel. Valahol Kaliforniában volt az illusztrátor férjével, már nem is emlékszem, hol. Már az is nagy erőfeszítésembe került, hogy udvarias legyek vele. Nyelvem hegyén volt, hogy emlékeztessen: „Van egy lányod, hús a húsból, vér a véredből. Emlékszel még Lucyra? Emlékszel rá?” De e szavak helyett inkább tartózkodó voltam, majdhogynem elnéző, főként Lucy iránti tapintatból, aki ajkát összeszorítva ült a konyhasztalnál.

Lucy tíz percet, ha beszélt az anyjával, és utána egy szót sem szólt. Azóta le nem szállt rólam, a kákán is csomót talált, zsembelt és parancsolgatott. Ilyen volt napközben is, legalábbis Bertha szerint, aki este „idegtépőnek” nevezte. Azt is elmesélte, hogy Lucy jóformán ki sem teszi a lábát a dolgozószobámból. Attól fogva, hogy elmegyek hazulról addig, míg haza nem érek, egyfolytában a monitor előtt ül. Bertha már nem is hívta enni. Lucy az íróasztalomnál étkezett.

A képernyőn folyó tévékomédia annál is abszurdabb volt, mert tükörképe ott zajlott kettonk között a nappaliban.

-Andy azt mondja, veszélyesebb fegyvert tartani úgy, hogy nem tudod, mihez kezdj vele, mint egyáltalán nem tartani - jelentette be hangosan.

- Andy? - kérdeztem oda sem figyelve.
- Az, aki Ralph előtt volt. A szeméttelre járt üvegekre lövöldözni. Iszonyú messzirol telibe találta őket. Lefogadom, hogy te nem lennél rá képes - meredt rám vádlón.

- Igazad van. Valószínűleg nem tudnék olyan jól lóni, mint Andy.

- Na látod!

Nem kötöttem az orrára, hogy elég sokat tudok a lofegyverekről. Mielőtt megvettem a rozsdamentes acél Ruger 38-asomat, lejártam az intézet alagsorában levo zárt lotérre, és a tuzfegyverlaborban tárolt számos lofegyverrel kísérleteztem, természetesen az egyik vizsgáztató szakmai felügyelete alatt. Idorol idore részt vettem logyakorlaton, és egész ügyes lövész voltam. Úgy véltem, egy percig sem haboznék, ha a szükség úgy hozná, hogy lonóm kelljen. Viszont nem állt szándékomban ezt az unokahúggal megvitatni.

- Miért utazol rám, Lucy? - kérdeztem csendesen.

- Mert egy hülye segg vagy! - Szeme megtelt könnyel. - Csak ostoba vén seggfej vagy, és ha megpróbálnád, még meglonéd magad, vagy a gyilkos szedné el toled! És akkor neked is befellegzene! Ha ráfognád a fegyvert, ellened fordítaná, ahogy a tévében szokták!

- Ha megpróbálnám? - néztem rá tanácstalanul. - Mit próbálnék meg, Lucy?

- Végezni valakivel.

Dühösen letörölte a könnyeit, keskeny mellkasa hullámzott. Vakon meredtem a tévében folyó családi cirkuszra, és nem tudtam, mit válaszoljak. Ösztönösen visszavonultam volna a dolgozószobámba, hogy magamra zárva az ajtót a munkába temetkezem, de helyett tétován közelebb húzódtam hozzá, és magamhoz vontam. Sokáig ültünk így, egy szót sem szólva.

Eltunodtem, vajon kivel beszélgethet otthon. Nem tudtam elképzelni, hogy a húggal bármilyen magvas eszmecsere is folytasson.

Dorothyt és gyermekeknek írt könyveit a legkülönfélébb kritikusok „hihetetlenül jó meglátásokat tartalmazónak”, „mélynek” és „érzelemdúsnak” titulálták. Milyen szomorú iróniája a sorsnak! Dorothy minden anyai szeretetét nem létezo gyermekekre pazarolta. Oket nevelte. Hosszú órákon át, aprólékosan dolgozott ki minden részletet, attól fogva, hogy hogyan fésülik a hajukat, addig, hogy milyen ruha van rajtuk, milyen megpróbáltatásokon esnek át a felnötté válás folyamatában. Mindeközben Lucy - hiába szomjazott rá - semmi figyelemben nem részesült.

Felidéztem azokat az idoket, amiket Lucyval töltöttem, amikor még Miami-ban laktam, közös nyaralásainkat vele, anyámmal és Dorothyval. Eszembe jutott Lucy legutóbbi itteni látogatása. Nem emlékszem, hogy egyszer is említette volna a barátait. Valószínű, hogy nincsenek is. Beszél a tanáraitól, anyja szedett-vedett „barátairól”, a velük szemben lakó Mrs. Spoonerrol, a mindenes Jake-rol, bejárónok végtelen soráról. Lucy egy apró, szemüveges, tudálékos kis bagoly volt, akit a nála idosebbek utáltak, a vele egyidosek pedig nem értettek meg. Nem illett sehova. Azt hiszem, én is pontosan ilyen voltam ennyi idos koromban.

Békés, szeretetteli nyugalom telepedett ránk. - A minap valaki feltett nekem egy kérdést - suttoztam a hajába.

- Miroi?

- A bizalomról. Valaki azt kérdezte tolem, ki az, akiben a világon mindenkinél inkább megbízom. És tudod, mire gondoltam? Hátrahajtotta a fejét, és felnézett rám.

- Arra, hogy azt hiszem, benned bízom.

- Tényleg? - kérdezte hitetlenkedve. - Mindenki másnál jobban?

Bólintottam, aztán halkán folytattam. - És ha már így áll a dolog, szeretnék megkérni, hogy segíts valamiben.

Felegyenesedett, és éber, felajzott pillantással nézett. - Hát persze! Csak kérned kell! Segítek, Kay néni!

- Ki kellene totóznom, hogy sikerült valakinek feltörnne a belvárosi számítógépet...

- Nem én voltam! - tiltakozott azonnal, arcára megbántott kifejezés ült ki. - Már mondtam, hogy nem én tettem.

- Hiszek neked. De valaki mégis megtette, Lucy. Te talán tudnál segíteni abban, hogy a végére járjak.

Nem tartottam valószínűnek, de esélyt akartam adni neki.

Tettre készen, ismét energikusan s magabiztosan jelentette ki:

- Bárki megtehetette, mert nem nehéz.

- Nem nehéz? - Ezen már mosolyognom kellett.

- A rendszerkezelő miatt.

Nyílt elképedéssel bámultam rá. - Honnan tudsz te a rendszerkezelőről?

- Benne van a könyvben. Ó Isten.

Hasonló esetekben mindig eszembe jutott, ha nem mindjárt felkavart. Lucy IQ-ja. Amikor először írt IQ-tesztet, olyan magas eredményt ért el, hogy a pszichológus ragaszkodott hozzá, hogy megismételjük, mert biztos valami „hiba” történt. Igaza is volt. Lucy másodjára tíz ponttal többet ért el.

- Eloszor is ezzel juthatsz be az SQL-be - kerepelte megállíthatatlanul. - Tudod, semmilyen engedélyt nem létesíthetsz, ha csak nincs egy mindjárt a kezdetén. Erre szolgál a rendszerkezelő. Isten. Vele bejuthatsz az SQL-be, és azután létrehozatsz bármit, amihez csak kedved van.

Bármit, amit csak akarunk, kezdtem kapiskálni. Mint például az osztályaimnak kiosztott neveket és jelszavakat. Döbbenetes felfedezés volt, oly mérhetetlenül egyszerű, hogy soha meg sem fordult az eszemben. Feltehetően Margaretében sem.

- Az illetőnek nincs más dolga, mint bejutni - folytatta tárgyilagosan Lucy. - És ha tud az Istenről, akkor bármilyen engedélyt létrehozhat, amit csak akar, beviheti az ABG-be, és onnan bejuthat az adatbázisodba.

Az intézetemben az adatbázisgazda, azaz az ABG neve „MÉLY/TOROK” volt. Margaret olykor nem volt humorérzék híján.

- Szóval a rendszerkezelővel bejutsz az SQL-be, aztán begépeled azt, hogy: KAPCSOLÁS ENGEDÉLYEZÉSE, EROFORRÁS, ABG NÉNINEK, AZONOSÍTÓJA KAY.

- Talán így történt - töprengtem fennhangon. - Az ABG-vel az illető nemcsak megnézhetette, de meg is változtathatta az adatokat.

-Naná! Bármit megtehetett, mert Isten azt mondta, hogy megteheti. Az ABG Jézus.

Teológiai párhuzamai olyan vérlázítóak voltak, hogy meggyőződéseim ellenére is elnevettem magam.

- Eredetileg én is így jutottam be az SQL-be - vallotta be. - Mivel nem adtál meg jelszót vagy ilyesmit. Be akartam jutni az SQL-be, hogy kipróbáljak néhány parancsot a könyvből. Az ABG felhasználói nevének egyszerűen megadtam egy jelszót, amit kitaláltam, és így be tudtam jutni.

- Várj csak - próbáltam lassítani. - Ne olyan gyorsan. Mit értesz azon, hogy kitalált jelszót adtál az ABG felhasználói nevének? Honnan tudtad, mi a felhasználói nevem? Nem mondtam meg!

- Benne van a jogosultságfájlodban - magyarázta. - A gyökérkönyvtárban, ahol megtalálható az adatokkal kapcsolatos minden információ azokhoz a táblázatokhoz, amiket létrehoztál. Van egy „Jogosultság. SQL'-fájlod, amely tartalmazza a táblázatokhoz kapcsolódó összes nyilvános szinonimát.

Ami azt illeti, nem én hoztam létre azokat a táblázatokat, hanem tavaly Margaret, és én csak felvittem az otthoni számítógépre arról a sokdoboznyi lemezről, amiket tőle kaptam. Lehetőséges, hogy egy hasonló „Jogosultság”-fájl van a VIOSZI számítógépeiben is?

Kézen fogtam Lucy-t, és felkeltünk a kanapéról. Lelkesen követett a dolgozószobámba. Leültettem a gép elé, és odahúztam magamnak a puffot.

Beléptünk a kommunikációs szoftvercsomagba, és begépeztük Margaret belvárosi irodájának számát. Figyeltük a képernyő alján a visszaszámítást, ahogy a komputer tárcsázott. Úgyszólván a következő pillanatban már jelentette is, hogy a kapcsolat létrejött, néhány paranccsal később a képernyő elsötétült, és megjelent egy zölden villogó C prompt. Számítógépem egyszerre tükörré változott. Másik oldalán feltárultak tíz mérfölddel arrébb fekvő intézetem titkai.

Kissé feszélyezett a tudat, hogy mialatt itt dolgozunk, már le is nyomozzák a hívást. Miért is nem jutott eszembe, hogy előre figyelmeztessem Wesleyt, akinek most nem kellene az idejét pocsékolnia a tettes felderítésével, aki ez esetben én vagyok.

- Futtass le egy keresést mindarra, amit „Jogosultságoknak hívhatnak - utasítottam.

Lucy így is tett. A C prompt azzal az üzenettel jelent meg újra, hogy „Nincs ilyen fájl”. Újból próbálkoztunk. „Szinonima” fájlneven kerestük, de nem jártunk szerencsével. Aztán Lucynak az az ötlete támadt, hogy rákeres bármilyen „SQL” kiterjesztésű fájlra, mert általában ezzel a kiterjesztéssel szerepel minden fájl, amiben SQL parancs van, vagyis azok a parancsok is, amelyeket az intézeti adattáblázatok nyilvános szinonimáinak létrehozásához használtak.

Számtalan fájlnev gördült le a képernyőn. Egyikükön megakadt a szemünk. „Nyilvános.SQL” volt a neve.

Lucy megnyitotta, és figyeltük, ahogy végiggördül előttünk. Izgatottságommal csak rémültem vetekedhettem. Megtaláltuk mindazokat a parancsokat, amiket Margaret réges-rég megírt és végrehajtott, amikor nyilvános szinonimákat hozott létre minden táblázathoz, amit az intézeti adatbázishoz készített; köztük ott volt a NYILVÁNOS SZINONIMADOKUMENTUM LÉTREHOZÁSA MÉLYDOKUMENTUMHOZ. Nem vagyok komputerprogramozó. Hallottam már a nyilvános szinonimákról, de nem voltam egészen biztos abban, hogy mik is azok.

Lucy egy kézikönyvben lapozgatott. A nyilvános szinonimák részhez érve magabiztosan jelentette ki: - Nézd csak, milyen klassz! Amikor létrehozol egy táblázatot, akkor a felhasználói név és a jelszó alatt kell létrehoznod. - Felnézett rám, tekintete ragyogott vastag szemüveglencséje mögött.

- Helyes - mondtam. - Ez érthetően hangzik.

- Ha tehát a felhasználói neved „Néni”, a jelszavad meg „Kay”, és ha létrehozol egy „Játékok” vagy bármi más elnevezésű táblázatot, akkor valójában a komputer a „Néni.Játékok” nevet adja majd neki. A táblázat elnevezését hozzátoldja a felhasználói névhez, ami alatt létrehozod. Ha nem akarsz a „Néni.Játékok” begépelésével bajlódni, valahányszor be akarsz jutni a táblázatba, akkor létre kell hoznod egy nyilvános szinonimát. Begépeled a következő parancsot: NYILVÁNOS SZINONIMA LÉTREHOZÁSA NÉNIJÁTÉKOK SZÁMÁRA. Ez bizonyos fokig átkereszteli a táblázatot, és a továbbiakban egyszerűen „Játékok”-nak hívják majd.

A képernyőn sorjázó hosszú parancslistára bámultam, amelyből feltárult a VIOSZI komputerében meglevo összes táblázat, a listára, amely feltüntette az ABG felhasználói nevét, ami alatt az egyes táblázatokat létrehozták.

Tanácsstalanul szólaltam meg: - De még ha valaki látná is ezt a fájlt, Lucy, a jelszót akkor sem tudná. Itt csak az ABG felhasználóneve van feltüntetve, és egy olyan esettáblázatba, mint a mienk, nem lehet jelszó nélkül bejutni.

- Fogadjunk? - Ujjai várakozásteljesen lebegtek a billentyűk

felett. - Ha ismered az ABG felhasználói nevet, megváltoztathatod a jelszót, bármit megtehetsz, amit csak akarsz, és aztán be is juthatsz. A komputer fűtyül rá. Hagyja, hadd változtasd meg a jelszót, amikor csak jólesik, anélkül, hogy hazavágnád a programjaidat vagy más effélét. Az emberek biztonsági okokból szeretik cserélni a jelszavakat.

- Tehát a „Mély” felhasználói nevet egy másik jelszóval tudnád párosítani, és aztán be tudnád vinni az adatbázisunkba?

Bólintott.

- Mutasd meg.

Bizonytalanul pislantott rám. - De hiszen azt mondtad, hogy soha, semmilyen körülmények között ne lépek be az intézeti adatbázisodba.

- Ezúttal kivételt teszek.

- De ha a „Mély”-nek új jelszót adok, Kay néni, akkor az megszabadul a régítől. A régi többé már nem lesz ott. Használhatatlanná válik.

Villámként csapott belém az emlék, hogy Margaret mit mondott, amikor elször felfedeztük, hogy valaki megpróbálta hívni Lóri Petersen esetét: megemlítette, hogy az ABG-jelszó nem használható, így újra be kellett csatlakoztatnia az ABG-enge-délyt.

- A régi jelszó többé nem használható, mert az az új váltotta fel, amit kitaláltam. Nem tudsz vele bejelentkezni. - Lopva rám nézett. - De vissza akartam állítani.

- Hogyan? - Alig hallottam, mit beszél, máshol járt az eszem.

- Itt a komputeredben. A régi jelszód már nem használható, mert megváltoztattam, hogy bejussak az SQL-be. De vissza akartam állítani, esküszöm.

- Majd máskor - mondtam gyorsan. - Később visszaállítod. Most azt szeretném, ha pontról pontra megmutatnád, hogy tudott valaki bejutni.

Próbáltam megérteni. Arra a következtetésre jutottam, hogy az illető, aki feltörte a VIOSZI adatbázisát, valószínűleg ismerte annyira, hogy rájöjjön: új jelszót ötlölhet ki a Nyilvános.SQL-fájlban található felhasználói névhez. De azt már nem látta át, hogy ezzel meggátolja, hogy beléphessünk, amikor legközelebb próbálkozunk. Természetes, hogy észrevevesszük, mi történt. És törni kezdjük a fejünket. Minden bizonnyal annak sem volt tudatában, hogy a visszhang be lehet kapcsolva, és visszaadja a képernyőre minden parancsát. A feltörés tehát egyszeri próbálkozás kellett, hogy legyen!

Ha az illető már korábban is feltörte volna az adatbázist, még ha a visszhangot kikapcsoltuk is, Margaret azonnal észreveszi, hogy a „Torok” jelszó hasznavehetetlen. Akkor hát miért?

Miért tört be ez az ismeretlen és próbálta meg hívni Lóri Petersen aktáját?

Lucy ujjai sebesen ugráltak a billentyükön.

- Nézd - mondta -, tegyük fel, hogy én vagyok a rossz fiú, aki megkísérel bejutni. A következőt tenném.

A rendszerkezelő begépelésével bejutott a SQL-be, majd a „Mély” felhasználói néven végrehajtotta a kapcsolás/eroforrás/ABG-parancsot, és hozzátette az újonnan kreált jelszót: „egyveleg”. Megkapta a belépési jogosultságot. Ez már egy új ABG volt. Bejuthatott vele bármelyik intézeti táblázatba. Hatalmában állt bármit megtenni, amit csak akart.

Hatalmában állt adatokon változtatni.

És valakinek hatalmában állt, mondjuk Brenda Steppe jegyzőkönyvében olyan változtatást végrehajtani, hogy a „sárgásbarna szövetőv” a „Ruházat, személyes használati tárgyak” címszó alá kerüljön.

Vajon o tette? A legapróbb részletekig ismerte az általa elkö-

vetett gyilkosságokat. Olvasta az újságokat. Mindenkinél hamarabb rájönne, ha pontatlan adatot közölnének a cikkekben. Pimasz fráter. Az intelligenciájával kérkedik. Vajon azért változtat meg az intézeti komputer adatait, hogy szórakozzon, csúfolódjon velem?

Csaknem két hónappal azután törtek be a gépbe, hogy leközölték Abby beszámolóját Brenda Steppe haláláról.

Az adatbázisba mindazonáltal csak egyszer törtek be, és csak mostanában.

Az Abby cikkében szereplo részlet tehát nem származhatott a VIOSZI számítógépétől. Elképzelhető, hogy épp fordítva: a cikkből került át a számítógépbe? Talán gondosan átnézte a foltogatos gyilkosságokról készült feljegyzéseket, és olyasmit keresett, ami nem vágott egybe azzal, amit Abby írt. Eloffordulhat, hogy amikor Brenda Steppe esetleírásához ért, megtalálta a pontatlanságot. A „testszínu harisnyanadrág" helyett begépelte a „sárgásbarna „szövetö"-et, s ezzel megváltoztatta az adatot. És megeshet, hogy mielőtt kilépett a rendszerből, ha másért nem, hát puszta kíváncsiságból még megkísérelte lehívni Lóri Petersen aktáját. Ez megmagyarázná, miért voltak azok a parancsok a képernyőn.

Vagy a paranoiám átvette az uralmat a józan eszem fölött?

És ha így van, elképzelhető-e összefüggés a feltörés és a tévesen felcímkézett mintavételi csomag között? A kartonpapír tartót csillogó maradvány borította. Mi van, ha nem az én kezemről került rá?

- Lucy - kérdeztem -, van valami mód arra, hogy megtudjuk, változtatott-e valaki az intézeti számítógépem adatain?

Fejtörés nélkül rávágta a választ: - Ugye szoktatok másolatot készíteni? Valaki foglalkozik adatkivittel, nem?

- De igen.

- Akkor szerezz egy régebbi adatkivítelt, vidd be a számítógépbe, és meglátod, hogy mások-e a régi adatok.

- Csak az a gond - töprengtem -, hogy még ha felfedeznék is változtatást, nem tudnám biztosan megállapítani, hogy nem valamelyik munkatársam hozta-e naprakész állapotba az adatot. Az esetek folyamatos mozgásban vannak, mert hetekkel, hónapokkal azután, hogy az esetet számítógépre vittük, még egyre futnak be jelentések.

- Gondolom, ezt tőlük kellene megtudnod, Kay néni. Kérdezd meg, hogy megváltoztatták-e. Ha azt mondják, hogy nem, és találasz egy régi kivitelt, ami más, mint ami most a gépben van, talán az is segítene, nem?

- Esetleg - ismertem be.

Visszaváltoztatta a jelszót arra, ami eredetileg volt. Kiléptünk, és letöröltük a képernyőt, hogy másnap reggel senki se lássa a VIOSZI komputerén a parancsokat.

Már majdnem tizenegyre járt. Margaretet otthon hívtam fel; álmos hangon válaszolt, amikor a kiviteli lemezekről érdeklődtem, és megkérdeztem, nincs-e valamije azelöttől, hogy a komputert feltörték.

Csalódással szolgált, amint számítottam is rá. - Nincs, Scarpetta doktornő. Az intézetnek nincs ilyen régi adata. A nap végén mindig új kivitelt csinálunk, az elozo kivitelt formattáljuk, aztán naprakész állapotba hozzuk.

- Az ördögbe is. Valahogy hozzá kellene jutnom annak az adatbázisnak egy változatához, amit az elmúlt néhány hétben nem hoztak naprakész állapotba.

Csend.

- Várjon egy percet - motyogta. - Esetleg akad egy egyszerű adatbázisom...

- Melyik?

- Nem is tudom... - Habozott. - Talán az elmúlt fél év adatai.

A statisztikai hivatal kéri az adatainkat, és pár hete kísérleteztem: a körzeti adatokat bevittem a táblázat egyik felébe, és az esetek adatait áttettem egy háttértároló fájlba, hogy lássam, hogy fest. Végül is azt kérik, hogy modemen küldjem át nekik, egyenesen a nagy központi számítógépükbe...

- Hány hete csinálta? - kérdeztem. - Hány hete tette át?

- A hónap elején... lássuk csak... azt hiszem, június elseje körül lehetett.

Remegtem az izgalomtól. Tudnom kellett. Ha mást nem, az intézetemet hibáztathatnák a kiszivárogtatásokért, ha bizonyítani tudnám, hogy a komputerben azt követően változtatták meg az adatokat, hogy az újságban megjelentek a cikkek.

- Azonnal szükségem van az adatbázis kinyomtatott változatára - mondtam.

Sokáig nem szólt. A hangja bizonytalannak hangzott, amikor megtörte a csendet. - Gondjaim voltak vele. - Újabb hallgatás. - De holnap reggel mindjárt odaadhatom, ami megvan.

Az órára pillantottan, aztán Abby csipogóját hívtam.

Öt perc múlva már vissza is hívott.

- Abby, tudom, hogy a hírforrásairól nem nyilatkozhat, de valamit tudnom kell.

Nem válaszolt.

- A Brenda Steppe meggyilkolásáról szóló beszámolójában azt írta, hogy Brendát egy sárgásbarna szövetövel fojtották meg. Honnan vette ezt a részletet?

-Nem...

- Kérem. Nagyon fontos! Muszáj tudnom, kitől vette.

Hosszú hallgatás után így szólt: - Nevet nem mondhatok. Egy rendor volt. Maradjunk ennyiben, helyes? Az egyik pasi, aki ott volt a helyszínen. Sok rendort ismerek...

- Az információ semmilyen formában nem származhatott az intézetemtől?

- Szó sincs róla - mondta határozottan. - A számítógép feltörése miatt aggódik, amit Marino ormester említett... Esküszöm, hogy semmi, ami tolem nyomtatásba került, nem az ön intézetéből való.

Kiszaladt a számon, mielőtt meggondolhattam volna. - Bárki is törte fel az adatbázist, Abby, a sárgásbarna szövetövet azért gépelték be a táblázatba, hogy úgy tünthesse fel, mintha az én intézetemből szerezte volna az információt, mintha mi szivárogtattuk volna ki. Pontatlan az adat. Szerintem sosem szerepelt a komputerünkben. Azt hiszem, az, aki feltörte az adatbázist, az adatot a maga sztorijából vette.

- Jesszusom. - Csak ennyit mondott.

15.

Marino hangos csattanással vágta a tárgyalóasztalra a reggeli újságot. Papírlapok szálltak szerteszét, mellékletek csúsztak ki.

- Mi a rossebb ez? - Képe kivörösödött a dühtől, az arca borostás volt. - Jé-zus!

Wesley válasz helyett higgadtan lábbal odatolt elé egy széket, és intett, hogy üljön le.

A csütörtöki sztori a címlapra került, a hajtogatás felett ott virított a vastag betűs cím:

DNS: ÚJ BIZONYÍTÉK
GENETIKAI HIBA LEHETOSÉGÉT
VETI FEL A FOJTOGATÓNÁL

Abby neve nem szerepelt a cikk alatt. A beszámolót egy több-

nyire tárgyalásokról tudósító újságíró neve jegyezte.

A betétcikk a DNS-profilozásról szólt, és egy művész a DNS-„lenyomatkészítés” folyamatát is lerajzolta. Elképzelttem a gyilkost, amint tomboló haraggal újra meg újra elolvassa az újságot. Gyanítottam, hogy bárhol dolgozik is, ma beteget jelentett.

-Pusztán azt szeretném tudni, hogy fordulhatott elő, hogy errol én nem tudok? - meredt rám ellenségesen Marino. - Behozom az overallt. Teszem a dolgom. Aztán meg ezt a sódert olvasom! Miféle hiba! Az épphogy beérkezett DNS-jelentést már valami seggfej ki is szivárogtatta vagy mi?

Nem szóltam semmit.

- Nem számít, Pete - mondta közönyösen Wesley. - Az újságcikk nem a mi gondunk. Fogja fel szerencsének. Tudjuk, hogy a gyilkosnak fura testszaga van, vagy legalábbis nagy a valószínűsége, hogy így van. Most majd azt hiszi, hogy Kay intézete ráakadt valamire, és talán rosszul lép. - Rám nézett. - Van még valami?

Megráztam a fejem. Eddig senki sem próbálta feltörni a VIOSZI komputerét. Ha a két férfi valamelyike húsz perccel hamarabb érkezett volna a tárgyalóba, azt látták volna, hogy bokáig gázolok a papírban.

Nem csoda, hogy Margaret nem lelkesedett, amikor előző éjjel megkértem, hogy nyomtassa ki az adatbázist. Az állam mintegy háromezer, májusban bekövetkezett esetét ölelte fel, vagy ha másképp fogalmazunk, a hosszú, zöld csíkos papírtömeg kiterítve végigért volna az egész épületen.

De ami még ennél is rosszabb volt, a formátumot nem olvasásra szánták. A tömörített adattömegben olyan érzés volt keresgélni, mintha teljes mondatokat próbáltam volna egy betulevesbol kihalászni.

Jó órába telt, mire megtaláltam Brenda Steppe esetszámát. Nem tudom, hogy feldobott-e vagy elborzasztott - vagy netán mindkettő -, amikor a „Ruházat, személyes használati tárgyak” címszó alatt felfedeztem: „testszínu harisnyanadrág a nyak körül”. Sárgásbarna szövetövről sehol sem esett szó. Egyik munkatársam sem emlékezett hogy javította volna ezt a bejegyzést. Az adatot tehát megváltoztatták. És olyasvalaki, aki nem tartozott a beosztottjaim közé.

- Mi van ezzel a szellemi visszamaradottsággal? - lökte gorombán elém az újságot Marino. - Kibányászott valamit ebből a DNS-hókuszpókuszából, amiből azt szurte le, hogy nincs ki a négy kereke?

- Nem - feleltem oszintén. - Azt hiszem, a történet lényege, hogy némelyik anyagcserezavar ilyen problémákat okozhat. De nem találtam arra utaló bizonyítékot, hogy ebben szenved.

Hát én aztán a fejem merném tenni rá, hogy ez a disznó nem agyament! A szentségít, folyton ugyanazt a hülyeséget hallom. A rohadék buta, mint a segg, egy büdös csövesnél nem több. Talán egy autómósból dolgozik, vagy a városi csatornarendszert takarítja vagy ilyesmi...

Wesleyn a türelmetlenség jelei mutatkoztak: - Tegye magát takarékra, Pete.

- Az én dolgom, hogy ezt a nyomozást vezessem, mégis ezt a kibaszott újságot kell kézbe vennem, hogy tudjam, mi a franc folyik...

- Nagyobb problémánk is van, világos? - förmedt rá Wesley.

- Mégis mi? - kérdezte Marino.

Elmondtuk neki.

Beszámoltunk a Cecilé Tyler testvérével folytatott telefonbeszélgetésről.

Figyelmesen hallgatott, tekintetéből lassan elszállt a düh. Arcára kiült a döbbenet.

Elmondtuk, hogy az öt nobel egy dolog volt közös: a hangjuk.

Emlékeztettem Matt Petersen kihallgatására. - Amennyire vissza tudom idézni, említette a Lórival való megismerkedését. Ha nem tévedek, egy partin történt. A hangjáról beszélt. Azt mondta, hogy olyan hangja volt, ami megragadta mások figyelmét - egy rendkívül kellemes alt hang. Éppen azon töprengtünk, hogy az öt gyilkosságot összekötő kapocs a hang lehet. Talán a gyilkos nem is látta őket. Hanem hallotta.

- Ez fel sem merült a nyomozás során - vette át a szót Wesley.
- A nokedi követő férfiakat általában pszichopátáknak képzeljük, akik valahol megpillantják az áldozatukat. Egy bevásárlóközpontban, miközben kocognak, egy lakás vagy ház ablakán át. Ha egyáltalán szóba jön a telefon, rendszerint csak később, a megpillantás után kerül rá sor. Meglátja a not. Utána esetleg felhívja. Pusztán azért tárcsázza a számát, hogy hallja a hangját és fantáziálhasson. De amit most mérlegelünk, Pete, az sokkal ijesztőbb. Ennek a gyilkosnak olyan foglalkozása van, ami számára ismeretlen nok hívásával jár együtt. Felhívja őket. Ha a hang elindít benne valamit, akkor kiválasztja a not.

- Ez aztán leszukíti a kört - zsörtölődött Marino. - Eloszor is ki kell derítenünk, hogy mindegyik no benne volt-e a városi telefonkönyvben. Aztán fontolóra kell vennünk a foglalkozási esélyeket. Arra gondolok, hogy egy hét sem telik el anélkül, hogy az asszonyt ne hívnák. Valami tökfes söprut, villanykörtét, társasházi lakást próbál rászógni. Aztán ott vannak a kérdezobiztosok. Az engedj e-meg-hogy-feltegyek-néhány-kérdést fazonok. Megkérdik, hogy férjnél van-e, egyedülálló-e, mennyit keres. Hogy egyszerre egy nadrágszárba dugja-e a lábát, vagy fogselyemmel tisztítja-e fogát fogmosás után.

- Látom, kapiskálja már - mormolta Wesley.

De Marino lélegzetvétel nélkül folytatta: - Szóval van itt egy hapsi, aki nokedi eroszakol és gyilkol meg. Óránként nyolc dolcsit fizetnek neki, hogy a seggén üljön otthon, és a telefonkönyvet böngéssze. Egy no azt mondja neki, hogy egyedülálló, és évente húsz rongyot szakít le. Egy héttel később - fordul felém - a no a maga asztalán végzi. Hát kérdem én, hogy az ördögbe füleljük le? Nem tudtuk.

A lehetséges hangkapcsolat nem szukította le a kört. Marinónak igaza volt. Nem megkönnyítette, hanem megnehezítette a dolgunkat. Azt még felgöngyölíthetjük, kivel beszélt az áldozat egy bizonyos napon. De kizárt, hogy felkutassunk mindenkit, aki vel telefonon beszélt. Még ha élne, sem tudná biztosan megmondani, kivel váltott szót. Telefonos ügynökök, kérdezobiztosok és rossz számot tárcsázók ritkán szokták bemondani a nevüket. Mindannyian számtalan telefont kapunk éjjel és nappal, amikre oda sem figyelünk, meg sem jegyzünk.

- A gyilkosság elkövetésének rendszere azt a benyomást keltette bennem - mondtam -, hogy nem otthon dolgozik, hogy hétfőtől péntekig eljár valahova. Hét közben egyre no benne a feszültség. Péntek késo este vagy éjfél után lecsap az áldozatára. Ha naponta hússzor mosakszik, nem tartom valószínűnek, hogy a bóraxszappant otthon használná. A sarki csemegékben kapható kézmosószappanokban legjobb tudomásom szerint nincs bórax. Gyanítom, hogy bóraxszal a munkahelyén mosakszik.

- Biztos, hogy bóraxról van szó? - kérdezte Wesley.

- A labor ion-kromatográfiával határozta meg. A testeken talált csillagó anyagmaradvány bóraxot tartalmaz. Kétséget kizáróan.

Wesley ezen eltöprengett kicsit. - Ha a bóraxot a munkahelyén használja, és öt körül ér haza, nem valószínű, hogy hajnali egy körül ennyi maradvány lenne a kezén. Lehet, hogy éjszakai munkaszakban dolgozik. A férfimosdóban bóraxszappan van. Valamivel éjfél előtt vagy egy körül végez, és egyenesen az áldozatok laká-

sára megy.

A forgatókönyv több mint hihető, magyarítottam. Ha a gyilkos éjjel dolgozik, akkor nappal boségesen van rá alkalma, hogy a következő áldozat környezetét bejárja és alaposan felderítsen mindent, mialatt mindenki a munkahelyén van. Később aztán megint arra hajt, mondjuk, éjfél után, hogy sötétben is szemügyre vegye a helyszínt. Az áldozatok vagy nincsenek otthon, vagy alszanak, ahogy szomszédaik többsége is. Nem látja a kutya sem.

Milyen foglalkozási körökben van éjszakai muszak?

Egy darabig ezt vitattuk.

- Pizzafutárok - vetette fel Marino. - Azok éjjel-nappal úton vannak. Lehet az a tökfaj, aki felveszi a rendeléseket. Ha az ember felhívja őket, a telefonközpontos rögtön a telefonszámot kérdezi. Ha az illető nem először hívja őket, a címe automatikusan megjelenik a számítógép képernyőjén. Harminc percbe sem telik, és valami szemétláda már ott is áll az ajtóban a pepperonis, hagyományos pizzával. Éppenséggel lehet pizzafutár is, aki ott sebtiben eldönti, hogy egy magányos nővel van dolga. Vagy a rendelésfelvevő is lehet. Tetszik a nő hangja, megvan a címe.

- Ellenőrizze - tanácsolta Wesley. - Haladéktalanul küldjön szét pár fiút a pizzériákba.

Holnap már péntek!

- Derítse ki, van-e olyan étterem, amit mind az öten rendszeresen hívtak. Benne kell lennie a komputerben, könnyű ellenőrizni.

Marino kiment egy percre, aztán az Aranyoldalakkal jött vissza. Kikereste a pizzériákat, és kezdte kiírni a neveket, címeket.

Újabb és újabb szóba jöhető foglalkozások jutottak eszünkbe. Kórházak és telefonos cégek központosai huszonnégy órán át vannak szolgálatban és fogadják a hívásokat. Adománygyűjtők még akár este tízkor is felhívják az embert, és megzavarják kedvenc tévéműsora nézése közben. És még ezután is fennáll a lehetőség, hogy valaki találomra választ ki valakit a telefonkönyvből vagy a nyilvántartásból: egy biztonsági or például, akinek nincs jobb dolga, mialatt a Nemzeti Bank elocsarnokában ül, vagy egy benzinkutas, aki az éjszakai üresjárat idején halálra unja magát.

Egyre jobban összezavarodtam. Nem állt össze előttem a kép.

De valami sehogy sem hagyott nyugodni.

Túlkomplikálod, mondta egy belső hang. Egyre messzebb sodródsz attól, amit már tudsz.

Marino izzadt, húsos képét, ide-oda villanó tekintetét figyeltem. Fáradt volt, feszült. A lelke mélyén még most is haragot táplált. Miért olyan érzékeny? Mit mondott arról, hogy gondolkodik a gyilkos? Valami olyasmit, hogy nem szereti a diplomás nőket, mert megjátsszák magukat?

Valahányszor megpróbáltam elérni, mindig „kint volt az utcán”. Kiment mindegyik fojtogatásos esethez.

Lóri Petersennél éber volt, mintha nem álmából ébresztették volna. Talán aznap éjjel le sem feküdt? Nem különös, hogy olyan elvakultan próbálta matt Petersenre kenni a gyilkosságot?

De Marino életkora nem illik a képbe, emlékeztettem magam.

Ideje javát a kocsijában tölti, nem telefonkezelőként keresi a kenyerét, így nem láttam közte és a nő között semmi kapcsolatot.

A leglényegesebb, hogy nincs szokatlan testszája, és ha a konténerben lévő overall az övé volt, miért hozta be a laborba?

Hacsak nem állítja feje tetejére a rendszert, gondoltam, nem játssza ki maga ellen, mert túl sokat tud. Végtére is szakérto, a nyomozás vezetője, és elég tapasztalt, hogy megváltó és sátán is lehessen.

Rádöbbsentem, hogy mindvégig ott munkált bennem a rettegés, hogy esetleg egy rendőrt a gyilkos.

Marino nem lehet. De olyasvalaki igen, aki hónapok óta a kö-

zelében dolgozik, aki tengerészkék overallt vehet a város számtalan egyenruhábóljának egyikében, aki a rendőrségi épület fér-fimosdóiban használatos Borawash szappannal tisztálkodik, aki tud annyit az igazságügyi orvostanról és egy rendőrségi nyomozásról, hogy túljárjon bajtársai és az én eszemen. Egy bunözővé vált rendor. Vagy valaki, akit vonz a rendori munka, mert a pszichopatók ezt gyakran igen csábító foglalkozásnak tartják.

Lenyomoztuk a detektíveket, akik kimentek a helyszínekre. De az sosem fordult meg a fejünkben, hogy olyan egyenruhásoknak is utánanézzünk, akik a holttestek megtalálásakor jártak ott.

Talán egy rendor szolgálatban vagy munka után végignyálazta a telefonkönyvet.

Az áldozataival is lehetett a hang a kapcsolatfelvétel formája. A hangra indult be. Meggyilkolta őket, aztán gondoskodott róla, hogy az utcán legyen vagy egy rádió közelében, amikor a holttesteket megtalálják.

- Érdeklöhetnek Matt Petersennél - mondta épp Wesley Marinónak. - Még a városban van?

- Igen. Már amennyire tudom.

- Azt hiszem, nem ártana felkeresni. Kérdezze meg, nem hívták-e a feleségét ügynökök, nem kereste-e valaki azzal, hogy megnyert egy játékot, nem próbáltak-e kérdéseket feltenni neki. Bármi, ami telefonnal kapcsolatos.

Marino hátralökte a székét.

Nem mertem színt vallani. Nem mondtam ki kertelés nélkül, amire gondoltam.

Mindössze ennyire voltam képes: - Nagyon megeröltető lenne, ha kinyomtatná, vagy kazettára átmásolhatná a holttestek megtalálása idején a rendőrséghez beérkező hívásokat? Szeretném tudni, hogy pontosan mikor jelentették be a gyilkosságokat, mikor érkezett ki a rendőrség, kivált Lóri Petersen esetében. A halál beálltának időpontja igen fontos lehet annak meghatározásában, hogy a gyilkos mikor fejezi be a munkát, feltéve, hogy éjjel dolgozik.

- Nem gond - felelte szórakozottan Marino. - Velem tarthatna. Miután útba ejtettük Petersent, beugrunk a rádiószobába is.

Matt Petersent nem találtuk otthon. Marino egy névkártyát csipetett rézkopogatója alá.

- Kétlem, hogy felhívna - motyogta maga elé, miközben visszaevickélt a forgalomba.

- Miért?

- Amikor a minap itt jártam, nem hívott be. Szabályosan elbarikádozta az ajtót. Csak annyira nyitotta ki, hogy megszaglassza az overallt, aztán gyakorlatilag közölte velem, hogy olajra léphetek, csaknem az orromra vágta az ajtót, és meghagyta, hogy a jövőben az ügyvédjével értekezsek. Azt is mondta, hogy a hazugságvizsgáló tisztázta, és én csak zaklatom.

- Ami minden bizonnyal igaz is - jegyeztem meg szárazon.

Oldalvást rám pillantott, és majdnem elmosolyodott.

Elhagytuk a West Endet, és visszaindultunk a belvárosba.

Marino témát váltott. - Azt mesélte, hogy valami ionteszt bórxot mutatott ki. Úgy érti, hogy az arcfestékekben nem volt semmi?

- Bórax nem volt - javítottam ki. - Egy „Nappír” nevű anyag reagált a lézerre. De bórxot nem tartalmazott, és valószínűnek látszik, hogy az ujjlenyomatok, amiket Petersen a feleségén hagyott, ettől a „Nappír”-tól származnak, mert ilyen anyag volt a kezén, amikor Lórit megérintette.

- És mi a helyzet a késen lévő csillogó anyaggal?

- A nyomlemek olyan kis mennyiségben voltak jelen, hogy lehetetlen volt próbának alávetni őket. De gyanítom, hogy nem

„Nappír”.

- Miért nem?

- Mert nem szemcsés por. Krémszeru alapanyag... emlékszik arra a nagy fehér tégelyre, amiben sötétrózsaszín krémet hozott be a laborba?

Bólintott.

- Az volt a „Nappír”. Bármiből tevődik is össze, ami a lézer alatt csillog, nem halmozódik fel úgy, ahogy a bóraxszappan. A kozmetikum krémszeru alapanyaga nagy koncentrációban csillogást okoz, ami halvány foltokban jelentkezik mindenhol, ahol az illeto ujjai szoros érintkezésbe kerültek egy felülettel.

- Mondjuk, Lóri kulcscsontjával - vetette fel.

- Igen. És Petersen tízes ujjlenyomatán a papírnak azokon a területein, ahova ténylegesen rányomta az ujjait. Nem voltak szét-szórt sziporkák másutt, csak a festékes barázdák mentén. A túl-élokés nyelén a csillogó anyag nem ugyanígy koncentráldott. Találomra szóródott szét, nagyon is úgy, ahogy a nok testén levo sziporkázó maradvány.

- Azt akarja mondani ezzel, hogy ha Petersennek „Nappír” van a kezén, és így fogja meg a kést, akkor maga itt-ott szétszórdott kis sziporkákkal szemben elmosódott csillogó foltokat talál.

- Pontosan ezt akarom mondani.

- És mi van a holttesteken, a nyakra hurkolt zsinórokon és a többin talált csillogó anyaggal?

- Lóri csuklóján elég töményen fordult elo ahhoz, hogy mintát vegyünk belole. Bóraxként azonosítottuk.

Tükröző szemüvegét felém fordította. - Tehát végtére is kétféle csillogó anyagról beszélünk.

- Így van.

-Hm.

A richmondi városi és állami épületekhez hasonlóan a rendorfokapitányság is a járdák betonjától megkülönböztethetetlen mumárványból épült. Fakó, téasztaszínu, visszataszító unalmát csak a teto feletti kék ég háttérén lobogó állami és szövetségi zászlók eleven színei törik meg. Marino az épület háta mögé kerülve beállt a többi jelzés nélküli rendorkocsi közé.

Bementünk az elocsarnokba, elhaladtunk az információs pult üvegkalickája mellett. A sötétkékbe öltözött rendorök rávigyogrogak Marinóra, engem pedig „Jó napot, doktorno” kiáltással üdvözöltek. Ijedten lenéztem kosztümkabátomra, és megkönynyebbülten állapítottam meg, hogy nem felejtettem el levenni a köpenyem. Annyira hozzászoktam, hogy néha abban mentem ki az utcára, és olyankor úgy éreztem, mintha pizsamában sétálnék.

Hirdetotáblák maradtak el mögöttünk, rajtuk gyerekekkel fajtalankodók, csalók, közönséges gonosztevok robotképei. Láttam Richmond tíz legkeresettebb bunözőjének - eroszaktevok, rablók és gyilkosok - rendorségi fotóját. Némelyikük belemosolygott a gépbe. Ok alkották a város hírességeinek arcképcsarnokát.

Egy félhomályos lépcsó következet, léptünktol kongtak a fém fokok. A lépcsok aljában megálltunk egy ajtó előtt, ahol Marino bekukucsált egy kis üvegablakon, és valakinek feltartotta a hüvelykjét.

Az ajtó gombnyomásra nyílt.

Ez volt a rádióközpont, egy íróasztalokkal és telefonpultokhoz csatlakoztatott komputerterminálokkal zsúfolt föld alatti kuckó. Az üvegfaon túl a diszpécserok terme látszott, akiknek a város egy nagy videojáték volt. A 911-es segélyhívást fogadóok kíváncsian néztek ránk. Volt, aki éppen a beérkezo hívást vette, mások tétlenül csevegtek vagy cigarettáztak, fejhallgatójuk a nyakukban lógott.

Marino egy sarokba vezetett, ahol a polcokon nagy orsókra

csévélt hangszalagokkal teli dobozok sorakoztak. Mindegyikre dátumot írtak. Marino végigfuttatta az ujját a sorokon, aztán egyiket a másik után húzta ki; az öt tekerccsen egy-egy hétnyi beszélgetés volt.

Kezembe nyomta oket, és gúnyosan elnyújtva tette hozzá: - Jó mulatást.

- Micsoda? - bámultam rá, mintha elment volna az esze.

- Nézze, nekem ott vannak a pizzériák - mondta, és elovett egy csomag cigarettát. - Ott a magnó. - Hüvelykujjával az üvegfalon túli diszpécserközpont felé intett. - Vagy ott hallgatja meg oket, vagy visszaviszi az irodájába. Ha én a helyében volnék, elhúznám a belem ebből az oroszlánketrecből, de nem tolem hallotta, világos? A szalagokat elvileg nem szabad kivinni az épületből. Szépen adja vissza oket, amikor végzett, méghozzá személyesen nekem.

Kezdett megfájdulni a fejem.

Átvitt egy kisebb szobába, ahol a lézernyomtató zöld csíkos papírhalmokat ontott magából. A földön máris hatvancentis kupac magasodott.

- Idecsörögtem a fiúknak, mielőtt eljöttünk magától - magyarázta kurtán. - Kinyomtatattak mindent az elmúlt két hónapról.

Jézusom.

- Szóval itt vannak a címek meg a többi. - Barna szemének közönyös pillantása megállapodott rajtam. - Meg kell néznie a kinyomtatott példányokat, hogy lássa, mi jelent meg a képernyőn a hívások idején. A címek nélkül nem fogja tudni, melyik hívás micsoda.

- Nem lehetne csak azt lehívni a számítógépről, amire kíváncsiak vagyunk? - fakadtam ki elkeseredetten.

- Tudja kezelni a központi számítógépet? - kérdezte.

Természetesen nem tudtam.

Körülnézett. - Ebben a tetűfészekben egy nagy túrót értenek a központi géphez. Odafent egyetlen számítógépes ürge van. E percben épp a tengerparton sütteti a hasát. Akkor lehet csak szakértőt hívni, ha itt a világvége. Olyankor lekérnek valakit az adatfeldolgozástól, ami a rendőségnek óránként hetven dolcsijába kerül. De még ha a rendőség hajlandó is a maga kedvére tenni, azok az adatfeldolgozó mocskok olyan lassúak, hogy mire ideérnek, megoszúl. Holnap estére, hétfőre vagy valamikor a jövő héten kijön egy, már ha szerencséje van, doktor. Az a helyzet, hogy már azért hálát adhat, hogy találtam valakit, akinek volt annyi sütnivalója, hogy megnyomja a Nyomtatás gombot.

Harminc percet töltöttünk ott. A nyomtató végül elhallgatott, és Marino letépte a lapot. A halom már majdnem egyméteres volt. Belegyömöszölte egy üres nyomtatópapíros dobozba, és nyögve felemelte.

Ahogy a nyomában kimentem a rádióközpontból, Marino a vállam fölött odavetette egy fiatal, kellemes arcú fekete rádióosztiztnek: - Ha látod Corkot, üzenetem van számára.

- Ki vele - ásított a rendor.

- Mondd meg neki, hogy nem egy tizennyolc kerek kamiont vezet, s ez nem a Füstös meg bandita.

A rendor nagyot nevetett. Mintha csak Eddie Murphyt hallottam volna.

A következő másfél napban fel sem öltöztem, csak egy rózsaszín, muszálas melegítőben, fejhallgatóval a fülemben ültem dolgozószobám magányában.

Bertha angyal volt: egész napos kirándulásra vitte Lucyt.

Nem mentem be az intézetbe, ahol tudtam, hogy ötpercenként megzavarnának. Versenyt futottam az idővel, és azért fohászkoztam, hogy rábukkanjak valamire, mielőtt a péntek lassan beleol-

vadna a szombat kora hajnalba. Meg mertem volna esküdni, hogy megint lecsap.

Már kétszer beszóltam Rose-nak. Megtudtam, hogy Amburgey irodájából már négyszer próbáltak elérni azóta, hogy Marinóval távoztam. A tiszti főorvos követelte, hogy azonnal menjek át hozzá, magyarazzam meg a tegnapi címoldali sztorit, az o szavaival ezt a „legújabb és legfelháborítóbb kiszivárogtatást”. Követelte rajtam a DNS-jelentést. Meghagyta, hogy adjam át neki a „legfrissebb bizonyítékokkal” kapcsolatos jelentésemet. Úgy kifordult magából, hogy személyesen hívta fel Rose-t, és megfenyegette, amivel feldúlta Rose lelki nyugalmát.

- Mit mondott neki? - kérdeztem meglepve.

- Azt, hogy az asztalára teszem az üzenetét. Amikor azzal fenyegetőzött, hogy kirúgat, amennyiben nem kapcsolom be rögtön magához, azt feleltem, hogy ám tegye. Még sosem pereltem be senkit...

- Ilyet nem mondhatott!

- De mennyire hogy mondtam. Ha a kis balfácánnak még egy agya volna, biztos csörögne.

Bekapcsoltam az üzenetrögzítomet. Ha Amburgey venné a fáradságot, hogy itthon elérjen, csak a gép hallgatná meg.

Rémálmom volt. Mindegyik szalagra hétszer huszonnégy órát vettek fel. Természetesen nem volt rajtuk ennyi anyag, mert néha egy órára csak három-négy kétperces hívás jutott. Attól függött, hogy egy adott muszakban milyen forgalmat bonyolított le a 911-es terem. Számomra az jelentette a legnagyobb gondot, hogy megtaláljam azt az idointervallumot, amikor érzésem szerint egy-egy gyilkosságot bejelentettek. Ha elfog a türelmetlenség, könnyen túlmehetek rajta, és akkor vissza kellene tekernem. Menthetetlenül belezavarodnék. Iszonyú volt.

Ráadásul hihetetlenül le is hangolt. Segélyhívások érkeztek olyan tébolyultaktól, akik testébe földönkívüliek költöztek, bömbölo részeketől és olyan szerencsétlencetől, akiknek házastársa épp akkor esett össze egy agyvérzés vagy szívinfarktus miatt. Autóbalesetek, öngyilkossággal fenyegetőzök, ház körül ólalkodók, a szomszéd ugató kuttyájának, túl hangos magnójának, lövöldözésnek hitt petárdák és motorkipufogók bejelentése tette teljessé a képet.

Nagy kihagyásokkal dolgoztam. Már három hívást sikerült elkerítenem. Brendáét, Hennáét és épp most Lóriét. Visszatekerem a szalagot, míg oda nem értem a sikertelen segélyhíváshoz, amivel Lóri a meggyilkolása előtt próbálkozott. A hívás pontosan június hetedikén, szombaton hajnali 00.49-kor futott be, és a szalagon nem volt más, mint a központos hangja, aki felvette a kagylót, és frissen beleszólt: - 911.

A szakadatlan papírfolyamból egyik lapot a másik után hajtottam fel, míg erre a részre rá nem akadtam. Lóri címe megjelent a 911-es képernyőjén, a ház tulajdonosaként L. A. Petersen volt megadva. A telefonkezelő négyes fontosságúnak ítélte a hívást, és átadta az üvegfalon túli diszpécsernek. A 211-es járorkocsi harminckilenc perccel később kapta meg végre a hívást. Hat perccel ezután lassan elcsorgott a háza mellett, majd gázt adott, hogy odaérjen egy családi veszekedéshez.

Petersenék címe a sikertelen 911-es hívás után pontosan hatvannyolc perccel később, hajnali 1.57-kor jelent meg ismét a képernyőn, amikor Matt Petersen rátalált felesége holttestére. Bár csak ne lett volna aznap éjjel kosztümös főpróbája, fohászokdtam magamban. Bár csak egy órával, másfél órával hamarabb ért volna haza...

Kattant a szalag.

-911.

Szagatott lélegzetvétel. - A feleségem! - Pániktól remego

hang. - Valaki megölte a feleségem! Siessenek kérem! - Sikítva:
- Ó, Istenem! Valaki megölte! Siessenek!

Megbénított a hisztérikus hang. Petersen nem tudott összefüggő mondatokban válaszolni, és nem emlékezett a címére, amikor a kezelő megkérdezte, hogy a képernyőn látható címen lakik-e.

Megállítottam a szalagot, és gyors fejszámolást végeztem. Petersen huszonkilenc perccel azután érkezett haza, hogy az eloszór kiérkező rendor végigvilágította az elemlámpájával a ház homlokzatán, és jelentette, hogy minden „rendben levonek látszik”. A sikertelen hívás hajnali 00.49-kor érkezett. A rendor végül hajnali 1.34-kor érkezett a házhoz.

Negyvenöt perc telt el. A gyilkos nem töltött ennél több időt Lórinál.

Hajnali 1.34-kor már nem volt ott. A hálószobai világítást lekapcsolta. Ha még ott van, a villany is ég. Ebben biztos voltam. Úgy véltem, hogy sötétben nem látott volna elég jól, hogy megtalálja a villanyzsinórt, és bonyolult csomókat kössön.

Szadista gyilkos. Azt akarja, hogy áldozata lássa az arcát, kivált, ha maszkot visel. Azt akarja, hogy mindent lásson, amit tesz vele. Emberi ésszel felfoghatatlan rémületben készüljön fel minden szörnyuségre, ami rá vár... ahogy leendő gyilkosa körülnéz, elvágja a zsinórt, kezdi megkötözni...

Amikor vége volt, lekapcsolta a hálószobai lámpát, kimászott a fürdőszobaablakon, mégpedig bizonyára percekkel azelőtt, hogy a járkocsi elment a ház előtt és fél órával azt megelőzően, hogy Petersen hazaért. A szokatlan testszag úgy érződött még a levegőben, mint az áporodott szemétbuz.

Eddig egyetlen járkocsira sem akadtam, amelyik egyaránt kiszállt volna Brendához, Lórihoz és Hennához. Csalódottságom elapasztotta a munka folytatásához szükséges energiámat.

Kihasználtam az ajtócsapódást, és szünetet tartottam. Bertha jött meg Lucyval. Részletesen beszámoltak élményeikről, én meg igyekeztem mosolyogni és odafigyelni. Lucy teljesen kimerült.

- Fáj a gyomrom - nyafogott.

- Nem csoda - kezdte rá rögtön Bertha. - Mondtam, hogy ne tömd tele magad azzal a sok szeméttel. Vattacukor, hamburger...
- Helytelenítően csóválta a fejét.

Erolevest csináltam Lucynak, aztán ágyba dugtam.

Aztán visszamentem a dolgozószobámba, és kelletlenül feltettem megint a fejhallgatót.

Megállt az idő, mintha tetszhalott lennék.

-911... 911...

Szüntelenül ez visszhangzott a fejemben.

Tíz után nem sokkal már gondolkodni sem volt erőm. Fásultan visszapörgettem a szalagot, mert a Patty Lewis holttestének megtalálását bejelentő hívást szerettem volna megtalálni. Míg a szöveget hallgattam, tekintetem az ölemben kiterített lapokra sikkolt.

Nem volt értelme annak, amit láttam.

Cecilé Tyler címe az oldal közepe táján szerepelt, az időpont május 12., 21 óra 23 perc volt.

Ez sehogyan sem stimmel.

Hiszen Cecile-t csak május 31-én ölték meg!

Nem szerepelhet a címe a nyomtatás ezen részén. Nem is lehet ezen a szalagon.

Gyorsan elorecsévéltem a szalagot, néhány másodpercenként bele-belehallgattam. Húsz percembe telt, míg ráakadtam a keresett beszélgetésre. Háromszor is lejátszottam hogy kihámozzam az értelmét.

Pontosan 21.23-kor egy férfihang csendült fel: - 911.

Rövid szünet után lágy, kulturált női hang szólalt meg megle-

petten: - Jaj, istenem! Elnézését kérem.

- Valami baj van, asszonyom?

Zavart nevetés. - Tulajdonképpen a tudakozót akartam hívni.

Nagyon restellem. - Újabb nevetés. - Sajnálom, de azt hiszem, négyes helyett kilencest tárcsáztam.

- Á, nem gond. Jobb is így. Mindig örülünk, ha nincs probléma. - Majd szinte hetykén: - További kellemes estét.

Csend. Kattanás, a szalag forgott tovább.

A meggyilkolt fekete no címe alatt ott állt feketén-fehéren a neve: Cecilé Tyler.

Belém hasított a felismerés. - Jézus. Édes Jézusom - motyogtam magam elé. A gyomrom is felkavarodott.

Brenda Steppe akkor hívta a rendorséget, amikor autóbalesete volt. Lóri Petersen a férje elmondása szerint telefonált, mert azt hitte, idegen ólálkodik a ház körül, holott csak egy macska zörgött a kukák körül.

Abby Turnbull felhívta oket, hogy bejelentse: egy fekete Cougarban ülo férfi követi. Cecilé Tyler véletlenül hívta a rendorséget: téves számot tárcsázott.

911-et hívott 411 helyett.

Mindössze egy téves hívás!

Ótbul négyen. Mindegyik otthonról telefonált. Mindegyik cím azonnal megjelent a 911-es komputer képernyojén. Ha a lakások a nok nevén voltak, a kezelo rögtön tudta, hogy egyedül élek.

Kirohantam a konyhába. Nem is tudom, miért. A dolgozószo-bában is volt egy készülék.

Eszelosen beütöttem a nyomozati osztály számát. Marino nem volt bent.

- Az otthoni számára van szükségem.

- Sajnálom, asszonyom, de azt nem adhatjuk ki.

- A rohadt életbe! Itt Scarpetta doktorno beszél, a vezető igazságügyi orvos szakérto. Azonnal adja meg azt az istenverte számot!

Döbrent hallgatás. A rendor - bárki volt is - kezét-lábát törve kért elnézést. Bediktálta a számot.

Újra tárcsáztam.

- Hála Istennek - szakadt fel belólem, amikor Marino felvette a kagylót.

-Ez komoly? - kérdezte sebtiben elhadart magyarázatom után. - Helyes, doktorno, majd utánanézek.

- Nem kellene most rögtön lemennie a rádióközpontba, hogy nincs-e ott az a személtáda? - kérdeztem csaknem sikítva.

- Szóval mit is mondott a pasi? Megismerte a hangját?

- Már hogy ismertem volna meg!

- Pontosan mit mondott ennek a Tyler csajnak?

- Mindjárt bejátszom. - Visszafutottam a dolgozószo-bába, felvettem a kagylót. Visszapörgettem a szalagot, kihúztam a fejhallgató dugóját, és felerosítottam a hangot.

- Megismeri? - kérdeztem, amikor a végére értem.

Marino nem válaszolt.

- Ott van még? - kiabáltam.

- Hé, ne olyan hevesen, doktorno. Rázós egy nap volt, világos? Hagyja ezt nyugodtan csekélységemre, oké? Ígérem, hogy utánajárok.

Letette a kagylót.

Ültem, és a kezemben szorongatott kagylót bámultam. Meg se moccantam, míg a hangos tárcsahang el nem némult, és a géphang nem figyelmeztetett: - Ha telefonálni kíván, kérem, tegye le a kagylót és tárcsázzon újra...

Megnéztem, bezártam-e a bejárati ajtót, ellenoriztem még egyszer, hogy bekapcsoltam-e a riasztót, és felmentem az emeletre. Hálószobám a folyosó végén nyílt, és a ház mögötti erdore nézett.

Az ablakon túli sűrűségben szentjánosbogarak pislácoltak. Idegesen leeresztettem a redonyt.

Bertha köti az ebet a karóhoz, hogy a napnak akkor is be kell sütnie minden helyiségbe, ha nincs ott senki. - Elpusztítja a bacilusokat, doktoro - bizonygatja.

- Kifakítja a szonyegeket meg a bútorkárpitot - szoktam elletne vetni.

De ot már nem lehet megváltoztatni. Mindig is gyűlöltem sötétedés után feljönni, és az ablakok fekete négyszögével farkaszemet nézni. Azonnal le szoktam engedni a redonyt, mielőtt felkapcsolnám a villanyt, nehogy bárki is meglásson, ha netán volna kint valaki. De ma este elfelejtettem. A melegítőm levételével sem bajlódtam. Megteszi pizsama helyett, gondoltam.

Felálltam egy zsámolyra, amit a gardróbban tartottam, kihúztam a Rockport ciposdobozomat, és felemeltem a tetejét. A 38-ast a párnám alá csúsztattam.

Belebetegedtem a szorongásba, hogy a még sötét hajnalon megszólal a telefon, kirángatnak az ágyamból, és azt kell mondanom Marinónak: - Hiszen megmondtam magának, ostoba tökefej! Idoben figyelmeztettem!

Egyébként mit muvelhet az a nagydarab fafej?

Lekattintottam a lámpát, és fülemig húztam a takarót. Biztos sört vedel, és a tévét bámulja.

Felültem, és megint felkapcsoltam a villanyt. Az éjjeliszekrényen álló telefon csúfondárosan hallgatott. Senki mást nem hívhatok fel. Ha Wesleynek szólnék, o Marinót értesítené. Ha a nyomozati osztályhoz fordulnék, bárki hallgatna is meg - ha ugyan egyáltalán komolyan venne -, biztos Marinót értesítené.

Marino. O vezeti ezt az átkozott nyomozást. Minden út hozzá vezet.

Megint lekapcsoltam a villanyt, és a sötétségbe meredtem.

-911.

-911.

Nyugtalan forgolódásom közben is egyre a hangot hallottam.

Éjfél is elmúlhatott, amikor leóvakodtam a fölszintre, és eloke-restem egy üveg konyakot a bársekreánybol. Lucy mélyen aludt, amióta órákkal ezelott lefektettem. Meghalt a világ számára. Bár csak magamról is elmondhatnám ugyanezt. Úgy hajítottam be két pohárral, mintha köhögéscsillapító szirup volna, majd rakás szerencsétlenségként másztam vissza a szobámba, és megint leoltottam a villanyt. Hallottam, ahogy a percek kattannak a digitális órán.

Katt.

Katt.

Ébrenlét és álom határán egyensúlyozva görcsösen hánykolódtam.

-...Pontosan mit mondott ennek a Tyler csajnak?

Kattanás. A szalag forgott tovább.

- Sajnálom. - Zavart nevetés. - Azt hiszem, négyes helyett kilencest tárcsáztam...

-A, nem gond... További kellemes estét.

Kattanás.

-...Négyes helyett kilencest tárcsáztam...

-911.

- Hé... Jóképu fickó. Nem kell leitatnia egy not, hogy az széttegye neki a lábát...

-Az egy gecí!

-...Mert elutazott a városból, Lucy. Mr. Boltzszabadságra ment.

- Ó. - Végtelen szomorúság a szemében. - És mikor jön vissza?

- Júliusig nem.

- Ó. Miért nem mehettünk vele, Kay néni? A tengerpartra ment?

- .. .Kettonkkal kapcsolatban rutinszerűen hazudsz. - Remego ho

és füst ködén át láttam, karján aranyosan csillantak a szorszálak.
-911.

Anyám házában voltam, és valamit mondott nekem.

Lustán körözött felettem egy madár, miközben valakivel egy furgonban utaztam. Útitársamat se nem ismertem, se nem láttam. Pálmafák maradtak el mögöttünk. Az Evergladesből úgy meredt elő a fehér kócsagok nyaka, mint a porcelán periszkóp. Fehér fejük utánunk fordult, ahogy elhaladtunk előttük. Figyelték minket. Vagy inkább engem.

Megfordultam, és igyekeztem kényelmesebben elhelyezkedni a hátamon.

Apám felült az ágyban, és engem nézett, míg azt meséltem, mit csináltam aznap az iskolában. Hamuszürke volt az arca. Meredten nézett, és nem hallotta, mit mondok neki. Nem válaszolt, csak meron nézett továbbra is. Félelem szorította össze a szívem. Fehér arca merev volt. Üres tekintetét egyenesen rám szegezte.

Halott volt.

- Papaaaa!

Orromat émelyítő, áporodott izzadságszag csapta meg, ahogy nyakába temettem az arcom.

Agyamból kitörlodtek a képek.

Mint mélyről felszálló buborék, úgy ébredtem öntudatra. Ébren voltam. Éreztem a szívverésem.

A szag.

Valóságos vagy csak álmodom?

A dögletes buz! Álmodom tán?

Agyamban megszólalt a vészjelző, és szívem majd kirobbant a helyéről.

Közben erősebben éreztem a buzt, és valami súrolta az ágyamat.

16.

Jobb kezem és a párnám alatt rejtőző 38-as között harminc centi lehetett a távolság, nem több.

Még soha, semmi nem volt ilyen messze. Egy örökkévalóságnak tunt. Lehetetlen volt elérnem. Nem gondolkoztam, csak éreztem a távolságot, miközben a szívem örülten kalapált, vergődött bordáim közt, mint egy ketrecbe zárt madár. Vér dobol a fülemben.

Testem megmerevedett, minden izmom és inam megfeszült, kemény volt és félelemtől remegett. A hálószobámban koromsötét volt.

Lassan bólítottam, a fémes szavak kongtak a fejemben, egy kéz fogaimhoz préselte az ajkam. Bólítottam. Hogy értésére adjam, nem fogok sikoltani.

A torkomhoz szorított kés akkorának rémlett, mintha machete lenne. Az ágy jobbra lejtett, majd egy kattanás, és megvakultam. Amikor szemem hozzászokott a fényhez, felnéztem rá, és elfojtottam a kikívánczó kiáltást.

Nem tudtam se lélegezni, se mozogni. Éreztem, hogy hidegen borörmnek nyomódik a borotvaéles penge.

Fehér volt az arca, vonásait ellapította a fehér nejlonharisnya. Szemeinek rést vágott rajta. Tekintetéből érzéketlen, hideg gyűlölet áradt felém. A harisnya minden lélegzetvétellel ki-be mozgott a szája előtt. Az arcomtól centikre levo fej borzalmas és embertelen volt.

- Elég egy hang, és levágom a fejét.

A gondolatok szikraesoként pattogtak az agyamban. Lucy. A szám elzsibbadt, a vér sós ízét éreztem. Lucy. Csak fel ne ébredj! Karja, keze feszes lett, mintha áram futott volna végig rajta. Meg fogok halni.

Ne. Ezt nem akarhatja. Nem kell ezt tennie.

Ember vagyok, akár az anyja, húga. Nem akarhat ilyet tenni.
Ember vagyok, akár maga. Van, amit elmondhatok. Az esetekről.
Hogy mit tud a rendorség. Biztos tudni akarja, amit én tudok.

Ne. Ember vagyok. Emberi lény! Beszélhetek magával! Hagynia kell, hogy beszéljek.

Töredékes mondatok. Kimondatlanok. Haszontalanok. Csendbe börtönözve. Kérem, ne nyúljon hozzám! Ó, Istenem, csak meg ne érintsen!

Muszáj hogy elvegye a kezét, hogy beszéljen velem.

Pusztá akaraterovel megpróbáltam elernyeszteni a testem, igyekeztem ellazulni. Valamennyire sikerült. Már nem voltam olyan feszült, és ezt o is érezte.

Engedett számra nehezedo tenyere, és nagyon lassan nyeltem egyet.

Sötétké overallt viselt. Gallériját izzadság áztatta, hónalja alatt nedves, sötétlo félhold. Kést szorongató kezén átlátszó sebészkesztyu. Éreztem a gumi szagát. Az o szagát.

Láttam a Betty laborjában kiterített overallt, éreztem a juhar-sziruphoz hasonló förtelmes buzét, ahogy Marino kinyitja a zsák száját...

Ez az a szag, amire emlékszik? - szólt a fejemben, mint egy új-rajátszott régi film. Marino kacsintott, és ujjával rám mutatott. - Maga nyert..."

Az asztalon kiterített overall, egy hatalmas vérfolt kivágott helye...

Nehezen vett levegot.

- Kérem - suttogtam, de nem mozdultam.

-Pofa be!

- Elmondhatom magának...

- Pofa be! - Keze vadul megfeszült. Mindjárt összeroppantja az állkapcsomat, mintha csak tojánhéj lenne.

Szeme ide-oda villant, körülnézett a szobában. Megállt a függönyön, a lelógó zsinórokon. Láttam, ahogy vizsgálja oket. Tudtam, mire gondol. Tudtam, mit tesz majd velük. Aztán pillantása vadul az éjjeliszekrényen álló lámpából kivezeto villanyzsinórra tévedt. Valami fehérét kapott elo, és a számba tömte. Aztán elvette a kést.

A nyakam olyan merev volt, hogy az már fáj. Az arcom elzsibbadt. Próbáltam nyelvemmel elorébb tuszkolni a számban a száraz anyagot, odébb piszkálni, de úgy, hogy észre ne vegye. Nyál csorgott a torkomba.

Mélységes csend volt a házban. Fülemben dörömbölt a vér. Lucy. Ó, Istenem.

A többi no azt tette, amit mondott. Láttam puffedt arcukat, halott arcukat...

Miközben igyekeztem felidézni, amit tudtam róla, megpróbáltam megérteni, miért teszi. A kés centikre volt tolem, megcsillant rajta a lámpafény. A lámpára kellene vetnem magam és lerántani a földre.

Karom, lábam a takaró alatt. Nem tudtam rúgni, sem markolni, sem moccanni. Ha a lámpa lezuhanna a földre, a szobában sötét lenne.

Nem látnék. Nála van a kés.

Rábeszélhetném, hogy ne tegye. Ha beszélni tudnék, észérvekkel hathatnék rá.

Felpuffedt arcuk, a nyakukba vágódó zsinór.

Harminc centi, nem több. Életem leghosszabb távolsága.

Nem tudott a fegyverrol.

Ideges volt, kapkodó, zavartnak tunt. Nyakán kipirult a bore, izzadság gyöngyözött rajta, lélegzetvétele gyors és nehéz volt.

Nem nézett a párnámra. Körbenézett a szobában, de a pár-

námra nem.

-Ha megmozdul... - Könnyedén nyakamnak nyomta a kés hegyét.

Szemem tágra nyíltan szegeztem rá.

-Élvezni fogja, maga ribanc. - Halk, jeges hang egyenesen a pokolból. - A legjobbat a végére tartogattam. - Ki-be mozgott a harisnya a szája előtt. - Tudni akarta, hogy csinálom. Szép lassan megmutatom magának.

A hang. Ismeros volt.

A jobb kezem. Hol a fegyver? Kicsit távolabb, de jobbra vagy balra? Közvetlen a párnám közepe alatt? Nem bírtam felidézni. Nem működött az agyam. Oda kell mennie a zsinórhoz. A vezetéket nem vághatja el.

A lámpa az egyetlen fényforrás. A mennyezeti lámpa kapcsolója az ajtó mellett van. Odanézett, az ajtón túl ásító sötétségbe. Jobb kezem egy centit előrébb toltam.

Felém vágott a pillantása, aztán megint a zsinór felé.

Jobb kezem a takaró alatt a mellkasomon, csaknem a jobb vállamnál.

Éreztem, ahogy megmozdul alattam a matrac, miközben felkelt az ágyról. Hónalja alatt nagyobb a folt. Verítékben úszott.

A sötétlo ajtó nyílás melletti kapcsoló, a hálószoobaablak előtt lógó zsinórok. Úgy tunt, képtelen dönteni.

Gyorsan történt. A kemény hideg tárgy a kezemnek ütődött, ujjaim megragadták, de abban a pillanatban már le is gurultam az ágyról, magammal rántva a takarót.

Nagyot puffantam a padlón. Felhúztam a kakast, helyére ugrott. Felültem, csípőm köré tekeredett a lepedő, és minden egyszerre történt.

Nem emlékszem, hogy tettem meg. Nem emlékszem, hogy bármit is tettem. Ösztönös volt, mintha más cselekedne. Ujjam a ravaszon, kezem annyira remegett, hogy a cső le-fel ugrált.

Nem emlékszem, mikor vettem ki a pecket.

Csak a hangomat hallottam.

Ráüvöltöttem:

- Rohadt személtáda! Mocsok alak!

Sikoltozás közben is le-fel mozgott kezemben a fegyver, dühöm, rémületem szitkokban robbant ki. Szavak, melyeket mintha valaki más mondana. Sikolyok. Azt kiabáltam, hogy vegye le a maszkot.

Dermedten állt az ágy túloldalán. Furcsa, szenttelen figyelemmel fordult felém. A kezében szorongatott kés - most vettem csak észre - mindössze egy bicska volt.

Tekintetét a revolverre függesztette.

-VEGYE LE!

Karja lassan mozdult, a fehér maszk a földre hullott...

Amikor megpördült...

Felsikoltottam, fülsiketítő dörrenések, fröcskölő üvegszilánkok. Olyan gyorsan történt, hogy azt sem tudtam, mi folyik.

Elszabadult a pokol. Tárgyak repültek szerteszét, hullottak darabokra, kezébol kiesett a kés, ahogy az éjjeliszekrénynek zuhant, és esetében magával rántotta a földre a lámpát. Egy hang valamit mondott. Sötét lett.

Kétségbeesett kaparászás az ajtó mellett, a falon...

- Hol a rossebben van ebben a kégliben a kapcsoló...?

Megtettem volna.

Tudom, hogy képes lettem volna rá.

Soha nem akartam semmit annyira, mint meghúzni azt a ravaszt.

Akkora lyukat akartam ütni a szívében, mint egy alagút.

Legalább ötször végigbeszéltük. Marino vitatkozni akart. Állí-

totta, hogy nem úgy történt, ahogy én emlékszem.

- Abban a pillanatban, hogy láttam bemászni az ablakon, doktoro, már követtem is! Az odaérésemig nem telhetett el harminc másodpercnél több. És tuti, hogy nem vette elő a stukkerét. Akkor nyúlt érte és gurult le az ágyról, amikor berontottam és kipurcantottam.

Hétfő délelőtt, a belvárosi irodámban beszélgettünk. Az elmúlt két napra alig emlékeztem. Mintha víz alatt vagy egy másik bolygón lettem volna.

Mindegy, mit mond, gondoltam, én akkor is rászégeztem a revolverem a gyilkosra, amikor Marino hirtelen felbukkant az ajtónyílásban, és 357-esével deréktól felfelé szitává lyuggatta a gyilkost. Meg se néztem, van-e pulzusa. Kísérletet se tettem a vérzés elállítására. Ültem az összecsavarodott ágynemu kellos közepén, ölemben a revolverrel, és ahogy megvilágosodott előttem, arcomon patakzani kezdtek a könnyek.

A pisztoly nem volt megtöltve.

Annyira zaklatott voltam, annyira másutt jártak a gondolataim, amikor felmentem aludni, hogy elfelejtettem megtölteni a fegyverem. A töltények ott heverték a fésülködőasztalom fiókjának alján, a pulóverek alá becsúsztatott dobozban, ahol Lucy sosem kereste volna őket.

A gyilkos halott volt.

Meghalt, mielőtt elterült volna a szonyegemen.

- A maszkot sem húzta le - folytatta Marino. - Tudja, az emlékezet néha furá tréfát uz az emberrel. Én vettem le róla a harisnyát, amikor Snead és Riggy odaértek. Addigra már egy fikarcnyi élet sem volt benne.

Gyerek volt még.

Savóképu kölyök, piszkosszoke haja csomókban összetapadt. Bajusza épp csak pelyhedzett az ajka felett.

De a szemét sosem felejtem el. Ablak volt, melyen át nem láttam lelket. Üres, sötét ablak, mint azok, melyeken éjszakánként bemászott, hogy olyan noket gyilkoljon meg, akiknek a telefonban hallotta a hangját.

- Azt hiszem, mondott valamit - dadogtam Marinónak. -

Mintha esés közben mondott volna valamit. De nem emlékszem, mit. - Bátortalanul tettem hozzá: - így van?

- Hát persze. Valamit tényleg mondott.

- Mit? - Reszkeo kézzel nyúltam a hamutartó szélére tett cigarettámért.

Marino lenézoen vigyorgott. - Ugyanazt, amit a lezuhant gépek kis fekete doboza szokott rögzíteni. Szegény pasik utolsó szavát. Azt mondta, hogy „a francba”.

Az egyik golyó átütötte a főútoerét. A másik a bal szívkamrát találta el. A harmadik átment a tüdon, és a gerincben állt meg. A negyedik lágy szöveten fúródott át, elkerülte a létfontosságú szerveket, és széttörte az ablakomat.

Nem én boncoltam. Egyik észak-virginiai helyettesem az asztalomon hagyta a jegyzokönyvet. Nem emlékszem, hogy behívtam és rábízta volna a boncolást, pedig így kellett történnie.

Nem olvastam el az újságokat sem. Nem vette volna be a gyomrom. Már az elozo esti kiadás focimétol elegem lett. Futólag a szemembe ötlött, amikor percekkel azt követoen, hogy a küszöbömön landolt, egy kukába gyömöszöltem:

A NYOMOZÓ VÉGZETT A FOJTOGATÓVAL
A VEZETO IGAZSÁGÜGYI ORVOS SZAKÉRTO
HÁLÓSZOBÁJÁBAN

Nagyon szép, mondhatom. Mit gondolnak majd az olvasók: ki volt a hálósobámban éjjel kettokor - a gyilkos vagy Marino?

Igazi gyöngyszem.

A lekasabolt pszichopatát egy éve vette fel a rendország. Rádiós volt. Richmondban a rádiósok civilek, nem rendörök. A hatól éjfélig tartó muzsakban dolgozott. Roy McCorkle-nak hívták. Néha segélyhívásokat is fogadott. Máskor meg diszpécser volt, és Marino ezért ismerte fel a szalagra vett hangot, amit a telefonban lejátszottam neki. Nem mondta, hogy felismerte a hangot. De attól még így volt.

McCorkle nem volt péntek éjjel szolgálatban. Beteget jelentett. Abby csütörtök reggeli címlapsztorija óta nem ment munkába. Kollégái se jó, se rossz véleménnyel nem voltak róla, viszont viccesnek tartották rádiós modorát és tréfáit. Gyakran ugratták, hogy surun jár vécére, egy muzsakban akár tizenkétszer is. Kezet, arcot, nyakat mosott. Egyszer egy diszpécser rányitotta az ajtót, és látta, hogy McCorkle jóformán zuhanyozik a mosdóban.

A rádiósok mosdójában Borawash szappant tartottak.

„Rendes tag” volt. Azok közül, akikkel együtt dolgozott, valójában senki sem ismerte közelebből. Feltételezték, hogy van valami barátja, akivel munka után találkozgat, egy „csinos szoke”, akit „Christie”-nek hívnak. Nem volt semmiféle Christie. Az egyedüli nok, akikkel munka után találkozott, azok voltak, akiket lemészárolt. Munkatársai közül senki sem hitte el, hogy o volt az, a fojtogató.

Úgy véltük, o ölhetette meg Boston környékén is azt a három not.

Akkoriban teherautót vezetett. Egyik célállomása éppen Boston volt, ahol egy csomagolóüzembe csirkéket szállított. De ebben nem lehattunk biztosak. Talán sosem tudjuk meg, hány not ölt meg országszerte. Többtucatnyian lehetnek. Valószínűleg kukkolóként kezdte, a következő lépés a nemi eroszak volt. Nem volt priusza. A legtöbb, ami a rovasán volt, hogy gyorsajtásért megbüntették.

Csak huszonhét volt.

A rendorségen iktatott önéletrajza szerint sokféle munkával próbálkozott: volt teherautó-sofor, egy clevelandi cementgyár diszpécser, postás és Philadelphióban egy virágos kézbesítője.

Marino nem találta otthon péntek éjjel, de nem is kereste égreföldre, ugyanis fél tizenkettőtől az én telkemen kuksolt a bokrok mögött, és leste a gyilkost. Sötétkék rendorségi overallt vett fel, hogy beleolvadjon az éjszakába. Amikor felkattintotta a hálószobámban a mennyezeti lámpát, és ott állt overallban, fegyverrel a kezében, egy bénító pillanatig nem tudtam, ki a gyilkos és ki a rendor.

- Tudja, az Abby Turnbull-kapcsolaton járt a fejem - folytatta.

- Azon az eshetoségen töprengtem, hogy a pasi talán ot nézte ki, és csak tévedésből iktatta ki a hógát. Ez nagyon piszkálta a csöröm. Feltettem magamnak a kérdést, vajon a városban melyik nore bukhat még? - Elgondolkodó arccal nézett rám.

Amikor Abbyt egyik este az újságtól hazáig követték, és felhívta a 911-et, McCorkle volt épp az ügyeletes. Innen tudta, hogy Abby hol lakik. Talán már hamarabb is megfordult a fejében, hogy megöli, vagy addig eszébe sem jutott, amíg meg nem hallotta a hangját és rá nem jött, kivel van dolga. Most már sosem tudjuk meg.

De azt tudtuk, hogy mindegyik no felhívta a 911-et. Patty Lewis nem egészen két héttel a meggyilkolása előtt. Egy csütörtök este 8.23-kor telefonált, mindjárt egy kiadós vihar után, hogy bejelentsen egy elromlott közlekedési lámpát a házától egymérföldnyire. Állampolgári kötelességét teljesítette. Balesetet akart megelőzni. Nem akarta, hogy bárkinek is baja essék.

Cecilé Tyler négyes helyett kilencet tárcsázott. Téves számot hívott.

Én nem hívtam a 911-et.

Nem volt rá szükségem.

Címem és telefonszámom benne volt a telefonkönyvben, mert a rendorségi orvosok munkaidő lejáráta után is el kellett hogy érjenek. Mellesleg az elmúlt pár hétben, amikor Marinót kerestem, több diszpécserrel is beszéltem. Egyikük akár McCorkle is lehetett. Sosem fogom már megtudni. De nem is vágytam rá különösebben.

- Benne volt a képe az újságokban és a tévében - mondta Marino. - Mindegyik ügyén maga dolgozott. Kíváncsi lett, mennyit tudhat. Maga körül forogtak a gondolatai. Engem meg evett a frász. Aztán ott volt az a sok baromság az anyagcserezávaráról meg arról, hogy az intézete bizonyítékkal rendelkezik ellene. - Fel-alá járkált beszéd közben. - Ettől aztán lila lett a feje. Személyes ügyévé vált. A felvágós doktornő férfiasságában sértegeti, megkérdőjelezi az intelligenciáját.

A késő esti telefonhívások...

- Ettől aztán begozólt. Nem bírja, ha valami tyúk ostoba fajnőknak nézi. „Ez a szuka azt képzelem, penge agya van”, gondolja magában. „Azt hiszi, jobb nálam. Na majd én megmutatom neki. Szépen kinyírom.”

Köpenyem alatt vastag pulóvert viseltem. Mindkettőt állig begomboltam. Sehogy sem bírtam átmelegedni. Az elmúlt két éjszakán Lucy szobájában aludtam. Arra gondoltam, kifestetem a szobámat. Vagy eladom a házamat.

- Gondolom, a minap róla megjelent egész oldalas címlapsztori alaposan kiakasztotta. Benton szerint valóságos áldás volt, hogy megjelentették. Hogy ezért vált óvatlanná meg ilyesmi. Én is bepöccentem tole. Emlékszik?

Alig láthatóan bólintottam.

- És tudni akarja, miért?

Felnéztem rá. Olyan volt, mint egy gyerek. Büszke volt magára. Most dicsérnem kellene, el kellene olvadnom, mert tíz lépésről leolt, lekaszabolt valakit a hálószobámban. A pasasnál csak egy bicska volt. Mi az ördögöt csinált volna velem, megcélozza velem Marinót?

- Hát majd én megmondom. Eloször is régebben kaptam egy kis fülest.

- Micsoda? - Fókuszáltam a tekintetemet. - Miféle fülest?

- Attól az arany gyerek Boltztól - felelte tárgyilagosan, és lepöccintette a cigarettájáról a hamut. - A véletlen úgy hozta, hogy mielőtt megdobbant, volt olyan kedves és leadta a drótot. Aggódott maga miatt...

- Hogy énmiattam? - szaladt ki a számon.

- Azt mondta, hogy egyik nap késő este beugrott magához, és ott volt egy idegen kocsi. Lassan odahajtott a házához, aztán lekapcsolta a reflektorait és elsöpört. Boltznak ugrált a zab a fenekében, hogy figyelik magát, esetleg épp a gyilkos...

- De hiszen az Abby volt! - törtem ki, mint aki hirtelen megbolondult. - Engem akart látni, kérdéseket akart feltenni, de meglátta Bili kocsiját és pánikba esett...

Marinót meglepte a kifakadásom, de csak egy pillanatra. Aztán vállat vont. - Mindegy. Lényeg, hogy felhívta a figyelmünket, nem?

Nem szóltam. Torkomat fojtogatta a sírás.

- Engem viszont kerülgetni kezdett a frász. Egy ideje aztán már figyelni kezdtem a házát. Késő éjjelente gyakran ott odöngtem. Aztán beüt ez az átkozott sztori a DNS-bizonyítékról. Gondoltam magamban, ez a rohadék talán már becserkészte a doktornőt. Most aztán tutira előnti az agyát a vér. A sztorigal nem a számítógéphez csalogatják. Hanem egyenesen a doktornőhöz.

- Igaza volt - köszörültem meg a torkomat.

- De milyen igaza van, hogy igazam volt.

Marinónak nem kellett volna megölnie. Ezt kettonkön kívül senki sem fogja megtudni. Én nem árurom el. Nem sajnáltam. Magam is megtettem volna. Talán az kavart fel, hogy ha megpróbáltam volna, biztos kudarcot vallok. A harmincnyolcas nem volt megtöltve. Katt. Eddig jutottam volna. Azt hiszem, attól akadtam ki, hogy nem tudtam megvédeni magam, és nem akartam Marinónak hálával tartozni azért, hogy megmentette az életemet.

De o csak mondta a magáét, megállás nélkül. Parázslani kezdett a haragom. Úgy jött fel a torkomon, mint az epe.

Ekkor lépett be váratlanul Wingo.

- Hm. - Zsebre vágott kézzel állt, bizonytalanul, míg Marino bosszúsan méregette.

- Hm... Scarpetta doktorno... Tudom, hogy nem ez a legalkalmasabb pillanat meg minden. Úgy érzem, tudom, hogy még nem tette túl magát...

- De túltettem!

Kitágult a szeme. Elsápadt.

Hangom lehalkítva magyarázkodni kezdtem: - Sajnálom, Wingo. Igaza van. Nem tettem túl magam. Cafatokban vannak az idegeim. Nem érzem jól magam. Mi nyomja a lelkét?

Kobaltkék selyemnadrágja zsebébe nyúlt, és elovett egy anyag tasakot. Egy 100-as Benson & Hedges csikk volt benne.

Könnyedén az íróasztali mappámra tette.

Értetlenül bámultam rá, vártam a továbbiakat.

-Hm... nos, bizonyára emlékszik, hogy egyszer a tisztí foorvosról kérdezősködtem, hogy dohányzásellenes meg ilyenek...

Bólintottam.

Marino izegni-mozogni kezdett. Körülnézett, mintha unná magát.

- Tudja, a barátom, Patrick a könyvelésen dolgozik, a túloldalon, abban az épületben, ahol Amburgey is. Nos. - Elpirult. - Patrick meg én néha találkozunk, beülünk a kocsijába, és elme gyünk valahová ebédelni. Van egy kijelölt parkolója, kétsornyira attól a helytol, ahol Amburgey szokott parkolni. Korábban is láttuk már.

- Hogyan? - Semmit sem értettem. - Látták Amburgeyt? Mit csinált?

Wingo közelebb hajolt, és bizalmasan közölte: - Cigaretta zott, Scarpetta doktorno. - Felegyenesedett. - Isten az atyám. Késo délelott meg ebéd után Patrickkel a kocsiban szoktunk üldögélni, mármint Patrickéban, és beszélgetünk, zenét hallgatunk. Láttuk, hogy Amburgey beszáll fekete New Yorkerébe, és rágyújt. Még a hamutartót sem használja, mert nem akarja, hogy bárki is rájöj jön. Folyton jár a szeme, nem figyelik-e. Aztán kipöcköli a csikket az ablakon, még egyszer körülnéz, és szépen visszabaktat az irodaházba, közben meg frissítot spriccel a szájába...

Zavartan bámultam rá.

Úgy nevettem, hogy a könnyem is kicsordult. Kitörhetett rajtam a hisztéria. Nem bírtam abbahagyni. Az íróasztalom tetejét vertem, és a szememet törölgettem. Lefogadom, hogy az emeleten mindenki meghallotta.

Wingo kényszeredetten elnevette magát, aztán már o sem bírta abbahagyni.

Marino rosszallóan nézett minket, mintha elment volna az eszünk. Aztán elfojtott egy mosolyt. Egy perc múlva már cigarettával a szájában fuldoklott, aztán kitört belole is a nevetés.

Wingo egy ido múlva folytatta: - A helyzet az... - Mély lélegzetet véve nekidurálta magát. - A helyzet az, Scarpetta doktorno, hogy vártam, amíg kidobja a csikket, és miután eltávolodott a kocsijától, odaszaladtam és felvettem. Egyenesen Bettyhez vittem a szerológijára, hogy vizsgálja meg.

Leesett az állam. - Micsoda? Elvitte a csikket Bettyhez? Ezért volt nála a minap? De miért? Hogy a nyálat megvizsgáltassa? Mi okból?

- Hogy megállapítsák a vércsoportját. AB, Scarpetta doktor-no.

- Jézusom.

Ennyibe tellett rájönnöm. A tévesen felcímkezett BMK-n, amit Wingo a hutoben talált, a minta vércsoportja is AB volt.

Az AB igen ritka vércsoport. A népesség csupán négy százalékának van AB vércsoportja.

- Már hamarabb kíváncsi lettem rá - magyarázta Wingo. - Tudom, hogy mennyire... izé... gyűlöli önt. Mindig is bántott, hogy olyan rosszul bánik önnel. Megkérdeztem Fredet...

- A biztonsági ort?

- Igen. Megkérdeztem, nem látott-e valakit. Érti, ugye. Hogy nem látott-e valakit a halottasházunkba bemenni, akinek ott nem volt keresnivalója. Mondja, hogy látott egy főszer egyik hétfon kora reggel. Fred éppen ellenorzo körúton volt, amikor bement a mosdóba, mert rájött a szükség, Épp megy kifelé, amikor ez a fehér főszer jön be, mármint a klóra, úgy értem. Fred mondta, hogy valami volt a kezében, olyan papírcsomagféle. Fred meg egyszerűen becsukta az ajtót, és ment a dolgára.

- Amburgey? Amburgey lett volna?

- Fred erre nem tudott válaszolni. Azt mondja, neki egyik fehér olyan, mint a másik. De erre a főszerre jól emlékezett, mert egy igazán helyre ezüstgyuru volt az ujján, benne egy bazi nagy kék ko. Idosebb hapsi, vézna, és majdnem kopasz.

Marino vetette fel: - Szóval lehet, hogy Amburgey bement a mosdóba, és tamponnal mintát vett magáról...

- Orális minta volt - emlékeztettem. - Úgy értem, a tárgylemezeken látható sejtek erre utaltak. És nem találtunk benne Barr-testeket. Y kromoszóma, egyszóval férfi.

- Imádom, amikor csúnya szavakat használ - vigyorgott rám Marino, aztán folytatta: - Szóval tamponnal mintát vesz a pofájából - mármint a nyaka felettiből, nem a lentiből, remélem. Egy BMK tárgylemezeire ken, rányomja a címkét...

- Amit Lóri Petersen dossziéjából emelt el - szakítottam ismét félbe, ezúttal hitetlenkedve.

- Aztán az egészét bevágja a hutobe, hogy maga azt higgye, elszúrta a dolgot. Az ördögbe is, megeshet, hogy o az, aki feltörte a számítógépét. Hát ez hihetetlen! - Marino nagyot nevetett. - Maga nem csípi? Ezzel biztos elkapjuk a frakkját!

A számítógépet hétvégén törték fel, hitünk szerint pénteken, nem sokkal munkaidő lejáta után. Wesley szombat reggel vette észre a parancsokat a képernyon, amikor bejött McCorkle boncolására.

Valaki megpróbált hozzáférni Henna Yarborough aktájához. A hívást persze le lehet nyomozni. Vártuk, mikor jelentkezik Wesley a telefontársaságtól megszerzett információval.

És én még azt hittem, McCorkle hatolt be valamikor péntek este, mielőtt hozzám jött.

- Ha a tisztí foorvos törte fel a komputert - emlékeztettem oket -, nem nyúlhatunk hozzá. Hivatalból joga van az intézeti adataimhoz és bármi egyébhez, amibe csak bele akar nézni. Soha nem tudjuk rábizonyítani, hogy o változtatta meg az adatokat.

Mindháromunk pillantása a muanyag tasakban megbújó csikkre esett.

Bizonyíték meghamisítása, csalás - ilyen visszaélések elkövetéséhez még a kormányzónak sincs joga. A buntett bárki esetében buntett. Csak abban kételkedtem, hogy valaha is rá tudjuk bizonyítani.

Felálltam, köpenyemet az ajtóra akasztottam. Bebújtam kosz-

tűmkabátomba, felvettem egy vastag dossziét a székrol. Húsz perc múlva egy újabb gyilkossági ügyben tanúskodnom kell a bíróság előtt.

Wingo és Marino kikísértek a lifthez. Megálltak a lift előtt, én meg beléptem.

A csukódó ajtó részén át csókot dobtam mindkettőjüknek.

Három nappal később Lucyval egy Ford Tempóban ültünk, ami a repülőtérre vitt minket. Lucy hazarepül Miami-ba, és két alapos indokom van, hogy én is vele tartsak.

Eloszor is fel akartam mérni a helyzetet az anyja és az illusztrátora között, akihez férjhez ment, másodszer meg égeto szükségem volt egy kis kikapcsolódásra.

Szándékomban állt elvinni Lucy-t a tengerpartra, a Keys-be, az Evergladeshez, Monkey Jungle-ba és a Seaquariumba. Megnézzük a szeminel indiánokat, amint aligátorokkal birkóznak. Megcsodáljuk a Biscayne-öböl felett lenyugvó napot és Hialeahban a rózsaszín flamingókat. Kivesszük videón a Lázadás a Bountyn-t, aztán a Bayside-on felkeressük a híres hajót, és a fedélzetre odaképzeltük Marion Brandót. Vásárolunk a Coconut Grove-on, és addig tömjük magunkba a fűszeres sügért, vörös teknost és citromtortát, míg el nem csapjuk a hasunkat. Mindent végigcsinálunk, amire Lucy korábban én is vágytam.

Beszélgünk majd az ott ért megrázkódtatásról. Csodával határos módon átaludt mindent addig a pillanatig, amíg Marino tüzet nem nyitott. De Lucy ettől még tudta, hogy a nagynénjét majdnem meggyilkolták.

Tudta, hogy a gyilkos a dolgozószoba ablakán mászott be, ami csukva, de nem zárva volt, mert Lucy elfelejtette bezárni, miután néhány napja kinyitotta.

McCorkle a házon kívül elvágta a riasztó vezetéket. A földszinti ablakon mászott be, Lucy szobájától pár lépésre sétált el, majd felment az emeletre. Honnan tudta, hogy a hálószobám az emeleten van?

Csakis onnan, hogy korábban már figyelte a házamat.

Lucyval sok megbeszélőnivalónk lesz. Amennyire nekem létszükséglet, hogy beszéljek vele, annyira létszükséglet neki is, hogy meghallgasson. Úgy terveztem, hogy összehozom egy jó gyermekpszichológussal. De lehet, hogy együtt kellene felkeresnünk.

A kocsit Abby vezette. Kedves volt tole, ragaszkodott ahhoz, hogy o vigyen ki minket a repülőtérre.

Megállt az indulási oldal előtt, hátrafordult, és vágyakozva elmosolyodott.

- Bárcsak magukkal mehetnék.

- Nagyon örülnénk neki - válaszoltam érzéssel. - De komolyan. Boldoggá tenne minket. Három hétig leszek odalent. Megadtam anyám telefonszámát. Ha el tud szabadulni, ugorjon fel egy gépre, és hármásban lemegyünk a partra.

Rádióján riasztás érkezett. Szórakozottan odanyúlt, hogy feljebb csavarja a hangerot, és beállítsa az adást.

Tudtam, hogy nem fog jelentkezni. Se holnap, se holnapután, se azután.

Mire a gépünk felszáll, Abby már újból mentok és rendorkoszik nyomában lohol. Ez az élete. Szüksége van az újságírásra, mint másnak egy falat kenyérre.

Sokat köszönhetek neki.

A kulisszák mögötti cseleinket köszönhetjük, hogy kideríthettük, Amburgey törte fel a VIOSZI számítógépes adatbázisát. Sikerült kinyomozni, hogy az otthoni telefonjáról hívta az intézetet. Számítógépes hacker, akinek odahaza modemmel ellátott PC-je van.

Azt hiszem, eloszor csak azért törte fel az adatbázist, mert szokása szerint ellenőrizgette a munkámat. Éppen a fajtogatásos

eseteket futtathatta le, amikor észrevette, hogy más adat szerepel Brenda Steppe jegyzőkönyvében, mint Abby újsághírében. Rájött, hogy tolem biztos nem szivárgott ki semmi. De annyira akarta, hogy így legyen, hogy a cél érdekében megváltoztatta a jegyzőkönyvet.

Utána pedig szándékosan bekapcsolta a visszhangot, és megpróbálta lehívni Lóri Petersen anyagát. Azt akarta, hogy következő hétfon megtaláljuk a parancsokat a képernyon, mindössze pár órával azelőtt, hogy az irodájába rendelt, ahova Tannert és Bilit is elhívta.

Buntett buntettet követett. Elvakította a gyűlölet, képtelen volt józanul gondolkodni, és amikor meglátta Lóri Petersen dossziéjában a komputerrel írt címkéket, már uralkodni sem tudott magán. Sokszor végiggondoltam a tárgyalóban azt a megbeszélést, amikor a három férfi végigböngészte a dossziékat. Eleinte arra gondoltam, hogy a BK-címkét akkor lopták el, amikor egy rakás dosszié lecsúszott Bili öléből, és szétszóródott a földön. De amikor többször is felidéztem, eszembe jutott, hogy Tanner és Bili esetszám szerint válogatták szét a papírhalmot. Lóri aktája nem volt közte, mert akkor éppen Amburgey olvasta. Kihasználna a kavarodást, és gyorsan letépte a BMK-címkét. Később Tannerrel hagyta el a számítógépes termet, de arra hivatkozva, hogy még vécére kell mennie, hátramaradt a halottasházban. Akkor csempészte a hutobe a tárgylemezeket.

Ez volt az első hiba. A másodikat akkor követte el, amikor alábecsülte Abbyt. Abby nem látott a dühtől, amikor rádöbbsent, hogy valaki az újságcikkeit arra használja fel, hogy elgáncsoljon. Ha nem tévedek, nem sokat számított, kinek a pályáját veszélyeztetik. Abby egyszerűen nem turte, hogy kihasználják. Az igazság, pártatlanság és amerikai hagyományok bajnoka. De hiába forrt benne a düh, senkihez sem fordulhatott.

Amikor a cikke botrányt kavart, felkereste Amburgeyt. Mint bevallotta, már azelőtt is gyanakodott rá, mert Amburgey rava-szul feltárta neki a tévesen címkézett BMK ügyét. Épp az íróasztalán hevert a szerológiai jelentésem, mellette saját feljegyzései, melyekben „összeagyvált bizonyítékláncolatot” és „jelen eredmények korábbi tesztekkel való összeegyeztethetlenségét” emelte ki. Mialatt Abby a híres kínai asztal túloldalán, vele szemben ült, Amburgey felállt, és egy percre egyedül hagyta, minden bizonytalán azért, hogy lássa, mi áll az írómappáján.

Célja nyilvánvaló volt. Senki előtt sem volt titok, milyen érzelmekkel viseltetik irántam. Abbynek is helyén volt az esze. Támadásba lendült. Múlt péntek délelőtt visszament Amburgeyhez, és szembesítette a számítógép feltörésével.

Amburgey gyanakvó volt, úgy tett, mint aki elszörnyed, hogy Abby ilyesmit akar leközölni, de Abby látta rajta, hogy bekapta a horgot. Amburgey már előre élvezte megszégyenülésemet.

Abby azzal csalta torbe, hogy elismerte, nincs elég bizonyítéka ellenem. - A számítógép feltörése csak egyszeri alkalom volt - mondta Amburgeynek. - Ha még egyszer elfordulna, dr. Amburgey, nem lenne más választásom, mint nyomtatásban közölni más állításokkal egyetemben, amiket hallottam, hiszen az olvasóknak joguk van tudni, hogy a VIOSZI körül nem tiszta a helyzet.

Másodjára is feltörték az adatbázist.

Ennek a feltörésnek semmi köze sem volt a beépített újságcikkhez, hiszen nem a gyilkost kellett visszacsalogatni a VIOSZI komputeréhez, hanem a tisztí foorvost.

- Apropó - mondta Abby, amikor kivette a csomagtartóból a csomagjainkat. - Úgy hiszem, Amburgeyvel nem lesz több probléma.

-Kutyából nem lesz szalonna - legyintettem, és az órára

sandítottam.

Úgy mosolygott, mint akinek titka van, amit megtart magának.

- Csak nehogy meglepődjön, ha visszajön és nem találja már Richmondban.

Nem faggattam.

Volt elég bizonyítéka Amburgey ellen. Valakivel meg kellett fízettnie, és Bilihez nem nyúlhatott.

Bili tegnap hívott, hogy elmondja: örül, hogy jól vagyok, hallotta, mi történt. Saját buneire nem utalt, ahogy én sem tettem említést róluk, amikor nyugodtan kijelentette: úgy véli, nem lenne helyes, ha a jövőben még találkozánk.

- Sokat gondolkodtam rajta, Kay, és szerintem nem válna be.

- Igazad van, Bili - helyeseltem, és magam is meglepődtem, mennyire megkönnyebbültem. - Biztos nem menne.

Megöleltem Abbyt.

Lucy összeráncolt szemöldökkel kínlódott egy hatalmas rózsaszín borönddel.

- A nyavalyába - morgott. - Mami komputerében nincs más, csak szövegszerkesztő program. A fenébe. Se adatbázis, se semmi.

- A strandra készülünk. - Vállamra vetettem két sporttáskát, és a feltároló üvegajtón át követtem a váróterembe. - Remekül mulatunk majd, Lucy. Egy kis időre felejtse el a számítógépet. Árt a szemednek.

- Egy mérföldre a házunktól van egy szoftverüzlet...

- A strand, Lucy. Vakációra van szükséged. Nemcsak neked, de nekem is. Friss levego, napsütés, jót tesz neked. Két héten át ki sem tetted a lábad a dolgozószobámból.

A jegypultnál folytattuk a civódást.

Felcsaptam a táskákat a mérlegre, hátul megigazítottam Lucy gallérját, és megkérdeztem, miért nincs nála a kabátja.

- A gépen mindig hidegre állítják be a légkondicionálást.

-Kay néni...

- Fázni fogsz.

- Kay néni!

- Még van annyi időnk, hogy bekapjunk egy szendvicset.

- Nem vagyok éhes!

- Enned kell. A Dulesen egy órát kell rostokolnunk, és onnan már nem adnak a gépen ebédet. Nem szállhatsz fel üres gyomorral.

- Pont úgy beszélsz, mint a nagyi!

Vége!

Nyomdai elokészítés Biró Péter, Médiaprint Kkt.

Nyomta a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelos vezető Bördos János, ügyvezető igazgató

Megjelent 21,58 (A/5) ív terjedelemben

ISBN 963 369 966 5